

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THEA HARRISON

USA Today
Bestselling
Author of
Kinked

"A dark,
compelling world.
I'm hooked!"
—J. R. Ward,
#1 *New York Times*
bestselling author

Night's Honor

A Novel of the
Elder Races

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YAŞLI IRKLARIN ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ

Kinked

"Seksi, romantik ve canlandırıcı bir şekilde farklı."

-Sevgili Yazar

"Harrison bu kitapta harareti ve baharatı gerçekten ortaya koyuyor."

-Vampir Kitap Kulübü

"Aşka giden yolda kelimenin tam anlamıyla tartışan bağımlı çiftler hakkında aksiyon dolu, gerilimli, mizahi ve cızırtılı bir paranormal romantizmden hoşlanıyorsanız, Thea Harrison'ın Elder Races serisinden başka bir yere bakmayın ve hayatınızın yolculuğuna hazırlanın."

-Smexy Books

"Mürver Irklar serisindeki favorilerimden biri. Olay örgüsü muhteşemdi, çok yaratıcı, yürek parçalayıcı ve harikaydı. Harrison devam ediyor her kitapta beni daha fazla etkiliyor. Bir sonraki kitap için sabırsızlanıyorum!"

-BookPushers

Lord'un Düşüşü

"Harrison, Sonsuza Dek Mutlu'dan sonraki hayatta kimyanın daha da sıcak olabileceğini kanıtıyor. Mürver Irklar serisi sıradan bir paranormal romantizmden çok daha fazlası. *Lord'un Düşüşü* mitoloji, ilişki zorlukları ve dostlukların iç içe geçerek harika, zengin ve tatmin edici bir hikâyeye yaratmasının bir başka örneği."

-All Things Urban Fantasy

"Genel olarak Pia ve Dragos'un hikayesine geri döndüğüm için çok memnunum. Onlar sonsuza dek Mürver Irklar'daki favori çiftim olacak. Bu seri okuyucularına sihir, müthiş aksiyon sahneleri [ve] harika bir şekilde işlenmiş

karakterlere odaklanırken bir yandan da güzelce anlatılmış, süregiden bir aşk hikâyesine odaklanıyor."

-Fiction Vixen

"Gerçekten de Harrison'ın bugüne kadarki en lezzetli ve bağımlılık yaratan kitaplarından biri. Mürver Irklar serisi gittikçe daha iyi bir hal alıyor."

-Dark Faerie Tales

"*Lord'un Düşüşü* sonsuza dek mutlu bir hayattan sonra yaşananları anlatıyor ve Pia ile Dragos'un yaşadıkları karakterlerine hayat veriyor. Thea Harrison efsane, kargaşa ve aşktan oluşan destansı bir hikâye sunuyor ve okuyucuları hem tatmin edecek hem de ateş püskürecek!"

-Fresh Fiction

"Sevinç başlasın! Pia ve Dragos geri döndü. Harrison, çarpıcı hikâye anlatma yeteneğini sergileyerek kısa sürede paranormal romantizm türünün zirvesine yerleşti."

-RT Book Reviews (Top Pick)

Kahin'in Ayı

"Yeni güçlerini kullanmayı öğrenirken Grace'in insani sınırları zorlanıyor. Hem serinin hayranları hem de yeni okurlar onu alkışlayacak."

-Publishers Weekly

"Harrison'ın zengin ve çok yönlü karakterler geliştirme yeteneği, kitaplarında bulunan heyecan verici aksiyonu ve yoğun duyguları destekliyor. Harrison, paranormal edebiyatın büyük yıldızlarından biri olma yolunda hızla ilerlediğini kanıtlıyor. romantizm!"

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Keyifli bir romantik şehir fantezisi ... Bu mükemmel girişin ve muhteşem öncüllerinin anahtarı, Harrison mitosunda yaşayan insanların yedi dünya dışı türün yanında gerçekmiş gibi geliyor."

-Alternatif Dünyalar

Yılanın Öpücüğü

"Harrison'ın ilk üç Mürver Irklar romanının arka arkaya yayınlanması okuyucular için büyük bir nimet, böylece aksiyon ve dünya inşası hiç yavaşlamıyor. Romantizm, aksiyon ve dramın mükemmel bir karışımıyla Harrison hızla bir isim haline geldiğini kanıtlamaya devam ediyor mükemmellik ile eş anlamlı!"

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Derin duygularla yüklü ve unutmak istemediğim karakterlerle örülü bir hikâye. Mürver Irklar'ın muhteşem dünyasına bağlandım."

-Romance Novel News

"Thea Harrison'ın Mürver Irklar romanları benim şu anki bağımlılığım. *Yılanın Öpücüğü* zaten harika olan bir serinin en parlak noktası. Harrison'ın karakterlerinin ilişkilerine gösterdiği özen beni sürekli etkiliyor; kaderin ya da kimyanın ötesine geçerek birbirini tamamlayan ve güçlendiren eşleşmeler yazıyor."

-All Things Urban Fantasy

"Yazar, nesilleri kapsayan fantastik bir romantizmi ustalıkla örüyor. . . Merakla beklenen daha pek çok hikâye için ilgi çekici bir potansiyele sahip, keyifli bir okuma."

-Night Owl Yorumları

Fırtınanın Kalbi

"Canlı, şehvetli aşk sahneleri ve hızlı aksiyon sahneleri bu paranormal seriyi sevmemin başlıca nedeni. Her bir karakter *Fırtına'nın Kalbi*'ne hayat veriyor. Bayan Harrison bizi bir kez daha ilgi çekici bir aşk ve gerilim hikâyesinin içine çekiyor."

-Fresh Fiction

"[Harrison'ın] dünya kurgusu basitçe büyümüş, daha zengin, daha dinamik, daha benzersiz ve tamamen fantastik hale gelmiş."

-Romantik Kitaplar Forumu

"Thea Harrison paranormal romantizmde usta işi yeni bir ses. Onun dünya kurma becerileri olağanüstü. Ve *Fırtına'nın Kalbi* bunun kanıtı. Bu bir

Aksiyon, macera ve akılda kalıcı karakterlerle dolu çok seksi bir hikâye."

-Romantik Roman Haberleri

Ejderha Bağlantısı

"Kara Hançer Kardeşliği okurları buna bayılacak! *Dragon Bound*'da her şey var: zeki bir kadın kahraman, seksi bir alfa kahraman ve karanlık, ilgi çekici bir dünya. Ben bağımlısı oldum!"

-J. R. Ward, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"*Dragon Bound*'a kesinlikle bayıldım! Okumaya başladıktan sonra son sayfaya kadar büyüledim. Thea Harrison usta bir hikâye anlatıcısı ve beni tekrar tekrar ziyaret etmek isteyeceğim büyüleyici bir dünyaya götürdü. Paranormal romantizm okurlarının bayılacağı muhteşem, heyecan verici bir kitap."

-Christine Feehan, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Bu kitabı o kadar çok sevdim ki bitmesini istemedim. İçten içe yanan duygusallık, büyüleyici karakterler ve merak uyandıran bir dünya... Ejderha Bağlandı beni sayfalara yapıştırdı. Thea Harrison'ın içimde yeni bir hayranı var!"

-Nalini Singh, *New York Times* çoksatan yazarı

"Thea Harrison gerçekten orijinal bir şehir fantezisi romanı yaratmış. Şekil değiştiren ejderha, çok özel kahramanıyla boynuzları kilitlediğinde, her okuyucunun keyif alacağı kıvılcımlar uçuşuyor. Kendinize ekstra büyük bir cappuccino alın, arkanıza yaslanın ve çökmekte olan eğlencenin tadını çıkarın!"

-Angela Knight, *New York Times* çoksatan yazarı

"Thea Harrison kesinlikle izlenmesi gereken bir yazar. Seksi ve aksiyon dolu *Ejderha Bağ'nda* güçlü, sempatik bir kadın kahraman, ateşli bir kahraman ve beni içine çeken orijinal ve ilgi çekici bir dünya var. Bu roman beni başından sonuna kadar etkisi altına aldı!"

-Any a Bast, *New York Times* çoksatan yazarı

"Gerilimli aksiyon, tüyler ürperten aşk sahneleri ve hikâye bittikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayacak ilgi çekici karakterlerle dolu. Tüm bunlar, okuyucunun hissedebileceği kadar gerçek bir büyüye sahip, renkli ve ilgi çekici bir dünyanın içinde yer alıyor. Thea

Harrison yakında paranormal romantizm dünyasını kasıp kavuracak muhteşem bir yeni yetenek."

-Shannon K. Butcher, ulusal çoksatan yazar

"Eğlenceli, vahşi ve son derece heyecanlı... Doyamıyorum! Thea Harrison lezzetli ve bağımlılık yaratan bir paranormal romantizm sunuyor ve ben şimdiden bir sonraki kitap için sabırsızlanıyorum."

-Ann Aguirre, ulusal çoksatan yazar

"Harika bir hikâye anlatımı ve dünya kurgusu, hikâyeyi ilerleten son derece duygusal sahneler ve okurların ayrılmak istemeyeceği karakterlerle romantik gerilim ve şehir fantezisinin olağanüstü bir karışımı."

-Booklist (yıldızlı eleştiri)

"Harrison, canlı karakterler, soluk soluğa okunan bir tehlike ve merak uyandıran alternatif bir gerçeklik kullanarak, sizi ilk cümleden itibaren yakalayan ve kitabın bitmesi gerektiği için acı acı pişmanlık duymanıza neden olan bir roman yaratıyor."

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Bu kitap tartışmasız (bana göre) 2011'in en iyi kitaplarından biri. Muhteşem bir hikâye, ilgi çekici ve unutulmaz karakterler ve alev alev yanan cinsel kimya ile mükemmel bir şekilde hazırlanmış."

-Romantik Roman Haberleri

Thea Harrison'ın Berkley Sensation kitapları

Yaşlı Irkların Romanları

EJDERHA BAĞI
FIRTINANIN
KALBİ YILANIN
ÖPÜCÜĞÜ
KAHİNİN AY
LORDU'NUN
DÜŞÜŞÜ
BÜKÜLMÜŞ
GECENİN ONURU

Gölgeler Oyunu Romanları

YÜKSELEN KARANLIK
DÜŞEN IŞIK

B

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
LLC tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

NIGHT'S HONOR

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Telif hakkı© 2014 Teddy Harrison'a aittir.

Thea Harrison'ın *Geceyarısı Öpücüğü* kitabından alıntıdır. Telif hakkı© 2014 Teddy Harrison'a aittir. Penguin telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin'in yayıncılığa devam etmesini sağlıyorsunuz her okuyucu için kitaplar.

Berkley Sensation Kitapları The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır. BERKLEY SENSATION® Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli ticari markasıdır. "B" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markasıdır.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin Group (USA) LLC'nin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-15663-0 YAYIN

TARİHİ

Berkley Sensation kitlese pazar baskısı / Eylül 2014

Kapak resmi Tony Mauro tarafından yapılmıştır.
Kapak tasarımı George Long'a aittir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

*Thea Harrison'ın Berkley Sensation'da
yayımlanan Yaşlı Irkların Romanlarına
Övgüler Başlık Sayfası
Telif Hakkı Epigrafi*

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM ON

DÖRT BÖLÜM ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM

ON SEKİZ BÖLÜM ON

DOKUZ BÖLÜM YIRMI

EPILOG

Geceyarısı Öpücüğü'ne Kısa Bir Bakış

*"Cehennem boştur
Ve bütün şeytanlar burada."*

-WILLIAM SHAKESPEARE,
TEMPEST

== BİR ==

Vampir Balosu, Yılbaşı Gecesi

C Tess endişeyle sahnenin yan kapısından kalabalığa baktı. Davranışlarını kontrol edebiliyor olabilirdi ama vücudu farklı bir şey söylüyordu.

Hikaye. Ağzı kurumuş, kalbi çarpmaya başlamış ve avuç içleri nemli bir hal almıştı.

Bütün canavarlar güzeldi. Vampirler güzelliği severdi ve tüm Mürver Irklar arasında en ünlü olanlardan bazılarıydı.

Karizmatik, siyah kravatlı ve şık elbiseler giymişlerdi, Vampirler ziyafet tarzı büyük salonu doldurmuştu. Bazıları zeminin ortasındaki büyük yuvarlak masalarda oturuyordu ama birçoğu ayakta durup birbirlerine karışıyordu. İnsan görevliler, ışıltılı yaratık kümeleri arasında dolaşüyor, patronlarının emirlerini yerine getiriyorlardı.

Görevlilerin çoğu ağırbaşlı ve ihtiyatlı kıyafetler giymişti, ancak parlak bir ateşle parıldayan elmas bir yaka takan koyu saçlı kadın gibi göze çarpan birkaç kişi vardı. Çıplak ayaklı olan kadın ipek, şampanya rengi bir kılıf elbise giymişti. Elbisenin kâğıt inceliğindeki kumaşı kısaydı ve kadının kıcını zar zor örtüyordu. Tasmaı safir taşlarla süslüydü.

ucu Vampir patroniçesinin ince bileğine umursamazca asılmıştı.

Kızıl saçlı Vampir, siyah kadife bir gece elbisesi giymiş ve mağrur bir ifade takınmıştı. İyi eğitilmiş bir köpek gibi patroniçesine kusursuz bir şekilde ayak uydurmak için dönüp duran yakalı hizmetçisine hiç bakmadı. İkili Tess'le yüz yüze geldiğinde, Tess yakalı kadının küçük, özel bir gülümseme takındığını gördü. İstismar edilmiş gibi görünmüyordu ve krem rengi teni kusursuz görünüyordu. Aksine, teşhir edilmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Büyük salonun yan taraflarında ve asma katta daha fazlası vardı
Seçkinlerin en güçlülerinin rahatça dinlenebildiği özel alanlar.

Her yıl düzenlenen Vampir Balosu'na Nightkind malikânesinde önemli biri olan tüm Vampirler, hatta Nightkind Kralı Julian Regillus'un kendisi bile katılırdı.

Tess biletindeki numarayı kontrol etti. Adaylara katıldığında kuyruk binanın arkasına ve ara sokağa kadar uzanmıştı ama sonunda içeri girmeyi başarmıştı. Şimdi önünde sadece üç kişi vardı.

Sahneye yeni bir aday çıktı. Kaliforniya kızı tarzında bir güzelliği vardı, uzun boylu ve uzun bacaklıydı, uzun, sarı saçları -evet, saçları- mükemmel kalp şeklindeki yüzünün ve ince omuzlarının etrafına kalın dalgalar halinde düşecek şekilde şekillendirilmişti. Kısa, kırmızı sabahlığını çıkarırken yeşil gözleri cilveli bir canlılıkla parlıyordu. Tamamen çıplaktı, beş inçlik, çıplak renkli ince topuklu ayakkabılarının üzerinde bir daire çizerek dönüyordu. Mikrofonu insandan aldı, Orta yaşlı sunucu, konuşurken sahnede podyum yürüyüşü yapmaya başladı.

"Herkes merhaba, umarım hepiniz harika bir akşam geçiriyorsunuzdur! Benim adım Haley ve bu gece burada sizlerle birlikte olduğum için çok heyecanlıyım! Yirmi bir yaşımdayım.

Berkeley'de sosyoloji üzerine lisans yapıyorum....."

Bu, *America's Got Talent*'in Vampyre'lar hariç X-rated versiyonu gibiydi.

Tess'in sağ gözünün arkasında bir gerilim baş ağrısı zonklamaya başladı. İffetli biri olduğunu düşünmemişti ama diğer kadın sanki kendi evindeki küvete girecekmiş gibi rahatça soyunmuştu. Haley'nin her yeri aynı pürüzsüz bal rengi bronzluktaydı. Hiçbir yeri sallanmıyor ya da çukurlaşmıyordu. Göğüsleri, ince gövdesine yapıştırılmış, yerçekimine meydan okuyan mükemmel daireler gibi görünüyordu.

Bunlar doğal olamazdı.

Tess kendine baktı. Sahneye çıkma sırası ona geldiğinde kimse için soyunacak değildi ama kıyafetleri üzerindeyken bile, onunla ilgili her şeyin korkunç derecede ortalama olduğu çok açıktı.

Vücudu hakkında söylenebilecek en iyi şey fit olduğuydu ve o zaman bile birkaç yeri sallanıyordu. Düz, koyu renk saçları mantıklı bir şekilde küt kesilmişti ama kestirmek için iki hafta gecikmişti. Solmuş kot pantolon, düz topuklu siyah ayakkabılar ve siyah bir kazak giymişti, çünkü yanında kalan ve hâlâ temiz olan tek kıyafet buydu.

Vampirler konuşmalarına devam etti. Kalabalık salonda tek bir kişi bile Haley'ye bakmadı. Kimse teklif raketini kaldırmadı.

Tess dikkatini asma kata çevirdi. Nightkind Kralı'nın karşısında oturan canavarla konuşurkenki güçlü, sert profilini görebiliyordu. Yanındaki Vampir genç bir adam gibi görünüyordu; fındık kahverengisi saçları basit bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve hoş, sıradan, yumuşak huylu bir yüzü vardı.

Görünüşü daha fazla yalan olamazdı. Xavier del Torro Vampirlerin en kötü şöhretlisi, tüm Yaşlı Irklar arasında ve insanlar arasında da ünlü, korkulan bir avcı ve Julian'ın sağ kolu. Ne del Torro ne de Kral sahneye baktı.

Haley kendisine ayrılan iki dakika boyunca çok çalıştı. Rutini gösterişli, profesyonel ve müstehcendi ve izleyenleri hiç şüpheye düşürmedi. Belli ki bir Vampir'in hizmetkârı olmak için her şeyi yapmaya hazır ve istekliydi. Zil çaldığında, atılmış bornozunu süpürdü ve parlak bir gülümseme ve neşeli, Kainat Güzeli tarzı bir el sallayışla sahnenin solundan çıktı.

Bir sonraki aday hızlı ve sarsak hareketlerle sahneye çıktı. Kırk yaşlarında, büyük mağazalardan alınmış bir takım elbise giymiş bir adamdı bu. Gergin ve çok rahatsız görünüyordu, Tess'in kasları empatiyle sıkıştı. Bu durumu anlayabiliyordu.

Sunucu mikrofonu adaya uzattığında, adam boğazını temizledi, bir fotoğraf çıkardı ve havaya kaldırdı. Fotoğraf kararsız elinde gözle görülür bir şekilde sallanıyordu. Fotoğrafta bir kız başı yana eğik bir şekilde kameraya sırtıyordu.

"Adım Roberto Sanchez ve burada güzel kızım Cara adına bulunuyorum. Cara on dört yaşında ve şu anda hastanede. Çocukluk çağı lösemisi var. Üç yıldır remisyondaydı ama şimdi kanser geri döndü. Lütfen, size yalvarıyorum, biri ona merhamet etsin. Eğer onun hamisi olmayı kabul ederseniz, onu iyileştirmeye yardım edebilirsiniz.

O iyi bir kız. Sizin için çok çalışabilir, keşke kendini daha iyi hissetse"

Tess irkildi. Sanchez, bilet alabilecek kadar şanslı olan ve şu anda sırada bekleyerek sahnedeki sıralarını bekleyen adaylara kartlarla dağıtılan kurallardan birkaçını ihlal ediyordu. Tüm tıbbi temelli dilekçeler, vize başvuru sürecinden geçmelidir.

Nightkind Göçmenlik Bürosu.

Yılbaşı gecesi düzenlenen yıllık Vampir Balosu, tamamen farklı türde bir dilekçe, bir tür büyük iş taraması yapmak için bir fırsattı Vampirlerin hanelerine insan hizmetkârlar almayı tercih edebildiği bir süreç.

Bir Vampir patronu ile onun insan hizmetkârları arasındaki ilişkinin karşılıklı fayda sağlayan bir düzenleme olduğu varsayıldı. Hizmetçiler Vampir'e düzenli bir kan kaynağı sağlamanın yanı sıra haneyi bir bütün olarak desteklemek için çalışırlardı. Buna karşılık Vampir de korumasını sunar ve hizmetkârın güvenli bir yerde yaşamasını ve uzun, sağlıklı bir ömür sürmesini sağlardı. Adayın bir gün kendisinin de bir Vampir olma ihtimali bile vardı.

Her iki fırsat da nadirdi. Tess'in okuduğu web sitesi SSS'lerine göre, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Nightkind demesne, dönüştürülmeyi umut eden insanlardan yılda on milyondan fazla vize başvurusu alırken, her yıl yeni yaratılan Vampirlerin sayısı bunun çok küçük bir kısmıydı ve Atlanta, Georgia'daki CDC merkeziyle koordineli çalışan Nightkind demesne tarafından sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu.

Muhtemelen Sanchez kızı için vize başvurusunda bulunmuş ve geri çevrilmişti. Belli ki çaresizlik onu sahneye itmişti.

Tıpkı sırası geldiğinde Tess'i iteceği gibi.

Sonraki birkaç dakika dayanılmazdı ve bunun tek nedeni Sanchez'in yalvarışlarındaki acemilik değildi, gerçi bu da yeterince kötüydü.

En kötüsü de Vampirlerin hiçbir şey yapmamasıydı.

Hiçbir şey.

Kimse Sanchez'in sözünü kesmek için harekete geçmedi. Sunucu güvenliğe onu uzaklaştırmasını emretmedi. Kimse yalvaran adama bakmak için dönmedi ya da teklif küreğini kaldırmadı. Hepsi sanki o yokmuş gibi davrandı.

Mide bulandırıcı bir öfke midesini düğümledi. Bu korkunçtu, aşağılayıcıydı ve soğuk mantığın Sanchez gibi adaylarla başa çıkmanın iyi bir yolu olamayacağını söylemesi ya da dilekçesinin başından beri mahkum edilmiş olması önemli değildi. Vize başvurusunda bulunanların sayısı başlangıçta çok fazlaydı. Eğer Vampirler kuralları çiğneyen tek bir Sanchez'i kabul ederlerse, diğerlerinin akınını asla durduramazlardı.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu - onların kayıtsızlık gösterisi mi yoksa sahnede kendilerini alçaltmayı seçen insanlar mı?

Ve ben de onlardan biriyim, diye düşündü. Titreyen eliyle yüzünü sildi. Tanrı aşkına, bunun iyi bir fikir olabileceğini nasıl düşünebildim?

Üstünü çiz, bunun iyi bir fikir olduğunu hiç düşünmedim. Bu benim tek fikrimdi.

Nedeni basitti. Şeytanı kızdırdığınızda, seçenekleriniz çok hızlı tükenir.

Zil çaldı. Sunucu acı verici bir nezaketle Sanchez'i sahneden indirdi ve bir sonraki aday sahneye çıktı.

Tess'in arkasındaki kişi bir tıslamayla ona dirsek attı ve Tess sahne kapısını hafifçe kapatarak kanatlara doğru adım attı. Kanı kulaklarına hücum etti ve titreyen nefesi boğazına takıldı. Bu normal bir sahne korkusundan çok daha kötüydü; öfke, tiksinti ve korkuyla daha da büyümüştü.

Sanki çok uzaklardan gelen bir zil sesi duydu. Ve tekrar.

Sıra kendisine geldiğinde öne çıktı ve perdenin hemen arkasında sırasının gelmesini bekledi. Kendini biraz daha katı tutarsa parçalara ayrılacağını hissetti.

Sunucu pratik bir gülümseme ve keskin, ilgisiz bakışlarla ona doğru yürüdü. Bir elini uzatarak onu işaret etti. Kız sıcak ışık seline doğru yürüdü, yere bantlanmış X işaretinde durdu ve kalabalık salona baktı. Soğuk parmakları, eline tutuşturulan mikrofonun etrafında kendiliğinden kıvrıldı.

Sahnedeki ışıklar Vampirleri daha da tehditkâr gösteren gölgeli figürlere dönüştürmüştü. Onlara bağırarak ya da tüm bu senaryonun saçmalığına gülmek istedi.

Bunun yerine, dayanılmaz gerilim kırıldı ve net, temiz bir öfkeyle buz tuttu. Nasıl olsa hiçbirinin söyleyeceklerini dinlemeyecekti.

Mikrofonu kaldırmaya zahmet etmeden, sakın ve düz bir sesle, "Görünüşüm tamamen unutulabilir ve buradaki neredeyse herkesten daha zekiyim," dedi.

Bunların ne gibi avantajları olabileceğini göremiyorlarsa, canları cehenneme. Hepsinin canı cehenneme.

- - -

Asma katta, Vampirlerden biri konuşmasından dönüp ona baktı.

Küreğini kaldırdı.

O

- - -

Yüzünü aydınlatan parlak ışıklardan gözleri kamaşan Tess, sözlerinin herhangi bir tepkiye yol açıp açmadığını göremedi. Tek bildiği burada kalmayacağı. Bir an için daha sahnede kaldı. Bir sonraki hamlesini düşünmek için sessiz bir yere gitmesi gerekiyordu. Dönerek, sunucuya doğru yürüdü "Çıkış nerede?"

Tess'e tuhaf bir bakış atarak onunla birlikte sahnenin diğer ucuna doğru yürüdü; burada yardımcı üniforması giymiş başka bir genç kadın kuliste bekliyordu. Mikrofonu Tess'in elinden alan sunucu bir sonraki adaya geçti.

Umutsuzluk Tess'in kol ve bacaklarını ağırlaştırmış, sanki suyun içinde hareket ediyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu. Yardımcısına sıkıca sordu, "Buradan nasıl çıkabilirim?"

Tıpkı sunucu gibi, balodaki tüm hizmetliler ve yardımcıları da insandı. Kadın ona da sunucununkine benzer garip bir bakış attı; kıskançlıkla karışık bir kuşku ve hafif bir kızgınlıkla kararmış bir ifade. "I

Adaylar sahnedeysen bunu göremezler ama mülakat için seçildiniz."

Tess gözlerini kırptırdı. Bunu doğru duymuş olamazdı. Kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Affedersiniz?"

"Biri sizinle röportaj yapmak istiyor." Yardımcı, iPad'inin ekranını kontrol etti ve ardından kalemle hızlıca bir şeyler girdi. "Koridordan arka merdivene, oradan da ikinci kata çıkın. Unutmayın, bir kat yukarısı asma kattır. İkinci kat iki kat yukarıda. Görüşmeniz 219 numaralı odada olacak. Birazdan sizinle olacak."

O.

Midesini sıkan hafif mide bulandırıcı gerilime neredeyse alıştıyordu. "Kim o?"

O sorarken bile, yardımcısı bir sonraki adayı sahnenin dışına çağırmak için arkasını döndü. Kadın kanatlara doğru adım atarken yardımcısının ellerini tuttu. "Bu benim seçmelere katıldığım altıncı yılım. Nasıldım? Biri beni mi istedi?"

Tess arkasını döndü. Kendisiyle kimin konuşmak istediğini öğrenmesinin tek yolu odaya çıkmaktı. Kendini sersemlemiş hissederek

ve iki kat merdiven çıktı.

Bina eskiydi. Kaliforniya'nın altına hücumu sırasında San Francisco'nun önde gelen otellerinden biriydi ama 1920'lerde Vampir Balosu için kullanılmak üzere kısmen yıkılmış ve yenilenmişti.

Ana balo salonunun ışıltılı zarafetinden uzakta, bina yaşını gösteriyordu. Yine de üst kat, sahne arkasındaki koridordan biraz daha iyiydi. Merdiven korkuluklarındaki çizilmiş ve soyulmuş yaldızlarda, yıpranmış halıda ve tavanın kenarlarındaki taç pervazlarda solmuş ihtişamın birkaç dokunuşu vardı.

Üst kattaki odalar bir zamanlar otel odasıydı. Bu düşünce aklına geldiğinde iki elini yumruk yaptı.

Nispeten az sayıda Vampir, bir ev dolusu hizmetkârı destekleyecek kadar şöhrete ulaşırdı ama ulaştıklarında da kendi bölgelerinde olup bitenler için kendi kurallarını koyarlardı. Bazı hanelerde hizmetkârların sadece kan ve görevden daha fazlasını sağladığına dair söylentiler duymuştu. Ayrıca, zengin bir Vampir patronunun sunabileceği türden bir yaşam tarzı karşılığında cinsel iyilikler de takas ediyorlardı.

Bir görevli asla dönüşme fırsatı bulamasa bile, bir haminin düzenli ısırtıkları insanın doğal bağışıklık sistemini güçlendiriyor ve yüz otuz yıl kadar yaşayabiliyorlardı. Haley'nin sahneye çırilçıplak çıkmasının sebepleri vardı, en önemlisi de kendi doğal ömrünün yarısından fazlasını yaşama ve yaşlılıktan uykusunda ölme fırsatıydı.

219 numaralı oda koridorun ortasında diğerlerinin arasına sıkışmıştı. Kapının kolunu kavradığı anda kasları kilitlendi ve donup kaldı; odaya adım atamıyordu ama uzaklaşamıyordu da, hızlı düşünceler vahşi köpekler gibi peşinden koşarken.

Bu "görüşme", oyuncu seçme kanepesi senaryosunun bir başka versiyonu olabilirdi. Eğer odada bir yatak varsa, o kadar, diye düşündü. Ben buradan gidiyorum.

Düşünüyorum.

Histriyonik olmayı bırak. Seks sadece biyolojik bir işlevdir. İnsanlar binlerce yıldır hayatta kalmak için seks ticareti yapıyor. Sen 14 yaşında bir bakire değilsin. Daha önce seks yaptınız ve tahmin edin ne oldu? Partnerlerinin hiçbiri seninle takılacak kadar unutulmaz olmamıştı.

Dünyanın. Ölüm dünyanın sonudur.

Arkanda bıraktığın şeytanı düşün. Tüm seçeneklerinizi değerlendirmeden giderseniz, kendinizi ondan korumak için başka bir yol bulmak zorunda kalırsınız. Ve zaten burada olmanızın tek nedeni de başka bir yol bulamamış olmanızdır.

Unutmayın, korunmak için seks takası yapmayı seçecekseniz, önceden bir anlaşma yaptığınızdan emin olun.

Birdenbire kendi tereddütlerine kızarak kapıyı çekip açtı ve içeri girdi. Seksin herhangi bir tartışmanın parçası olması zaten pek olası değildi. Vampirlerin güzelliğe olan düşkünlüğü, her türlü iştahı doyurmak için hazırda bekleyen muhteşem insan bolluğu ve kendisinin ortalama, unutulmaya yüz tutmuş görünüşü düşünüldüğünde bu pek de mümkün değildi.

Boş oda, bir faydacı dışında tamamen çıplaktı, Konferans tarzı katlanır masa, dört sandalye ve masanın bir ucuna yerleştirilmiş açılmamış iki şişe Evian.

Yatak yok, canavar da yok. Henüz yoktu.

Titrek bir nefes verdi ve içeri adım attı. Zemini koridordaki yıpranmış halı kaplıyordu ve tavanın köşelerindeki kartonpiyerler çatlak ve tamire muhtaç görünüyordu. Dolap boştu ve banyo uzun zamandır kullanılmamış gibi görünüyordu.

Koridor kapısı kapalıyken, kafasındaki iblisler odayı doldururken hava boğucu geliyordu. Hayal gücünü dolduran çok fazla hayalet ve hafızasında çok fazla kâbus vardı. Katlanır sandalyelerden birini sürükleyerek koridora açılan kapıyı destekledi. Sonra açık kapıya bakan masaya oturdu.

Bu pozisyon geleneksel olarak odanın iktidar koltuğuydu. Kendini bir an bile kandırmamış olsa da bu küçük bir şeydi. Yaklaşan takasta çok az gücü vardı. Çok az güce sahipti ve kendini bu kadar berbat bir durumda bulmasının nedenlerinden biri de buydu.

Su şişelerinden birini açarak içindekilerin yarısını birkaç yudumda emdi. Şişenin kapağını kapatırken, ince, zarif giyimli bir adam sessizce odaya girdi.

Xavier del Torro.

Şişe Tess'in sinirli parmaklarından kayıp yere düştü.

Önünde duran katil çok uzun boylu değildi, 1.80 boylarında falan olabilirdi. Uzun ve zayıf vücudunun yanı sıra dik bir duruşu ve

muazzam duruşu onu daha uzun gösteriyordu. Yakından bakıldığında, sanki yirmili yaşlarının ortalarında dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Gri ile yeşil arasında bir yerde duran gözleri, berrak teni ve bir şekilde geleneksel yakışıklılığı ya da narinliği ıskalayan zarif yüz hatlarıyla hâlâ gençlik yanılması yaratabiliyordu.

Dönüşü tarihte ünlü bir olay olmuştu. İspanyol soylularının küçük bir oğlu olarak, Engizisyon Kutsal Dairesi Mahkemesi barışçıl bir cemaate işkence edip yok edene kadar rahiplik yapmıştı.

Valencia'daki evinin yakınlarında Vampirler. Vampir topluluğu del Torro'nun tek kız kardeşi ve onun kocasını da içeriyordu.

Katliamdan sonra, ya da efsaneye göre öyle, del Torro Katolik Kilisesi'nden kaçtı ve Julian'a yaklaştı; Julian da onu bir Vampir'e dönüştürdü ve Engizisyon memurlarını kesip biçmesi için görevlendirdi. On kişi Bunu takip eden yıllar İspanya tarihinin en kanlı yılları oldu. "İyi akşamlar," dedi Vampir. Sessiz konuşuyordu ama Odadaki sessizliği delip geçen, güzel bir şekilde modüle edilmiş ses şok ediciydi. "Siz Tess Graham'sınız, değil mi?"

O konuşurken, kapının önündeki sandalyeyi kaldırmak için döndü.

"Sakıncası yoksa kapıyı açık bırakmak istiyorum" dedi.

Hemen doğruldu, sandalyeyi yerinde bıraktı ve masaya yaklaştı. Yaptığı her şey tamamen kusursuzdu, hiçbir hareket boşa gitmedi. Bir hayvan gibi hareket ediyordu, tam bir akışkanlıkla

Açık kapının bir önlem olarak ne kadar yararsız olduğunu ve bundan ne kadar aptalca ve kırılgan bir güvenlik yanılması çıkardığını.

Açık kapı olsun ya da olmasın, hiçbir şey onu istediği her şeyi yapmaktan alıkoyamazdı. Ona tecavüz edebilir, işkence edebilir ve tüm kanını emebilirdi ve onu durdurmak için parmağını kırıdatacak tek bir Vampir bile yoktu. Ya da denemek isteseler bile onu durdurabilecek çok fazla Vampir yoktu.

Soğuk terler tenini kapladı. Yakındaki bir havalandırma deliğinden gelen ısı nemli boynunun arkasına doğru üfledi. Bu küçük his neredeyse şiddetliydi.

Del Torro masanın kendi tarafındaki ikinci sandalyeyi çekip oturdu. Yerine yerleştğinde hareketsiz kaldı - gerçekten hareketsiz, sadece insan eşdeğeri değil. Nefes almadı, gözünü kırpmadı. Resmi siyah Elbisesi ışığı emiyor gibiydi ve gömleği o kadar beyazdı ki neredeyse mavi görünüyordu.

Her yönden kusursuzdu. Her nasılsa onu cansız, bir manken gibi gösteriyordu ama öyle değildi. Varlığı o kadar yoğundu ki havanın kendisi onun etrafında bükülüyor gibiydi. Sadece onun değil, kendisinin de aşırı farkında olmaya başladı; ciğerleri havayı çekerken gövdesindeki küçük kayma, yutkunurken boğazındaki kaslar, karşısındaki rahat yırtıcıyı kışkırtması ihtimaline karşı yumruk haline getirip bir kolunun altına sakladığı eli.

Su şişesini hatırladı ve onu yerden almak için eğildi. Bu küçük, yavan hareket bile önünde oturan sessiz, sakın figürle karşılaştırıldığında fazlalıkla dolu görünüyordu.

Kaç yaşındaydı? Tarih bilgini değildi ve İspanyol Engizisyonu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama nihayet kaldırılmadan önce birkaç yüz yıl devam ettiğinden oldukça emindi, bu yüzden en az dört yaşında olmalıydı. yüzyıllıktı ve muhtemelen daha yaşlıydı. Hayatı boyunca kaç kişiyi öldürmüştü?

Ağzından dökülene kadar ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Daha önce Bay Sanchez'e olanlar anlatılacak gibi değildi."

Del Torro'nun gri-yeşil bakışları onu ciddiyetle süzdü. "Bay Sanchez'in Hasta çocukla birlikte aday, değil mi? Ne yazık ki, görevli olmak için çok gençti ve hiçbir zaman vize için uygun bir alıcı olmadı - çocuklardan kan almak veya onları Vampirlere dönüştürmek yasalara aykırı. Bu tür durumlar her zaman zordur ve bunlarla başa çıkmanın iyi bir yolu yoktur."

"Ama kimse bir şey yapmadı."

Vampir onaylarcasına başını eğdi. "Eskiden olsa Sanchez sahneden indirilirdi, ancak bu politika da tepkilere neden oldu. Sonunda, Sanchez gibilere diğer adaylarla aynı saygınlığı tanımanın en iyisi olduğuna karar verildi, ancak tabii ki yönetmelikleri göz ardı edemeyiz ve Hikayeleri ne kadar üzücü olursa olsun, herhangi birini seçin."

"*Haysiyet mi?*" Sözcük, niyet ettiğinden biraz daha büyük bir güçle ağzından çıkıverdi. "Sence bu seçmelerde hiç haysiyet var mı? süreç?"

İnce kaşlarından biri kalktı. Hareketsizliğinin ortasında, bu hafif hareket bir haykırış gibi göründü, ama konuştuğunda sesi sakın ve her zamanki gibi soğukkanlı. "Bir bireyin o sahnede sahip olmayı seçtiği kadar saygınlığı vardır, Bayan Graham. Örneğin kendinizi ele alın. Dışarı çıktınız

ve tam olarak yapmak istediğinizi yaptınız. Dikkatini verenler de bunu yaptı. Ne eksik ne fazla. Kimse size bundan daha fazlasını vaat etmedi."

Elbette haklıydı, her ne kadar bunu söylediği için ondan hoşlanmasa da. Onlar Vampirdi, sosyal hizmet kurumu değil.

Ağzından daha fazla gerçek dökülürken, çaba sarf ederek duygularını dizginlemeye çalıştı. "Özür dilerim, neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyorum." Gülümsemeye çalıştı ama yüz kasları o kadar sertleşmişti ki hemen vazgeçti. "İnanın bana, bunun ne kadar tuhaf bir durum olduğunun farkındayım. Bir görüşmeye başlamak için verimsiz bir yol."

"Korkmuşsunuz," dedi. "Bazı insanlar için korku doğal olarak öfkeye dönüşür."

Sesi yumuşamıştı ve bu bütün akşam boyunca olan en şok edici şey olabilirdi. Utanç yanaklarını yaktı.

Hiçbir şey hayal ettiği gibi gitmiyordu. Söylediklerini inkâr etmeyi düşündü ama elbette bu aptalca olurdu. Hızlanan kalp atışlarını duyabiliyor ve şüphesiz korkusunun kokusunu alabiliyordu. Burada giyinik bir halde otururken kendini hâlâ Haley gibi soyunmuş kadar çıplak hissediyordu.

"Merak ediyorum." Del Torro başını eğdi, her şeyi fark eden bakışları onu inceliyordu. "Seni bu kadar rahatsız ettiği ortadayken bu gece neden buradasın? Ne hastalık kokusu taşıyorsunuz ne de Vampyre sapkınlığına ilgi duyuyor gibi görünüyorsunuz. Bir refakatçiden ne elde etmeyi umuyorsunuz? irtibat?"

Vampir sapkınlığı.

Onun bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu ve yanakları daha da kızardı. "Bir işe ihtiyacım var. Balo bu hafta sonundaydı, ben de diğerleriyle birlikte sıraya girdim.

diğer adaylar." Durakladı. Teknik olarak bunların hepsi doğrudu. Nakit sıkıntısı çekiyordu ve banka hesaplarındaki paraya ulaşmaya cesaret edemiyordu. Ama daha fazla ayrıntı için sıkıştırırsa, çok hızlı bir şekilde kayalık bir zemine girecekti. Soruyu kendisinden uzaklaştırıp belki de tekrar ona yöneltmek zorundaydı. "Sormamın sakıncası yoksa, peki ya siz? Neden benimle bir görüşme talep ettiniz?"

Daha önce tanıştığı herhangi biri olsa eliyle işaret eder ya da bir tepki verirdi. Del Torro öyle yapmadı. Sadece sabit bir şekilde onun bakışlarına baktı. Gözleri berrak, zeki ve kesinlikle hiçbir şey belli etmiyordu.

"Meydan okuyuşunuz ilgimi çekti, iddialarınız da öyle. Bir ilişkiye ne gibi beceriler katarsınız - yani bir ilişkiyi kabul edeceğinizi varsayarsak?"

Onu gerçekten bir pozisyon için mi düşünüyordu, yoksa sadece merakını mı tatmin ediyordu? Hiçbir şey söylemiyordu. Onu okumak tamamen imkânsızdı ve tavırlarındaki kısıtlama dayanılmazdı. Kendini tamamen denizde ve bir oltaya takılmış gibi hissediyordu ve o bir oltanın ucunda kıvranırken, adam onu yavaşça oltaya takıyordu.

Ağrıyan kaslarındaki gerginliğin bir kısmını atmaya çalışırken, kendini onu incelerken buldu, herhangi bir kusur arıyordu. Ağzının köşesinde ince, beyaz bir yara izi keşfettiğinde, gözlerini dikip baktı. Yara izine her ne sebep olduysa, dönüşmeden önce olmuş olmalıydı. Bu onu daha insani göstermeliydi ama göstermiyordu.

"Japonca, Fransızca ve İtalyanca konuşabiliyorum," dedi. "Fransızca ve İtalyanca'nın yanı sıra biraz da Elfçe okuyabiliyorum ama henüz akıcı bir şekilde konuşamıyorum. Dilleri seviyorum, bu yüzden üzerinde çalışıyorum. Muhasebe ve bilgisayar bilimleri diplomalarım var. Para yönetimi konusunda deneyimim var ve hiç kimsenin yapamayacağı bir güvenlik duvarı inşa edebilirim. Benim

Becerilerim gösterişli ya da seksi olmayabilir ama yaptığım işte çok iyiyim."

Gözlerinin kenarlarındaki deri hafifçe kırıştı. Zaten ona dikkatle bakıyor olmasaydı, bu ince ifadeyi fark etmeyecekti. "Katılmıyorum. Yetkinlik oldukça seksi."

Kadın gözlerini kırıştırdı. Son beş dakika içinde iki kez seks konusunu açmıştı ama konuşurkenki mutlak kayıtsızlığı ona yanlış anlamaya yer bırakmıyordu. Flört etmiyordu, sadece sorular soruyor ve şunları söylüyordu gerçekleri gördüğü gibi.

Yine de nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Karar veremedi, "Güvenlik duvarlarını aşma konusunda nasılsın?" diye sordu.

Şimdiye kadar konuştukları onca şey arasında onu şaşırtmayan tek soru buydu. Yine de nasıl cevap vereceğine karar verirken tereddüt etti. Çoğu insan güvenlik duvarı güvenliğini ya da aslında bir duvarı aşmadığınız gerçeğini gerçekten anlamıyordu.

Sonunda cevabını basit tutmayı tercih etti. "Ben de bu konuda iyiyim." "İyi ne kadar iyi?"

"Çok iyi." Ergenlik yıllarında kendi payına düşenden çok daha fazla bilgisayar korsanlığı yapmıştı ve bu kesinliğin sesini doldurmasına izin verdi. "Ayrıca yerine getiremeyeceğim hiçbir şeyin sözünü vermem."

Göz kapakları aşağı indi. "Muhasebe ve bilgisayar dışında başka şeyler de yapmak ister misin?"

İstemsizce, bir yatakta çıplak oldukları, adamın onun üzerine eğildiği, normalde sakın, kendi halinde olan ifadesinin ateşle dolduğu ve beyaz, keskin dişlerinin indiği bir görüntüye geçti.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen içinde güçlü bir şey kabardı. Adam hâlâ aynı soğukkanlı ifadeyi takınırken, kadının duyguları zaten kaotik bir kargaşa içindeydi.

Nasıl tepki vereceğini görmek için onu iğneliyor muydu, yoksa pozisyonu almak için ne kadar ileri gidebileceğini mi öğrenmeye çalışıyordu? Kendini bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordu ve bir sonraki adımı onu havaya savuracaktı.

Adam isterse güvenlik için seksi takas eder miydi?

"Bu benden ne yapmamı istediğinize bağlı." Sesi gerginleşti. "Bazı şeylerin sınırı yoktur. Masumlara zarar verilmesine ortak olmayacağım ve buna seyirci kalmayacağım. Diğer şeylerin yanı sıra."

Sesi daha da yumuşaklaştı. "Sorumda daha açık olmalıydım. Muhasebe ve bilgisayar programlama alanındaki becerileriniz ilgi çekici, ancak çoğu standarda göre küçük bir evim var. Benim Görevliler farklı kapasitelerde hizmet veriyor ve çeşitli işler yapıyorlar." "Onlara ne tür şeyler yaptırıyorsun?" İçindeki her şey cevabını duymayı beklerken sakinleşti.

"İstersen bunu bilinçli bir topluluk olarak düşün," dedi ona. "Herkesin kan vermesi gerekiyor elbette ama topluluğun iyiliği için yapılması gereken başka görevler de var. Benim yemeğe ihtiyacım olmasa da herkesin yemek yemesi gerekir; bu nedenle hizmetçilerimden biri olan Jordan aşçıdır. Bir diğeri, Angelica, evle ilgileniyor. Misafirlerim olduğunda, ben ihtiyaçlarının karşılanmasını talep ediyor. Raoul güvenlikten sorumludur, vesaire. Bunların çoğu profesyonel görevler değil ama yine de bitti."

Hepsi bu kadar mıydı?

Daralmış ciğerlerine hava çekerek, "Anlıyorum. Evet, tabii ki böyle bir görevi üstlenmeye hazırım."

Adamın gözleri kısıldı. Yüz ifadesi sertleşti ve birdenbire gençliğinin altında gizlenen yaşı görebildi. "Şüphesiz, bazı Vampirlerin hizmetçilerinden seks istediğini duymuşsunuzdur. Bu doğru olsa da, ben onlardan biri değilim. Hizmetçilerimden zor şeyler isteyebilirim.

Zaman zaman refakatçilerim olur, ama gözetimim altındaki insanları böyle bir pozisyona sokmam."

Adamın söylediklerini sindirmesi bir anını aldı. Sonra kasları yavaşça gevşerken vücudundaki sertlik kayboldu. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

İki parmağını hareket ettirerek, güzel ve ekonomik bir hareketle konuyu bir kenara itti. "Ateşli silahlar veya diğer silahlarla ilgili deneyiminiz var mı?"

Bu sefer tereddüt etmedi. "Hayır, ama güçlüyüm, el-göz koordinasyonum iyi ve öğrenmeye istekliyim."

Başını salladı. "Hiç uyuşturucu aldın mı ya da almak istedin mi?"

"Evet," dedi. "Ve hayır. Bir keresinde üniversitede esrar denemiştim ama hoşuma gitmemişti. Tek yaptığı beni paranoyaklaştırmak ve acıktırmaktı ve ben korktuğumda yemek yemeyi sevmem." Yine onun ifadesini okumaya çalıştı ve tamamen başarısız oldu. "Bu bir sorun mu?"

Ifadesindeki ciddiyet kayboldu ve ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Hayır. Eğer uyuşturucu kullanmayı alışkanlık haline getirmiş olsaydın, bu farklı bir hikâye olurdu. Eroin, metamfetamin veya diğer ağır uyuşturucularla kirlenmiş bir kaynaktan içmek bir Vampir üzerinde zayıflatıcı bir etki yaratabilir."

Başını iki yana salladı. "Marihuana ile yaşadığım deneyimi tekrarlamak ya da başka bir uyuşturucu denemek gibi bir niyetim yok."

"Çok iyi. Bakmakla yükümlü olduğunuz kimse var mı?" Yine başını salladı. "Hayır."

"Büyülü yetenek?"

"Maalesef hayır," dedi. "Telepati yapabiliyorum ama hepsi bu."

Verdiği cevapların ona bir şey kazandırıp kazandırmadığı ya da aleyhine bir işaret olarak sayılıp sayılmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama onun gücünde ve yaşında bir Vampir kesinlikle doğruyu söylerdi ve doğruyu söylemekten başka bir şey yapmaya cesaret edemiyordu.

Sonunda onu incelerken birkaç dakika sessiz kaldı. "Bu görüşmelerden ancak bu kadar bilgi edinilebilir. Gerçek şu ki, bir görevli olmak şaşırtıcı derecede karmaşık ve hassas bir süreç olabilirken, her iki taraf için de muazzam bir bağlılık gerektiriyor. Bazı insanlar isteseler bile bu tür bir yaşam tarzına geçiş yapamazlar ya da şu veya bu nedenle bir Vampir'in evine uygun değildirler. Bunda utanılacak bir şey yok. Bu sadece bir keşif sürecidir."

"Haklı olduğuna eminim," diye cevap vermeyi başarırken göğsü tekrar gerildi. Onu geri çevirmeye mi hazırlanıyordu? Bütün bunlar ne kadar korkunç olsa da

deneyim olmuştı, eğer öyleyse onu suçlayamazdı. Görevli olma fırsatı nadir olsa da, kendisi bu konuda pek hevesli görünmüyordu.

Tanrım, diye düşündü. Eğer bu işi alamazsam ne yaparım?

Sonra şöyle dedi: "Bana faydalı olabileceğin bazı yollar görebiliyorum. Sana bir yıllık bir deneme süresi teklif etmeye hazırım. Eğer bu süre içinde ikimize de uygun, katlanılabilir bir anlaşma yapamazsak, her ikimiz de ilişkimizi kesmekte özgür olacağız."

Ağzı açık kaldı ve neredeyse "Neden?" diye ağzından kaçıracaktı. Ama dudaklarından kaçmadan önce kendini tutmayı başardı.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bunu kabul edilebilir buluyor musunuz?"

== İKİ ==

Xavier, Tess'in ağzının birkaç kez açılıp kapanmasını sabırlı bir ilgiyle izledi. Sesi boğuklaşarak, "Bana öylece bir şans mı veriyorsun? İkinci bir görüşme ya da referans istemiyor musunuz?"

Sorusunun ardında ilginç ve karmaşık bir duygu yatıyordu. Belki de karmakarışık bir iş geçmişi vardı ya da önceki işinden kovulmuştu. Kısa bir süre için, sadece bu talebi nasıl karşılayacağını görmek için özgeçmişini ve referanslarını sormayı düşündü, ama gerçek şu ki, kovulup kovulmadığı umurunda değildi. İnsanlar çok çeşitli nedenlerle işten çıkarılırdı ve önceki işverenin zayıflık olarak gördüğü bir şey tam da onun aradığı özellik olabilirdi.

Ayrıca, hiç kimse muhtemel bir işverene kötü referans vermezdi. Sadece kendileri hakkında övgü dolu şeyler söyleyecek insanlar için referans verirdi. Yıllar boyunca, insanların mülakat sisteminde akla gelebilecek her şekilde oyun oynadıklarını görmüştü, oysa bir insanın cesaretinin en gerçek testi ancak zaman içinde yapılabilirdi.

Ayrıca, bu genç kadının kendisinden istediği türden şeyler için hiçbir referansı olamazdı. Onun ne yapabileceğini ya da ne yapmak isteyebileceğini kendisinin bulması gerekiyordu. Şimdilik, onu daha fazla korkutmamak için bu kadarı yeterli olacaktı.

Ona şöyle dedi: "Dediğim gibi, mülakat sürecinden öğrenilebilecek çok şey var. Bir yılın sonunda ikimiz de başarılı bir irtibat kurup kuramayacağımızı öğrenmiş olacağız."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Sanırım senin gibi biri için bir yıl çok uzun bir süre değil."

"Oldukça doğru. Deneme yılı standart bir tekliftir. Çoğu Vampir bunu müstakbel hizmetkârlara sunar."

Doğruluk duygusu iyice gelişmişti. Kadının yetenekleri ve özellikleri hakkında doğruyu söylediğini biliyordu. Zekiydi, mali konularda iyiydi ve klavyeyi iyi kullanıyordu. ilgisini çekti. Ne söylemekten kaçınmıştı? Bunu başka bir zaman araştırmak üzere bir kenara bıraktı.

Ve kadının bir tür ahlaki kuralı vardı. Seks zorlama, açık güç ya da başka bir güç dengesizliği içermedikçe, cinsel bir şeyi ahlak meselesi olarak görmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu.

Bununla birlikte, pozisyonun bir parçası olarak seks yapma düşüncesinden açıkça rahatsız olmuştu ve masumlara zarar vermenin bir parçası olmayacağını söylediğinde oldukça ciddiydi.

Sahneye çıktığında da doğruyu söylüyordu. Görünüşünün tamamen unutulabilir olduğuna inanıyordu ve bazı açılardan öyleydi de. Pek çok Vampir görevlisinin ya da Vampirlerin çoğunun sahip olduğu parlak güzel görünümünden hiçbirine sahip değildi.

Ama kendine has sessiz bir güzelliği vardı. Kahverengi saçları sağlıklı kestane tonlarıyla parlıyordu ve o iri, koyu gözlerinde gerçek bir zekâ vardı. Dar yüzü kusursuz, güçlü bir kemik yapısına sahipti ve burnu harika bir şekilde kıvrımlıydı; ağzı ise incelikle şekillendirilmiş ve hassastı.

Birçok modern göz daha fazla gösteriş ve renk arayışıyla onu es geçebilirdi. Saç boyaları karmaşıklaşmıştı ve göz rengi yoğunlaştırılabilir ya da tamamen değiştirilebiliyordu. Vampirler bile istedikleri takdirde altın sarısı, sprey bronzluklarını kullanabiliyor, kaslar ve göğüsler ameliyatla büyütülebiliyordu. İnsanlar neredeyse her şeyin geliştirilebileceği ya da değiştirilebileceği gerçeğine alışmıştı.

Sakin görünümlü, zeki bir kişi onun için çok faydalı olabilirdi. Skalanın olumsuz tarafını düşündü. Kızın duruşu berbattı.

Yüzünde yoğun duygular oynayıyordu ve hızlı kalp atışları kulaklarında gök gürültüsü gibi çınlıyordu. Elbette bu değişmek zorunda kalacaktı. O değişecekti.

Onda gördüğü ham potansiyelin herhangi birini gerçekleştirmek için çok çalışması gerekiyordu ama iyi bir aleti şekillendirmenin tek yolu sabır, dikkat ve özen göstermekti.

Kız bir şeyler düşünürken bekledi. "Teşekkür ederim," dedi. "Evet, denemek isterim."

"Mükemmel." Bir kolunun manşetini düzeltti. "Yarın akşam gün batımında seni malikânemde bekleyeceğim. Önümüzdeki birkaç ay boyunca çok meşgul olacaksınız, bu yüzden işlerinizi buna göre ayarlayın ve uzun süre kalmak için ihtiyacınız olacak şeyleri yanınıza alın."

"Evet, elbette," dedi. "Malikaneniz nerede?"

"Marin Headlands'de Golden Gate'in karşısındaki Pirate's Cove'da. Adaylık başvurunuzda verdiğiniz numara bir cep telefonu mu?"

"Evet." Kadının koyu renk gözleri onu dikkatle ve hayranlıkla izliyordu.

"Sekreterim Foster size yol tarifini mesaj atacak. Ana otoyoldan ayrıldığınızda yol dar ve virajlı, bu yüzden sürüş düşündüğünüzden daha uzun sürer. Gün ışığında bolca zaman ayırdığınızdan emin olun."

"Bu sorun olmaz-"

Julian adım adım odaya girdi. Xavier eski dostuyla yüzleşmek için dönmeden önce Tess'in yüzündeki kanın çekilmesini izledi.

Nightkind Kralı, girdiği anda bir odayı ele geçiren türden bir adamdı. Kaba, yıpranmış yüz hatları, gözlerinde ve sert ağzının köşelerinde çizgiler ve lazer gibi kesebilen karanlık, delici bir bakışı vardı. Kısa, siyah saçlarına gümüş benekler serpilmişti.

Julian insanken, Roma İmparatorluğu'nun en parlak döneminde, İmparator Hadrianus'un hükümdarlığı sırasında bir generaldi. Göğsü ve omuzları geniş, karnı düzdü ve hayatını asker olarak geçirmiş bir adamın ağır, güçlü kaslarını taşıyordu. Roma ordusunda hayat acımasızdı ve ölümlü olduğu zamanlarda pek de iyi yaşanmamıştı. Efendisi Carling onu dönüştürdüğünde otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ama on yaş daha yaşlı görünüyordu.

Siyah gece takımının resmiyeti sert görünüşünü vurguluyordu ve sofistike, el dikimi takımına ve beş yüz dolarlık jiletli saç kesimine rağmen, etrafındaki her şeyi izleyen vahşi, tüylü bir kurt izlenimi veriyordu.

Tess'e keskin, şimşek hızında bir bakış atarak onu değerlendirdi ve kovdu, sonra Xavier'e döndü.

Görüyorum ki hâlâ yeni evcil hayvanınla oynuyorsun. Julian'ın telepatik sesi tıpkı fiziksel sesi gibiydi, derin ve sertti, bir kadeh çiğ viski gibiydi. Ne zaman İşin bitecek mi?

Xavier ona baktı, tamamen rahatlamıştı. *Sadece birkaç dakika içinde. Neredeyse bitirdik.*

Güzel. Evenfall'a geri dönmeliyiz. Hafif Fae delegasyonu Tanrılar yardımcım olsun, Tatiana Melisande'yi gönderdi. Ayrıca, on iki konsey üyesi de toplantılara katılacaklarını teyit etti. önümüzdeki birkaç gün boyunca. Julian ona ters ters baktı. Yılanlarla dolu bir çukura hapsolmayı tercih ederdim.

Xavier kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Tüm Nightkind konseyinin Aynı çatı altındaki üyeler yeterince kötü olacaktı ama Melisande ve Julian'ın 1990'ların sonunda patlamaya hazır bir ilişkileri olmuştu ve bu ilişki meşhur bir şekilde sona ermişti. Kötü bir şekilde. Eğer Hafif Fae Kraliçesi anlaşma görüşmelerini yürütmesi için en büyük kızını gönderdiyse, ya Melisande'yi bir şey için cezalandırıyordu ya da Julian'a ciddi şekilde kızgındı. Ya da her ikisi de.

Anlaşıldı, dedi.

Julian beklenmedik bir şekilde dikkatini tekrar Tess'e çevirdi. Geniş, yara izli ellerini kalçalarına dayadı ve siyah ceketini gövdesinden uzaklaştırdı. *Bu tepkisinin hepsi benim için değil. Senden ölesiye korktuğunun farkında mısın?*

Evet, biliyorum. Xavier ona bakarak Tess'in sıkıntısını artırmazdı.

Bunda ne bulduğunu anlamıyorum. Onunla gerçekten uğraşacak mısın?

Sadece Julian'ın fark edebileceği kadar küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. *Korkularının hareketlerini belirlemesine izin vermemeleri bir insan hakkında ilginç bir şey söyler. Onun yaptığı da bu. Başka neler yapabileceğini göreceğiz. Zamanla.*

Julian yüksek sesle konuştu. "Sen benden daha iyisin. Doksan dokuz sorunum var, ama sonunda bir kaltak değil. Seni dışarıda bekleyeceğim."

Nightkind Kralı odadan çıkarken, Xavier Tess'e baktı. Bakışları genişlemiş ve şok olmuştu.

Hiç şaşırmamıştı. Julian çoğu insan üzerinde böyle bir etki bırakma eğilimindeydi. Her zaman kaba ve biraz antisosyal olmuştu ve son iki yüz yılda, efendisi gittikçe daha dengesiz hale geldikçe, daha da öyle olmuştu.

"Az önce Jay Z'nin şarkısına mı gönderme yaptı-?" dedi.

Xavier ona seviyeli bir bakış attı. "Şimdilik hepsi bu kadar Bayan Graham. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. İyi geceler."

HTess, kibarca ve fakat tam anlamıyla kovulduktan sonra binadan ayrıldı ve caddeden aşağıya, park yerine doğru yürüdü.

mavi Ford Focus'unu terk etti.

Elleri ve ayakları uyuşmuştu ve inanmayan bir yanı, beş dakika sonra telefonu bip sesi çıkarana kadar bunların hiçbirinin gerçekten olmadığına ikna olmuştu. Cebinden çıkardı ve ekranı kontrol etti. Söz verdiği gibi, Xavier'in sekreterinden gelen bir kısa mesajdı ve malikâneye giden yolu tarif ediyordu.

Çok hızlıydı.

Telefonu cebine koyarak ellerini koltuk altlarına sıkıştırdı ve hızını artırdı. Ceketini arabada bırakmıştı ve bütün gün hava güneşli ve ılık olmasına rağmen, sıcaklık oldukça soğumuştur. Körfez Bölgesi yıl boyunca ılıman bir havaya sahipti ama geceleri, özellikle de kışın çok soğuk olabiliyordu.

O içerideyken, kalın bulutlar şehrin üzerine yuvarlanmış ve şimdi yağmur vaat ederek alçalmıştı. Titreyerek arabasının kilidini açtı, içine girdi ve ceketini silkti.

Gecenin yarısı çoktan geçmişti. Yılın bu zamanında gün batımının ne zaman olduğunu bilmiyordu ama yarın gün batımından önce on sekiz saatten fazla zamanı olamazdı.

Vampir Balosu için park yeri de dahil olmak üzere San Francisco'daki her şey tahmin ettiğinden daha pahalıydı. Çek ve tasarruf hesaplarında yüz bin dolardan fazla parası olmasına rağmen, bu paralara erişmeye cesaret edemiyordu. Nakit olarak sahip olduğu tek şey yirmi altı dolar ve seksen beş sent ve yakıtı azalmıştı.

Golden Gate Köprüsü'nden geçip Marin County'deki hedefine varmak için benzine ihtiyacı vardı. Tanrı'ya şükür San Francisco'dan uzaklaşırken geçiş ücreti yoktu.

Deposuna benzin koyduktan sonra, ucuz bir sandviç alacak kadar parası kalmalıydı. Özellikle uykusuz bir geceden sonra yeterli yiyecek değildi ama bir gün boyunca açlıkla uğraşmak endişelerinin en azıydı. Muhtemelen yakında iyi yemek yiyebilecekti.

Şimdi gecenin geri kalanını bekleyebileceği güvenli ve iyi aydınlatılmış bir yer bulması gerekiyordu.

Gidebileceği bir yer düşünmeye çalışırken, ona doğru yürüyen bir çift gözüne çarptı. Biri gri tenli, zayıf yüz hatları ve uzun parmaklarıyla bir hortlaktı. Diğeri ise dişi bir Vampirdi ve başka bir arabaya doğru yürürlerken başını eğip Tess'e ilgiyle baktı.

Tess'in derisi diken diken oldu ve etrafına bakındı. Görüş alanında başka kimse yoktu.

İnsanların rızası olmadan onlardan beslenmek yasadışı olsa da, Vampir'in açlığını gidermeyi seçip seçmediğini kim bilebilirdi ki? Vampir, kimse onu yakalayamadan saldırıp doycak kadar hızlıydı. Yeterince yaşlıysa, kurbanının hafızasını bile gizleyebilir ve eşkalini polisin elinden uzak tutabilirdi.

Ve bu Vampir yasalara uymayı seçse bile, San Francisco Nightkind malikânesinin kalbiydi ve pek çok farklı yaratığa ev sahipliği yapıyordu. Burada geceleri dolaşan başka yırtıcılar da vardı ve bazıları yasalara bu kadar bağlı olmayı tercih etmezdi. Burası zarif, pahalı ve tehlikeli bir şehirdi.

Tess dudağını çiğneyerek arabayı çalıştırdı ve otoparktan çıktı. Otele gidecek parası yoktu, bu yüzden şehirden ayrılması gerekiyordu. Marin County'ye ulaştığında bütün gece açık bir restoran bulabilir ve yiyecek almak yerine kahve içebilirdi. Gün ışıyınca da park etmek için göze batmayan bir yer bulabilir ve kestirebilirdi.

Şehrin içinden Golden Gate Otoyolu'na doğru deneme yanılma yöntemiyle ilerledi. Trafik, gün ışığında trafiğin en yoğun olduğu saatlerdeki kadar yoğundu. Her yerde ışıklar parlıyordu ve bazı yerlerde gündüz gibi aydınlık görünüyordu; bu, dikkatsiz olanları ışıkların güvenliğe işaret ettiğini düşünmeye itebilecek ölümcül bir yanılsamaydı.

Köprüyü geçmek için trafik hattına girdiğinde tepkisi ortaya çıktı. Tüm bu olanlar, şimdiye kadar oynadığı hiçbir şey kadar çılgınca bir kumardı ve o doğası gereği kumarbaz biri değildi. İşe yarayıp yaramayacağını sadece zaman gösterecekti.

Xavier'in malikanesine gitmek zorunda değildi. Başka alternatifler, saklanabileceği başka yerler düşünmek için bir günü vardı. Şu anda stresten bitkin düşmüştü, zihni donmuştu ama yine de bundan kurtulmanın bir yolunu bulabilirdi.

Xavier onu şaşırtmıştı. Bir canavar için o kadar da kötü görünmüyordu. Sonra onun hakkında duyduğu her şeyi hatırladı ve ürperdi. Yine de korunmak için en iyi seçeneği o gibi görünüyordu.

Ham Güç açısından, hiçbir şey ve hiç kimse, Xavier bile, kaçtığı yaratığı durduramazdı. Malphas birinci nesil bir Cindi ve kelimenin tam anlamıyla dünyanın en Güçlü yaratıklarından biriydi.

Aynı zamanda bir dışlanmıştı, kendi türünün yasalarının dışında yaşayan bir serseriydi. Bildiği kadarıyla, Cin onun davranışlarını denetlemiyor ya da kontrol etmiyordu. Saf ruhtan oluşan bir varlık olarak, neredeyse her yere seyahat edebilir ve şimdiye kadar duyduğu her türlü sınırlamayı ihlal edebilirdi ve yeterli teşvik verildiğinde bunu yapmakta hiçbir sakınca görmez.

Onu muhtemelen durdurabilecek tek şey eylemlerinin olası sonuçları olabilirdi ki bu da politik güç anlamına geliyordu, sihirli Güç değil. Malphas için onun peşinden gitmek, gitmesine izin vermekten daha rahatsız edici olmalıydı ve Xavier'in yanındaki bir pozisyon da bunu sağlayabilirdi.

Kendisi hakkında hiçbir yanılsama içinde değildi. Sıradan bir hizmetçi olarak kimse için fazla bir değeri yoktu ama Xavier'in çatısı altındayken Malphas ona saldırırsa, bu bir bölge ihlali haline gelirdi.

Ve bu önemli olurdu. Bu o kadar önemli olabilirdi ki bir savaş sebebi haline gelebilirdi.

Xavier, Nightkind soyunda o kadar yüksek bir konumdaydı ki, birinci nesil, kanun kaçağı bir Cin bile onu düşman edinirken iki kez düşünmek zorunda kalacaktı. Cinler şu anda Malphas'ı görmezden gelebilirdi ama Nightkind demesne'den gelecek resmi bir şikâyet tutumlarını değiştirebilirdi.

Golden Gate Köprüsü'nün korkuluklarının ötesinde, körfezin siyah suları yansıyan ışıkla parlıyordu. Köprüyü geçmeyi bitirdiğinde, gece geç saatlere kadar açık bir restoran ve bir benzin istasyonu aradı.

Çok geçmeden bir benzin istasyonunun karşısında 1950'lerden kalma bir lokanta buldu. Deposuna yirmi dolarlık yakıt doldurduktan sonra caddenin karşısına geçti ve lokantaya girdi.

Mekân krom ve parlak renklerle ıslıl ıslıl parlıyordu. Oturdu, kahve sipariş etti ve siyah bulutlu gecede soluk renk çizgileri kırılana kadar pencereden dışarıyı izledi.

Kendini boş ve hafif hissediyordu, sınırları çok fazla kafein ve yeterli seçenek olmadığı için zıplıyordu.

Saatlerce başka bir alternatif düşünmeye çalıştıktan sonra bile bu fırsatı geri çeviremeyeceğini biliyordu. Sadece bu pozisyonu bulmuş olması bile, ya da en azından kalıcı bir pozisyon olasılığı

-Bir çeşit cehennem piyangosu kazanmak gibiydi.

Bir Vampir'e kan vermek nasıl bir şey olurdu?

Bir Vampir'in ısırtığının insanda coşku yaratması gerekiyordu ama bu düşünce bile onu tiksindiriyordu. Bu coşku hissi doğanın kurbanı uysallaştırma yoluydu, hatta ölüm noktasına kadar.

Vampirler insanlarla beslenen ve insanoğlunu av olarak gören yırtıcılardı. Sadece insanoğlunun sayıca çokluğu ve diğer tüm Mürver Irklar, Vampirleri kontrol altında tutmaya yarıyor ve onları kendi türlerini yöneten yasalar yaratmaya zorluyordu. Yiyecek olarak görülme düşüncesinin seksi ya da baştan çıkarıcı hiçbir yanı yoktu. Bu düşünce onu ürpertti.

Sonunda bir fincan kahvenin parasını ödedi, sabırlı garsona teşekkür etti ve yetersiz bir bahşış için tüm para üstünü masaya bıraktı. Gözleri kuru ve kaşıntılıydı ve vücudu ağrıyordu. Gerinerek arabasına bindi ve sadece birkaç mil ötedeki Rodeo Plajı'na doğru yola çıktı.

Banka hesaplarında erişemediği parayla birlikte, geniş ve şık bir dairede sahip olduğu rahat, kaliteli mobilyaları ve birkaç hatırayı da geride bırakmıştı. Şimdi, pratik amaçlar için, sahip olduğu her şey arabasındaydı, aceleyle paketlenmiş giysiler ve ıvır zıvırdan oluşan bir karmakarışıklı.

Arabasinda uyuyacağını bildiği için evden çıkarken yanına aldığı şeylerden biri kalın, yumuşak bir battaniyeydi. Sahile yakın bir otoparka girdikten sonra battaniyeyi aldı ve dinlenmek için uygun bir yer aramak üzere patıkaya yöneldi.

Su kenarında dünya vahşi ve rüzgârlıydı. Kaliforniya'nın en büyük mimari tuhaflıklarından biri olan Nightkind Kralı'nın sarayı Evenfall'un ucunu görebiliyordu. Normandiya tarzı devasa kale, yarımada'nın güneybatı kıyısı boyunca belirgin bir şekilde yayılmıştır. Şato Okyanusun mavilikleri sonsuzluğa uzanırken, yeşil kıyı şeridi zaman içinde şekillenmiş hafifçe inişli çıkışlı tepelere doğru kıvrılıyordu.

Yaklaşan yağmur tehdidi geceyle birlikte kaçmış, geride belirsiz, karamsar bir sabah bırakmıştı. Taze, delici bir rüzgâr örümcek ağları kafasında toplanmıştı. İki yıl boyunca çölde yaşadıktan sonra, manzara inanılmaz derecede gür görünüyordu. Adımlarını takip eden ısrarcı korku olmasaydı, o anda çok mutlu olabilirdi.

Battaniyeyi gövdesine sıkıca sararak, kumsalın aşınarak daha yüksek bir kara parçasına dönüştüğü bir nokta bulana kadar yürüdü ve sırtını kayalığa dayayarak suya baktı.

Bu nokta rüzgârdan biraz korunmanın yanı sıra biraz da mahremiyet sağlıyordu ve yavaş yavaş rahatladı.

Belki de görevli olmak o kadar da kötü değildi. Normalde insanlar sadece sekiz haftada bir kan bağışında bulunabiliyordu. Bir Vampir'in ısırtığı bağışıklık sisteminden daha fazlasını harekete geçirdiği için, görevlileri daha sık, her dört ila beş haftada bir, hatta daha sık bağışta bulunabiliyordu.

Yine de bu her gün, hatta her hafta bile olmazdı. Eğer Xavier otoritesi altındakilerle seks yapmama konusunda bu kadar prensipliyse, görevlilerinin yaşadığı coşkuya rağmen kendini kontrol etmekte usta olmalıydı.

Yalan söylemediyse tabii.

Sarktı, bu olasılık daha önce aklına gelmediği için kendini aptal gibi hissetti.

Ya yalan söylemişti ya da doğruyu söylemişti. Bunu yakında öğrenecekti. Tek bildiği, her şeye rağmen, son iki haftayı yeniden yaşamak zorunda kalsa yine aynı şeyi yapacığıydı.

Sanırım bu da bir şey söylüyor, diye düşündü. Hayatıma mal olsa bile.

Sürekli korkuyla uğraşmaktan yorulunca battaniyeyi gövdesine daha sıkı sardı ve güneşi ve rüzgârı engellemek için bir köşesini başının üzerine çekti. Ağır göz kapakları kapandı ve huzursuz bir uykuya dalarken bir karanlık perdesi indi.

Dairesinde bahar gecesi o kadar sıcaktı ki, tüm pencerelerini ve ön kapısını destekleyerek açmıştı. Akşam yemeği için yemek masasını hazırlarken, bir yaratık ön kapının perdesini araladı ve sürünerek içeri girdi. Ne bir kedi ne de bir köpekti ama her ikisinin şeytani bir karışımıydı, çekik gözleri şeytani bir niyetle parlıyordu.

Dehşet nabzı atıyordu. Yaratık ona doğru süzülürken bile oyma bıçağını kaptı, zarif vücudu tehditkâr ve kemiksizdi. Sıçradı, hançer gibi Pençelerini açarak onu boğazından yakaladı ve bıçaklamak için mücadele etti. . .

Ve eriyip yok oldu.

Dehşetin tadı birinin külleri gibi keskin ve iğrençti. Bir daire çizerek geri geri gitti, bıçağı dışarıdaydı, korkmuş bakışları her yere dalmıştı. Görünmez eller beline yerleşti. Çılgılık atıp döndü ve Malphas onun önünde durdu.

Cinin varlığı o kadar güçlüydü ki, etrafını bir enerji koronası sarmıştı. Bir telepati kıvılcımından başka büyü yoktu ama o bile

Zihninin gözünde onun gücünün yandığını hissediyordu.

Cinler saf ruhtan oluşan yaratıklardı, bu yüzden Malphas'ın sabit bir şekli yoktu, ancak almayı seçtiği fiziksel şekil melek gibiydi. İncecik bir cüceye benziyordu.

Şık bir takım elbise giyen, altın rengi saçları, seraphic mavisi gözleri ve güzel, ölümcül bir yüzü olan yapılı bir adam.

Ona çok fazla diş gösteren hafif bir gülümseme verdi. "Elbette seni arıyorum, Tess. Seni bulmam an meselesi."

"Çık dışarı!" diye tısladı. Korku, boynundaki görünmez tutuşu sıkılaştırarak nefes almasını engelledi. İşe yaramaz bıçağı salladı. "Kafamın içinden çık!"

"Bunu yapmamalıydın, Tess." Malphas'ın sesi okşayıcı bir ton taşıyordu. Yavaş adımlarla ona doğru yürüdü. "Eathan benimdi ve sen onu benden çaldın. Ve benden çalan birini asla affetmem."

"O senin değildi," dedi dişlerinin arasından. "O daha iyisini bilmiyordu. O sadece aptal bir çocuktur."

"Bilirsin, çoğu insan ıstırabın tanımını gerçekten anlamaz," dedi Malphas onun etrafında dönerken. "Sonsuzluk kavramını da kavrayamazlar, yine de bu ikisi birlikte güçlü bir kombinasyondur."

Malphas'ın sözleriyle birlikte rüzgâr kızın üzerinde esmeye başladı ve derisinin her santimi yanana kadar ısındı. Acı gerçekten dayanılmazdı. Tekrar çılgılık attı ve, Bunu bir şekilde durdurmak için çaresizce bıçağı kendine çevirdi.

Çıkardığı ses, yarı homurtu, yarı inilti, onu uyandırdı. Dik bir pozisyona geçerken nefesi boğazında düğümlendi ve bakışları her yere daldı.

Yorgun sırt kasları ani hareketi protesto etti, omurgasından aşağı keskin bir ağrı yayıldı. Gün önemli ölçüde ilerlemişti, güneş tepedeydi ve hava o kadar ısınmıştı ki battaniyeye sarınmış olduğu halde yanıyordu. Battaniyeyi çekip çıkardı, sonra da ılık havanın aşırı ısınmış tenini serinletmesi için ceketini yırttı.

Okyanustan başka hiçbir varlık hissetmiyordu, rüzgâr ve dalgalardan başka hiçbir ses duymuyordu.

"Bu sadece bir rüya," diye fısıldadı, dizlerini yukarı çekip kollarını onlara dolayarak. "Bu gerçek değil."

Las Vegas'tan ve Malphas'ın işinden kaçtığından beri, bir haftadır kendine bunu söylüyordu. Ne kadar çok

Gördüğü kâbusların hepsi sadece rüyaydı. Cinlerin en kadimi ve en güçlüsü bile bir insanın rüyalarına giremezdi.

Öyle düşünmüyordu.

Ama sözleri soğuk bir teselliydi. Rüyaları gerçek olmasa da, sonuçta yine de oldukça doğrudular. Eskiden parlak bir geleceği olduğuna inanırdı ama şimdi birdenbire hayatı, hayatta kalmak için kötünün iyisini seçmeye indirgenmişti.

İntikamcı bir pariah Djinn tarafından yapılan sonsuz işkenceyle karşılaştırıldığında, bir Vampyre ile yaşamak o kadar da kötü olmayabilir.

dpgroup.org

== ÜÇ ==

MKuzey Yarımadası'ndaki Marin Headlands'in büyük bir kısmı federal olarak korunan araziydi ve Golden Gate Ulusal Rekreasyon Merkezi'ne devredilmişti.

Bölge, iki büyük istisna dışında.

Bunlardan ilki, Rodeo Plajı'nın hemen kuzeyinde yer alan Nightkind Sarayı Evenfall ve etrafında kümelenmiş küçük bir mağaza ve hizmet kenti di kalenin taş duvarları.

İkinci istisna ise Xavier del Torro'nun malikanesiydi. Yol tarifine göre, mülk Nightkind Sarayı'nın kuzeyinde, arabayla yaklaşık yirmi dakikalık bir mesafede bulunuyordu.

Güne böylesine asık suratlı bir başlangıç yaptıktan sonra, gün batımı gökyüzünü ve okyanusu ateşli bir renk cümbüşüne dönüştürdü; neredeyse mor olan suyun üzerinde altın, turuncu ve gül rengi bir gölgelik yayılıyordu. Güneş ışığının son güçlü şeritleri dar ve virajlı yolu çevreleyen uzun kızılçam ağaçlarını delip geçerek, ön camında parıldayan ve araba sürmeyi zorlaştıran karanlık ve aydınlıktan oluşan kör edici lekeler neden oldu.

Açlık ve yeterince dinlenememekten dolayı sersemlemiş bir halde, bileklerinden omuzlarına kadar gergin bir şekilde dikkatlice sürdü. Xavier abartmıyordu. Otoyoldan çıktıktan sonra, yolda hiçbir güvenlik korkuluğu ve neredeyse hiç banket yoktu.

Sık orman içinde son derece rahatsız edici bir yolculuktan sonra, yol ağaç hattından ayrıldı ve sahilin kıvrımlı, kayalık kenarını takip etti. Yolun son kısmı şaşırtıcı derecede güzeldi; solunda okyanus, sağında ise orman vardı.

Kıyı şeridini takip eden yolun konumu nedeniyle, malikâneye gelmeden birkaç dakika önce malikâneyi gördü. Kıyı şeridini süsleyen İspanyol tarzı büyük bir malikânenin dış cephesi, gün batımının ışıltısında parlıyor gibi görünen sıcak sarı-altın rengine alçıdan yapılmıştı.

Ev, araziyi birkaç dönüm boyunca yoldan ayıran uyumlu bir duvarın arkasındaydı, ancak uzaktan bile zarif kemerleri, kiremit çatıyı ve büyük, siyah metal çerçeveli pencereleri ve diğer binaların çatılarını görebiliyordu.

Sonunda yoldan ayrılıp kısa bir araba yoluna saptı ve hemen ardından büyük kemerli metal kapıların önündeki dahili telefon kutusunun yanında durdu. Camını indirdiğinde, dahili telefonda hoş bir erkek sesi geldi.

"İyi akşamlar. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adım Tess Graham," dedi görünmeyen adama. "Bay del Torro bu akşam gelmemi istedi."

"Elbette. Sizi bekliyorduk. Lütfen ana evin etrafındaki yolu takip edin ve yan taraftaki küçük arsaya park edin. Sizi karşılamak için dışarı çıkacağım." İyi yağlanmış bir uğultuyla kapılar açıldı.

"İşte hiçbir şey, evlat," diye mırıldandı. Arabayı içeri sürdü ve kapılar arkasından usulca kapanarak dünyayı engelledi.

Bu neredeyse bir teselli olabilirdi, ama değildi.

Duvarların içinde, malikânenin büyüklüğü hakkında ilk kez gerçek bir fikir edindi.

Büyüklüğüne rağmen gösterişli olmaktan ziyade zarif olan ana evin etrafında birkaç dönümlük bakımlı, zümrüt yeşili çimenlik uzanıyordu. İyi yerleştirilmiş ağaçlar, çeşitli çalılar ve çiçeklerle birlikte geniş alanı kaplıyordu.

Çeşitli yeşilliklerin isimlerini bilmiyordu ama her şeyin gözün bir yerden diğerine akmasını sağlayacak şekilde nasıl tasarlandığını görebiliyordu. Bir tablodaki kompozisyon gibi, bir alandan diğerine. Diğer, daha küçük binalar dikkat çekmeyecek şekilde yanlara gizlenmişti. Talimatları izleyip tertemiz asfalt yol boyunca dikkatle yan taraftaki otoparka doğru ilerlerken, yorgun zihninde ayrıntılar karmakarışık bir izlenim girdabında eriyip gitti.

Arabası durduğunda bile evden çıkan bir adam ona doğru yürüdü. Polo tişört, kot pantolon ve koyu renk ayakkabılar giymişti. Bir tutam gri, kısa sarı saçlarının şakaklarını aydınlatırken ve zayıf, bronzlaşmış yüzünün göz ve ağız köşelerinde çizgiler varken atletik lütuf, güç ve güvence.

Arabadan indi ve adam yaklaşırken yüzünü ona döndü. Adam iri, geniş elini uzattığında kadın elini tuttu ve güçlü, dikkatli parmaklar kısa bir süreliğine onunkilerin üzerine kapandı.

"İyi akşamlar Bayan Graham. Ben Raoul."

Xavier, Raoul'un güvenlik şefi olduğunu söylemişti. Üzerinde görünürde hiçbir silah işareti olmasa da, başka bir tehlikeli adamın gülümseyen bakışlarına baktığını fark etti. "Bana Tess de."

"Kulağa hoş geliyor, Tess." Arabasını işaret etti. "Şimdi lütfen ellerinizi arabanızın tavanına koyun ve bacaklarınızı açın."

"Ne?" Yorgun zihni durdu ve ona bakakaldı.

Adam kibar ve tamamen acımasız görünüyordu. "Üzerinizi aramam gerekecek. Kişisel bir şey değil elbette. Sadece rutin bir işlem."

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Sanırım."

Bu doğru muydu? Ne tür bir insan sırf kendi mülküne girdiniz diye üst araması ve araba araması yapmaya ihtiyaç duyar? Xavier başkan değildi, hatta Nightkind Kralı bile değildi. Ama o zaman, ne tür bir insan bir güvenlik şefine ihtiyaç duyar ki?

İsteksizce döndü, ellerini arabanın tavanına koydu ve duruşunu genişletti. O kaşlarını çatarken Raoul onu okşadı. Rahatsızlığına rağmen onun yaptığı hiçbir şeyde kusur bulamıyordu. Araması çok kapsamlı olsa da, dokunuşu oldukça kişisel değildi ve hiçbir zaman uygunsuz bir sınırı aşmamıştı.

İşi bittiğinde geri çekildi. "Teşekkür ederim."

Bittiği için rahatlamış bir halde arabadan uzaklaştı. "Elbette." "Arabanızın anahtarlarını alabilir miyim?"

Yine hazırlıksız yakalanmıştı, gözlerini dikti ve elleri yumruk oldu. Adam neden onun anahtarlarını istiyordu ki? Dişlerinin arasından, "Bu hiç iyi hissettirmiyor. Hiçbirinizi tanımıyorum ve o araba benim özgürlüğüm."

"Bunun başlangıçta sizi biraz rahatsız edebileceğini anlıyorum," dedi sakince. "Ama ben de sizi tanımıyorum. Muhtemelen tam olarak söylediğin kişinin ve aracının içinde bomba, uyuşturucu ya da silah saklamıyorsun. Ama ben işimi şansa bırakmam, Tess."

Bunu havaalanı güvenliği gibi düşün. Uçağa binmek için bu süreçten geçmek zorundasın. Burada iki seçeneğiniz var. Ya arabanızı arar ve Xavier ile burada yaşayan diğer on kişinin yakınında bulunmanızın güvenli olduğunu doğrularız ya da gidersiniz."

Bunu rahat bir gülümsemeyle söylese de, ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Çenesi sıkıştı ama adamın söylediği hiçbir şeyde hata bulamıyordu ve başka bir yere gidecek parası da yoktu. Yavaşça parasını çıkardı.

anahtarları ona uzattı ve yüz ifadesini dikkatle izledi. "Ve bunların hepsi hala rutin, öyle mi?"

Başını onaylarcasına eğip anahtarları aldı ve arabanın kaputuna yerleştirirken, onun incelemesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Diego bir göz attıktan sonra anahtarlarınız size geri verilecek ve sizi eşyalarınızdan kurtaracağız. Şimdilik lütfen beni takip edin. Yolculuğunuz nasıldı?"

Eğer adam havadan sudan konuşmak istiyorsa, kadın bunu yerine getirecekti. Arabasına son bir kez baktıktan sonra onun yanına geçti ve kaslarını gevşetmeye çalıştı. "İyiymiş, teşekkürler. Son kısım, özellikle de sahil boyunca Muhteşem."

Raoul, "O yol parçası dünyadaki en sevdiklerimden biridir," dedi.

Kadın ona hızlı bir bakış attı. Aksanı tanımlanamazdı ama konuşma tarzındaki bir şey sözlerine ağırlık katıyordu, sanki her yerden birçok güzel yer görmüş gibiydi, ki eğer Xavier del Torro için uzun süredir çalışıyorsa muhtemelen görmüştü.

Yan kapıdan ana eve girdiklerinde, "Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordu.

Açlık karnını delip geçen keskin, amansız bir çiviye dönüşmüştü ama midesi de düğümlenmişti. İhtiyatlı bir şekilde, "Hayır, yemedim," dedi.

Raoul ona gülümsedi. İlk karşılaşmaları onu bir sinir yığınınna dönüştürmüş olsa da, Raoul tamamen rahat görünüyordu. "Size hızlı bir tur attıracağım ve eşyalarınızı odanıza götüreceğiz. Sonra Xavier ile tekrar konuşacaksınız. Seninle işi bittiğinde, akşamın geri kalanını yerleşmek için kullanabilirsin. Jordan daha sonra odanıza getirilebilecek bir yemek tepsisi hazırlayacak. Akşam yemeğinde kızarmış tavuk yedik ve eğer vejetaryen değilseniz bol miktarda yemek artığı vardı."

Yani tur, arabasını aramak için bir fırsattı. En azından bu işi çabucak halledecekler ve akşam yemeğini yedireceklerdi. Ona, "Kızarmış tavuk harika olur, teşekkürler." dedi.

"Güzel. Jordan'a haber veririm." Amaçlı adımlarla eve doğru ilerledi. "Buradaki ana ev neredeyse on iki bin metre kare. Ayrıca bir garaj, bir misafirhane, havuzlu bir spor salonu, bir buhar odası ve bir kuru sauna ve Xavier'in görevlilerinin çoğunun yaşadığı ev de dahil olmak üzere dört bina daha var."

Artık bu işe gerçekten karar verdiğine göre, etrafına bakınırken adamın söylediklerine odaklandı. Böyle bir mülkü, özellikle de Kaliforniya'da denize sıfır bir mülkü desteklemek için gereken zenginlik akıllara durgunluk veriyordu.

Çok fazla aval aval bakmamaya çalıştı, ama evin son derece güzel, ölçülü bir zarafeti vardı; sade, yüksek kaliteli

bir sürü mobilya var. "Kaç tane görevlisi var?" "Seni de sayarsak, şu anda yirmi tane var," dedi. "Sekiz tanesi onun

Şehirdeki iki evi de yöneten Russell da dahil. Eninde sonunda onlarla tanışma fırsatınız olacak. Burada birkaç görevli bahçeyle ve havuzla ilgileniyor ya da benimle birlikte çalışıyor. Jordan aşçı.

Angelica ise misafirhane ile birlikte ana evin bakımından sorumlu. Hem Jordan'ın hem de Angelica'nın yardımcıları var. Görevlilerin evinde, evi temiz tutmak için işleri bölüşüyoruz. Sizin de katılmanız beklenecek."

Kadın ensesini ovuşturdu ve başını salladı. "Mantıklı."

Xavier çoğu standarda göre küçük bir ev tuttuğunu söylemişti; eğer öyleyse, abartılı bir Vampir evinin neye benzeyebileceğini ancak hayal edebilirdi.

Bu düzen neredeyse Downton Abbey'nin modern Amerikan versiyonu gibiydi. Vampirler hariç.

Alması gereken o kadar çok şey vardı ki, ayrıntıların çoğu tekrar gözünün önünden geçti. O zaman bile, Raoul ona tüm evi gezdirmemi, ancak sanki bir misafirmiş gibi ona gerçekleri anlattı - ana evde altı yatak odası, yedi banyo, resmi resepsiyon odaları, bir çalışma odası vardı.

Orijinal baskılarla dolu kapsamlı bir kütüphane, çoğunlukla misafirleri olduğunda kullanılan gurme bir mutfak, ana süitin dışında bir teras ve kapsamlı bir şarap mahzeni. Küçük bir balo salonu bile vardı.

Ana kadın bir uzantısı olan balo salonunun kemerli kapısında durakladılar. Son rahatsızlığını da unutarak aval aval bakmamaya çalışmaktan vazgeçti, çünkü tonozlu tavanı ve evin geri kalanıyla aynı zarif siyah demirle çerçevelenmiş tavandan tabana Palladyan tarzı pencerelerden oluşan üç duvarı ile tek kelimeyle mükemmeldi.

Tertemiz parke zeminler azalan ışıktaki ılık altın sarısı bir kahverengiyle parlıyordu ve balo salonu, çimenlik alanın engelsiz manzarasını sunuyordu.

kayalık bir sahile ve okyanusa doğru uzanıyordu. Bir köşeye stratejik olarak yerleştirilmiş siyah bir bebek kuyruklu piyanosu dışında, pırıl pırıl oda boştu.

Raoul kız manzarayı seyrederken bekledi. Kız dönüp kocaman gözlerle ona baktığında, Raoul ona küçük bir gülümseme verdi. "Başkaları farklı şeyler söyleyebilir ama bence burası buranın mücevheri."

"Nefes kesici."

"Evet." Döndü ve arabasına doğru ilerledi. "Evin otomatik elektronik sensör sistemli metal panjurları var. Sensörler doğrudan güneş ışığını algıladığı anda panjurlar kapanıyor. Sistem çok iyi inşa edilmiş ve neredeyse hiç ses çıkarmıyor, ancak bu gerçekleştiğinde etrafta olmanız ihtimaline karşı size haber vermek istedim."

"Güneş doğduğunda tüm evi kapatmıyor mu?"

"Hayır, bazı Vampirler tamamen kapatmayı tercih ediyor ve evin tamamen kapanmasını sağlayan sistemleri var ama Xavier manzarayı ve taze havayı seviyor.

hava ve doğrudan güneş ışığı engellendiği sürece yeterince güvenlidir. Güneş doğudan batıya doğru hareket ettikçe, uygun panjurlar kapanırken diğerleri açılıyor.

Oldukça verimli ve evin geri kalanı kadar zarif." Ve efendisi kadar zarif.

Del Torro hakkında başka ne söylenebilirse söylensin, diye düşündü isteksizce, mükemmel bir zevki ve kendine güveni vardı.

Tekrar dışarı çıktıklarında, son gün ışığı da gökyüzünden kayboluyordu ve iyi konumlandırılmış ışıklar yanmış, dışarıyı süslüyordu parlak bir ışıkla aydınlatılmıştı.

Tekrar arabasına ulaştıklarında anahtarları tavanda duruyordu. Raoul'a hızlıca bir göz attı. Onun başını sallamasıyla anahtarları aldı ve cebine soktu. Kapılar kilitli değildi, bu da arabasının arandığına dair tek işaretti. Diğer her şey bıraktığı gibi görünüyordu.

Bagajda iki bavul vardı ve birini çıkardı, diğerini de adam aldı. Birlikte, ana evle aynı mimari tarzda çekici bir bina olan ve arazinin çoğunu çevreleyen koruyucu duvarın yakınında bir köşeye sıkışmış duran görevlilerin evine giden yol boyunca yürüdüler.

Raoul ona, "Mahremiyet için kendi odan olacak ama diğer her şey -mutfak, oturma odası, yemek odası, TV odası, vs.- ortak olacak," dedi. "Birkaç kişiyle aynı banyoyu paylaşacaksın. Sana spor salonunu göstereceğim. Yarın herkesle tanışma fırsatı bulacaksın."

"Kendi odamın olması harika," dedi belli belirsiz.

Son birkaç dakika içinde, gerçek dışılık hissi her şeyi kalın, bulutlu bir filmle kaplamaya başlamış, onu çevresinden daha da uzaklaştırmıştı. Bir yandan şansına inanamıyordu ama diğer yandan, yakında bir gün Xavier ondan ilk kez kan almak isteyecekti.

Hatta o akşam ondan içmek bile isteyebilirdi. Kendini onun dişlerini içine batırmasına izin vermeye zorlama düşüncesi midesinin yeniden sıkışmasına neden oldu.

İçeri adım atan Raoul, onu görevlilerin evinden geçirerek ikinci kata çıkardı ve bir koridordan aşağı indirdi. Yol boyunca başka kimseyle karşılaşmadılar, ancak alt kattaki başka bir odada televizyonun çalıştığını ve mutfaktan sesler geldiğini duydu.

Koridordaki son kapıyı açan Raoul, onun içeri girmesine izin vermek için geride durdu. Oda evin köşesinde yer aldığından, iki duvardaki pencereler havadar bir his veriyordu ve gün boyunca doğal ışıkla dolup taşıyordu. Boyutları biraz küçüktü ama yine de parke zemin, parlak, kalın bir yorganla örtülü çift kişilik yatak ve bir pencereye yakın yerleştirilmiş bir koltukla oda çekici ve oldukça rahat görünüyordu.

Bavulunu yatağın üzerine koyarken boş dolaba bir göz attı ve Raoul da diğerini yatağın ayak ucuna koydu. Geniş olmasa da, dolap alanı tamamen yeterliydi. Bir köşede küçük bir lavabo bile vardı, böylece odadan hiç çıkmadan yüzünü yıkamak ve dişlerini fırçalamak gibi basit şeyleri yapabiliirdi.

Duvarlarda herhangi bir dekorasyon yoktu ve yeni boyanmış gibi görünüyorlardı. "İstediğin gibi dekore edebilirsin," dedi Raoul. "En yakın banyo koridorun karşısında ve merdivenlere doğru iki kapı geride."

Pencerelerden biri ana eve bakıyordu. Diğer pencereden, korunaklı bir çam kümesine bakıyordu. Sağ tarafta, kayalığın tepesinde sona eren arazi duvarının kenarını görebiliyordu ve çamların ötesinde gümüşü bir su parıltısı yakaladı.

Son bir haftadır böyle bir çaresizlik duygusuyla yaşıyordu ama burada, bu sessiz yerde huzur bulabileceği başka bir hayat olasılığına dair bir anlık bir görüntü yakaladı.

Bu, şehirdeki ışıkların yarattığı sahte gün ışığındaki güvenlik izlenimi kadar bir yanılsama olmalıydı.

Ama eğer bu bir illüzyonsa, ona karşı koyamayacak kadar yorgundu. Bir an için, Basit bir merak diğer tüm endişelerin önüne geçti. Ortam o kadar pastoraldı ki neredeyse şişman, mutlu tavşanların zengin, kalın çim halı üzerinde zıplamasını bekliyordu.

Parlak, yumuşak yorganın köşesine dokunarak, "Bu inanılmaz," diye mırıldandı.

Raoul bir an için ona baktı, ifadesi anlaşılmazdı. "Onaylamana sevindim," dedi. "Şimdi Xavier ile buluşma zamanın geldi. Ana eve dönmeden önce bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Adamın mümkün olan en kibar şekilde tuvaleti kullanması gerekip gerekmediğini sorduğunu anlaması birkaç kalp atışını aldı. Başını iki yana salladı. "Hayır, Teşekkürler."

"Pekala, benimle gel."

Ana eve doğru yürürken sessizliğe gömüldüler. Gece, siyah bir tüy kadar yumuşak bir şekilde çökmüş ve sıcaklık yeniden düşmüştü. Okyanustan sürekli esen bir rüzgâr ıslak ve buz gibi bir his veriyordu. Raoul gömlek kollarının içinde rahatsız görünmüyordu, ama o titredi ve vücuduna sarındı. kollarını ortasına doladı ve önümüzdeki on beş dakika içinde neler olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Çenesindeki bir kas son birkaç gündür çok sıkıldığı için yorulmuştu.

Bu benim seçimim, diye düşündü. Kimse benden isteyerek pazarlık etmediğim bir şeyi almayacak ve hatta bu mükemmel bir pazarlık. Ne de olsa arkadaşlar arasında biraz kan dökmek nedir ki?

Raoul arka kapıyı açarken, "Ne zamandır Xavier ile birliktesin?" diye sordu.

"Kırk sekiz yıldır."

Başını kaldırdı ve ona baktı. Adam ellisine yaklaşmış gibi görünüyordu ama bu doğru olamazdı.

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Merak ediyorsan söyleyeyim, ben yetmiş beş yaşındayım."

"Yani, hoşuna gidiyor olmalı. Onun için çalışmaktan yani." Kollarını daha sıkı kavrayarak içeri adım attı ve adam da onu takip etti.

"Başka bir yerde olmak istemezdim. Xavier sadece patronum değil, aynı zamanda arkadaşım."

Bunu düşünmek için bir an durdu. "Ama sen hâlâ insansın."

"Evet. Beni birkaç kez dönüştürmeyi teklif etti ama insan olmayı seviyorum. Yemekten ve güneşin sıcaklığından hoşlanıyorum ve ölmekten korkmuyorum. Bu onun için zor olacak."

Raoul bu sözleri o kadar basit, hatta şefkatle söylemişti ki, çizdikleri resim Xavier'e yepyeni bir ışık tuttu. Şimdiye kadar karşılaştığı en ölümcül canavarlardan biri olabilirdi ama evi ve mülkü onun mükemmel bir zevke sahip olduğunu gösteriyordu ve görünüşe göre duyguları da vardı.

Sırtı kaskatı kesildi. Onun hakkında bunu bilmek istemiyordu, ne de bunun düşüncelerini ya da hislerini etkilemesini.

Çalışma odasına doğru yürüdüler, kapının altından bir ışık sızıyordu. Raoul kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

Dur, bekle, demek istedi Tess. Burada olduğumuzu bilmesine izin verme.

Ama bu aptalca bir dürtüydü ve kelimeleri yuttu. Xavier orada olduklarını zaten biliyordu. Muhtemelen görevlilerin evinden dışarı adım attıkları andan itibaren onları takip etmişti.

Raoul'un yumruğu düştü. Kapı paneline hafifçe vurdu.

Son iki hafta bir dizi karar ve seçimle geçmişti. Şımarık, nankör bir çocuğu kurtarmak için Malphas'a ihanet etmiş, sonra da gidebildiği kadar hızlı ve sert bir şekilde kaçmıştı.

Her şeyin kesintisiz bir olaylar akışı olarak gerçekleştiğini bilse de, Raoul'un Xavier'in kapısını çalmasını izlerken, bir şekilde bunun belirleyici an olduğunu hissetti.

Kapı açılacak ve hayatı bu andan önce ya da sonra gelen her şeyle kategorize edilecekti.

Vampir odanın içinden sessizce, "İçeri gel," dedi.

Sadece sesini duymak bile kalp atışlarının hızlanmasına ve ellerinin titremesine neden oldu. Raoul kapıyı açtı, sonuna kadar itti ve onu öne doğru çağırdı.

Titreyen bacaklarını hareket ettirdi ve eşikten geçip geleceğine adım attı.

Çok fazla kitap vardı. Kendini sersemlemiş hissederek bakışlarını geniş alanda gezdirdi. Oda evin karşı tarafında yer alıyordu. Balo salonunun dış uç duvarı yerden tavana kadar kaplıydı.

Bir uca hakim olan zarif bir şömine dışında, kitaplıklar yüksek pencerelerle serpiştirilmişti.

Birinden az önce geçtiği iki kapı dışında, iç duvar tamamen eski görünen deri ciltli kitaplarla dolu kitaplıklarla kaplıydı. İlk baskılar olabilirlermiş gibi görünüyorlardı.

Bunun karşısında, pencerelerin arasındaki kitaplık ise hem kurgu hem de kurgu dışı modern kitaplarla doluydu. Odanın şömineye yakın bir ucunda, eskitilmiş deri koltuklar ve sandalyeler bir araya getirilerek bir oturma alanı oluşturulmuş, diğer ucunda ise içinde son model bir bilgisayarın bulunduğu büyük antika bir masa yer alıyordu.

Çalışma odasının evin kuzey tarafında olduğunu ve bu nedenle yıl boyunca doğrudan güneş ışığı almadığını fark etti.

Parlak bir ateşin yandığı şöminenin yanında, Xavier deri koltuklardan birine oturmuş kitap okuyordu. Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, kollarının manşetlerini ön kollarının ortasına kadar kıvrırmıştı. Kestane rengi saçları düzgünce geriye taranmış ve ensesinde toplanmıştı.

Kadın odaya girdiğinde, adam elindeki kitabı cilalı bir sehpanın üzerine bıraktı. masaya oturdu ve ayağa kalktı; dik, ince formu da çevresi kadar zarifti.

Onun basit, kıvrak hareketiyle ağzı kurudu ve kalbi çarpmaya başladı.

Adam ona bakarken başını eğdi, yüzü ifadesiz ve gri-yeşil gözleri niyetli bir şekilde önceki gece olduğu gibi görünüyordu. "Bu işi yarım yamalak yapamazsınız Bayan Graham. Sonuna kadar içeri gir ve kapıyı arkandan kapat."

≡ DÖRT ≡

Y Bana Tess de diyebilirsin," diye mırıldandı. Onu bu kadar beceriksiz ve garip hissettiren şey neydi? Onun üzerinden bir bakışla Raoul'un çoktan kapıyı hafifçe kapattığını görünce kendini ilerlemeye zorladı.

Yaklaştı ve Raoul onu izlerken göz kapaklarını indirdi. Kadının fark edebildiği tek hareketi buydu. Bir kez daha, kendi insani zaaflarının yoğun bir şekilde farkına vardı - boğazına takılan nefesin küçük törpüsü, kot pantolonunun iç uyluklarına sürtünmesinin hafif sesi ve Nemli avuç içleri kararsız ellerinin kalbinde saklıydı.

Bir gece önce olduğu gibi, zeki ve genç yüzü ne düşündüğüne dair hiçbir şey göstermiyordu. Kadın oturma alanına yaklaştığında, adam karşısındaki koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun."

Hiç değilse Raoul'un da onun da görgü kuralları çok iyiydi. Kadın onun davetine uydu ve oturdu.

O yerini aldıktan sonra Xavier de oturdu, bacak bacak üstüne attı, dirseklerini sandalyesinin kollarına dayadı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Son derece rahat ve huzurlu görünüyordu ve bu duruşu onu daha da heyecanlandırırdı. rahatsız ve kıskançtı. Birbirlerinden sadece birkaç metre uzakta oturuyor olsalar da aralarındaki mesafe ölçülemezdi.

"Raoul'un ihtiyaçlarınızı karşıladığına inanıyorum." Sessiz sesi odadaki sessizliği okşadı. "Odanız yeterli mi?"

Kadın başını salladı. "Evet, teşekkürler. Harika bir oda."

"Çok iyi." Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, bakışları kararlı ve kurnazdı. "Şimdi söyle bana, Tess. Neden buradasın?"

Dudağını ısırды. "Sana söylediğim gibi, işe ihtiyacım vardı."

"Dün gece bana söylediğin her şeyi çok iyi hatırlıyorum." İşaret parmaklarıyla dudaklarına vurdu. "Ama senin gibi pazarlanabilir niteliklere sahip birinin iş için bu kadar çaresiz olmasını ilginç buluyorum."

Omuzlarını sarsak bir omuz silkmeye kaldırdı. "Olur böyle şeyler. Kazalar, işsizlik, hastalık. Hayatımızda olup bitenleri her zaman kontrol edemeyiz."

"Doğru, ama eminim ki yeterince hızlı bir şekilde yeniden iş bulabilirdiniz. Az önce odaya girdiğinizde, havadaki korkunuzun tadını alabiliyordum. Huzursuz edici. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Çünkü ben çılgılık atacak kadar nefes alamadan kafamı omuzlarımdan koparabilirsin" demek nedense bana pek de iyi gelmedi. Politik cevaplar. Oturduğu yerde kıpırdandı ve deri minderinin ağırlığının altında gıcırdamasını dinledi.

"Tüm Vampirlerden mi korkuyorsun yoksa benden mi?" Her iki durumda da verdiği cevaptan çok rahatsız olacakmış gibi görünmüyordu.

Canı cehenneme. Zaten nasıl hissettiğini gerçekten saklayabilecek gibi değildi. Adam onu kitabını okuduğu kadar kolay okuyordu.

"Tüm Vampirlerin yanında son derece rahatsız oluyorum ama senin yanında daha da rahatsız oluyorum." Daralmış ciğerlerine derin bir nefes almaya zorladı. "Senin hakkında söylenenler doğru mu?"

Adam şık bir kaşını kaldırdı. "Neyi kastediyorsun?"

Onun bakışlarına karşılık verdi. "İnsanken bir rahipmişsin. Engizisyon aileni öldürdü ve sen de o zaman bir Vampir oldun - ve bu işe karışan herkes ölene kadar Engizisyon'un tüm memurlarının peşinden gittin."

Gözlerinin derinliklerinde bir şey parladı, şiddetli, sıcak bir tepki kıvılcımı, göz kapakları ifadeyi örtmek için tekrar alçalana ve daha önce olduğu gibi soğukkanlı ve sakin görünene kadar. "Evet."

Duyguların en küçük ihanetiydi o kıvılcım, ama onu görmüştü ve onun hakkındaki algısı yeniden değişti.

Ne tür bir öfke ve acı genç bir adamı, ailesini öldürenlere adalet getirebilmek için bildiği hayatı sona erdirmeye iterdi?

Nedense, adamın yere bıraktığı kitaba baktı masaya. Yazarın adı ve kitabın başlığı eski deri kapağın üzerine siyah renkle açıkça damgalanmıştı: René Descartes, *İlk Felsefe Üzerine Meditasyonlar*.

Kitap yıpranmıştı ve sık sık okunduğu belliydi. Yani, sadece mükemmel bir zevke sahip olmakla ve hizmetçilerinden en az birine karşı samimi duygular beslemekle kalmıyor, aynı zamanda felsefeden de hoşlanıyordu. İş

Onu "canavar" etiketli bir kutuya yerleştirmek beklediğinden daha karmaşık bir hal almaya başlamıştı.

Boğazını temizleyerek söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalıştı. "Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi adam. "Ve koşulların sizi burada olmaya zorladığı için üzgünüm, hem de bu kadar rahatsız olduğunuz bir zamanda. Size karşı açık sözlü olacağım; kabullenemeyeceğiniz bir şeyi yapmaya zorlanırsanız benim işime yaramazsınız. Korkunu kovamazsan ya da en azından kontrol edemezsen ilişkimizi sürdüremeyiz."

Elleri yumruk haline geldi ve nefes alış verişi sertleşti. Fikrini değiştirmeyecekti, değil mi? Buraya gelebilmek için son parasını da harcadıktan sonra?

"Sana başka türlü görünüyorsa özür dilerim, ama burada olmak istiyorum," dedi sıkıca. "Ve eğer bunu kanıtlamamı istersen, kanıtlarım. Bir patron-katılan ilişkisinin ilk gecesi, ilk kan sunumunu içermeli, değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Evet."

"Öyleyse, ısır beni." Oh, Tanrım. Bu kulağa istediğinden çok daha kaba gelmişti. Xavier, Monet'nin incelikli ve zarif bir tablosuysa, o da kızgın bir anaokulu öğrencisinin pastel boyayla çizdiği bir resimdi.

Ellerini indirdi, bacak bacak üstüne attı ve tek bir kıvrımlı, zarif hareketle ayağa kalktı. Sabit bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadan ilerledi ve sandalyesinin önünde çömeldi. Yaptığı her şey telaşsız bir hızdaydı ve hepsi de aynı inanılmaz güzelliikteki hareket ekonomisine sahipti. Su gibi akıp gidiyordu.

Eğer vahşi bir aslan ona doğru yürüseydi, bundan daha güçlü bir deneyim olamazdı. Kadının uzuvlarında derin bir titreme başladı ve adam kadının yumruklarından birini tutup kaldırdığında daha da şiddetlendi. Yavaşça ama sertçe parmaklarını çekti ve bileğini yukarı çevirdi.

İnce parmakları kızın aşırı ısınmış teninde serin ve hafif hissettirdi. Başını eğerek onun bileğini kaldırırken aynı anda yüzünü izledi. Ateş ışığında gözleri yeşil bir şişe camının tonuna dönüşmüştü, parlak ve ışıltılıydı ve teni belli belirsiz bir renk cümbüşüne bürünmüştü.

Başka tarafa bakamadı. Onun sade görünümlü olduğunu nasıl düşünmüştü, bilmiyordu. Geleneksel olarak yakışıklı olmayabilirdi, ama her şey

Varlığının gücünden tavırlarındaki sessiz asalete kadar her şeyiyle anlatılamayacak kadar çarpıcıydı.

Sonra ağzını bileğinin iç kısmındaki narin, ince derinin üzerine koydu. Dudakları da serindi ama rahatsız edici derecede değil. Ağzını onun üzerinde öylece bıraktı.

Sanki onu öpüyormuş gibi hissetti.

Her an dişleri etini delip geçebilirdi. Her nasılsa, kaçmak isteyen küçük iniltiyi yutmayı başardı ve dişleri deriyi delip geçene kadar dudağını ısırды. Neden her şeyi bu kadar dayanılmaz bir yavaşlıkla yapıyordu?

Ona bağırarak istedi. Bu işi uzatmayı bırak. Sadece yap şunu.

Adam başını tekrar kaldırdığında, kadının içinde bir endişe nabzı attı. "Sorun ne?" diye fısıldamayı başardı.

"İçindeki her şey bunu protesto etmek için kenetlenmiş olsa da, yine de içmeme izin veriyorsun," dedi.

Sesi yeniden yumuşamıştı ve dehşete kapılan kadının gözleri nemlenmişti. Dişlerinin arasından, "Bu bizim anlaşmamız ve ben buna uyacağım," dedi.

"Ne şiddetli bir kararlılık." Gülümsedi, parmaklarını tekrar avucuna doğru katladı ve elini kucağına koydu. "Düşüncesi bile seni bu kadar üzerken seni ısırmayacağım."

"Eğer beni ısırmayacaksan, bunu neden yaptın?" Hava emerken göğsü kabardı ve ayaklarının dibinde diz çöken adama işaret etmek için kararsız bir elini uzattı.

"Kararlılığımı test etmek için. Sizin taahhüdünüz, eğer isterseniz."

"Ama eğer bir adak kabul etmezseniz, nasıl bir birlik oluşturabilir ya da sürdürebiliriz?"

"İrtibat mı?" diye sordu, neredeyse ağlamak üzereydi. "Kana ihtiyacın var. Sana kan vermem gerekiyor. Beni koruman gerekiyor."

"Hâlâ kan verebilirsiniz." Ayağa kalktı ve sandalyesine doğru yürüdü.

"Doğrudan damarınızdan içmeme gerek yok. Gerekli tüm ekipmana sahibiz ve Raoul lisanslı bir flebotomist. Elbette bu, insanların bir Vampir'in ısırtısından elde ettiği faydalardan vazgeçeceğiniz anlamına geliyor, ancak bunun sizin için en azından şimdilik bir sorun olmayacağını varsayıyorum."

"Hayır..." Alnı kırmıştı. Bir haftadır yatakta uyumamıştı, En son yemek yemesinin üzerinden yirmi altı saatten fazla zaman geçmişti. Bir

Yorgun bir sis yavaş ama istikrarlı bir şekilde zihnini dolduruyordu, ama aniden her şey temizlendi ve korku gerçekten düşünebileceği kadar azaldı.

"Beni neden buraya çağırdınız?" diye sordu.

Adam gülümsedi ve onunla tanıştığından beri ilk kez gerçekten onaylar gibi baktı. "Sorulacak en doğru soru bu ama sana bir cevap vermem için doğru zaman değil. Kaç yaşındasın?"

Şaşkınlıkla, "Yirmi dört," dedi. "Sağlığınız mükemmel görünüyor."

"Öyleyim."

"Egzersiz yapıyor musun?"

"Evet, genellikle haftada üç kez koşarım ve spor salonunda ağırlık çalışmayı severim, ama fırsatım olmadı."

"Güzel," diyerek onun sözlerinin akışını kesti. "Bilmen gerekir ki, bu benim için çok yoğun bir dönem. Vampir Balosu'ndan sonra Julian, demesne'nin kıdemli üyeleri hala bölgedeyken bir dizi konsey toplantısı düzenler. Genellikle her yıl, Işık Fae'lerinden de bir tür ziyarete ev sahipliği yapar, bu da en azından başlangıçta eğitiminize ayıracak fazla zamanım olmayacağı anlamına geliyor."

Rahatlama, neredeyse normal hissedene kadar korkusunun büyük bir kısmını kovdu. "Anlıyorum."

Işık, ağzının köşesine ve alnının güçlü çizgisine dokundu. "Ben başka bir işle meşgulken, Raoul senin eğitiminden sorumlu olacak. Seni uyarıyorum, fiziksel olarak kolay olmayacak."

Omurgasını dikleştirdi. "Zor işlerden korkmuyorum."

Tekrar gülümsedi. "Eğer herhangi bir zamanda ilişkimizi sonlandırma ihtiyacı hissedersen, bunu yapabilirsin. Eğer kalırsan, sana söyleneni yapacaksın. Bu kadar basit. Tüm hizmetçilerim aylık maaş alır. Bir anlaşmamız olduğu sürece, tıbbi ihtiyaçlarınızı ve tabii ki oda ve pansiyonunuzu karşılayacağım. Herkes her ay izin alır. Uzun vadeli bir ilişki geliştirsek, sonunda emeklilikte de size bakabilirim, ancak bugünlerde eskisinden daha hareketli bir toplumumuz var ve insanlar eskisinden daha fazla meslek ve yaşam tarzlarını değiştirmek istiyorlar."

"Bu sık sık oluyor mu?"

"Hizmetlilerimin hiçbirinde olmadı ama oluyor." Durakladı. "Tess."

Onun kendi adını söylediğini duymak garipti, tanımlayamadığı bir şekilde samimiydi. Merakla ona baktı. "Evet?"

"İznin olmadan seni asla ısırmayacağım." Sesi yumuşak, hatta nazikti. "Vermek istemediğin hiçbir şeyi senden asla almayacağım, ama hata yapma, bunu yapacak bazı Vampirler var."

Dehşet artık onun için tanıdık bir şey haline gelmişti. Tekrar nabızı atmaya başladı, ağrıyan bir çürük gibi somurtkandı. "Anlıyorum."

Bakışları sert ve delici bir hal aldı. "Bunu yapman önemli, çünkü gitmeyi seçersen, bazıları sana yaklaşabilir ve sadece bir ilişki teklif edebilir. Çünkü bir süre bu duvarların içinde ikamet ettiniz. Bunu yapmamanızı tavsiye ederim. Sizin için teklifte bulunmayı seçecek herhangi biri sizin iyiliğinizi düşünmeyecektir."

Yutkundu. "Anlıyorum."

"Bir şey daha var. Deneme yılının sonuna kadar özgürce ve isteyerek doğrudan bir kan sunusu veremezseniz, ilişkimiz sona erecek."

Çenesini sıktı ama sessiz kalamadı. "Bağışla beni ama bu bir çelişki değil mi? Önce vermek istemediğim hiçbir şeyi almayacağını söyledin, ama şimdi tam tersini söylüyorsun."

Tek kaşını kaldırdı ve konuştuğunda sesi buz kesmişti. "Ortada bir çelişki yok. Burada yapacağın her şey senin seçimin olacak ve her zaman gitmekte özgürsün. İstemediğin bir şeyi yapman için seni zorlamayacağım ama bu işte kalıcı olarak kalmak istiyorsan yerine getirmen gereken şartlar da var. Bedava geçiş hakkınız yok ve sırf hoşunuza gitmiyor diye kurallarımı değiştiremezsiniz. Kan teklifini kabullenmeniz için size bolca fırsat vereceğim, bu süre zarfında bunu aşmanızı ve yolunuza devam etmenizi bekliyorum. Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu mu?

Sen?"

Dudaklarını sımsıkı bükerek, asi öfkesi cevap verebilecek kadar yatışana kadar dengeli nefes almaya zorladı kendini. "Senin işin, senin kuralların. Anladım."

"Güzel. Bu gecelik işimiz bitmeden önce benim için yapacağın bir şey daha var. Benimle gel." Ayağa kalktı.

Merakla onu takip etmek için ayağa kalktı ama adam onu sadece odanın karşısındaki büyük masaya götürdü.

Bir kenarda durarak sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun."

Boyun eğerek önündeki masaüstünün büyük ve karanlık ekranına baktı. Kolaylıkla on bin dolarlık bir makineydi. Antika masaya dikkat çekmeyen, son derece modern bir klavye tepsisi eklenmişti. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bana yapabildiğini iddia ettiğin şeyi gerçekten yapabildiğini kanıtlayacaksın." Konuşurken cebinden bir iPhone çıkardı ve başparmağını hızla ekranın üzerinde gezdirdi. "Nightkind demesne web sitesi Evenfall nokta gov. Güvenlik duvarını aşabileceğini söyledin, o zaman git ve aş."

Son yirmi dört saat içinde adrenalininin kaç kez yükseldiğinin sayısını unutmuştu. Masanın kenarına tutunarak, "Hayır, bekle. Ben öyle bir şey demedim."

"Güvenlik duvarını aşıp aşamayacağını sordum." Adamın sert bakışları onu delip geçti. "Bu işte iyi olduğunu söylemiştin."

Başını iki yana salladı. "Bu senin kelime seçimindi, benim değil! Sadece kabul ettim çünkü o sırada bu konuda büyük bir tartışmaya girmek istemedim."

Başını eğdi ve yüz ifadesinde soğuk bir meydan okuma vardı. "Röportajda yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır!" Hayal kırıklığı sesinin tizleşmesine neden oldu. "Bakın, ne istediğinizi ve gerçekte ne yapılabileceğini anlamalısınız. Güvenlik duvarını aşmak diye bir şey yoktur, çünkü ortada bir duvar yoktur."

"Açıkla." Kollarını kavuşturdu.

Ellerini saçlarında gezdirerek, karmaşık bir teknik kavramı hızlı bir şekilde açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bir eve girmek için pencereyi kırdığınız gibi güvenlik duvarını kıramazsınız. Güvenlik duvarı karmaşık bir yapılandırılmış kurallar listesidir. şeylerin geçmesine izin vermez veya onları engeller. Bir sistemi ihlal edebilmeniz bir yolu da bir şeyin yanlış yapılandırıldığını keşfetmenizdir. Anladınız mı?"

"Çok iyi anlıyorum. On dakikanız var." Telefonu kulağına götürdü. "Şimdi başlıyor."

Orospu çocuğu. Ciddiydi.

Orospu çocuğu.

Harekete geçerek klavye tepsisini çıkardı ve ekranı açtı, bir yandan da nefesinin altından mırıldandı: "On dakika mı? Affedersin ama sen kafayı yemişsin. Bu tür şeyleri aramak zaman alır."

"Şu anda dokuz dakika." Onun telaşından ya da küfürlerinden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu.

Aklından çeşitli olasılıklar geçiyordu. Şapkasında bu kadar kısa sürede kullanabileceği potansiyel bir tavşan vardı.

Erişemediği banka hesaplarındaki her şey üzerine bahse girerdi ki o adam Evenfall güvenlik ağının içindeydi. Bu da ağ güvenlik duvarının onun IP adresini ve e-posta programını tanıyacak şekilde yapılandırılmış olması anlamına geliyordu.

Belki şansı yaver gidebilirdi. Güvenlik duvarı güvenliğini aşmanın en hızlı yolu içeriden, istemci taraflı bir saldırıydı. E-postasını hackleyebilirse, ihlalden yararlanmak için kaba, basit bir kötü amaçlı yazılım programı gönderebilirdi. Güvenlik duvarını "aşmasını" istediğini söyledi. Nasıl yapacağını, yaptığında ne yapması gerektiğini ya da zarif bir iş olması gerektiğini söylemedi.

"Altı dakika."

"Kapa çeneni," diye tısladı. Parmakları klavyenin üzerinde uçtu.

Bir süredir hack'lememişti. Zamana karşı sıcak bir şekilde koşmak iyi hissettiriyordu. Çılgınca hissetti ve bir deli gibi gülmek istedi, ancak şimdiye kadar tanıştığı en korkunç adamlardan birine çoktan küfretmişti ve birkaç dakikalığına ağzını kapalı tutması gerektiğini düşündü.

"Zaman" dedi.

Kadın arkasına yaslandı. "Postan var."

Bir panter kadar zarif olan adam arkasından yaklaştı. Adam ekrana bakmak için eğildiğinde kadın onun yakınlığının son derece farkındaydı. Bunu yaparken, bir elinde tuttuğu cep telefonu çaldı. Parmaklarıyla telefonu açtı. "Evet, Gavin?"

Diğer uçta garip bir erkek sesi duyabiliyordu, "Onu bilgisayarına girmeye ayarlarken e-posta programını açık mı bıraktın?"

"Elbette yapmadım," dedi Xavier. "Kilitledim."

"O zaman senin e-posta adresinden herkese nasıl bir e-posta gönderdiğini bilmek istiyorum."

Geri çekildi, böylece Xavier masaüstünün kontrolünü ele geçirebildi, e-posta hesabını açtı ve yeni postasına tıkladı.

E-postanın gövdesinde büyük kırmızı harflerle şöyle yazıyordu:

SEN BOKSUN.

"Bu herkese gitmiş," dedi Xavier.

"Evet. Lanet olası ağdaki altı yüz otuz kişinin hepsine."

Xavier hattın diğer ucundaki adama, "Sizi birkaç dakika içinde tekrar arayacağım," dedi.

"Arasanız iyi olur."

Bundan sonra odayı sessizlik kapladı. Tess başını yana eğerek sandalyeyi yavaşça adamdan birkaç santim daha uzağa kaydırdı. Göz ucuyla adamın elinin kendisine doğru geldiğini gördü. Adam sandalyenin arkalığında tuttu ve onu tekrar kendine doğru çekerken, yüzünü ona dönmesi için döndürdü.

Gözlerini onun yüzüne kaldırdığında, bir ton tuğla kadar ağır olduklarını hissetti. Adamın bakışları çok keskindi.

Omuzlarından birinin kulağına doğru yükseldiğini hissetti. Sessiz ve titrek bir sesle, "Bana kurnazlık yapacak zaman vermedin," dedi.

"Hayır, yapmadım, değil mi?" dedi. "Az önce Evenfall'un IT yöneticisini saçma sapan düğümlere bağladın."

Sesi yeniden nazikleşmişti. Onun bu yumuşaklığının her zaman güvenli ya da iyi bir şey olmadığından şüphelense de, bu kez ona kızmış gibi görünmüyordu. Tam olarak kızgın değildi. Düşünmüyordu.

Sessizlik çok uzayınca, "Eee..." dedi. Testinizi geçtim mi? Hâlâ kalıyor muyum?"

"Oh, kesinlikle kalıyorsun," dedi adam ona. Sonunda gözlerini kaçırdı ve ancak o zaman bakışlarının bir spot ışığı gibi ne kadar yoğun olduğunu ve bakışlarından kurtulduğunda göğsündeki baskının ne kadar hafıfladığını fark etti. "Yarın Gavin'e yaptığın şeyi nasıl yaptığını açıklayabilirsin, ama şimdilik senden bir akşam için yeterince şey istediğime inanıyorum. Bu gece için hepsi bu kadar. Raoul ihtiyaçlarınızı karşıladı mı?"

Relief bacaklarını erişteye çevirmeye çalıştı. Yutkundu ve "Evet." dedi.

"O zaman iyi geceler diyeceğim."

Adam geri çekilince ayağa kalktı ve neredeyse gitmek üzere döndü, ama sonra durup tekrar ona baktı. "Xavier?"

Xavier ona baktı, ince kaşlarını kaldırmış, onun huzurunda oyalanmayı seçmesine en az kendisi kadar şaşırmış görünüyordu. "Evet?"

Bir Vampir'in bakışlarının büyüleyici olması gerekiyordu ama bunu onu bir şey yapmaya zorlamak için kullanmamıştı. Verdiği söze göre, asla

olur. Aksini yapmak için bir nedeni olana kadar, onun sözüne güvenebilirdi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu fırsat için teşekkür ederim. Gerçekten çok ciddiym. Çok çalışacağım ve sizin ya da Raoul'un benden istediği her şeyi yapacağım."

Adam tekrar gülümsedi ve Tess'in hayal gücüne göre bu gülümsemede biraz hüzünlü bir şeyler vardı. "Çok iyi, Tess."

Tess garip bir şekilde başını salladı ve büyük bir rahatlama ve aynı oranda tedirginlikle odadan çıktı.

Dışarıda, koridorda Raoul bekledi. Kadın görüldüğünde, tek kelime etmeden ona görevlilerin evine kadar eşlik etti. Çalışma odasında olanlarla ilgili bir şey duyduysa bile, bunu yüzündeki yumuşak ifadeye yansıtmadı.

Son on beş dakikanın gerginliği azaldı ve yorgunluk, gelgit gibi kaçınılmaz bir şekilde üzerine çöktü. Başı dönüyor ve titriyordu, Xavier'in dudaklarının bileğinin ince derisinde durduğu yeri hâlâ hissedebildiğine yemin edebilirdi.

Eğer ondan bu kadar korkmasaydı, ısırarak için bu kadar gergin olmasaydı, bu ona zevk verebilirdi.

Ondan beslenmeye niyetli bir Vampir olmasaydı, hareketleri ... şefkatli olarak yorumlanabilirdi.

Kaşlarını çatarak o bölgeyi ovuşturdu.

Adamın kan almaktan kaçınmasına minnettardı ve hâlâ ondan korkuyordu ama çoğunlukla kafasını karıştırıyordu. Onu düşünmek istemediği şeyleri düşünmeye sevk ediyordu. Onun keskin ve güçlü kişiliğine dair bir şeyler yakalamış olsa da, genel olarak, ona meydan okuduğu ya da düpedüz kaba davrandığı zamanlarda bile ne yapacağını bilemediği bir nezaket, düşüncelilik ve duygu derinliği göstermişti.

Ne kadar isterse istesin, onu basit bir kavramsal kutuya koyamazdı. O sığmıyordu. O çok büyük, çok karmaşıktı. Onu basitçe etiketleyip işin içinden çıkamayacağı gerçeği onu huzursuz ediyordu. Yeni şeyler öğreneceği, uyum sağlayacağı ve kendine yabancılaşacağı bilinmeyen bir geleceğe işaret ediyordu.

Tedirginliğini üzerinden attı. Hayatta kalmak anlamına geldiği sürece öğrenmeyi ve uyum sağlamayı kaldırabilirdi. Şimdilik, akşam yemeği onu bekliyordu ve

Kendi odasına yerleşmek ve Xavier del Torro'yla ilgili tüm düşünceleri aklından çıkarmak için zamanı vardı.

L Yalnız kalan Xavier, zihni koştururken uzun ve hızlı adımlarla odayı arşınladı. Oturma alanına ulaştığında, elindeki kitaba bir göz attı. okuyordu ama Descartes'ın zeki ve düzenli felsefesi üzerine sessiz bir tefekkür onun öngörülebilir geleceğinde yoktu.

Kitabın sırtının yıpranmasını önlemek için sayfayı işaretleme zahmetine girmeden kapattı. O ve Descartes'ın yazıları eski dostlardı ve yakında tüm eski bölümleri yeniden okuyacaktı.

Masasına geri döndü ve e-postalarını kontrol etti. Patlama e-postasına şimdiden elli altı yanıt gelmişti. Özür dileyen bir öksürük gibi, program gizli bir ding sesi çıkardı ve okunmamış yanıtların sayısı yetmiş ikiye çıktı.

İçinde bir şeyler titredi ve kahkahayı bastı. Gavin'in numarasını tekrar çevirdi ve Gavin selam vermeden cevap verdi. "Boş ver, nasıl yaptığını buldum. Bilgisayarın ele geçirilmiş. Bu akşam Evenfall'a geliyor musun?"

"Evet, birazdan ayrılacağım."

"Yanında getir. Sen buradayken sabit diski silip her şeyi yeniden yükleyeceğim."

Xavier ona "Ne dediğimi unutma," dedi. "Bunun nasıl olduğu hakkında kimseye bir şey söylemeni istemiyorum."

"Merak etme, tek kelime etmeyeceğim. Ne kadar e-posta şikayeti alırsam alayım. Tanrım, az önce on tane daha aldım. Hadi ama millet. E-postanın tek söylediği "SİKTİR" idi. İçinde bomba falan yoktu.

tehdit." Gavin'in sabrı tamamen tükenmiş gibiydi. "Bak Xavier, zamanım olduğunda onunla tanışmak istiyorum ama şimdilik onu ağımdan uzak tut, anladın mı?"

"Anlaşıldı." Telefon bağlantısını keserek bilgisayarını kapattı, deri koltuğuna doğru yürüdü, oturdu ve düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı.

Düşünceler buna uymayı reddetti. Bir eliyle yüzünü ovuştururken, parmakları klavyenin üzerinde hızla ilerlerken Tess'in gözlerindeki öfkeli meydan okumayı ve ondan o kadar korkmasına rağmen çalışırken nasıl küfürler savurduğunu düşündü ve yeniden güldü.

Tüm bunların altında, düşüncelerinde ısrarcı, daha sinsî bir iplik dolaşıyordu. Tess'in bileğindeki ipeksi, sıcak tenin hatırası onu terk etti. Gözlerini kapadı, zihninin karanlık mahremiyetinde o anı yeniden yaşadı, ta ki kapıya ihtiyatlı bir vuruş gelene kadar.

"İçeri gel, Raoul."

Raoul kapıyı açtı ve içinde bir şişe kan şarabı, boş bir bardak ve normal Merlot ile doldurulmuş ikinci bir bardak bulunan bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Kan şarabını masanın üzerine, Xavier'in elinin yanına koydu. "Taze bir şey içmek istemediğine emin misin?"

"Bu gece olmaz, teşekkürler. Yakında gitmem gerekiyor. Julian, on iki Nightkind konseyi üyesi ve Melisande bekliyor." Durakladı. "Yani bu gece için yerleşti."

"Evet." Raoul Merlot'yu aldı ve küçük bir gülümsemeyle karşısındaki sandalyeye oturdu. "Küçük testinin nasıl geçtiğini soracaktım ama e-postayı aldım."

Xavier cevap vermeden homurdandı. Akşamki maceranın sonunu duyması için uzun bir süre geçmesi gerekecekti.

Raoul şarabını yudumladı. "Onun geçmişini araştırmamı istemediğine emin misin? Hoşlanmadığım bir tarafı var. Benim zevkime göre biraz fazla umutsuz."

Başını sandalyesinin arkasına yaslayıp bu fikri düşünürken son mizah anlayışı da yok oldu.

Beni koruman gerekiyor, demişti.

O anda o kadar üzgündü ki, ne verdiğinin farkında olduğunu sanmıyordu. Koyu renk gözleri irileşmiş ve yumuşak, hassas görünümlü ağzı titremişti.

Dar kemik yapısında ve o harika, ince burnunda belli bir asalet vardı, sanki bilinmeyen kralların soyundan geliyordu. Onu izlemek ona yıkıcı bir zevk veriyordu ve bugüne kadar onun her duygusunu kataloglamıştı.

Şimdiye kadar kız, tükürürcesine bir meydan okumanın yanı sıra aşırı korku, Vampir Balosu'na karşı oldukça saf bir öfke ve genç, evcilleşmemiş bir hayvanın temkinliliğini göstermişti.

Bazıları onu eğlendirmişti, ama onun o bir anlık çiğ, sansürsüz sıkıntısı

Bundan hoşlanmamıştı. Ondan her türlü uygunsuz tepkiyi istemişti. Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bulmak ve onu bundan korumak istiyordu. Ve bunların hiçbirinin onu buraya neden davet ettiğiyle ilgisi yoktu. Korumacılık, ona karşı hissetmesi gereken en son şeydi.

Kaşlarını çattı.

Raoul haklıydı. Tess bir konuda çaresizdi. Bir gölge Sözlerinin arkasında şiddet varmış gibi görünüyordu. Belki de tacizci bir erkek arkadaşı ya da kocası vardı ya da yasadışı bir işe bulaşmıştı. Onu uyuşturucu ticaretine bulaşmış olarak hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Bu masumlara zarar verir ve onun ahlak kurallarına aykırı olurdu.

Teker teker çeşitli olasılıkları düşündü ve onları reddetti. Sıkıntısının ardındaki sebep ne olursa olsun, büyülü olmayan bir insanın onu endişelendirecek kadar tehlikeli bir şeye karışmış olma ihtimali çok düşüktü.

Tabii ki onunla ilgilenmesinin nedeni de buydu. Yaşlı Irkların çoğu yarattığı da aynı şeyi düşünürdü. Bir bakıştan sonra onu tamamen göz ardı ederlerdi. Bu reddediş onun için çok faydalı olabilirdi.

Bileğini avucunun içine aldığı anda titreyen bedenini hatırladı. Kan sunusu çok güzel bir jest olabilirdi, titreme çağrışımsal, şehvetli ve teslimiyetin göstergesi olabilirdi, ama yine de korkusunun lekesi havayı doyurmuştu.

Ağzı gerildi. Bazı Vampirler titremeyi ve korkuyu kucaklayıp yırtıcı bir oburlukla ondan her şeyi alabilirlerdi.

Çok uzun bir süre yaşamıştı ve kendisi hakkında hiçbir yanılsama içinde değildi. O da en az diğer Vampirler kadar yırtıcıydı ama kendine has ahlaki kuralları vardı ve yırtıcı içgüdülerinin hiçbirini, gücü altındaki masum bir kadından duyduğu türden bir korkuyla tetiklenmiyordu.

Hayır, yırtıcı içgüdülerini tamamen başka tür bir korku tarafından tetikleniyordu. "Devam edin ve onu rutin bir kontrolden geçirin," dedi. "Ben hazır değilim

Bu konuya çok fazla zaman ayırmalıyız ama en azından sabıka kaydı olup olmadığını öğrenmeliyiz ki gerekirse bununla ilgilenebilelim. Eğer güvenini ve sadakatini kazanırsak, yakında kendisi hakkında gönüllü olarak bilgi verecektir. Yeterince."

Diğer adam omuz silkti. "Tamamdır.

== BEŞ ==

HXavier kararını verdikten sonra konuyu kapattı, kan şarabı bardağını aldı ve içti. Her ne kadar kan şarabı

Taze kanla aynı besleyici niteliklere sahipti, tadını seviyordu ve bazı geceler, hizmetkârlarından birinden beslenmenin içerdiği nezaket ve etkileşimle hiç ilgilenmiyordu.

"Saat bitmeden Evenfall'a doğru yola çıkacağım ve gün ışımadan buradan ayrılamayabilirim. Kalırsam sana mesaj atarım."

Raoul kaşlarını çattı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Bir an için cazip gelmişti. Raoul'un soğukkanlı bir tavrı vardı ve Julian ile konsey arasındaki gerilim her zamankinden yüksek olduğu için bu özellikle hoş karşılanabilirdi. Ama bir an sonra başını salladı. "Burada Tess'e göz kulak olmanı istiyorum."

Raoul da şarabını içti. "Diğerleri ona bakabilir ve Diego yarın eğitime başlayabilir, bunun fikrini değiştirmesini beklemiyorum."

"Haklısın. Değiştirmez."

Raoul'un ağzı gerildi. "İşimi yapmama izin vermezseniz güvenliğinizin başı olarak ne işe yararım ki? Konseyin yarısı seni ölü görmek istiyor, eğer başarabilselerdi."

Kendine bir bardak daha kan şarabı doldurdu. "Elbette yarısı değil."

"Tamam, Justine ve Darius, o zaman. Diğer konsey üyeleriyle birlikte Seni öldürmeleri için zorlayabilecekleri ya da ikna edebilecekleri üyeler olabilir."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Xavier. "Ve sen de buradaki herkese göz kulak olma konusunda gayet iyi bir iş çıkaracaksın, tek ihtiyacım olan da bu." Diğer adamın bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer seni dönüştürmeme izin verirsen, başka türlü karar verebilirim."

Raoul keskin bir iç geçirdi. "Böyle bir şey olmayacak."

Başını iki yana salladı. "O halde başka bir alternatif göremiyorum. Kırılgan insan refakatçilerimden hiçbirini riske atmayacağım, hele ki onca Nightkind konseyi varken üyeleri tek bir çatı altında."

Raoul iğrenmiş bir ses çıkardı. "Sen ve senin lanet olası koruyucu içgüdülerin." Xavier gözlerini kıstı. "Evet, ben ve lanet olası koruyucu içgüdülerim. Ölüyken işime yaramazsın. Bunun yerine, yeni gelişimizle ne yapabileceğine odaklanmanı istiyorum."

Raoul, "Ne olursa olsun, onun bir hata olduğunu düşünüyorum," dedi. "Neden?" Gerçekten merak ediyordu. "Onda umut görmüyor musun?" "Oh, vaat ettiğini görüyorum. Ben de sorunlar görüyorum." Kaşlarını çatarak İnsan son Merlot'sunu da geri attı. "Hayat böyle, eski dostum." Omuz silkti.

Er ya da geç, ya vaatler ya da sorunlar kazanacaktı. Zaman her zaman hikâyeyi anlatırdı.

Xavier kan şarabını bitirdikten sonra masaüstünü bir battaniyeye sarıp siyah Lexus SUV'unun arka koltuğuna yerleştirdi ve kıvrımlı sahil yolundan Evenfall'a doğru yola koyuldu.

1800 yılında inşa edilen ve Pasifik kıyı şeridi boyunca dört dönümlük bir alana yayılan Evenfall, eski dünya işçilik teknikleriyle inşa edilmişti ve bir hendek, asma köprü, savunma kuleleri, büyük bir salon ve üç iç avlu da dahil olmak üzere her yönüyle klasik bir Normandiya kalesinden esinlenmişti.

Evenfall her gece karanlıkta devasa bir fener gibi aydınlatılıyordu ve güçlü projektörler kayalarla kaplı sahile vuran köpüklü dalgaları aydınlatıyordu. Xavier yaklaşırken kale, hilal şeklindeki bir ayın fonunda yükseliyordu.

Yıllar önce, en büyük iç avlu bir otoparka dönüştürülmüştü. Tüm günlük ve gecelik ziyaretçileri barındıracak kadar büyüktü.

-Yılın en yoğun zamanlarında bile trafik yoktu. Ayrıca, kemerli girişin her iki yanında güvenlik kameraları bulunan metal bir kapıya açılan mütevazı bir çakıl yol ile yeraltında ikinci bir park yeri vardı.

Xavier kapıya yanaştığında kapı sessizce açılarak alçaltılmış bir barı ve hemen içeride bulunan bir bekçi istasyonunu ortaya çıkardı. Güvenlik görevlisi barı kaldırıp ona el sallayarak içeri girmesini sağladı ve birkaç dakika sonra Xavier aracını bir park yerine çekti.

Bilgisayarı Gavin'in alması için SUV'de bırakarak, alt katlardan geçerek, gizlilik perdesiyle gizlenmiş dar bir galeriye çıkan bir merdiven boşluğuna doğru ilerledi. Galeri, bir bağrıışmanın sürmekte olduğu Nightkind konsey odasına bakıyordu.

"Annenin ne dediği umurumda bile değil!" Julian'ın boğuk sesi açık alanı çileden çıkmış bir aslanın kükremesi gibi doldurdu.

"Anneme mesaj atıp bunu söylediğini bildireyim, olur mu?" Melisande karşılık verdi.

Nightkind Kralı ve tahtın varisi Hafif Fae, konsey katında birbirlerinden birkaç metre uzakta durmuş, birbirlerine arenadaki gladyatörler gibiydiler.

İkilinin etrafına kabaca bir daire şeklinde dağılmış olan Nightkind konseyinin on iki üyesi, her bir Vampir büyük bir evin başkanıydı. Xavier onların pozisyonlarını ve ifadelerini dikkatle not aldı. Coğrafyaları ve vücut dilleri çok şey anlatıyordu. Xavier'in en uyumlu bulduğu ikisi olan Marged ve Dominic de dâhil olmak üzere, çoğu yüzleşmeyi kapalı ifadelerle izlerken sağlıklı bir mesafeyi koruyordu.

Vampirlerden ikisi diğerlerinden oldukça farklı görünüyordu. Şahin yüz hatlarına sahip, güçlü yapılı bir adam olan Darius gözlerini kırpmadan Julian'a baktı, gözlerindeki yırtıcı açlık çıplak ve belirgindi. Diğer, kıvılcık saçlı güzel bir kadın olan Justine de Julian'ı izliyordu, yüzü hevesli bir eğlenceyle doluydu.

Xavier dikkatini Hafif Fae prensesine çevirdi. Melisande'nin Ünlü köşeli, altın tenli yüz hatları öfkeyle doluydu. Parlak gümüş stilettolarıyla 1.80 boyunda, koyu gri Donna Karan takım elbise ve dar vücudunu saran smokin ceket giymişti. Uzun sivri kulakları, sırtından aşağıya dökülen gür, kıvrıkcık sarı saçları tarafından gizlenmişti. Eğer bakışlar öldürebilseydi, bakışları Julian'ı birkaç parçaya bölerdi.

Julian ellerini havaya kaldırdı. "Hangi kendine saygısı olan yüz altmış yaşındaki kadın 'Anne' der?"

"Siktir git Julian," diye hırladı Melisande. "İblis dölü olman ve samimi duyguların ne olduğuna dair hiçbir fikrin olmaması, gerçek aile bağları olan bizlerle alay edebileceğın anlamına gelmez."

"Tanrı aşkına Melly, sen bir B-filmi korku oyuncususun. diplomat," diye tersledi Julian. "Eve, annenin yanına git ve Tatiana'ya daha nitelikli birini göndermesini söyle."

"Annem de hem büyük bir film stüdyosunun başında hem de Hafif Fae Kraliçesi. Senin aksine, çoğumuz aynı anda birden fazla şey yapabilecek kapasiteye sahibiz." Melisande kollarını kavuşturdu. "Bu işi benim yapmamı istediğine emin misin?"

Eve mi gideyim? Çünkü eğer gidersem, söz veriyorum bu yılki tüm takas tekliflerine veda edebilirsin."

Xavier bir omzunu duvara yaslayıp burnunun kenarını ovuşturdu. Ne Julian ne de Melisande birbirlerini çılgına çevirmeden aynı odada bulunmaya dayanamıyordu.

Julian, dedi telepatik olarak.

Konsey katında, Julian başını kaldırıp Xavier'in saklandığı galeriye doğru baktı. Julian'ın gözleri kıpkırmızı olmuştu. *Neredeydin lan sen?*

Xavier ona sakince, *elimden geldiğince çabuk geldim*, dedi. *Tüm konseyin önünde alev alev yanıyorsun. Bunun tam da Tatiana'nın -ya da birilerinin- olmasını istediği şey olduğu hiç aklına geldi mi?*

Julian kızgın bir boğa gibi başını eğdi, çenesi dışa doğru açıldı. *Eğer Tatiana Melly'i beni delirtmek için gönderdiyse, işe yarıyor. Gece bitmeden onu boğacağım.*

Darius'a bak, dedi Xavier basitçe. *Ve Justine'e. Oyuna getiriliyorsun.*

Julian Darius'a döndü. Bir süre sonra dişlerinin arasından, "Konseyden özür dilerim. Belli ki konudan uzaklaştık. Herkes biraz ara verelim. Bir saat sonra tekrar devam edebiliriz."

Julian sinsice odadan çıkarken ve konsey üyelerinin çoğu gizlemedikleri bir rahatlamayla çıkışa doğru ilerlerken, Xavier dikkatini Melisande'nin yanına doğru süzülen Justine'den ayırmadı. İki kadın sessizce birbirlerine baktı. Telepati kurmuşlardı.

Melisande'nin klasik bir hayal kırıklığı jestiyle ellerini havaya kaldırmasını dikkatle izledi. Justine bir elini Melisande'nin koluna koydu ve ona sıcak, sempatik bir gülümseme verdi.

Oyuna getirilen tek kişi Julian değildi.

Xavier hızla hareket ederek duvardan uzaklaştı ve merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Birkaç dakika içinde konsey odasına doğru ilerledi ve Melisande'nin boş tarafına geldi.

"Melly," dedi. "Seni görmek güzel. Çok uzun zaman oldu."

Melisande ona döndü, gergin ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. "Xavier, ben de seni gördüğüme sevindim. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim, ya sen?" Justine'in sertleşen yüz ifadesinin farkında olan Xavier, Melisande'nin uzattığı yanağını öptü.

"Oh, iyiyim, teşekkürler." Düz beyaz dişlerinin arasından bir nefes verdi. "Ben de Justine'e ne kadar utandığımı söylüyordum. Buraya geldiğimde kendimi kaybetmemeye ya da Julian'ın beni sinirlendirmesine izin vermemeye çok kararlıydım. Sonra beş dakika içinde herkesin önünde birbirimize saçma sapan şeyler bağırmaya başladık. Birbirimize o kadar yanlış şeyler söylüyoruz ki sağduyumuzu kaybediyoruz."

"Bunu geride bırakabileceğini biliyorum," dedi ona sessizce. "Julian'la olan geçmişin sadece bir geçmiş. Bunun uzun süre yoluna çıkmasına izin vermeyecek kadar zekisin."

Melisande omuzlarını dikleştirdi. "Bunu söylediğin için minnettarım. Sen her zaman mantığın sesi oldun."

Gülümsedi, onun eline dokundu ve başını Justine'e doğru eğdi. "İyi akşamlar, Justine. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Xavier." Justine ona dar, soğuk bir gülümseme verdi. "Her zaman sadık bir köpek oldun, değil mi? Ben hep kedileri tercih etmişimdir. Sözümüzü kestir. Melly ve ben sadece özel bir konuşma yapıyorduk."

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin." Xavier onun gülümsemesine aynı soğuklukta bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Konsey toplantı halindeyken asla özel bir şey olmaz."

Melisande'nin ceketinin cebinden bir vızıltı sesi geldi. Bir elini cebine sokan Hafif Fae kadın kaşlarını çatı. "Bağışlayın beni, bu telefona cevap vermem gerekiyor."

"Elbette," dedi Xavier. "Justine'e eşlik etmekten mutluluk duyarım." Melisande uzaklaşırken diğer Vampir'e döndü. "Peki sen bu akşam nasılsın? Her zamanki gibi muhalefet tohumları mı ekiyorsun?"

Justine ondan çok daha yaşlıydı ve şiddet yanlısı, karanlık bir aileden geliyordu.

Britanya'nın başlangıcı. Gözleri parlayarak, "Neden, Xavier, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

Xavier başını eğdi ve bir adım daha yaklaşarak yumuşak bir sesle, "Bence biliyorsun. Tatiana'nın Melisande'ı yıllık ticaret görüşmelerini yürütmesi için göndermeyi düşündüğünü duymuştum. Bu fikre nereden kapıldığını merak ediyorum.

Sonra Melisande ve Julian konseyin önünde kavga ettiler. Tam onlara göre, değil mi? Ve sen de rahatlatmak için devreye giriyorsun. Sırada ne var?

Justine mi? Belki de ticaret anlaşmalarını kurtarırsınız, Julian konseyden daha da uzaklaşırken siz de daha vazgeçilmez olursunuz."

"Yanılmışım," dedi Justine. Tekrar gülümsediğinde dişleri aşağı inmişti. "Sen bir köpek değilsin, bir örümceksin. Her zaman kendi küçük

küçük casuslarınızı gönderiyor ve küçük bilgi parçacıklarınızı topluyorsunuz. Tüm bunların boşa gitmesi çok kötü. Julian hiçbir zaman konsey üzerinde tam bir kontrole sahip olamadı ve şimdi Carling'den ayrıldıktan sonra Nightkind Kralı olarak günleri sayılı."

Xavier ayakkabılarının uçları birbirine değene kadar ona yaklaştı ve kızarmış bakışlarına gülümsedi.

"Hiçbir davanın kaybedildiğine inanmıyorum," dedi. Kadının elini tutup dudaklarına götürdü ve kızgın gülümsemesi kayboldu. "Herkesin kurtuluş için bir şansı var, senin bile. Tek yapman gereken farklı seçimler yapmak."

Elini geri çekerek ona tısladı. "Başarısız rahiplik duygularını bana anlatma, aptal."

Mırıldandı, "Ben dinden değil, tamamen başka bir tür kefareten bahsediyordum. Tabii ki, farklı seçimler yapmak Bazıları için imkansız ama seni uyarıyorum Justine. Bu yolda ilerlemeye devam edersen, sonu senin için kötü olabilir."

"Bana müdahale ettiğin için pişman olacaksın," dedi aynı yumuşak sesle.

Yaklaşan ayak seslerinin hızlı ve hafif tıkırtısı onları ayırdı. Xavier, yanlarına gelen Melisande'ye bakmak için Justine'le birlikte döndü.

Melisande söze girmeden, "Kız kardeşim Bailey'nin tavsiyesine uyup şehre geri döneceğim," dedi.

"Ah sevgilim, seni suçlamıyorum," dedi Justine. Bakışlarındaki kızılılık kaybolmuş, zaferle parıldamaya başlamıştı. "Bu tamamen kabul edilemez bir durumdu."

"Merak etme, henüz pes etmiyorum," dedi Melisande hızlıca. "Sadece bir geceliğine, kafamı toparlayabileyim diye. Alınma ama bu koca kaya yığınının ortasında doğru düzgün düşünemiyorum. Çok fazla anıyı geri getiriyor."

Justine daha fazla zarar verecek başka bir şey söyleyemeden, Xavier Melisande'ye gülümseyerek, "Harika bir fikrim var. Benimle eve gel ve gecenin geri kalanını eski günlerden bahsederek geçirelim - ama sadece iyi şeylere odaklanacağız, söz veriyorum."

Hafif Fae kadınının ifadesi yumuşadı ve gülümsemesine karşılık verdi. "Ne mükemmel bir çözüm. Çok yakınsınız ve eviniz de çok güzel. Bir gece kalmayı çok isterim. Raoul'a merhaba deme şansım olacak mı?"

"Elbette," dedi Xavier ona. "Sizi gördüğüne çok sevinecek."

"Her şey ne kadar da harika," dedi Justine ve ona bir Zehirli bir bakış. Kolunu Melisande'ninkiyle birleştirdi. "Ben de geleyim, olur mu?"

Hayal kırıklığı dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Justine'in mülküne yaklaşmasını istemiyordu. Sadece eğitimsiz bir görevliyi işe almakla kalmamıştı, aynı zamanda isimleri ve yüzleri neredeyse hiç bilinmeyen beş stajyeri vardı ve onların kimliklerini gizli tutmak istiyordu. Ayrıca, Melisande'a Julian'la başa çıkma konusunda söyleyeceği her iyi söz için Justine onun diğer kulağına zehir fısıldıyor olabilirdi.

"Bunu tavsiye etmem," dedi Justine'e. "Evimi ziyaret etmeniz sağlığınız için iyi olmayabilir."

"Ama neden olmasın ki?" Justine gözlerini kocaman açarken, Melisande başını eğerek yüz ifadesini keskinleştirdi.

Melisande aptal olmamakla birlikte, şu anda Nightkind malikânesindeki gerilimin tüm boyutlarını da anlamıyordu ve şimdi onu aydınlatmanın zamanı değildi. Gözlerini Justine'e dikerek, tehdidinin etkisini göstermesi için bir kalp atışı kadar bekledi.

Sonra gülümseyerek, "Gün doğarken evi tamamen kapatmıyorum ve birçok Vampirin bununla ilgili bir sorunu olduğunu biliyorum," dedi.

Justine'in mükemmel yüz hatlarında tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Sakın bana şu döner sistemlerden birine sahip olduğunu söyleme."

"Gerçekten de var."

Melisande, "Justine, seni rahatsız edecekse lütfen kendini gelmek zorunda hissetme," dedi.

"Saçmalık," dedi Justine. Bakışları Xavier'inkilerle neredeyse duyulabilir bir çarpışmayla buluştu. "Münzevi Xavier'imizin özel inzivasının içini görme fırsatını kaçırmak mı? Bu fırsatı hayatta kaçırmazdım."

"Elbette kaçırmazsın," dedi Xavier suratsızca.

Melisande ve Justine son dakika ayarlamalarını yapmak üzere ayrıldılar. Xavier beklerken Raoul'a mesaj attı.

Yarın gün batımına kadar ev misafirleri için hazırlanın. Tüm stajyerlerin tamamen inzivaya çekilmesi gerekiyor.

Raoul hemen cevap verdi. **Kimler geliyor?**

Melisande ve Justine. Işık Fae'leri ile ticaret görüşmeleri bu gece için askıya alındı. Hazırlanmak için yarım saatiniz var.

Bir duraklama.

Sonra Raoul mesaj attı: **Lanet olsun.**

- - -

B Tess bavullarını açıp dolabın zeminine yerleştirdiğinde, kapısı çalındı ve cevap vermeye gitti.

Dışarıda, koridorda kısa boylu bir adam elinde bir yemek tepsiyle duruyordu. Yoğun bakışları vardı ve altmışlı yaşlarında görünüyordu. Görünüşüne bakılırsa Raoul'dan daha yaşlı olabilirdi ama bu tabii ki Xavier'in hizmetkârı olduğunda kaç yaşında olduğuna bağlıydı.

Ona başıyla selam verdi. "Ben Jordan. Yemekleri ben yaparım. Raoul size bir yemek tepsi getirmemi istedi."

"Merhaba, ben Tess." Tepsiyi aldı ve yiyeceklere baktı. Ana yemeğin üstü örtülüydü ama yan tabaklar örtülmemişti. Bir tabakta farklı renklerde pancarlardan oluşan yeşil bir salata ve basit bir zeytinyağı sosu vardı. Diğer küçük tabakta bir dilim havuçlu kek vardı. Ayrıca küçük bir yeşil Perrier şişesi, başka bir küçük, açılmamış bireysel şarap şişesi ve keten bir peçeteye sarılmış gümüş çatal bıçak takımı. Kapalı tabaktan gelen kızarmış tavuk kokusu ağzını sulandırdı. "Bu harika. Teşekkür ederim sen."

"Bir şey değil." Jordan tereddüt etti. "Hepimiz gece kuşuyuz ve geç saatlere kadar ayakta kalmaya meyilliyiz, bu yüzden müzik veya televizyon sizi rahatsız ederse sesinizi yükseltmeniz gerekecek."

Başını iki yana salladı. "Uyarın için sağ ol ama ben uykumu çok severim." Genelde. İntikamcı bir cin tarafından sonsuza dek işkence gördüğüne dair kâbuslar görmediği zamanlarda.

"Diğerlerine haber veririm. Afiyet olsun."

O çıkarken kapıyı tek ayağıyla itti, tepsiyi yatağa taşıdı ve ana tabağın kapağını kaldırarak etli dilimleri ortaya çıkardı.

nemli kızarmış tavuk, soslu patates püresi ve sos. Gerçek, ev yapımı yemek.

Yemeğe daldı ve hepsi bitene kadar hava almaya çıkmadı.

Besinler vücuduna girdikçe ona enerji patlaması yaşattı ve zihnindeki sis dağıldı. Tepsiyi toplayarak alt kattaki geniş ve iyi döşenmiş mutfığa götürdü, bulaşıkları yıkadı ve tepsinin kendisi ve kullanılmış keten peçetesi dışında her şey için uygun çekmece ve rafları buldu. Biraz tereddüt ettikten sonra onları tezgahın bir ucuna bıraktı.

Sonra keşfe çıktı ve çeşitli faaliyetlerle uğraşan çok sayıda genç erkeklerle karşılaştı. Bazıları televizyon izliyor, birkaçı da bodrumdaki aile tarzı geniş odada pinpon oynuyordu.

Daha fazlası dizüstü bilgisayarlarda çalışıyordu, ancak hiçbirinin ekranında ne olduğunu görememişti. Bir kişi bile dizüstü bilgisayarlarını çok yaklaştırmıştı.

Aslında Jordan, Raoul ve kendisini temizlikçi Angelica olarak tanıtan kırışmış saçlı, Hispanik görünümlü yaşlı bir kadın dışında tanıştığı diğer tüm görevliler genç ve fit görünümlü erkeklerdi.

Bu garip miydi?

Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmeye meyilliydi ama uykusu azalıyordu ve o gün o kadar çok tuhaf şey olmuştu ki, şimdilik bunu görmezden gelmeye karar verdi.

O kadar çok tanışma faslından sonra Diego dışında kimsenin adını hatırlamıyordu, çünkü Raoul daha önce ondan bahsetmişti.

El sıkışırken Diego'ya "Arabamı arayan sendin," dedi.

"Ben de öyle yaptım," dedi Diego. Otuzlu yaşlarında görünen yakışıklı bir adamdı, ama o zaman malikânede kimsenin gerçek yaşından emin değildi. Adamın karanlık, huzursuz bakışları kızın üzerinde gezinerek görünüşünü inceledi. "İyi yerleştin mi?"

"Evet, teşekkürler. Jordan bana bir yemek tepsisi ve tatlı olarak da harika bir havuçlu kek getirdi."

Başıyla onayladı. "Jordan harika bir aşçıdır. Tatlı için de endişelenme. Kalorilerini yakında atarsın."

Adamın zayıf ve kaslı vücuduna bakma sırası ondaydı. Kondisyonunun zirvesinde bir atlete benziyordu. Xavier'e düzenli olarak kan sunarken

ona çok fazla gelişme sağlayacağını düşünse de, o pazuların ve karın kaslarının eski moda, sıkı bir antrenmandan geldiğine bahse girerdi.

"Dört gözle bekliyorum," dedi. "Hey, dışarıda dolaşmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette olur, güzelim. Spor salonunu kullan, havuzda yüz, sahilde yürü. Artık evdesin. Sadece Xavier'in şarap mahzenine izin istiyorum." Bakışları tekrar kapalı dizüstü bilgisayarına döndü. Kadın ipucunu alarak geri çekildi. "Tamam, teşekkürler."

Yukarı çıktı, ceketini aldı ve ön kapıdan dışarı süzüldü. Çimenler ıslaktı ve gece gökyüzü açık olmasına ve ufukta ince bir bulut tabakası olmasına rağmen esinti yüzünde nemli bir his uyandırıyor. Bir an sonra yeraltı fışkiye sistemi devreye girdi ve gülümsedi. Bu kadar güzel çimler biraz bakım isterdi.

Spor salonunu keşfetmek gün ışıyana kadar bekleyebilirdi. Patikaları takip ederek okyanus kıyısındaki kayalığın kenarına doğru ilerledi. Geniş, basit bir dizi merdivenler kayaya oyulmuştu. İnanılmazlık ve zevk duygusuyla sahile indi.

Okyanus, gümüş rengi dalgalarla hafifçe dokunulmuş uçsuz bucaksız bir koyu maviydi; kumsal ise derin, gölgeli bir koyu sarı. Kendini çimdikleme isteği duydu. Manzara çok pastoral. Bir bit yeniği olmalıydı.

Elbette bir *bit yeniği* vardı.

Vampirlerin olduğu pastoral bir sahneydi. Ya da en azından nazik ama oldukça otokratik bir Vampir.

Çenesini sıkıca kapatıp ceketini sardıktan sonra sahilde dolaşmaya başladı ve günün stresini üzerinden atmaya çalıştı.

Uzaktan bir bağırış geldi ve dönüp arkasına baktı. Kayalığın tepesinde bir adam duruyordu. O izlerken adam merdivenlerden aşağı atladı ve ona doğru koşmaya başladı.

Bu Raoul'du. Yanına yaklaştığında savunmaya geçerek, "Yanlış bir şey mi yaptım? Diego sahilde yürüyebileceğimi söylemişti."

"Genelde yürüyebilirsin ama bu gece değil." Raoul'un sesi acımasızdı. "Hemen eve dön. Koş."

Kalbi tekmeledi. Adamım, adrenal sistemi çok fazla çalışmıştı. günlerdir. Adam onun yanında tempo tutarken, kadın nefes nefese, "Sorun ne?" diye sordu.

"Misafirimiz var."

Görevlilerin evine varana kadar başka bir şey söylemedi. Kadın ona soru sormak için döndüğünde, adam kapıyı açtı, bir elini sırtına koydu ve onu içeri itti.

Kadın direnmeden içeri girdi. Daha önce onun sakın ve soğukkanlı davranışlarını tecrübe ettikten sonra, şimdi bu tavrı onu ciddi şekilde korkutmuştu.

Diğer görevliler geniş oturma odasında toplanmıştı; bazıları oturuyor, bazıları da ayakta duruyordu. On bir kişinin hepsini ilk kez bir arada görüyordu. Herkes Raoul'u izliyordu, yüz ifadeleri gergindi.

Raoul söze girmeden, "Konsey bu gece için dağıldı. Melisande yarın akşama kadar burada kalacak ve Justine de onunla birlikte geliyor."

Tess iki ismi de tanımasa da, diğerlerinin tepkilerinin dalgalanışını izledi.

Diego sertçe, "Justine. Buraya mı geliyor?"

"Doğru." Raoul Jordan'a döndü. "Justine genellikle iki refakatçiyle seyahat eder ve Melisande'ın da yanında birkaç koruması olacak, bu da en az beş kişi için yemek hazırlayacağınız anlamına geliyor." Dedi ki

"Bu evden çıkana kadar sadece kıdemli personelin dışarı çıkmasına izin verilir. Tess, kıdemli personel Diego, Jordan ve asistanı Peter'dır,

Angelica, yardımcısı Enrique ve ben." Diego, "Ben silahları getireyim," dedi.

Silah mı? Tess başını öne eğdi. *Misafirler* için mi?

Genç adamlardan bir diğeri -adının Marc olduğunu düşündü- "Yardım edeceğim," dedi.

"Acele et," dedi Raoul.

İkisi hızla kapıdan çıktılar.

Raoul Tess'e döndü. "Neler olup bittiğini anlamadığımı biliyorum ama emirlere uymak için anlamak zorunda değilsin."

"Tehlikeli biri geliyor," dedi kuru bir sesle. "O kadarını anladım." "Evet.

Melisande Işık Fae varisi. Ona eşlik eden bir Nightkind konseyinde oturan çok yaşlı bir Vampir. Bu konuda açık olun, Justine bir düşman. Xavier'in onun mülküne girmesine izin vermesinin tek nedeni başka bir seçeneğinin olmamasıdır."

Kadın başını salladı. "Anladım."

"Geri kalanınız Tess'le protokolün üzerinden geçsin." Dışarı çıktı ve Angelica, Jordan ve diğer iki kişi de onu takip etti.

Tess ceketini yavaşça çıkarırken kalan diğerlerine baktı. Onun dışında dört genç adam vardı. Kapı açıldı ve

Marc elinde diğerlerine dağıttığı birkaç tabancayla içeri girdi.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Benim için bir tabanca getirmedin mi?"

Marc ona baktı. "Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?"

Kızın ağzı gerildi. "Hayır, ama yeterince teşvik edildiğimde hızlıca öğrenebilirim."

Başını iki yana salladı. "Raoul denenmemiş, bilinmeyen, kendisi ve başkaları için tehlike oluşturabilecek bir stajyerin silahlandırılmasıyla ilgili bir şey söylemedi. Eğer daha önce hiç silah kullanmadıysan, benden silah alamazsın. Ayrıca, bu sadece bir önlem."

"Bana oldukça ciddi bir önlem gibi görünüyor" diye cevap vermeden önce bir an dişlerini sıktı.

"Elbette öyle. Justine buraya daha önce hiç gelmedi ve tehlikeli biri ama inanın bana, Xavier de öyle. İki refakatçisi olacak, ama bizim on iki kişimiz var, sen hariç hepsi kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Artı

Hafif Fae prensesi, yardımcıları ve korumalarıyla birlikte burada olacak.

Justine'in ya da halkından herhangi birinin şiddete başvurması çok aptalca olur.

Aslında, bu bir iç savaş ilanı ile eşdeğer olacaktır. Açıkçası, en büyük risk içimizden birini büyülemeye çalışması ve bizden bilgi almaya çalışmasıdır."

Bir ayağını yere vurarak Marc'ın söylediklerini düşündü. Sesi zeki ve oldukça eğitilmiş geliyordu ve kesinlikle durum hakkında iyi ve kısa bir genel bakış sunmuştu, ama bir şeyler akla yatkın değildi.

Onun dışında herkes kendini nasıl idare edeceğini biliyorsa, neden hepsi kapalı pencerelerin ve kapıların ardında saklanmak zorundaydı? Eğer bunu bir gerekçe olarak kullanıyorlarsa, saklanması gereken tek kişinin o olması gerekmez miydi?

Manastırda mı?

Ama Marc'ı çok yakından sorgulamak ya da çok meydan okuyan biri gibi görünmek istemiyordu. Yetkili o değildi ve kuralları o koymamıştı. Ona sadece yapması gerekeni söylüyordu ve ilk gecesinde bir tartışma başlatmak istemiyordu.

"Peki," dedi. "Raoul protokolü benimle birlikte gözden geçireceğinizi

söyledi." "Çok basit," dedi Marc ona. "Herkes için standart protokol

Düşman bir varlık mülke girdiğinde silahlanın. Eğitim aldığınızda ve bu

tekrar ortaya çıkarsa, sen de silahlı olacaksın. Raoul bu işi kıdemli personelin halledeceğini söyledi, biz de içeride kalıp evi kilitleyeceğiz ve kimseyi içeri davet etmeyeceğiz. Vampir yok, ziyaretçi insan yok. Kimse içeri girmeyecek. Tüm pencere kaplamalarını kapatıyoruz ve tekrar açabileceğimiz söylenene kadar gece gündüz kapalı tutuyoruz. Bunun dışında, yerimizde oturur ve rahatlarız."

"Rahatlayın," dedi.

"Yapacak başka bir şeyimiz yok." Omuz silkti. "Bu bir durum. Ne yaptıklarını bilen insanlar tarafından ele alınıyor."

Onlar konuşurken, diğer adamlardan biri -Tess adını hatırlayamadı, Scott ya da Brian- ön pencereden dışarıyı gözlüyordu.

"Geldiler," dedi. Dışarı bakarken Tess de diğerlerine katıldı. Hepsi siyah, pırıl pırıl üç araç park yerine yanaştı ve içinden birkaç kişi indi.

Xavier ince bedeni ve dik duruşuyla hemen göze çarpıyordu. Uzun boylu, çarpıcı sarışın bir kadın diğer iki Işık Fae'siyle birlikte araçtan inerken o ikinci araca doğru yürüdü. Kadın koyu renkli, zarif kesimli bir takım elbise giymişti ve gümüş rengi yüksek topuklu ayakkabıları ışığı yakalayıp parıltıyordu.

Tanıdık geldi. Tess gerçekliğin keskin bir şekilde yana doğru kaydığını ve onu bir rüyanın içine savurduğunu hissetti. Belli belirsiz mırıldandı, "Şu aktris Melisande Aindris mi? *New York'u Yediler* adlı zombi filminde rol almamış mıydı?

York?"

Marc ona baktı. "Evet. Annesi, Işık Fae Kraliçesi, Kuzey Işıkları Stüdyoları'nın sahibi."

"Bunu biliyordum," diye mırıldandı. "Sadece unutmuşum."

Üçüncü araçtan üç kişi daha çıktı. Tess onlardan birini de tanıdı, Vampir Balosu'nda kadın hizmetçisine tasma takan güzel kızıl saçlı.

"Ve işte Justine," dedi Marc.

Kızıl saçlı kadın yavaş bir daire çizerek etrafına bakındı. Kadın görevlilerin evine doğru döndüğünde Marc panjurları kapattı.

"Gösteri sona erdi. Biz izin alana kadar panjurlar ve perdeler kapalı kalacak." Marc Tess'e baktı. "Biliyorsun, yatağa gitsen iyi olur. Bize kalırsa bu gece başka bir şey olmayacak."

Bir çocuk gibi yatağa gönderileceği düşüncesiyle irkilen Tess oyalandı Aşağı katta bir saate yakın oturdular ama diğerleri televizyon izlemeye ya da dizüstü bilgisayarlarını açmaya devam ettiler. Daha öncekinden tek fark, bunu ellerinin altında silahlarla yapmalarıydı.

Sonunda hareketsizlik yorgunluğun geri gelmesine izin verdi. Diğerlerine iyi geceler dileyip odasına çıkana kadar bu yorgunluk bacaklarına ve göz kapaklarına ağırlık yaptı.

Sıkıntıyla, kalçalarının üstüne kadar gelen bir gecelik giydi, dişlerini fırçaladı, bir bardak su doldurdu ve yatağa tırmandı.

Tüm içgüdülerini alt üst olmuştu.

Şimdi canavar kimdi? Justine mi, Xavier mi, yoksa ikisi birden mi?

Elbette ikisi de yaşlı, tehlikeli ve onun için anlaşılmazdı ama düşman olsalar da bu, birini iyi diğerini kötü yapmazdı. Sadece iki farklı türde kötü olmaları mümkün, hatta muhtemeldi.

Bunu çözmeye çalışırken, kara bir dalga üzerine çöktü ve her şeyi silip süpürdü ve birkaç saatliğine tüm korkularını ve belirsizliklerini unuttu.

Sonra kâbusları geri döndü. Önce üvey babalarından biri, kemerini sallamayı seven, onu büyük, gölgeli bir evin etrafında kovaladı. Sonra Malphas belirip onu meleksi bir gülümsemeye karşıladı.

"Tess." Ona doğru yürüdü. "Bu hikâyenin nasıl bittiğini biliyorsun."

"Hayır," dedi kız.

"Ah, evet."

Kaçmaya çalıştı, ama ayakları derin bir çamura battı ve sonra onu yakaladı ve dünyasını ateşe verdi.

≡ ALTI ≡

Dter içinde kalmış, yabancı bir odada karanlıkla çevrili bir halde uyandı. Hayır. Göğsü kabardı. Malphas onu bu kadar çabuk yakalayamazdı.

Etrafına çılgınca bakarken, gerçeklik kendini gösterdi. Başucundaki saatin üzerindeki kırmızı ışıklı rakamlar 3:16'yı gösteriyordu. Xavier'in malikânesindeki yeni odasındaydı, çarşafı terden ıslanmıştı. Oda havasız ve fırın gibi sıcaktı.

Yorganları tekmeleyerek yataktan çıktı ve yatağın başucundaki Zemine yakın havalandırma delikleri. Sıcak hava dışarı üflüyordu. Isıyı düşürmezse pişecekti.

Bornozunu giyip odadan çıktı ve termostatu aramaya koyuldu. Evin başka bir bölümünden ışıklar parlıyordu. Çok kısık bir ses duyabiliyordu, belki de müzik, ya evin başka bir yerinden geliyordu ya da Belki de diğer binalardan birinden geliyordu, yatak odasının etrafı ise gölgeli ve sessizdi.

Termostatu bulduğunda, sıcaklık yetmiş iki dereceye ayarlanmıştı, ki bu onun için geceleri çok sıcaktı. Kısa bir tereddüitten sonra termostatu altmış beşe ayarladı ve isteksizce küçük, kapalı odasına geri döndü.

Yatak odasında kalmak zorunda değildi. Bodrum katının çok daha serin olacağından kuşkusu yoktu, ama aşağıya inerse Yine biriyle. Bu kadar çok yabancıyla uğraşmaktan, gün ve akşamın tüm garip gerginliklerinden yorulmuştu ve yalnız kalmaya çok ihtiyacı vardı.

İsteksizce kapıyı kapattı ama bu sığağı daha da kötüleştirdi.

Artık tamamen uyanık olduğı için sesleri daha net duyabiliyordu. Ana evin olduğı yönden müzik sesi geliyordu. Yüzüne ve kollarına soğuk su çarpmak için küçük lavaboya doğru yürürken bir yandan da perdeleri aralamak için duyduğı neredeyse karşı konulmaz arzuyla savaştı.

Bu protokole aykırıydı.

Ama bu neden protokole aykırıydı? Düşman Vampirlerin görevlilerin evindeki herhangi birini büyülemesini engellemek için miydi? Eğer öyleyse, neden tüm Vampirlerin güneşten korunacağı şafak vakti pencereleri ve kapıları açamıyorlardı?

Raoul onu eve geri götürmek konusunda çok ısrarcıydı ve Marc da bu konuda çok netti. İnzivaya çekilecekler ve kendilerini göstermeyeceklerdi. Aksi söylenene kadar yüzleri dışarıdaydı.

Bu onları güvende tutmak için miydi, yoksa başkalarının onları görmesini engellemek için mi? Ama neden gündüzleri bile onları gözlerden uzak tutuyorlardı? Sanki bir hane dolusu hizmetçi tutmak gizli bir uygulama değildi.

Daha önce malikânede bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti ve bu his yine içini kapladı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Henüz yeterince bilgi sahibi değildi ama bir şeyler akla yatkın değildi ve o kadar da tipik değildi - güvenli bir sığınak aramaya gitmişti ama kendini gizli tuzaklar ve beklenmedik tehlikelerle dolu bir yerde bulmuştu.

Ve odasındaki sıcaklık kesinlikle dayanılmazdı. Kürek kemiklerinin arasından bir damla ter süzüldü.

Pencerelerden birine doğru eğildi, ana eve bakan pencereye değil, uçurumun tepesini çevreleyen çam kümesine bakan diğer pencereye.

Perdeleri kapalı tutsa ama odasını serinletecek kadar temiz hava almak için pencereyi aralasa ne kadar aptalca olurdu?

Oldukça aptalca olabilir. Ama kendini buna inandıramazdı. kimse onun pencereyi açıp açmadığına dikkat etmiyordu. Mülkte bir düşman Vampir ve muhtemelen iki görevli vardı ve hepsinin buna odaklanmaktan çok daha iyi yapacak işleri vardı

göze çarpmayan bir köşesindeydi. Ayrıca, Raoul ne kadar endişelense de, Diego ve diğerlerinin ziyaretçilerini yakından izlediklerinden emindi.

Her halükârda yapmak istediği şeyi yapmaya ikna olduktan sonra, ellerini perdelerin kenarından geçirdi ve mandalı bulana kadar pencereye baktı. Pencereyi hafifçe yukarı kaldırmayı denedi ve pencere sessizce açıldı.

Perdenin kenarlarından içeri serin ve temiz hava girdi. Rahatlayarak duvardan aşağı kaydı ve yatakla yatak odası arasındaki zemine oturdu.

Komodin. Sadece birkaç dakika sonra pencereyi tekrar kapatacaktı. Aradaki farkı kimse anlamayacaktı.

Şimdi müziği daha net duyabiliyordu. Telsizi mi kullanıyorlardı? Balo salonu mu? Perdeleri açıp bakmaya cesaret edemiyordu -zaten her şeyi esnetiyordu- ama zihninde Xavier, Justine ve Melisande'ı o mücevher gibi odada, zarif ve ölümcül bir şekilde hayal etti.

Melisande ve Justine neden gelmişti ve Xavier buna neden izin vermişti? Birbirlerine ne söylüyorlardı?

Sesler duyduğunda, bunların hayal ürünü olmadığını anlaması birkaç saniye sürdü.

Sesler nereden geliyordu? Perdeleri oynatmasa da, pencerenin dışında, kayalığın tepesi boyunca uzanan çamlar ve çalılıklarla kaplı dar bir arazi şeridi dışında hiçbir şey olmadığını hatırlıyordu. Onun ötesinde kumsal uzanıyordu.

Dizlerinin üzerine çökerek açık pencere pervazına yaklaştı ve gerinerek dinlemeye başladı; işte o zaman seslerin sahilten geldiğini fark etti. Akustığın bir hilesiyle, rüzgâr sesleri yamaçtan yukarı taşıyordu.

". . ve geldiğine sevindim." Xavier'in sakin, sessiz sesi oldukça ayırt ediciydi.

Tess'in teninde bir ürperti dolaştı. Sadece sesini duymak bile onu anlamadığı bir şekilde derinden etkilemişti.

"Ben de geldiğime sevindim," dedi bir kadın. Sesi güzel ve melodikti ve Tess bu sesi bir sinema salonunun dışında duyuyor olsa da yine de tanıdık geliyordu. "Evinize bayıldım. Burası çok güzel ve huzurlu. Los Angeles tam bir sıçan yarıışı."

"İstediğin zaman ziyaret edebilirsin Melly," dedi Xavier. Sesi sıcak, hatta sevecendi. Tess'le konuşmasından farkı şok ediciydi. "Geri gelmeni çok isteriz. Seni çok özledim."

"Teşekkür ederim. Ben de sizi özledim."

Kısa bir sessizlik oldu. Sarılıyorlar mıydı? Tanrım, öpüşmüyorlardı, değil mi?

Tess, keskin Vampir kulaklarının algılayabileceği herhangi bir ses çıkarmamak için yavaşça ve dikkatlice, alnı duvara değene kadar öne eğildi. Kafasını tekrar tekrar vurmak istedi.

Lütfen bunun bir tür romantik randevu olmasına izin verme, diye düşündü. Bunu duymak istemiyorum. Gerçekten, gerçekten istemiyorum.

Ne kadar kapana kısıldığını fark etmeye başladı. Kapıyı kapatamıyordu. Çünkü pencerenin açık olmaması gerekiyordu ve ne kadar sessizce yerine kayarsa kaysın, Xavier bunu duyabilirdi.

Ve pencere açıkken, hareket ederse ya da odasından çıkmaya çalışırsa ses çok fazla yayılabilirdi. Sonuçta, eğer o onları duyabiliyorsa, onlar da kesinlikle onu duyabilirdi. Hem Vampir hem de Işık Fae'si kadının duyuları onunkilerden çok daha keskindi.

Yere doğru eğildi, dizlerini yukarı kaldırıp sırtını duvara vererek oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Daha önce kendimi kaybetmemem gerektiğini biliyorum," dedi Melisande. "Hem de tüm Nightkind konseyinin önünde."

Xavier, "Julian da kendini kaybetmemeliydi," diye cevap verdi. "En önemli şey ikinizin de bu olayı geride bırakmanız."

"O her zaman esnek olmayan biriydi, ama bu kadar esnek olduğunu hatırlamıyorum.

sert." Hafif Fae kadının sesi son derece mutsuz geliyordu. "Ya da en azından biz birlikteyken öyle değildi, ta ki son ana kadar. Her zaman onu aldattığıma inandım ama ben aldatmadım."

Karanlık yatak odasında Tess bir tırnağını çiğnemeye başladı. Bu hiç de romantik bir buluşma değildi ama onları dinlemek de bir o kadar rahatsız ediciydi. Bir yanının canlanıp meraklanmasından gerçekten nefret ediyordu.

Xavier, "Aranızdaki ilişkinin o şekilde bitmesine her zaman üzuldüm," dedi. "Onun için iyiydin."

"Öyle miydin? Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim ama muhtemelen sizinle aynı fikirde olmayacaktır."

"Julian ve ben her zaman aynı fikirde olmayız. Sen onu neşelendirdin ve o da güldü. Artık gülmüyor."

Bir duraklama daha oldu ve Melisande tekrar konuştuğunda sesi çok ayık geliyordu. "Başı gerçekten belada, değil mi?"

"Son bir yıldır işler gerginleşti, özellikle de Carling'den ayrıldığından beri."

Carling kim? Tess merak etti. Başka bir eski sevgili miydi? Julian, seni köpek.

Melisande sordu, "Carling kendini iyileştirmenin bir yolunu bulduğuna göre ilişkilerini onaramazlar mı? O şimdi daha iyi, değil mi? Yaşlılar mahkemesinden emekli olmuş olsa da, o hâlâ Julian'ın efendisi."

Tess bir tırnağını ısırmayı bitirdi ve diğerine başladı. Elder siyaseti hakkında pek fazla detay bilmiyordu ama Julian'ın yüksek makamını hatırlıyordu. büyük haber kanallarına düşen noktalar.

Bir önceki yaz Yaşlı demesnelerin birçoğu için çalkantılarla dolu geçmişti. Wyr Lordu bir eş almış, Karanlık Fae Kralı öldürülmüş ve Julian Nightkind demesne'ninin ilk kurucularından birini sürgün etmişti. Xavier ve Melisande'nin konuştuklarından bu kişinin Carling olabileceği anlaşıyordu.

"Julian ve Carling'in aralarını düzeltip düzeltmeyeceklerini zaman gösterecek," diye yanıtladı Xavier.

Melisande usulca güldü. "Sen her zaman sağduyulu bir ruha sahipsin. Sen gerçekten bir şey söylemeden bir şeyler söyleme yeteneğin var. Julian ve Nightkind konseyi arasındaki ilişkilerin gergin olduğunu söyleyebilirim ve bu gece Justine'e ev sahipliği yapma düşüncesinden memnun olmadığını biliyorum. I

Bu durumu yarattığım için özür dilerim."

"Bunun için endişelenme, Melly. Olanların tek sorumlusu sen değildin ve sen olsan bile, bir geceliğine sana eşlik etme zevkini tatmak için buna değdi. Ayrıca, Justine'le başa çıkabilirim."

Sesi çok sakın, kendinden çok emin geliyordu. Tess, Marc'ın söylediklerini hatırladı.

Justine tehlikeli, ama Xavier de öyle.

Ya gecenin serin havası ya da kendi düşünceleri ürpermesine neden oldu. Yatağın yüzeyini el yordamıyla yoklayarak atkısını aradı. Parmakları yumuşak şönil kumaşla karşılaştığında onu kendine doğru çekti.

Örtü yataktan kaydı ve yastıklardan birini de beraberinde getirdi. Yastık komodine çarparak su bardağına ve çalar saate çarptı. Her iki eşya da büyük bir gürültüyle parke zemine çarptı.

Tess dondu kaldı ve hafifçe terledi. Nefes almaya bile cesaret edemedi.

Yani, tamam. Bu oldu.

Belki fark etmezlerdi. Suyu daha yakındılar ve sahilde sesler oldukça farklı geliyor olmalıydı.

Melisande, "Neydi o?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil, eminim," dedi Xavier. Sesi neredeyse sıkılmış gibiydi. "Justine bizi aramaya gelmeden önce eve dönelim. Bir şişe Chateau Briot açabiliriz. Söylesene, Sentinel Oyunları için New York'a mı gidiyorsun?"

"O Oyunlar Yaşlı Irkların yüzyılın etkinliği. Hayatta kaçırmam. Sen de gidiyor musun?"

"Henüz karar vermemiştim ama şimdi gitmeye karar verdim."

"Oradayken bir araya gelmeliyiz. Bir hafta içinde ayrılıyorum."

Konuşmaya devam ederek, Tess artık onları duyamayana kadar uzaklaştılar. Pencereyi daha fazla açık bırakmaya dayanamadı. Diz çökerek pencereyi kapattı ve el yordamıyla çalar saati ve camı kurmaya çalıştı tekrar komodinin üzerine koydu. Yerde büyük bir su birikintisi oluşmuştu.

Tess, diye düşündü, inek akıllı olabilirsin ama iddia ettiğin kadar zeki değilsin. Ölmeden önce daha zeki olmaya çalış.

Yastığı ve örtüyü yatağın üzerine atarak yatak odasının kapısına doğru ilerledi. Daha önce, koridorun sonunda içinde bol miktarda fazladan çarşaf, havlu ve el bezi bulunan bir çamaşır dolabı fark etmişti. Bir havlu kaparak odasına döndü ve kapıyı kapattı.

"Pencereyi kilitlemeyi unutmuşsun," dedi Xavier.

Odanın içinden.

Şok, sinir uçlarının her birine doğru fırladı. Çığlığını yutmayı başarsa bile, haşlanmış bir kedi gibi geriye doğru sıçradı ve sırtı bir *gümbürtüyle* duvara çarptı.

Yatağın başucundaki ışık yandı ve gözlerine ışık hücum etti.

Pencere ardına kadar açıktı ve perde geri çekilmişti. Xavier yatağında oturuyordu, sırtını yatak başlığına dayamıştı ve bacaklarını uzatmış, bileklerinden çaprazlamıştı. Üzerinde sadece beyaz gömlek ve siyah bir elbise vardı.

Daha önce giydiği pantolonu giymişti ama bu sade kıyafet bile buruşuk yatak örtülerinin fonunda inanılmaz derecede resmi ve son derece erkeksi görünüyordu.

Adam ona soğukkanlılıkla baktı, zayıf yüzü sertti.

Sanki geriye doğru sıçradığında derisini geride bırakmış gibi çiğ ve açıkta hissediyordu. Melisande'a bir bahane uydurmuş, geri dönmüştü.

Koridordan çamaşır dolabına inip tekrar geri dönmesi için geçen sürede, görevlilerin evine girmiş ve ikinci katın penceresinden tırmanmıştı.

İşte bu, diye düşündü. İşte bu yüzden Vampirler ödümü koparıyor. Ellerin arasında büktüğü havluya bakarak, "Ah, O pencereyi? Elimdeyken kilitlemeyi unutmuş olmalıyım.

bu öğleden sonra açılacak."

"Mülkte bir düşman olabileceği zaman izlenmesi gereken protokol size söylenmedi mi?" diye sordu. Sert ağzının yanındaki küçük, ince yara izi, baloda fark ettiği zamankinden daha beyaz görünüyordu.

"Protokol." Boğazını temizledi, bu arada zihninin gözünde kelimeleri büyük harflerle görmeye başlamıştı: PROTOKOL. "Evet. Evet, bana söylendi."

Daha önce olduğu gibi aynı saf, sıvı zarafetiyle ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Daha sonra pencereyi açtın mı?"

Dudaklarını büzdü, elleri titriyordu ve -Aman Tanrım, neden ona doğru gelmeye devam ediyordu? Başını başka yöne çevirerek su birikintisine doğru ilerledi. Havluyu suyun üzerine bırakarak bir çıplak ayağıyla itti.

Adamın elleri kollarının üst kısmına dolandı ve onu kendine doğru çevirdi.

Dedi ki, "Yaptın mı? Pencereyi aç. Daha sonra." Baş

biraz aşağı yukarı hareket etmiş olabilir. "Bunu zaten nasıl bildiğimi biliyor musun?"

Bu kez başını salladı. Bakışları gömleğinin dördüncü düğmesine odaklandı. Adam bir kadın parfümü gibi kokuyordu. Melisande ile öpüşmemiş olsalar bile en azından sarılmışlardı.

Ne yaptıkları onu hiç ilgilendirmiyordu. Yine de fark etmeden edememişti. Çok hoş bir parfümdü.

Dişlerinin arasından, "Çünkü biliyorum ki diğerleri, tehlikeli bir Vampir ve yardımcılarının geleceği haberini alır almaz evin kilitli olduğundan emin olmak için evi tararlardı," dedi.

Sesini hiç yükseltmemesi aslında oldukça korkunçtu. Hâlâ kollarının üst kısmını kavrayan ellerine baktı. İnce ve güçlüydüler, uzun parmakları ve zayıf bilekleri vardı.

Adamın dokunuşu tenine işliyor gibi görünse de canını yakmıyordu. Bu durum her an değişebilirdi. Bakışlarını kaldırdı ve onunkilerle buluştu.

"Kurallarınızı çiğnedim ve özür dilerim."

Sesi bir hırıltıya dönüştü. "Üzgün değilsin."

"Korkarım bu doğru." Başının yeniden sallanmaya başladığını hissetti ve kendini durdurdu. "Pencereyi açtığım için gerçekten, tam olarak üzgün değilim. Sadece fark ettiğin için üzgünüm." Durakladı, sonra devam etmek için kendini zorladı. "Ben olsam

Ayrıca iznim olmadan bana dokunduğunu da belirtmek isterim ve sana verdiğin sözü hatırlatmak istedim. Bilirsin, şu

Beni zorlamayacağın ya da bana isteğim dışında bir şey yapmayacağın bir yer."

Kaşlarından biri kalktı -sadece biri- ve daha öfkeli ve daha Şimdiye kadar gördüğü herkesten daha buyurgan. Parmak parmak ellerini kadının kollarından kaldırdı, o kadar yavaş ve kasıtlı hareket ediyordu ki bu bir haykırış gibiydi.

Bunu yapmayı ben seçiyorum, dedi jest. Beni zorlamıyorsun.

Kadının içi titreyen bir jöle kütlesine dönüşmüştü. Son derece dikkatli hareket ederek bir adım geri çekildi.

Adam da onu takip etti ve delici bakışları onu bir tuzak gibi yakaladı. "Bu kuralların neden konduğunu biliyor musun?"

Adam onun kişisel alanına giriyordu ama bunu onun izni olmadan yaptığını bir kez daha belirtmese iyi olur diye düşündü, çünkü bu sadece nadiren oynanması gereken bir kart gibi görünüyordu. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım. Muhtemelen kendi iyiliğimiz içindir?"

"Oldukça. Şimdi lütfen bunu neden göz ardı ettiğinizi açıkla mısınız?"

Yerinde duramayınca nemli havluyu katlamak için çömeldi. "Uyandım ve odam seksen derece gibiydi."

"Ve?"

"Ve düşündüm ki, şey, sadece beş dakikalığına, tek ve biricik düşman Tüm arazideki Vampir, ikincil bir binanın uzak köşesindeki bir pencerenin açıldığını fark etmeyecektir. Beş dakika boyunca. Ve fark etse bile, davetiye olmadan içeri giremez. Tam tekrar kapatmak üzereydim ki sen ve Işık Fae prensesinin konuşmasını duydum ve sen gidene kadar kapatamayacağımı fark ettim, çünkü aksi takdirde beni duyabilirdin. Sonra tam bir moron gibi komodinin üstündeki eşyaları yere düşürdüm ve sen yine de öğrendin."

Kalça hizasında durmak için ağırlığını değiştirerek kollarını kavuşturdu. "Ne duydun?"

"Pek bir şey değil." Omuz silkti, bir yandan da zihni telaş içindeydi. Bunlardan herhangi biri gizli miydi?

"Açık konuş."

"Birbirinizi seviyor ve özlüyorsunuz. Kendini kaybettiği için üzgün. Julian'la araları gergin ve sanırım Julian'la

Nightkind konseyi." Bakışları tekrar adamın yüzüne kaydı ama adamın ifadesi

kapalı bir defterdi. "Justine'in burada olmasından memnun değilsin ama ben bunu zaten biliyordum. Raoul daha önce onun bir düşman olduğunu söylemişti."

"Pek bir şey kaçırmadın, değil mi?"

"Sanırım rüzgâr doğru yönden esiyordu. Ben istemedim ..." Doğru olmayan bir şey söylemeden önce kendini tuttu, çünkü ilk birkaç dakikadan sonra aslında kulak misafiri olmak istemişti. Bununla gurur duyduğundan değil. "Bunun olmasını istememiştim ve bunun için gerçekten üzgünüm."

Sabırsızca eliyle işaret etti. "Çömelmeyi bırak." Kadın temkinli bir şekilde ayağa kalktı.

Adamın sessiz sesi bir kırbaç gibi acıtıyordu. "Justine izinsiz girememiş olabilir ama görevlileri girebilirdi. Az önce benim yaptığım kadar hızlı ve sessiz bir şekilde buraya tırmanabilir, boğazını kesebilir ve on dakika içinde tekrar gidebilirlerdi. Ve siz bana bunun ne kadar ihtimal dışı olduğunu söylemeden önce, size bu senaryonun daha önce de gerçekleştiğini söyleyeyim. Vampirlerin diğer Vampirlerden intikamlarını hizmetlilerine saldırarak aldıkları bilinmektedir."

Dehşete kapılarak çenesini kaldırdı. Adam haklıydı elbette ve o da söyleyeceği her şeyi gözünü kırpmadan kabul ederdi. Hem de çok. Tekrar, "Özür dilerim. Onlar sizin refakatçileriniz miydi?"

"Hayır, başkasındı ve bu olay otuz yıl önce oldu." Adam onun yüz ifadesini inceledikten sonra, "Bunu duymak seni şaşırtabilir ama aslında kuralları çiğnediğin için kızgın değilim," dedi.

Dünya yeniden ayaklarının altında kaymaya başladı. "Kızmadın mı?"

"Her şeyi enine boyuna düşündün, potansiyel riskleri göz önünde bulundurdun ve sana verilen emirlerden bağımsız olarak harekete geçtin. Ve bunun tamamen tesadüfi olduğunu anlıyorum ama aynı zamanda çok fazla bilgi de edindin. Bu özelliklerin hepsi benim için çok faydalı." Durakladı. "Aslında, yaptığın şeyle ilgili sadece birkaç gerçek sorunum var."

Ona büyük bir ihtiyatla baktı, çünkü bir kez daha bu konuşma ondan kaçmıştı. "Nedir onlar?"

"Bizden daha iyi bildiğinizi sandınız ve aptalca bir dikkatsizlik yaptınız. Ve yakalandınız."

Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Daha önce hiç böyle bir dersle karşılaşmamıştı ve bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Hızla döndü. "Melisande, Justine ve ben yarın gün batımında hemen yola çıkacağız. Hiç şüphesiz duymuşsunuzdur, konsey toplantılarından sonra New York'a gideceğim, dolayısıyla Şubat ayında görüşeceğiz. Sizden mükemmel bir ilerleme raporu bekleyeceğim.

Ben yokken sorun çıkarma." Ona yavaş bir gülümseme verdi. "Ya da en azından yakalanmamaya çalış."

Ağzını tekrar açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

Birkaç parmağını kızın çenesinin altına soktu ve ağzını yavaşça kapattı. "Diğerleriyle gereksiz konuşmalardan kaçınmak için geldiğim yoldan gideceğim. Ben gittiğimde pencereyi kilitleyeceksin."

Bunu bir soru olarak ifade etmemişti ama yine de başını salladı.

Gideceğini söylemesine rağmen ne kımıldadı ne de elini çenesinden çekti. Korkmayı unutarak merakla onu izledi.

bakışları onun yüzünde dolaştı. Başparmağıyla dudaklarına dokundu ve kaşlarının arasında hafif bir çatılma oldu. Sonra göz kapaklarını indirerek gözlerindeki ifadeyi gizledi.

Kadın nefesini tuttu. Adamın başparmağının dudaklarına yaptığı baskı o kadar hafifti ki, doğrudan ona bakmıyor olsaydı bunu hissedebileceğinden emin değildi.

Tam olarak bir okşama değildi. Ne olduğunu bilmiyordu.

Elini bıraktı ve başını ona doğru eğdi. Sonra pencereye doğru yürüdü, zayıf bedenini katlayarak açık alandan içeri süzüldü ve kemiksiz, kedi gibi bir zarafetle gözden kayboldu.

Oda boşlukla yankılandı. Pencereye gitti ve dışarı baktı. Adam aşağıda, elleri kalçalarında duruyordu. O izlerken, kadın pencereyi kapatıp kilitleti. Adam ona başıyla selam verdi ve müziğin hâlâ çaldığı ana eve doğru yürüdü.

Kadın, adam görüş açısını terk edip perdeyi kapatana kadar onu izledi.

Ancak o zaman, çenesini tutup ağzına dokunurken Vampir içgüdüleriyle savaşıyor olabileceği aklına geldi. Ama bu ona doğru gelmemişti. İçsel bir mücadele içindeymiş gibi görünmüyordu ve ondan gerçek bir tehdit hissetmemişti.

Bunun yerine adam sıkıntılı, hatta belki de üzgün görünüyordu.

Bu düşünce aklına geldiğinde bile kaşlarını çattı. Bu doğru olamazdı. Ona bakmak neden onu üzsün ki? Bu ona daha öncesini hatırlattı.

onda hüzünlü bir şeyler yakaladığını düşünmüştü.

Bunu unutmak zorundaydı. Xavier sadece birkaç görüşmeden sonra çözemeyeceği kadar karmaşık biriydi. Şimdilik yatağına geri dönmeli ve her şeye rağmen kendisini malikânenen attırmayı başaramadığı için minnettar olmalıydı.

≡ YEDİ ≡

Şubat Ortası

Tess antrenman minderine öyle sert vurdu ki nefesi kesildi. Hırıltılı bir şekilde yüzüstü yuvarlandı ve sıkışık ciğerlerine biraz hava çekebilmek için mücadele etti.

Raoul kollarını kavuşturmuş, onun üzerinde duruyordu. "Bugünlük bu kadar yeter." Öksürdü. "Bana birkaç dakika ver. Tekrar gidebilirim."

Başını iki yana salladı. "Burada işimiz bitti. İyileştikten sonra, lütfen atış poligonunda zamanı telafi edin."

Lütfen bunu yap. Lütfen bunu yap.

Raoul, en kusursuz, eski usul tavırlara sahip bir sadiste dönüşmüştü.

Lütfen sabah koşunuz için kahvaltıdan önce bir saat ayırın.

Pazartesi günü silah eğitimine odaklanacağımızı lütfen unutmayın.

Lütfen öğle yemeğinden sonra saat 1'de atış poligonunda bana katılın.

Lütfen beni engellerken sol tarafınızı koruyun. Çok açık bir şekilde sağ elini kullanıyorsun ve sol tarafın çok zayıf.

Daha önce duyduğu hiçbir eğitime benzemiyordu ve o da birinci sınıftaydı. Onu fırlattı, farklı bir açıdan saldırması için işaret etti ve sonra tekrar fırlattı. Onu tekmeledi, mindere çiviledi, kafa kilidine aldı, duvara tokatladı ve alıştırma için bıçak verdi.

sadece güven kırıcı bir kolaylıkla elinden almak için ve tüm bunları çok kibarca yaptı.

"Atış poligonu," dedi. "Anladın sen onu."

Hâlâ yüzükoyun yatarken, adamın uzaklaşırken ayakkabılarının dönüşünü izledi.

Diego'nun kafası yana doğru açılı bir şekilde göründü. Çömelerek yanındaki minder üzerine soğuk bir şişe su bıraktı.

"Bütün bunları gördün, değil mi?" Konuşmak hâlâ zordu ve sesi gergin çıkıyordu.

"Bunu özlemek zor, chica. Seni çökerken ve yanarken izlemek günlük bir şey haline geldi."

Kendini hazır hissettiğinde dizlerinin üzerine çöktü. "Neredeyse en son ne zaman ağrısız olduğumu hatırlamıyorum diyecektim ama hatırlıyorum, buraya geldiğim geceydi."

"Doğru, Xavier sen buraya geldikten hemen sonra gitti." Başını iki yana salladı. "Normalde insanlar kan bağışının faydalarını hemen hissetmeye başlarlar ama sende henüz etkisini göstermemiş olmalı."

Bu konuya girmek bile istemiyordu. Başını sallayarak su şişesinin üstünü kapattı ve içti. "Sanırım safmışım, çünkü formda olduğumu sanıyordum."

"Fena değildin. Sorun şu ki, buralarda 'fena değil' yeterince iyi değil." Ona yan gözle baktı. "Geldiğine pişman mısınız?"

Soğuk şişeyi sıcak alnında gezdirdi. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum." Geniş alana hızlıca bir göz attığında etrafta sadece Diego ile kendisinin olduğunu gördü. İtiraf etti, "Sanki Raoul başarısız olmamı istiyor. Sanki bir başka sert ve yaralayıcı düşüşten sonra havlu atıp pes edeceğim noktaya gelmemi istiyor."

Diego da etrafına bakındıktan sonra omuz silkti. "Belki de haklısın. Seni oldukça zorluyor gibi görünüyor."

"Eğer öyleyse, canı cehenneme," dedi dişlerinin arasından. "İşler zorlaştı diye hiçbir şeyi bırakmadım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"İyi bir tavır, güzelim, bir şey dışında. Hayatı yaşamanın pek çok kolay yolu var. Her zaman zor yoldan gitmek zorunda değilsin." Kızın tepki vermesine fırsat vermeden sırtına hafifçe vurdu, doğruldu ve ağırlıklara doğru yürüdü.

Kaşlarını çatarak suyun kalanını bitirdi ve atış poligonuna doğru yola çıktı. Belki de Diego haklıydı. Sorun şu ki, zor yoldan başka bir şey bilmiyordu.

Çocukluğunu bir dizi koruyucu ailede geçirdikten sonra, okula gidebilmek için birçok işte çalışmış ve biri bilgisayar bilimi, diğeri muhasebe olmak üzere iki lisans derecesiyle mezun olmuştu. Hiç kimse ona bir şey vermemişti. Başarılı olmak için her zaman mücadele etmesi gerekmişti ve bu da farklı olmayacaktı.

Xavier'e söz verdiği gibi, Raoul'un ondan istediği her şeyi yaptı. İlk başlarda her gün bir saat boyunca koşamazken, çoğu zaman yan tarafındaki bir dikişle savaşarak koşabildiği kadar hızlı koştu ve yürüdü.

Ardından hem makinelerde hem de serbest ağırlıklarla günlük ağırlık antrenmanları ve haftada üç kez yüzme geldi. Kardiyo ve kas geliştirme egzersizlerinden sonra antrenman seansları geliyordu - el ele, küçük silah eğitimi ve atış poligonu.

Bazı günlerin sonunda yatağa girmek için merdivenleri zar zor çıkabiliyordu. En azından şiddetli yorgunluk Malphas'la olan kâbuslarını durdurmuştu, çünkü her gece kafasını yastığa koyar koymaz ölü gibi uyuyordu.

Malphas'a gelince, çok güçlü bir cin olmasına rağmen, ya sıradan bir insanın nasıl saklanabileceğinden tamamen habersizdi ya da onu geri almak onun için henüz o kadar önemli hale gelmemişti.

Ocak ayının sonunda, bin dolarlık ilk maaşını almıştı. Raoul onu spor salonunun bir ucunda bulunan ofisine çağırıp makbuzu uzattığında, bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuş bir halde bir süre numaraya baktı.

İhtiyacı olan her şey çoktan satın alınmış ve parası ödenmişti. Hatta antrenman için yeni kıyafetler ve üç çift mükemmel koşu ayakkabısı bile verilmişti. Maaş sadece isteğe bağlı harcamalar içindi.

Raoul, "Paranın bir banka hesabına yatırılmasını istiyor musun?" diye sordu.

Kadın uyuşuk bir şekilde başını salladı. Eğer para onun hesaplarından birine yatırılırsa, ona dokunması mümkün olmayacaktı. Daha da kötüsü, hesap hareketleri dikkat çekebilirdi.

"Pekâlâ," dedi adam birkaç dakika sonra. "Siz ne yapacağınıza karar verene kadar, size olan borcun toplamını tutacağım."

"Aslında, ön ödemeli bir Visa kartı alabilir miyim?" diye sordu. En azından o zaman, istenmeyen bir şey olması ve ayrılmak zorunda kalması durumunda parası hazır olurdu. "Bazı kitaplar sipariş etmek isteyebilirim, ya da belki odam için taşınabilir bir müzik seti."

"Tabii ki. Sizin için bir tane sipariş ettireceğim."

Kart o haftanın sonunda geldi ve Raoul bir akşam yemekten sonra kartı ona verdi.

Hiçbir şey sipariş etmedi. Bunun yerine kartı iç çamaşırı çekmecesine sakladı. Eğer iş yatarsa, o isimsiz Visa kartı

malikaneden uzaktaki yaşam çizgisiydi. Elde edebildiği kadarını toplamaya niyetliydi. Sadece deneme süresi kadar dayanabilse bile, bir yıl dolduğunda, kendisine yardımcı olacak on iki bin doları olacaktı.

Başka bir yere taşınmak.

Atış poligonunu seviyordu. Gün içinde kolları ve omuzları hariç tüm vücudunu zorlamayı bırakabildiği tek zaman buydu. O zaman bile, bazen bunlar o kadar ağrıyordu ki, iki kilodan daha hafif olan küçük Glock 17 ile iki eliyle nişan almak için yapabileceği tek şey buydu. Ayrıca atış talimlerinde iyi olduğunu keşfetti ve daha büyük otomatik silahlarda zorlansa da tabancalarla çalışmayı seviyordu.

Eğitimi boyunca insanlar derslerine girip çıktılar, bazıları sabah koşusunda ona katılırken diğerleri başka aktivitelere katıldılar, ta ki yavaş yavaş mülkün diğer on bir sakiniyle tanışana kadar.

Elbette Raoul vardı, Xavier'in yokluğunda açıkça yönetici olarak kabul edilen kıbar sadist. Raoul'un yardımcısı, tüm araçlardan ve kapalı havuzun bakımından sorumlu olan Diego'ydu. Angelica ve asistanı Enrique; Jordan ve asistanı Peter; ve Melisande ve Justine malikânenen ayrılana kadar birlikte yaşadığı beş kişi olan Marc, Jeremy, Aaron, Scott ve Brian da oradaydı.

Diğer tek kadın olan Angelica, Hispanik kökenli, gri saçlı, suskun bir kadındı. Kas. Tess ona malikânede neden bu kadar az kadın olduğunu sormak istiyordu ama onunla konuşmak için hiç uygun bir zaman yok gibiydi.

Hepsi ona karşı aynı derecede dostça ve biraz da mesafeliydi ve o da hiçbir yanılısına içinde değildi. Onlara uymuyordu ve muhtemelen en azından deneme yılı bitene kadar da tam anlamıyla ait olamayacaktı.

Bu sorun değildi. Hiçbir zaman hiçbir yere uyum sağlayamamıştı, özellikle de koruyucu ailelerinin hiçbirine. Uyum sağlamaya ya da ait olmaya ihtiyacı yoktu. Sadece hayatta kalmaya ihtiyacı vardı.

Öğleden sonraları, artık zorlukla yürüyebildiği saatlerde, diğer derslerin zamanı gelmişti - Yaşlı Irklar tarihi, politika ve demesne'ler arası çatışmalar. Farklı ırkları ve onların tercihlerini, güçlü ve zayıf yönlerini ezberlemek. Her Konsey Üyesi hakkında bilgi

Yaşlılar mahkemesinde. Reisler ve varisleriyle birlikte her bir demedeki güç yapıları.

Akşam yemeğinden sonra görgü kuralları dersleri başladı. İdeal görevli Patronunun ihtiyaçlarını önceden tahmin eden ve sorulmasına gerek kalmadan bunları karşılayan görünmez biri.

Kendisiyle konuşulana kadar asla konuşmazdı. İçecekleri daima soldan, yiyecekleri -yemek yiyen ziyaretçiler için- sağdan servis ederdi. Her yemek tabağının tepesine yerleştirilen hançer sembolikti (neyin sembolü olduğunu henüz anlayamamıştı ve kimse de ona söylememişti); kimse kullanmazdı ya da kullansa bile bu kabalık olarak kabul edilirdi.

Bir görevli, evin dışında başka bir Vampirden (ya da herhangi birinden) gelen herhangi bir isteği ya da emri göz ardı edebilirdi ama eğer o Vampir patronunun evinde bir misafirse, patronunun misafirperverliğinin bir uzantısı olarak, ziyarete gelen Vampiri (veya başka bir yaratığı) evinde hissettirmek için elinden gelen her şeyi yapmalıdır.

Altı haftalık eğitim boyunca tek bir kez tereddüt etti. Dedi ki, "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Her şeyi."

Raoul dedi ki, "Patronunun yapmanı istediği her şeyi yapmalısın."

"Oh, hadi ama." İnce, bronzlaşmış ve kasları dalgalanan bir yabancının koluyla işaret etti. Çılgınca antrenmanlar ve gerçekten mükemmel beslenme sayesinde vücudunun tüm görünümü dramatik bir şekilde değişiyordu. "Seks. Kan. *Herhangi bir şey?*"

Ona sert bir bakış attı. "Sence Xavier senin ne yapmanı isterdi?"

Xavier'le çalışma odasında yaptığı konuşmayı hatırlayınca tereddüt etti.

İzniniz olmadan sizi asla ısırmayacağım. Vermek istemediğin hiçbir şeyi senden asla almayacağım.

Kendini biraz olsun rahatlamış hissederek mırıldandı: "Başka bir Vampir'in seks ya da kan talebine boyun eğmemizi istemeyeceğini söylüyorsun ama diğer Vampir bunu bilebilir mi? Ya umursamazlarsa ve yine de zorlarsa?"

"Bu onlar için çok büyük bir hata olur," dedi Raoul, yüzü sertleşerek. "Eğer herhangi bir misafir sana istemediğin bir şeyi yapman için baskı yaparsa, bunu derhal bana ya da Xavier'e söylemelisin."

Onu dikkatle izledi. "Peki ya diğer Vampir evlerinde olanlar?"

Raoul Galyalılara özgü bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı. "Her evin kendi kuralları vardır."

"Bu neredeyse bir slogana benziyor."

"Bu eski bir deyiştir ve Vampir diplomasisinin temelinde yatar. Yaşlı Vampirler sadece Güçlü ve inatçı olmakla kalmaz, aynı zamanda büyük toplumsal değişimler yaşamışlardır. Onlar için normal olan modern toplumda öyle olmayabilir."

Her ne kadar ona bu şekilde davranmak görgüsüzlüğün zirvesi olarak kabul edilse de

Dirseklerini masaya dayadı ama yine de yaptı ve başını iki elinin arasına aldı. "Ya insan ticareti yapıyorlarsa? Kölelik bir zamanlar oldukça yaygındı ve toplumsal bir normdu."

"Bu tamamen başka bir mesele." Raoul ilk kez yanlış duruşu için onu uyarmadı ve onun karşısındaki sandalyesinde arkasına yaslanırken sadece konuşmaktan yeterince mutlu görünüyordu. "Artık davranışlardan ya da bir evde hangi geleneklere uyulacağını dikte etme yetkisinin kimde olduğundan bahsetmiyorsunuz. Birisi yasaları çiğniyorsa ve yakalanırsa, sonuçlarına katlanmak zorundadır."

Ama ne sıklıkla yakalanıyorlardı? Parmaklarıyla kafa derisini kaşıdı. "Tüm bunları düşünmek başımı ağrıttıyor. Aynı anda hem savaşa hem de bir ev partisine hazırlanmışım gibi hissediyorum."

"Bu adil bir tanımlama," dedi. "Bazen Vampir evleri arasında ya da farklı demeslerden yaratıklar arasında ilişkiler gerilir ve bazen şiddet patlak verebilir. Bu nispeten olağandışı bir durum olsa da, eğer bir insan ortada kalmışsa ve kendini nasıl idare edeceğini bilmiyorsa, altı haftalık bir köpek yavrusu kadar çaresizdir. Herhangi bir patron

Vicdan bunun gerçekleşmesine izin verecektir."

Vicdan. Bir canavarın ne olması gerektiğine dair basit fikrini karıştıran başka bir kavram daha vardı. Sinirle bu düşünceyi bir kenara itti. "Yani tüm bunlar temel eğitimin genişletilmiş bir versiyonu mu?"

"Bazı açılardan, evet." Adam ona anlaşılmasa bir ifadeyle baktı. "Ve tıpkı temel eğitimde olduğu gibi, daha yüzeye yeni çıktık. İnsan içine çıkmaya uygun hale gelmen için biraz zaman geçmesi gerekecek."

Birden fazla nedenden ötürü öfkelenmişti ama en önemlisi, duygusal engelleri koruma çabasına rağmen, Raoul'un onayını aramaya başlamış olması ve onun sözlerinin canını yakmasıydı.

Belli ki evdeki diğer herkes onu takdir ediyordu ve o da ona saygı duymaya başlamıştı. Her zaman sabırlı, her zaman nazik ve yorulmak bilmez biriydi. Ama her gün varını yoğunu ortaya koymasına rağmen, ondan neredeyse tek bir övgü sözcüğü bile duymamıştı.

Ağzı gerildi. "Ben de gayet iyi gittiğimi sanıyordum."

Küstahça konuşmak istemişti, ama becerememişti. Adam onun bakışlarını karşıladı, yüzü yıkıcı bir şekilde kayıtsızdı.

"Bu evdeki açık ara en zayıf halka sensin." Sesi de ifadesi kadar soğukkanlıydı, bu da sözlerini daha da keskinleştiriyordu. "Geri kalanımızdan çok daha zayıf ve yavaşsınız, çok daha az eğitimsiniz ve en iyi ihtimalle sadakatiniz tanımsız ve bağılıktan yoksun. Doğrudan kan sunmayı reddettiğin sürece, bir insanın en kötü zaaflarını koruyacaksınız. Xavier'in ısırtısıyla daha hızlı ve daha güçlü olursunuz. Her gün tamamlamakta zorlandığınız bir saatlik koşu sadece rutine dönüşecek ve son birkaç haftadır çektiğiniz tüm ağrılar ve morluklar bir gecede iyileşecek. Senden yeterince hoşlansam ve kötü biri olduğunu düşünmesem de, seni tehlikeli bir sorumluluk olarak görüyorum."

Onun sözlerinin canını yakmasına izin vermeyecekti. Ellerini yumruk yaparak, karnındaki ağır ağrı geçene kadar eşit bir şekilde nefes aldı. Bir süre sonra, "Xavier bana, deneme yılının sonuna kadar özgürce ve isteyerek doğrudan bir kan teklifi almasına izin vermezsem, dışarıda kalacağımı söyledi. Şimdi nedenini bile anlıyorum. Az önce sıraladığınız tüm nedenlerden dolayı. Ama aynı zamanda henüz erken. Bana attığınız her şeye rağmen hâlâ buradayım. Hâlâ antrenman yapıyorum."

Onu inceledi. "Yeterince adil. Sanırım bugünlük işimiz bitti."

Zayıf bir şekilde gizlenmiş bir rahatlamayla ayağa kalktı. "Sabah görüşürüz." "Seninle de."

Odasına varır varmaz dişlerini fırçaladı, yatağına uzandı ve yine ışık gibi söndü.

Bugünlerde sabahın altısı zor geliyordu, ama koşu için erken kalkmanın iyi bir yanı vardı - tam olarak uyanmadan önce saatinin on beş dakikasını doldurmuştu.

Eğer bu kadar ağrıyor olmasaydı, sabahın erken saatlerindeki koşuları sevmeye başlardı. Geldiğinden beri malikânenin duvarlarının dışına çıktığı tek zamandı ve bu hızla hipnotize edici olmaya başlamıştı.

Günün o erken saatlerinde, güneş ışığı kıvrımlı, uzak yolun doğu tarafındaki uzun kızılçam ağaçlarının arasından süzölmeye başlamıştı ve batıda, okyanustan bir hayalet kalabalığı gibi yuvarlanan sis çoğı zaman yoktu. Diğerleri ona katıldığında genellikle kulaklık takıp müzik dinliyorlardı ama onun MP3'ü yoktu, bu yüzden rüzgârın ve okyanusun sesini ve kendi nefesinin ritmini dinledi.

Hızlı bir duştan sonra düz siyah egzersiz pantolonunu giydi, tenis ayakkabılarını ve atletini giydi, yulaf ezmesi, çiğ ceviz, taze meyve ve reçeteyle satılan Aleve ile kahvaltı yaptı ve yeni bir güne hazır bir şekilde spor salonundaki antrenman alanına geldi.

Daha önce birkaç kez olduğu gibi bu sabah da Raoul onu başıyla selamladı ve Marc ile Jeremy'nin bıçaklarla dövüşükleri yere gitmesini işaret etti. Bu küçük ertelemekten dolayı rahatlamış bir şekilde onun yanına gitti.

Diğer herkesin malikânedeki işlerinde çalışırken fiziksel rejimlerini sürdürüklerini ilk kez fark etmiyordu. Tüm görevliler arasında gün boyu antrenman yapan tek kişi oydu ve bunun sebebinin çok yeni olması ve öğrenmesi gereken çok şey olması olduğunun farkındaydı.

Birkaç dakika boyunca Raoul'la birlikte, hareketlerini takip etmekte zorlanacağı kadar hızlı ve vahşi bir şekilde dövüşen iki adamı izlediler. Kendilerini tamamen kaptırmışlardı, yüzleri konsantrasyondan sertleşmişti.

Dün geceki konuşmayı düşününce, boğazındaki beklenmedik yumruyu yutmak zorunda kaldı. "Dün gece ne dediğini çok iyi anlıyorum, özellikle de onları izlediğimde." Sesini sessiz tuttu.

"Ben mindere çakılmamak için mücadele ederken onlar kötü, güzel ve tamamen korkusuzlar."

Raoul aynı fikirde değildi. Bakışlarını diğer iki adama dikerek şöyle dedi: "İlk tercihiniz her zaman kaçmak olmalı. Eğer bir tehlike görürseniz ya da

Şiddetten ne pahasına olursa olsun kaçının. Eğer ilk başta kaçamazsanız, kaçmak için savaşırsınız. Sonra kaçarsınız. Gerekirse öldürürsün ama kaçarsın. Marc ve Jeremy tamamen farklı bir seviyede."

Kollarını kavuşturdu ve dirseklerini birleştirdi. "Buradan oraya nasıl gidilir?"

Yarı yarıya onun bir antrenörün retoriğini söylemesini bekliyordu. Her gün antrenman yap, deli gibi çalış, bahane üretme ya da gevşeme, falan filan.

Bunun yerine, Raoul tüm dikkatini ona vermek için döndü. İlk başta Raoul konuşmayınca, o da yüzünü ona döndü ve Raoul'un konuşmasından utanmaya başladı.

niyetli, düşünceli bir ifade.

"Marc ya da Jeremy'nin bulunduğu yere ulaşmak için kafanızdaki konuşmaları değiştirmeniz gerekir" dedi.

Kadın huzursuzca kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir yüzleşmeyle karşılaştığında, yaşamının ya da ölmenin gündeminin bir parçası olup olmadığına karar vermelisin. Ya hayatta kalmak için savaşırsınız ve amacınız budur ya da ne pahasına olursa olsun rakibinizi alt etmek için savaşırsınız.

Bunlar iki ayrı konuşma ve onlar için karar buradan gelmeli." Elinin tersiyle göğüs kemiğine vurdu

muştalar. "Bu temel seçim, dünyada hareket etme kapasitenizi etkiler.

İstedığınız kadar eğitim alabilirsiniz ama siz karar verene kadar asla onlar gibi olamazsınız."

Raoul dövüşü yeterince izlediklerini düşününce arkasını döndü ve ona kendisini takip etmesini işaret etti, o da düşünceli bir şekilde bunu yaptı. Aynı bir antrenman minderine ulaştılar ve Raoul ona doğru döndüğünde o da Raoul'a baktı.

"Bir karar vermek çok iyi ve güzel bir şey," dedi. "Ama aynı zamanda Rakibinizi ve onun bir Vampir ya da sizden çok daha hızlı, güçlü ve Kudretli başka bir tür Mürver Irk yarattığı olup olmadığını hesaba katmanız gerekir. Bu strateji ve taktik gerektirir."

Raoul kaşlarını kaldırdı. "Elbette."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Peki, sadece bu temel manevralara odaklanmak yerine, o daha güçlü, daha Güçlü yaratıkları nasıl edebileceğimi bana ne zaman öğretmeye başlıyorsun?"

Gülümsedi. "Beni şaşırtabildiğin anda."

"Bu kadar mı, sadece seni şaşırtmamı mı istiyorsun?" Ona dikkatli bir bakış attı. "Seni sıkıştırmamı ya da bir tür vuruş yapmamı istemiyor musun?"

"Bu senden çok fazla şey istemek olur," dedi ona nazikçe. "Şimdi, lütfen gardını al."

Lütfen.

Evet, bu asla iyiye işaret değildi.

Ona öğrettiği gibi uygun duruşu aldı ve adam onu mindere çarptı. Sadece bir insan olmasına rağmen o kadar hızlı hareket edebiliyordu ki, kız çoğu zaman onun geldiğini bile göremiyordu.

Yirmili yaşlarındaki normal bir atlet kadar kıvrak olan Raoul doğruldu ve kızın kendine gelmesini beklemek için arkasını döndü.

Sonra ayağa kalktı ve tekrar dövmüşmeye başladılar.

Öğle yemeğinde diğerlerinin konuşmalarını dinlerken, Xavier'in o gece bir ara döneceğini öğrendi ve sinirleri allak bullak oldu.

Xavier'in Nightkind malikânesini yönetme işinde ne yaptığı hakkında gerçek bir fikri olmasa da, onun çok meşgul ve önemli bir adam olduğunu biliyordu. Eve döndüğünde ilgilenmesi gereken pek çok mesele olacaktı.

Yapılacaklar listesinde çok alt sıralarda olduğuna şüphe yoktu ama er ya da geç dikkatini bir kez daha ona çevirecekti. Kız tam olarak Burada rahattı ama günleri artık bağımlı olmaya başladığı belli bir ritme girmişti. Xavier'in dönüşü tüm bunları kaosa sürüklemekle tehdit ediyordu.

- - -

WXavier, yorgun bir rahatlama hissiyle Jaguar'ını o akşam saat on birden kısa bir süre önce malikânesinin kapısından içeri sürdü. Ev Işıklarla parıldayan çimenlik, ay ışığında karanlıkta parıldayan okyanusun bakışlarına doğru uzanan yumuşak gölgeli yeşil bir halıydı.

Manzara güzel, davetkâr ve huzur vericiydi.

Arabayı durdurduğunda ön kapı açıldı ve Diego hafifçe koşarak merdivenlerden arabaya indi, hazır bir gülümsemeyle onu selamladı.

"İyi akşamlar, efendim."

"Merhaba Diego." Xavier diğer adama gülümsedi. Diego yakışıklıydı, otuz yaşındaydı, enerjik ve hırslıydı, ama neyse ki aynı zamanda sempatikti, bu da geri kalanını dengelemeye yardımcı oluyordu. "Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkürler. Ya sen?"

"Evde olduğum için mutluyum." Arabanın anahtarlarını otomatik olarak kontaktan çıkardığını fark etti ve diğer adama fırlattı. "Lütfen benimkini al. içerideki

şeyler."

"Tabii ki."

Angelica, Jordan ve Raoul onu hemen içeride bekliyorlardı, yüzlerinde sıcak bir karşılama ifadesi vardı. Tüm günlük gelişmeleri kısa mesajlar, e-postalar ve telefon görüşmeleri aracılığıyla takip etmişti ama dönüşünden duydukları memnuniyeti görmek yine de iç açıcıydı.

Angelica'nın koluna dokundu. "Nasılsınız? Umarım iyisindir?"

Angelica başını salladı, çizgili yüzü bir gülümsemeye bürünmüştü. "Evet, burası her zamanki gibi çok huzurlu."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şu anda biraz huzura ihtiyacım var." Dikkatini Jordan'a çevirdi. "Ya siz?"

"Tatile çıkmak üzereyim, efendim." Jordan sıırttı. "Sadece iki gün kaldı."

"Çok güzel. Nereye gidiyorsun?"

"Mendocino'da bir hafta geçireceğim."

"Bu senin için güzel bir mola olacak. Bir süreliğine uzaklaşacak olmana sevindim." Konuşmasını bitirdikten sonra Raoul'un bakışlarıyla karşılaştı.

Raoul usulca Jordan'a döndü ve "Lütfen çalışma odasına bir şişe Cabernet Sauvignon ve bir şişe kan şarabı getir" dedi.

Jordan başını eğdi. "Hemen getiriyorum."

Hoşbeş faslı bittikten sonra Xavier çalışma odasına girdi; parlak bir ateş odayı sıcaklık ve ışıqla doldurmaya başlamıştı bile. Pencereleer açık bırakılmış, taze bir esintinin odaya girmesine izin verilmişti.

Taze ve serin gece havası ile ateşin sıcaklığının bir arada olması hoşuna gitmişti. Her şey tam istediği gibi düzenlenmişti.

Sandalyesine doğru yürürken ceketini silkti, başlığını çıkardı ve Kravatını taktı, gömleğinin düğmelerini boynundan ve bileklerinden çözdü ve kollarını sıvadı. Ayrılmadan önce okumakta olduğu kitap bıraktığı yerde, sandalyesinin yanındaki masanın üzerinde duruyordu. İçini bir rahatlık duygusu kapladı.

Raoul da onu takip ederek kapıyı arkasından kapattı. "New York nasıldı?"

"İlginç ve tüm konsey toplantılarından sonra çok ihtiyaç duyulan bir değışiklikti.

geçen ay toplandı. Dragos Oyunlar için hiçbir masraftan kaçınmadı. İsteddiği zaman tam bir şovmen olabiliyor." Kuru gözlerini ovuşturdu ve iç çekerek rahatladı. "Melisande'nin son takas teklifini kabul etmesini sağladım."

Raoul kaşlarını kaldırdı. "Bu Justine'i kızdırmış olmalı."

"Bu yılki konsey oturumlarını sabote etmek için yaptığı onca şeyden sonra bu düşünce beni fazlasıyla tatmin etti."

"Onu kötü bir düşman yaptın."

"O benim kötü bir düşmanım oldu," dedi yumuşak bir sesle.

"Ciddiyim, Xavier." Raoul'un ifadesi ciddiydi. "Melisande ve konsey ile yapmaya çalıştığı şeyi engelleyerek, sen bir

Justine'in hedeflerine ciddi bir engel teşkil eden can sıkıcı bir rahatsızlık. Bunu affetmeyecek ya da unutmayacaktır. Arkanı kollamalısın."

O konuşurken Jordan kapıya vurdu ve içkilerini getirdi.

Raoul onun için kan şarabı, kendisi için de Cabernet Sauvignon doldurdu. Xavier bir eliyle işaret etti. "Yeter artık. Bütün bunlardan bıktım usandım.

Bana burada işlerin nasıl gittiğini anlat."

Raoul günlük sıradan olaylardan bahsederken, Xavier başını sandalyesinin arkasına yaslayıp gözlerini kapattı ve kan şarabı içti ve dinledi. Raoul konuyu Tess'e getirene kadar bu, gevşemek için oldukça keyifli bir yoldu.

Giderek artan tembelliği ilgisini çekti. "O nasıl?" diye sordu.

Raoul o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, başını kaldırıp diğer adama baktı. Bunu yaparak çok fazla bilgi edindiğinden değil. Raoul istediğinde tamamen anlaşılabilir olabiliyordu, bu da onun birçok özelliğinden biriydi. Xavier'in ona değer vermesinin nedenlerini.

Sonunda Raoul, "O inatçı biri," dedi.

Eğlenen adam gülümsedi. "Söyleyebileceğinin en iyisi bu mu?"

Raoul onun gülümsemesine karşılık vermedi. "Bence o bir serseri mayın."

Tess'in e-postalarını nasıl hacklediğini ve daha sonra kurallarını nasıl çiğneyip Melisande'la konuşmasını nasıl gizlice dinlediğini hatırlayarak küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Serseri mayınları severim. Yaratıcı düşünürler ve statükoyu sarsarlar."

Raoul, "Bu sabah ona ne söylediğimi sana da söyleyeyim," dedi. "Onu tehlikeli bir yük olarak görüyorum. Bu evdeki açık ara en zayıf halka o. Hepimizden daha zayıf ve daha yavaş ve sadakati tanımsız ve en iyi ihtimalle bağılıktan yoksun."

Gülümsemesi soldu ve gözlerini ateşin parlak altın alevlerine dikti.

Raoul'un değerlendirmesi adil olsa da, Tess'te ona harcadıkları zaman ve çabaya değebilecek bir şeyler vardı. Tanımlanamaz bir şey, belki de Raoul'un bahsettiği azim, bununla birlikte lezzetli bir meydan okuma kıvılcımı.

"Geçmiş araştırması sonuçlandığında bana e-posta gönderdiğini hatırlıyorum," dedi. "Temizdi."

"Evet, temizdi. Las Vegas'taki büyük kumarhanelerden birinde çalıştığı gerçeği dışında, kayda değer bir şey yoktu. Ama sonra standart

Geçmiş kontrolleri çok az şey ortaya çıkarıyor." Raoul omuz silkti ve alaycı bakışları onunkilerle buluştu. "Ne de olsa ne sen ne de ben herhangi bir suçtan hüküm giymiş değiliz."

"Yeterince doğru, dostum." Gülümsemesi tekrar dudaklarının kenarlarına yerleşti.

"Ben de Las Vegas'taki tüm gazeteleri araştırdım.

Gazetelerde tuhaf görünebilecek herhangi bir şey ya da çalıştığı kumarhanede rapor edilen bir hırsızlıktan bahsediliyor mu diye baktım ama bulamadım. herhangi bir şey."

"Yeterince iyi. Başka bir şey var mı?"

Raoul başını salladı. "İşleri onun için zorlaştırmış olsam da, ondan istediğim her şeyi yaptı. Hepsi bu kadar."

Bir şeyler düşündü. Vampirlerden, yani kendisinden korkması O anda odasına kapanıp bir sonraki buluşmalarının nasıl geçeceği konusunda endişeleniyor olsaydı hiç şaşırmazdı.

Gecenin geri kalanında dinlenmeyi dört gözle beklese de, önce onunla buluşup bu işi bitirmek iyi olabilirdi. Başka hiçbir şey olmasa bile, sonraki adımları belirleyebilirlerdi. Ayrıca, bu kadar çok şeyle uğraştıktan sonra Son beş haftadır, üstü kapalı gülümsemeler, samimiyetsiz sözler ve düpedüz saldırganlıklarla geçen politika boyunca, onun kara gözlerine bakıp duygularının dürüstlüğünü görme düşüncesi kulağa düpedüz ferahlatıcı geliyordu.

Acaba hâlâ ondan ilk tanıştıkları zamanki kadar korkuyor muydu? Başparmağının altındaki dudaklarının yumuşaklığını düşündü. Adam ona dokunduğunda geri çekilmemişti. Bunun yerine durup onu izlemişti, karanlık bakışları merak doluydu.

Ona dokunmamalıydı. Bunu istememeliydi ve kesinlikle son altı hafta boyunca bunu bu kadar sık düşünmemeliydi.

Ama o yapmıştı ve kız da ona izin vermişti. Belki de bu onun şimdi daha sakin, daha açık ve arkadaş canlısı olacağı anlamına geliyordu.

Şimdilik kararını gizli tuttu ve dikkatini başka bir yöne çevirirken beklentinin tadını çıkardı. "Diğerleri nasıl?"

"Dışarı çıkmaya hazırlar," dedi Raoul ona. "Aaron bunu biliyor ve sabırla bekliyor. Marc ve Jeremy de sabırsızlanıyor. Scott'ta eksik olan tek şey özgüven ama onu da sahaya çıktığında kısa sürede kazanacak. Brian her yönden mükemmel. Daha iyi bir ajan isteyemezdim."

"Büyük övgü. Lütfen herkesle bire bir görüşme programı hazırlayın, olur mu? Her birinin ilk görevlerini alma zamanı geldi."

"Elbette." Raoul şarabını yudumladı. "Sizinle görüşme fırsatı buldukları için mutlu olacaklarını ve sahaya çıkma düşüncesiyle kendilerinden geçeceklerini biliyorsunuz. Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Xavier. "Benim için Tess'i getirir misin? İhtiyacı olması ihtimaline karşı flebotomi ekipmanını hazır etmeni istiyorum. Bunu geldiği gece yapmalıydım. Öyle ya da böyle, kan verme zamanı geldi."

"Nasıl isterseniz." Raoul bardağını bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve gitti.

Xavier beklerken bir bardak kan şarabını bitirdi. Çalışma odası evin en sevdiği bölümlerinden biriydi, sessiz ve huzurluydu ve Sevdiği türden kitaplar onu düşünmeye sevk etti. Tek üzüntüsü, orada istediği kadar zaman geçirememiş olmasıydı.

Kapıda hızlı bir rap sesi duyuldu ve o yeni geleni içeri davet edemedi kapı açıldı. Raoul asla böyle bir şey yapmazdı. Bir gülümsemeyi bastırdı, ellerini birleştirdi ve inatçı, sorunlu stajyerinin yaklaşmasını izledi.

Tess çok farklı görünüyordu ve adam bu değişiklikleri gözünü kırpmadan fark etti. Malikânede moda olan bol siyah antrenman pantolonunu ve formda siyah bir atleti giymişti. Koyu renk saçları biraz daha uzamıştı. Uçları artık köprücük kemiğinin zarif kanatları boyunca uzanıyordu.

Ayrıca biraz kilo vermişti ve ince kollarının bronzlaşmış derisinin altında sağlıklı kaslar akıyordu. Fizikindeki değişikliklerden beklenebileceği kadar akıcı hareket etmiyordu. Bunun yerine, kendini biraz daha fazla acı çektiğini gösteren belirli bir sertlikle tutuyordu. Xavier, Raoul'un zorlu bir görev yöneticisi olabileceğini deneyimlerinden biliyordu ve onu bağışlamadığı açıktı.

Yüzü de daha köşeli görünüyordu ama sağlıklı bir şekilde değil. Değişiklik küçük ama şaşırtıcıydı. Kemik yapısındaki gururlu çizgileri vurguluyordu ve sıradan bir gözün artık daha parlak yaratıklar aramak için onun üzerinde dolaşmayacağını fark etti. Daha önce de kendi sessiz tarzında yeterince güzeldi ama şimdi dikkat çekici bir hale gelmişti.

Kaşlarını çattı, bu fark ediş onu rahatsız etti.

Kadın yaklaştıkça, kalbinin çarpma sesini duyabiliyor ve korkusunun kokusunu tadabiliyordu.

Huzursuzluğu aniden hayal kırıklığına ve öfkeye dönüştü. Kendini kaybetti, "Benim yüzümden tehlikede olduğunuza inanmanız için size herhangi bir sebep verdim mi? Tam tersini yapmadım mı ve seni burada, kendi evimde rahat hissettirmek için elimden geleni yapmadım mı?"

İri, kara gözlerindeki bakış alaycı bir hal aldı. Hiç tereddüt etmeden, kalp atışları daha da hızlansa da, odaya girdiği gibi sabit bir hızla ona doğru yaklaştı.

Boş koltuğa ulaştığında oturdu ve ellerini onun pozisyonunu taklit ederek birleştirdi. "Aklın korkuyla ne ilgisi var?"

Bu onu kısa sürede kendine getirdi. Çenesinde bir kas kasılırken gözlerini kısarak ona baktı. Birbirlerine bakarken dakikalar geçiyor. Kadının ifadesi kararlı, bakışları sabitti. Raoul haklıydı; kadın inatçıydı.

Bir insan olarak öldükten sonra, son birkaç yüz yıldır tamamen gereksiz hale gelen bir şey yaptı. Bir nefes çekti.

Birdenbire, kendi alışılmadık öfke kaybının farkına vardı ve öfkesi kendisine döndü. Daha yeni dönmüşken bu gece onu görmeye çalışmak bir hataydı.

"Özür dilerim," dedi, sesi ani çıkmıştı. "Bu gece seni çağırmamalıyım. Yorgunum ve sabrım tükendi, bunu bilmem gerekirdi."

Kızın bakışlarında irkilme parladı ve göz kapaklarını indirdi. "Bu senin hatan değil," dedi. "Benim hatam. Özür dilerim."

Acı acı düşündü, onu tamamen alt edebilecek ve ölene kadar ondan beslenebilecek bir yırtıcıyla karşılaşması onun suçu muydu?

Yoksa korkusu her şeye rağmen en makul tepki değil miydi?

== SEKİZ ==

H Kendisine en son ne zaman bu kadar kızdığını hatırlamıyordu. Elini havada gezdirerek onun sözlerini bir jestle reddetti. "Baştan başlamalıyız. Ya da daha iyisi, başka bir gece buluşmalıyız."

Onun güzel ağzının sıkışmasını izledi ve hızlanan kalp atışlarından üçünü saydı. Sonra ölçülü ve nazik bir ses tonuyla, "New York yolculuğun nasıl geçti? Umarım iyi geçmiştir?"

Bunu ondan duymak, büyük bir uzlaştırma çabasıydı. Öfkesi aniden alevlendiği gibi, tamamen söndü. "İyiymi, teşekkür ederim. Nasıl Son altı haftadır eğitim nasıl gitti?"

İndirdiği göz kapaklarının altından sinsi ve temkinli bir bakışla ona baktı. "Olaylı geçti. Çok sıkı çalıştık."

Adamın ağzı seğirdi. Onun kendisiyle kibarca konuşmaya çalışmasını izlemek oldukça can sıkıcıydı ve bu durum karşısında eğlenmeli miydi yoksa sinirlenmeli miydi bilemiyordu. "Şimdi gerçekleri öğrenmek istiyorum, lütfen."

"Berbattı," diye itiraf etti aceleyle. "Arkadaşın olduğunu biliyorum ama Raoul bir sadist."

Adamın kaşları havaya kalktı. Bu konuşmadan ne bekliyorsa, o değildi. "Öyle mi?"

Başını salladı. "İbuprofen diyetimde temel bir madde haline geldi, ancak sonlara doğru biraz yavaşlasam da artık tam bir saat koşabiliyorum. Ayrıca dört farklı silahı soyup doldurabiliyorum ve on atıştan dokuzunda hedefi tam on ikiden vurabiliyorum. Ve hala akşam yemeğindeki hançerlerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Akşam yemeğindeki hançerler" diye tekrarladı.

"Bilirsiniz, resmi bir sofrada düzeninde her yemek tabağında saat on iki pozisyonuna yerleştirilen küçük olanlar." Gizlemeden baktı

Sandalyesinin yanındaki masada duran açık Chateau Sauvignon şişesine özlemle baktı.

Burnunu sıktı ve gülümsedi. "Kendinize biraz şarap alın. Taze bir bardak isteyeceğim."

Dik oturdu ve Raoul'un şarap kadehine uzandı. "Teşekkürler, zahmet etmeyin. Bunu kullanmamın bir sakıncası yok. Malikânede kimse hasta değil ki."

"Yeterince doğru." Kadının şarabı bardağa boşaltmasını izledi. Şarabın rengi ateş ışığında çok güzeldi, yakut gibi, kan gibi kırmızıydı. "Raoul'dan flebotomi ekipmanlarını hazırlamasını istedim. Kan verme vaktiniz geldi de geçiyor bile. Tabii kanı damardan almamı istemiyorsan."

Bardağın yarısını bir kerede içti. "Eğer seçeneği bana bırakıyorsanız, henüz yapmamayı tercih ederim." Karanlık bakışları kadehin kenarından onu süzdü. "Fikrinizi değiştirmediyse tabii?"

"Böyle konularda fikrimi değiştirmem." En ufak bir işaret için onu izledi ve kesinlikle oradaydılar. Boğazındaki ince kaslar yutkunurken esnedi ve ağzını tutuş şekli değişti.

İfadesi sadece rahatlama için fazla karmaşık görünüyordu ama belki de bir miktar hayal kırıklığı da içeriyordu.

En kötü beklentilerini karşılamadığı için mi hayal kırıklığına uğramıştı, yoksa doğrudan kan sunusunu kabul etmediği için kendisi mi hayal kırıklığına uğramıştı? İnatçı doğası göz önüne alındığında, bu eylem için ciddi bir tiksintiyle savaşıyor olmalıydı. Sıkıntı içinde, kaşlarını çatarak kenetlenmiş ellerine baktı.

"Yemek masasında hançerler çok eski bir Vampir geleneğidir, Roma İmparatorluğu'nun ilk dönemlerine kadar uzanır," dedi. "Ev sahibinin bir nezaket jesti olarak düşünülmüştür."

"Ama bu ne anlama geliyor?"

"Bir hükümdarın ikamet ettiği saraylarda genellikle silahlar yasaktı. Hançer bir güven sembolüydü, misafire 'Benim yanımda silahlı dolaşabilirsin, yine de barış içindeyiz' demenin bir yoluydu."

Yavaşça başını salladı. "Yani aslında onu almak gerçekten korkunç bir şey olurdu. Ev sahibine karşı bir tür ihanet mi?"

"Evet, tek bir durum hariç. Hançer, konuk tarafından bir Vampir lorduna sadakat gösterisi olarak kan sunmak için kendine batırmak için de kullanılırdı. Ziyafet gibi büyük toplantılarda, ev sahibinin herkesten kişisel olarak doğrudan kan sunusu alması mümkün değildi. Bu şekilde, bir fincan

misafirden misafire. Parmaklarını batırır, fincana birkaç damla ekler ve uzatırlardı. Turun sonunda, kupa Vampir lorduna geri döndüğünde, lord onu alır ve içerdi."

Kaşlarını çattı. "Bu insanlar için bir ritüel miydi yoksa Vampirler için mi?"

Bacaklarını uzattı ve bileklerini çaprazladı. "Her ikisi için de geçerliydi. Örneğin, Julian tüm Vampir evlerinin reislerinden ve kendi topraklarında yaşayan insan memurlardan kan bağılılığı talep edebilir, ancak bu ritüel artık uygulanmamaktadır. Yine de hançer resmi bir şekilde bir gelenek haline gelmiştir. Bazı ailelerde hançerler için oldukça fazla para harcanır, mücevherler ve altınlarla süslenir. Bunlar güzel süs eşyalarından başka bir şey değildir ve genellikle bir mektup açacağı kadar sıkıcıdır."

Kadın dikkatle dinlemişti, gözleri hayranlıkla açılmıştı. "Açıklama için teşekkür ederim."

"*De nada*," dedi. Kadın şarap şişesini kaldırıp soran gözlerle ona baktığında, adam ikinci kadehi içmesi için eliyle işaret etti.

Bunu yaptığında aralarına sessizlik çöktü ve her ikisi de düşüncelere dalmış halde birkaç dakika oturdular. Konuştukça kadının korkusunun biraz azaldığını fark etti ve bunu düşünürken şöminedeki alevleri izledi.

Sonunda kıpırdandı ve iç çekti. "İlginç zorluklarla karşılaşıyorsun, Tess Graham."

Sandalyesinde doğruldu. "Özür dilerim. Daha iyi olması için ne yapabilirim?"

"Ben de buna karar vermeye çalışıyorum." Boş bardağını bir kenara koydu. "Sana deneme yılının sonuna kadar özgürce ve isteyerek uygun bir kan sunusu yapman gerektiğini zaten söyledim ve bu keyfi bir gereklilik değil. Bunun gerekli olmasının nedenleri var."

"Sanırım anlıyorum," dedi. "Senin ısırığın olmadan diğerleri kadar çok ya da sık kan veremem. Ayrıca, bu bana daha fazla hız, güç ve iyileşme kapasitesi kazandırır, değil mi?"

"Evet, diğer şeylerin yanı sıra. Düzenli kan adakları da aramızda bir bağ kuruyor - telepati gibi bir şey değil, dikkatinizi çekerim. Sadece Kalabalık içinde nerede olduğunuza dair farkındalığımı artırıyor, bu da kullanışlı bir güvenlik önlemi olabilir." Alnını ovuşturdu. "Ama korkarım kan verme kapasiten yeterli olmayacak."

Kadının ifadesi tekrar temkinli bir hal aldı. "Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarına karşılık vererek, "Korkunla yüzleşmekten daha fazlasını yapmalısın.

Onu fethetmelisin."

"Korkarım anlamıyorum."

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Tüm içgüdülerin sana diğer tarafa kaçmanı söylemesine rağmen bu odaya doğrudan bana doğru yürüdün. Değil mi?"

Adamın bakışlarının ağırlığı altında huzursuzca kıpırdandı. "Evet."

Gülümseyecekti ama bu onu çok fazla üzmüştü. Kız kesinlikle yeterince cesurdu. Ses tonuna bir parça acılık karıştı. "Bunu yapman için gereken cesarete saygı duyuyorum ama bu korkunla yüzleşmektir. Onu yenmek değil. Sen yaklaştıkça kalp atışlarının hızlandığını duydum ve havadaki korku feromonlarının tadını alabildim."

Kızın ifadesini okumak için durakladı ama yüzünde gerçek bir kavrayış göremedi. Sadece kapana kısılmış ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Hayır," dedi adam. "Bu özür dilemekle ilgili değil. Sizi yırtıcı hayvanlarla dolu bir odada vicdanen serbest bırakamam. Birçoğunun çok daha az Benden daha fazla prensipleri var ve birkaçının hiç yok. Kan gölüne çekilmiş köpekbalıkları gibi etrafınızda dönerlerdi. Eğer benim Şöhretiniz çoğunu geride bıraktı, kesinlikle fark edilmeyecek değilsiniz ve bu benim için hizmet edebileceğiniz her türlü amacı boşa çıkarır. Bu kabul edilebilir bir şey değil. Anlıyor musun?"

Adamın aradığı anlayış kızın gözlerinde belirdi ve bu dehşete çok benziyordu.

"Şimdi anlıyorum," diye fısıldadı. Omuzlarını dikleştirdi. "Bunu değiştireceğim. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor."

Ne azim ama. Yüzeysel duyguları karmakarışık olabilirdi ama tüm bunların altında çelik gibi bir omurgası vardı.

Ondan hoşlanıyordu. Aslında, iç huzuru için iyi olandan çok daha fazla. "Bunu istediğine emin misin?" diye sordu nazikçe. "Bunu yapmayı seçmiş olabilirsiniz. Buraya geldiniz ama henüz kalmayı seçtiğinizi sanmıyorum."

Kadının gözleri irileşti ve adam isabet kaydettiğini anladı. Kadının ona cevap vermek için acele etmemesi hoşuna gitmişti. Bunun yerine bakışları sıkıntılı bir hal aldı ve birkaç dakika boyunca kadehinde kalan şarabı inceledi.

Sonra başını kaldırdı ve öne doğru eğildi, köşeli ifadesi kararlılıkla sertleşti. "Evet, istiyorum."

"Çok iyi," dedi adam. Gülümsedi ve kadın onun varlığında hâlâ tedirgin olsa da gülümsemesine karşılık verdi. Sonra sertleşti. "Yarın akşamdan itibaren eğitim programınıza iki şey daha ekleyeceğiz."

"Daha fazlasını yapmamı mı istiyorsun?"

Kadının dehşeti geri dönmüştü ama adam bunu görmezden geldi. "Günlük meditasyonlara başlayacak ve bir dizi biofeedback egzersizine odaklanacaksınız. Burada

Vücudunuzun strese verdiği tepkiyi, özellikle de kalp atış hızınızı kontrol etmenize yardımcı olacak teknikleri öğrenebilirsiniz. Bu, korkuyu azaltmaya yardımcı olacaktır. feromonlar."

Bakışları ilgiyle parladı. "Bunu öğrenmeyi çok isterim. Diğer şey nedir?" Gömleğinin kollarından birini düzeltti. "Görgü kuralları derslerini ben devralacağım.

Uzun süre maruz kalmak Vampirlerden nefret etmene yardımcı olacaktır, en azından gerçek duygularını maskelemene yetecek kadar."

Tepkisini ölçmek için ona bakmasına gerek yoktu. Bunu kalbinin *güm güm* atmasından anladı. Yine de bir saniye bile tereddüt etmeden cevap verdi: "Bu mantıklı. Benimle çalışmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Tüm gerginliğinin ve sinirlerinin altında bir aslan yüreği yatıyordu. Gülümsedi ve "Dans eder misin?" diye sorduğunu duydu.

"Muhtemelen kastettiğiniz şekilde değil," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Hiç resmi dans dersi almadım. Şimdiye kadar yaptığım tek dans türü bir gece kulübündeydi."

Bah. Modern dansı kastediyordu, ki bu da disko müziği eşliğinde hoplayıp zıplamaktan ve kolları sallamaktan biraz daha fazlasıydı. Bir gece kulübünün dans pistindeki insan kalabalığını izlemek, sığ suda yüzgeçlerini şapırdatan bir balık sürüsünü izlemeye benzerdi. Her şey çırpınmak ve sıçramaktan ibaretti ve asaletten tamamen yoksundu.

Adam eğlenerek ona baktı. "Haklısınız. Kastettiğim bu değildi. Sana vals yapmayı öğreteceğim. Belki bir de minuet. Bunlar sana Bir davete katıldığınızda biriyle partner olmanız istenebilir." "Böyle bir şey ne sıklıkla olur ki?"

Omuz silkti. "Sık değil, ama daha önce ortaya çıkmış bir durum. Birisi yalnız olabilir ve bir dans partnerine ihtiyaç duyabilir."

Gözlerindeki ışıltı kayboldu ve yerini açık bir korku ifadesi aldı. "Sanırım hazırlıklı olmalıyım."

"Tess, ruhuma iyi geliyorsun," dedi. Ona tam anlamıyla bir ciddi bir bakış. "Eğer bir gün aşırı gururdan muzdarip olduğumu hissedersen, gururumu ayaklar altına alman için hemen seni ararım."

"Özür dilerim," dedi kadın dehşete kapılarak. Sonra hızla yönünü değiştirmeye çalıştı. "Ya da belki de rica ederim demek istemiştin?"

Neredeyse kahkahayı basıyordu ve öfkeyle başladığı bu konuşmanın sonunda neşe bulduğu düşünülürse, bu konuşmanın büyük bir değeri olduğu ortaya çıkıyordu. "Bu arada, sanırım bu gecelik işimiz bitti. Lütfen çıkarken Raoul'a uğrayın ki kan alabilsin."

Ayağa kalktı ama hemen gitmedi. Adam başını kaldırdığında, kadın ona sabit bir şekilde baktı. "Bana bir şans verdiğin için tekrar teşekkür ederim," dedi. "Söz veriyorum, pişman olmayacaksın."

Oh *querida*, diye düşündü. Ben zaten pişmanım.

Ama bunu söyleyip samimiyetini kırmak istemedi, onun yerine gülümseyip başını salladı. Kadının gidişini izledi, kapıyı arkasından hafifçe kapattı.

Sonunda yalnız kalınca bir kadeh daha kan şarabı doldurdu ama içkinin tadı kaçmıştı, bu yüzden onu bir kenara bırakıp kendini ateşin rahatlatıcı düşüncesine kaptırdı ve sessizliğin son altı haftanın gerginliğini alıp götürmesine izin vermeye çalıştı.

O kadar çabuk ya da kolay gitmeyecekti. Son birkaç haftanın anı kırıntıları zihninde dönüp duruyordu. Şu anda Julian'ın üzerindeki baskı çok fazlaydı ve bu nedenle onun üzerindeki baskı da çok fazlaydı.

Fırtınada sabit durmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Adamlarını toplayabildikleri kadar bilgi toplamaları için gönderirken, içgüdüleri ona bir olayın eşiğinde durduklarını söylüyordu.

Malikâne içindeki gerilim çok yüksekti. Bunu serbest bırakacak bir şey, huzuru bozacak bir olay meydana gelmeliydi. Birinin öfkesi alevlenecekti. Zaten zayıf olan bağılıklar kopacaktı.

Sorun çıkarması en muhtemel iki aday Justine ve Darius'tu. Asıl kışkırtıcılar onlar olmasa bile, yine de her ikisi de en ufak bir provokasyonda gücü ele geçirmeye çalışacaktı.

Her ikisi de çok yaşlı Vampirlerdi, ondan çok daha yaşlılardı. Justine Britanya'dan gelmişken, Darius Julian'dan sadece birkaç yüz yıl sonra, Roma İmparatorluğu'nun çöküşü sırasında dönüşmüştü.

Tüm Vampirler gibi, insanken sahip oldukları temel kimliklerini koruyorlardı. Darius gladyatör arenasına her zaman aşırı düşkün olmuştu,

Justine'in güzel yüzü ise vahşı bir porsuğu gizliyordu.

İkisi de Nightkind malikânesi fikrini hiçbir zaman tam anlamıyla benimsememişti. Diğer canlılar için bölgeleri korumak ya da muhafaza etmekle ilgilenmiyorlardı.

Gecenin yaratıkları ya da uyumlu bir siyasi birim oluşturmak için bir araya gelmek. Kendilerinden daha büyük bir fikre ya da davaya kesinlikle ilgi duymuyorlardı.

Tamamen kendileriyle ilgiliydiler, şiddete meyilliydiler ve kendi kazançlarını elde etmeye hevesliydi. Elinden gelse ikisini de çoktan öldürmüş olurdu.

Parmaklarını sandalyesinin deri kaplı koluna vurdu. Belki de bunu yapma fırsatı hâlâ gelebilirdi. Umut edebilirdi.

Kapıdaki sessiz tıkırtı, giderek karanlıklaşılan düşüncelerini böldü. "İçeri gel, Raoul." dedi.

Diğer adam elinde kristal bir kadehle içeri girdi. Raoul odayı geçerken zengin, baş döndürücü kan kokusu burun deliklerini doldurdu.

Tess'in kanı.

Birdenbire açgözlü bir arzuya kapıldı ve dişleri aşağı indi. Buna karşı dişlerini sıktı ve Raoul'un taze kanı ona sunmak için yaklaşmasını izledi.

Bir an için kanı almak için kendine güvenemedi. Sonra ellerini zorla dışarı çıkardı ve kadehi değerli içeriğiyle birlikte dikkatlice aldı. Kadının vücut ısısından dolayı sıcaktı.

"Nasıldı?" diye sordu.

"Gayet iyi," dedi Raoul. "Onun sorunu kan vermekle değil, senin kan almanla ilgili. Her şeyin oldukça basit ve klinik olduğunu söyledi, Kızıl Haç'ta kan vermek gibi."

"Teşekkür ederim," diyebilirdi. Diğer adam oyalanmak ister gibi yapınca, Xavier ona "İyi geceler" dedi.

Sadece bir an tereddüt eden Raoul başını eğdi. "İyi geceler." Xavier, Raoul'un odadan çıkıp kendisini yalnız bırakmasını beklerken, elleri titremeye başladı. Lanet olsun. O bir hayvan değildi. Değildi.

O düşünen, hisseden, mantıklı ve ahlaklı bir yaratıktı. Her ne ise, bu duygu fırtınası tarafından yönetilmeyecekti. Dikkatle hareket ederek kadehi bir kenara bıraktı ve sandalyesinin kollarını kavradı.

Doğrudan kan sunmak güçlü bir eylemdi. Damardan içmek Vampir için sarhoş ediciydi ve kanlarını sunanlar

her zaman böyle savunmasız bir konumdaydılar. Coşkuya yatkın ve kontrolünü çabuk kaybeden bu kişiler, kendilerinden içen kişiye her şeylerini sunma riskiyle karşı karşıyaydı ve bazı vicdansız Vampirler buna karşı koymuyordu.

Xavier böyle bir şekilde davranmazdı, davranmadı. Hiçbir zaman. Kanı her zaman bilekteki damardan alırdı, asla boyundan ya da başka bir yerden değil. Diğer yerler çok samimiydi. Uzun yaşamı boyunca birçok insan ona her şeyini vermek için çırpınmıştı-kanını, bedenini ve ruhunu

-Ama hiçbir zaman o anlamsız hayvani şehvet düşkünlüğüne kapılmamıştı.

Al, ye. Bu benim bedenim, sizin için kırıldı. Bu sizin için dökülen kanım. . . .

İnsanlar inançlarını çiğniyor ve Tanrı adına vahşet işliyorlardı. Yüzyıllar boyunca bunun defalarca gerçekleştiğini görmüştü. Bir keresinde bunun için savaşa gitmişti. Uzun zaman önce yeminlerinden ve Katolik Kilisesi, ama kutsal kitaptaki bu sözlerin derinliği onu hiç terk etmemişti.

Kan hayattı. Kutsaldı.

Kan antlaşmasından daha derin bir antlaşma olamazdı.

İnsan bu dünyada ne kadar çok ya da az maddi varlığa sahip olursa olsun, gerçekten sahip olduğu tek şey ruhuydu, bedeniydi. Kadehteki kan, Tess'in ona verebileceği en güçlü şeydi.

Ve kanı, bu en zor, en zor kazanılmış armağanı, her şeyden daha çok istiyordu, çünkü onun mücadelesinin yoğunluğu, armağana böylesine tatlı bir tat veren şeydi.

Kontrolünü bir ölçüde geri kazandığını hissettiğinde kadehi tekrar eline aldı. Soğuyor ve etkisini kaybediyordu. Donörün vücudundan çıkarılıp tamamen soğutulduktan sonra, bir Vampir için tüm besleyici niteliklerini yitirirdi.

Kanı bir Vampir için besleyici olacak şekilde muhafaza etmenin tek yolu Vampirler kan şarabı yapmak için kullanılan simya süreciydi ve o zaman bile kan şarabı taze kan gibi beslemiyordu.

Tess'in ikramının ziyan olmasına izin vererek ona saygısızlık etmek istemezdi ama içmeyi de kendine yediremezdi.

Birkaç dakika daha iç mücadelesi verdikten sonra, kendine kızgın bir şekilde homurdandı ve sandalyesinden fırlayarak geniş, sessiz evin içinde, arka kapıdan çıkıp görevlilerin evine giden yol boyunca ilerlemeye başladı; bu sırada kadehi tek bir damla bile dökmek için dikkatle taşıyordu.

Gece donuklaşmış, ay filmsi bulutlarla kaplanmıştı. Yanındakilerin çoğu gece boyunca uyumadı ve evin çeşitli yerleri aydınlatıldı. Çalışma odasının bir bölümünden müzik sesi geliyordu, TV oynuyordu.

Eğer ön kapıdan girseydi, hoş karşılanacaktı ama girmedi. Tess'le yüzleşmek için odasına girdiği zamanlar hariç, genellikle görevlilerin evinden uzak dururdu. O ev onların alanıydı, böylece patronlarının taleplerinden uzakta zaman geçiriyorlardı. İçeri girmek yerine, pencerenin altında durmak için etrafta dolaştı.

Perdeler çekili olduğu için odası karanlıktı ama onun içeride sessizce hareket ettiğini hissedebiliyordu. Kalp atışları durgunlaşmıştı; yatmaya hazırlanıyor olmalıydı. Başını eğerek dikkatle dinledi. Dolabın kapısı açılıp kapandı ve akan suyun sesi duyuldu. Kadehi öyle gergin bir dikkatle tuttu ki parmakları ağrımaya başladı.

Kadın musluğu kapattığında, telepatik olarak, *Tess, pencerene gel*, dedi.

Şaşkın, donmuş bir sessizlik. Sonra kalbinin durgun temposu öfkeli bir ritme dönüştü.

Bir an için, Tess kıpırdamayınca, onun itaatsizlik edeceğini ve aralarındaki zayıf ilişkiyi sona erdireceğini düşündü. Sonra kumaşların yumuşak hışırtısını ve döşeme tahtalarının gıcırtısını duydu. Karanlık pencerede görüldüğünde, yarı gizli, opak ay gibi gölgeli görünüyordu, cildi soluktu. inciler ve karanlıkla parlayan saçlar.

Kadın ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Adam kadehi ona göstermek için kaldırdı. *Bunu bana vermek istediğine emin misin?*

Çünkü önemliydi. Ne söylediği önemliydi. Mücadele sunumu tatlı kılssa da, hediyenin kendisi hediyenin hayati bir parçasıydı. antlaşma.

Kadın uzun süre cevap vermedi. Adam hareketsiz bir şekilde bekledi, sonunda kadın elini pencere camına götürmek için hareket edene kadar.

Evet.

Başını ona doğru eğdi, kadehi dudaklarına götürdü ve içti.

Saf, seyreltilmemiş güç boğazından aşağı süzüldü. Bileğindeki narin deri gibi sıcaktı ve onun kokusuyla parfümlenmişti.

Ne kadar değerli, güzel bir hayat.

≡ DOKUZ ≡

A Raoul kanını aldıktan sonra, Tess huysuz ve huzursuz bir şekilde görevlilerin evine ve odasına geri döndü.

Tanrı'ya şükür bu iş bitmişti, en azından şimdilik. Canavarla tekrar karşılaşmış ve yara almadan kurtulmuştu. Ayrıca, sonunda kan vermişti ve bir Vampir ısırığının sistemini güçlendirecek destekleyici özellikleri olmadan, Tekrar bağış yapması konusu iki ay daha gündeme gelmeyecekti.

Bunun dışında, bu konuda gerçekten zor zamanlar geçirmeye başlamıştı. "canavar" kavramı. Xavier'in varlığında kesinlikle rahat olmasa da, o akşamki sohbetleri tabiri caizse tamamen berbat olmamıştı.

Sinirli, eğlenceli, sabırlı ve anlayışlıydı. Kadının söylediklerini dinlemiş, onun görüşlerine ve isteklerine saygılı davranmıştı. Onu sadece kan emici bir şeytan olarak düşünmek gittikçe zorlaşıyordu.

Yine de ondan korkuyordu. Tarihin onun yaptığını söylediği ve kendisinin de yaptığını itiraf ettiği şeyleri asla tam olarak unutmamıştı. Güçlü bir varlığı vardı ve bu sadece zekâsının ağırlığından kaynaklanmıyordu. Yüzündeki gençlik yanılısamasının çok ötesinde bir ciddiyet taşıyordu. Gözleri yaşlıydı.

Bu gece neredeyse ondan hoşlanıyordu.

Sonra ısırılmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü ve tüm vücudu tiksintiyle gerildi. Bir yılanın onu ısırmasına izin vermeyi hayal etmek gibiydi. onu ısırır. Ya da bir örümcek. Vampirler insan yüzlü örümcekler gibiydi.

Yemek için kahvaltıya kadar bekleyemeyecek kadar boş hissediyordu, bu yüzden Diego ve Angelica'nın sandviç hazırladığı mutfığa uğradı. Görünüşte yeterince dostça davranarak ona başlarını salladılar ama buzdolabını karıştırırken konuşmayı kestiklerini fark etti.

Ağzı gerildi. Onu diğerlerinden ayıran görünmez bariyerden bıkmıştı. Asıl niyeti olan akşam yemeğinden arta kalanları ısıtmak yerine fikrini değiştirdi, tezgahın üzerindeki meyve kasesinden bir muz aldı ve merdivenlerden odasına çıktı.

Yorgunluk bedenini sürüklüyordu. Xavier'e göre günleri daha da uzayacaktı. Yatma vakti gelmişti.

Yatak odasının ışığını yakma zahmetine bile girmede. Ayın ışığında yeterince iyi görebiliyordu. Muzu yemesi bir dakikadan az sürdü. Canının çektiği nişastalı lazanya olmayabilirdi ama midesindeki kemirici boşluğu doldurmuştu.

Dişlerini fırçaladıktan sonra kıyafetlerini çıkarıp yere bıraktı, ardından dolabına uzanıp yumuşak bir tişört aldı ve başının üzerine geçirdi. Sonra yatağının yanındaki komodinin üzerine koyduğu su bardağına biraz taze su doldurmak için biraz zaman ayırdı.

Xavier'in güçlü, zengin sesi kafasını doldurdu.

Tess.

Yorganını aşağı çekerken donup kaldı. Ne oluyor lan?

Pencerene gel.

Panik içinde fırladı. Konuşmaları daha yeni bitmişti. Bir görevli olarak görevini yerine getirmiş ve kan vermişti, lanet olsun. Şimdi ondan ne istiyor olabilirdi?

Başka bir şey olmayınca kaslarının kilidi açıldı ve tekrar düşünmeye başladı. Eğer isteseydi, kendini bu evin herhangi bir odasına zorla sokabilirdi ama yapmamıştı. Kızın yatak odasının ortasında duruyor olabilirdi ama durmuyordu.

Panik, merakın çiçek açmasına izin verecek kadar hafifledi. Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı.

Adam pencerenin hemen altındaki çimenlikte duruyordu; zarif, yalnız ve muazzam bir duruşu vardı, ona bakmak bile ona bir şeyler hissettiriyordu.

Kalp atışları hızlandı ve bunun korkuyla bir ilgisi olduğundan hiç emin değildi. Beyaz gömleği gecenin karanlığında parıltıyor, zayıf erkek vücudunu vurguluyordu.

Ona doğru bir şey kaldırdı. Raoul'un onun kanını koymak için kullandığı kadehti bu.

Bunu bana vermek istediğine emin misin?

Ona bakarken elini bardağa götürdü. Az önce içmemiş miydi?

Anlamıştı. Sadece onun fobisine katlanmıyordu. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu ve buna saygı duyuyordu. Birdenbire ona hayır derse, kadehin içindekilere dokunmayacağını anladı.

Bunlar gözü dönmüş bir canavarın hareketleri değildi. Bunlar düşünceli bir adamın davranışlarıydı.

Hafifçe gevşedi ve ona "*Evet*" dedi.

Bakışlarını gerçekten görmek imkânsızdı ama yine de kadehi dudaklarına götürüp içerken onu izlediğini biliyordu. Dudaklarının kadehin serin kenarına dokunduğunu hayal etti ve sanki dudaklarını tekrar bileğine değdirmiş gibiydi.

Ve her şey yolundaydı. Adamın ona gösterdiği saygı ve itidal her şeyi yoluna sokmuştu.

Bitirdiğinde başını ona doğru eğdi, döndü ve eve doğru yürüdü. Adam gözden kaybolana kadar pencereden ayrılmadı. Sonra yatağına tırmandı ve iç çekerek uykuya daldı.

O gece, Malphas'la ilgili kâbusu geri döndü.

- - -

W Şafak vakti, alarmı çalmadan birkaç dakika önce gözlerini açtığında, Raoul'un haklı olduğunu düşündü. Xavier haklıydı.

Kafamdaki konuşmaları değiştirmeliyim.

Korkumla yüzleşmekten daha fazlasını yapmalıyım. Onu fethetmeliyim.

Her antrenman seansında dişlerini sıkıyor ve üstesinden gelmeye karar veriyordu. Şimdi, ilk kez Raoul'u bir rakip olarak görüyordu. Her ne kadar onun alt edemeyeceği kadar zorlu olsa da (henüz?), ona erişilebilir bir hedef vermişti.

Alarm çalana kadar yatağında düşünerek yattı. Sonra, doğrudan sabah koşusuna gitmek yerine, kahve içerken okyanusa bakan verandada oturan Diego'yu aramaya gitti. Ona katıldığında başıyla onu selamladı.

"Bugün sabah koşusu yok mu?" diye sordu.

Veranda huzurluydu; bunu hatırlamalı ve buraya daha sık gelip tadını çıkarmalıydı. Sabahın bu erken saatinde hava serindi ve kapüşonunun fermuarını çekti.

"Yapmam gereken başka bir şey daha var," dedi. "Ve bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Ona attığı bakışta marjinal bir ilgi vardı.

"Beni silah dolabına götürmen gerekiyor." Silah dolabı garajın dışında elektronik bir kodla kilitlenen bir odaydı. O değildi Şifreyi kimin bildiğinden emin değildi ama iki şeyi biliyordu: Dolaba Diego'nun erişimi vardı, kendisinin yoktu.

"Bilmiyorum, chica." Kahvesini yudumlarken yüz ifadesi temkinli bir hal almıştı. "Böyle bir şey yapmak için oldukça iyi bir neden duymam gerekir."

"Küçük bir tabancaya ve biraz koli bandına ihtiyacım var," dedi ona. Uyluklarındaki kaslar soğuktan titremeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, vücudu koşması gerektiğini biliyordu ve kendini kıpır kıpır ve enerji dolu hissediyordu. "Dokuz milimetre yeterli olur. Mermi istemiyorum, sadece silahı istiyorum. Onu bir dekor olarak kullanacağım. Raoul'la yapacağım sabah antrenmanı için."

"Mermi yok, ha?" Bu fikir üzerinde düşündü, kara kaşlarını kaldırdı. "Koli bandına ne için ihtiyacın var?"

"Sahneye koymak için."

Geniş, yakışıklı yüz hatlarında bir sırıtma yayılmaya başladı. "Tamam güzelim, kabul ediyorum. Garajda biraz koli bandım var. Ama bunu senin için yaparsam, neler olacağını göreceğim."

Omuz silkti. "İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum. Sadece antrenmanım sırasında spor salonunda olduğundan emin ol, o zaman göreceksin."

Birlikte garaja doğru yürüdüler ve Diego silah dolabının şifresini girerek dokuz milimetrelik bir tabanca seçti ve ona vermeden önce boş olduğundan emin olmak için kendisi kontrol etti. Kadın silahı kapüşonunun cebine soktu ve onu temiz, geniş garaja kadar takip etti.

Angelica ve Peter gibi birkaç görevlinin aracı yoktu ama olanlar da arabalarını ana evin yan tarafındaki otoparka park ediyorlardı. Garaj binası Xavier'in dört aracı için ayrılmıştı: gri bir Jaguar, gümüş bir Mercedes, siyah bir Lexus SUV ve bir Audi TT. Onlara bakarken başını salladı. "Muhteşemler."

Diego da arabalara baktı. "Evet, güzeller ama gerçekten zengin patronların bazılarının Bentley gibi arabalarla dolu otuz veya daha fazla filosu var,

Rolls-Royce'lar ve Lamborghini'ler. Xavier buna kıyasla mütevazı bir ev tutuyor."

Xavier'in de benzer bir şey söylediğini hatırladı ve "Benim için fazlasıyla lüks," diye mırıldandı.

Xavier ona orantısız bir sırıtış fırlattı. "Eh, sen daha iyisini bilemezsin. Henüz diğer malikaneleri görmedin."

Sesi kıskanıyor gibi geliyordu ama ne olduğundan emin değildi. Eğer bir şeyi kıskanıyor olsaydı, bunun düşündükleri beygir gücündeki küçük servet olacağını düşünürdü, ama bunun yerine sesi neredeyse Xavier'in yaşam tarzını küçümser gibiydi. Diğer Vampir hanelerini kıskanıyor olamazdı, değil mi?

"Ve sen onları gördün mü?"

"Elbette, Xavier'e bir etkinlikte ya da başka bir yerde katıldığımda. Her zaman burada tıklıp kalmıyorum, arabalara bakıcılık yapıyor ve havuzları temizliyorum."

Sesindeki kıskançlığın yerini huzursuzluk ya da tatminsizlik almıştı. Hatta belki biraz kızgınlık?

Sonunda, bu yerde cennet gibi olmayan bir şeyle karşılaşmıştı. Ama bir doz gerçeklikle karşılaşınca rahatlamak yerine bunu sarsıcı buldu ve onu düşünceli bir şekilde inceledi.

Malikânenin kapalı bir atmosferi vardı. Herkes dönüşümlü olarak izin alsa da, gerçekten ayrılmak için çaba sarf etmeleri gerekiyordu, ama o huzur ve sessizliği sevdiğini fark etmişti. Çevredeki ormanın ve okyanusun tadını çıkarıyordu ve şu ana kadar kablolu TV ve internet erişimi tüm mütevazı ihtiyaçlarını karşılamıştı. Yine de ilk kez, başkalarının bu yaşam tarzından bu kadar memnun olmayabileceğini fark etti.

Diego bir duvara dayalı metal raflara doğru yürüdü ve birkaç çekmeceyi karıştırırken şöyle dedi: "Xavier'in altı yatak odalı bir evi var. Chica, gördüğüm bazı yerlere kıyasla bu neredeyse iki kişilik bir evde yaşamak gibi. Ama hey, her birimizin kendi odası var, bu da bir şey ifade ediyor, değil mi?"

Bir rulo koli bandı buldu ve ona uzattı. Kadın bandı alırken ona seviyeli bir bakış attı. "Güzel odalar. Dün gece otlar beslenmiş pirzola yedik. Geçen aydan kalma bin dolarlık bir Visa kartım var, istersem eğlence için kullanabilirim."

Küstahça konuşmaya başladığını fark etmiş gibiydi, çünkü hızlı bir gülümsemeyle geri adım attı. "Evet, tabii ki. Her şey yolunda. Ben sadece

Bunun süslü olduğunu düşünebilirsiniz, ama olabildiğince süslü değil." "Seni duyuyorum." Gitmekte olan bir konuşmadan geri çekilmeye hevesli Hiçbir yerde hızlı olmayan kadın, birkaç adım geri çekilirken koli bandı rulosunu adama doğru uzattı. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Ona rahat bir gülümseme verdi. "Ne planladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Artık ihtiyacı olanı aldığına göre Diego'yu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve sonraki adımlarına odaklandı. Spor salonuna koşarken salonu boş bulduğuna sevindi ve Raoul ile genellikle çalıştıkları minderden çeşitli açılar ve olasılıkları inceledi. Her şey mükemmel bir şekilde planlanmalıydı. Bir anlık tereddütü bile göze alamazdı ve o zaman bile işe yaramayabilirdi.

Her şeyi istediği gibi ayarladıktan sonra yavaşça koşarak görevlilerin evine döndü, duş aldı ve kahvaltı için zamanında aşağıya indi.

Daha sonra her zamanki gibi Raoul ile spor salonunda buluştu. Diğerleri zaten oradaydı. Scott ip atlıyor, ter yüzünün yan tarafına damlıyordu. Aaron ve Brian birbirleriyle antrenman yapıyordu. Diego serbest ağırlıkların olduğu bölüme yerleşmiş, ona doğru bir kez bile bakmadan demir pompalıyordu.

Her zamanki minderlerine doğru yürürlerken Raoul, "Sabah koşusu için kapıları açmadığını fark ettim," dedi.

Eğer Raoul'un, araziye çevreleyen gizli güvenlik kameraları aracılığıyla kendisini izleyip izlemediğine dair bir şüphesi varsa, sözleri bunu ortadan kaldırdı.

Omuz silkti. "Dizimi incittim ve bu sabah esnemek için zaman ayırmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Hızlı ve keskin bir bakış dışında başka bir yorum yapmadı. Buna gerek yoktu; ikisi de biliyordu ki Xavier periyodik olarak onun damarından kan alıyor olsaydı, herhangi bir dizardı kirışı sakatlığı bir gecede iyileşirdi.

Bunun yerine eliyle minderi işaret etti ve alıştıkları yere geçtiler. Kendini hazırlayıp ağırlığını ayak toplarına verirken adrenalini tavan yapmıştı ama adrenalini her sabah Raoul onu yumruklamaya başlamadan hemen önce tavan yapıyordu ve ayrıca Raoul ne kadar gelişmiş olsa da bir Vampir'in olağandışı bir şeyi algılayacak hassasiyete sahip olduğunu düşünmüyordu.

Durakladı, kadının ayaklarının yerleşimini inceledi. "Önce biraz daha esnemen gerekmediğine emin misin?"

"Eminim," dedi ona. Ellerini yukarı kaldırdı. "Pekâlâ," dedi adam. "Gardınızı alın lütfen."

Her işkence seansına böyle başlardı. Kadın bu sözleri duyar duymaz döndü ve odanın bir başka köşesindeki kum torbasına doğru koşmaya başladı.

Adam ne yapacaktı? Onu kovalayacak mıydı? O çok daha hızlıydı; şaşırması için sadece bir saniyesi vardı. Olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde saldırdı.

Sonra onun arkasından geldiğini duydu. Diğerlerinin konuştuklarını ve haykırdıklarını belli belirsiz fark etti.

Üç adım daha. İki.

Parmakları ensesine değdi. Dokunuştan kaçtı, daldı, yuvarlandı ve kum torbasının altına bantladığı silahı kaptı.

Omuzlarını yere dayayarak silahı kaldırdı, tam o sırada Raoul tekrar ona doğru uzandı.

Geri çekildi, bakışları alevlendi.

Silahı doğrulttu, kalbine nişan aldı ve "Bam, bam. Öldün sen."

Spor salonuna sessizlik çöktü. Raoul hareket etmedi. Şaşkın ifadesi yerini daha sakin ve ölümcül bir ifadeye bıraktı. "Nasıl oldu da Bu mu?"

Namlunun ucunu ondan uzağa doğru eğdi ve elini açarak silahı tutuşunu gevşetti. "Dolu değil."

Rahatlayarak silahı ondan aldı ve fişegi kontrol etti, sonra da hazneyi kontrol etti. "Bu benim soruma cevap vermedi. Silah dolabının şifresi sende yok."

Göz ucuyla Diego'yu gördü. Sırtarak ona başını salladı. Kadın ayağa kalktı. "Ticari sır. Seni şaşırttım mı?"

Raoul ona konuşur gibi baktı, kaşlarını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Bir gün önce yaptıkları konuşmayı onun da en az kendisi kadar iyi hatırladığını biliyordu. Eğitim iyi güzeldi ama gerçek hayatta kural diye bir şey yoktu.

bir kavgaya. Ya kazanırsın ya da kazanamazsın. Bu sefer hile yapmıştı ama kazanmıştı da.

Gülümsedi. "Sanırım az önce konuşmayı değiştirdim."

Günün geri kalanında hiçbir şey değişmemişti ama yine de her şey değişmişti. Öğle yemeğinde erkeklerin çoğu ona genişçe sırttı ve Marc ona dostça bir göz kırptı.

Bulaşıkları toplamaya yardım ederken Angelica ona şöyle dedi: "Bunun seni etkilemesine izin verme. Şansın yaver gitti. Hâlâ öğrenmen gereken çok şey var."

"Biliyorum," dedi yaşlı kadına. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

Angelica'nın tek cevabı burnunu çekmek oldu ama Tess'e karşı tavrı da biraz rahatlamış gibiydi ve Tess grubun bir parçası olmaya bir adım daha yaklaşmış olabileceğini düşündü.

Ailenin bir parçası, gerçekten. Bu düşünce onu duraksattı ama doğrudu. Tüm katılımcılar gerçekten bir aile gibiydi. Enerjilerini ortak iyilik için çalışarak harcıyorlardı.

Belki birçok adım arasından sadece bir adım atmıştı ama ... İyi hissetmişti. Burayı sevmişti. Bu insanları sevmişti.

Geldiğinden beri ilk kez, burada uzun süre kalmanın ve bir gelecek planlamanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Las Vegas'tan ve Malphas'ın işinden ayrıldığında tek düşünebildiği kaçmak ve saklanacak bir delik bulmaktı. Uzun vadeli planlar aklına gelmemişti.

Ya kalmayı seçerse?

Hayatının geri kalanında tam zamanlı antrenman yapamazdı, yapmak da istemezdi.

Eninde sonunda başka görevler üstlenmesi gerekecekti ama belki Xavier ya da Raoul ona anlamlı ve ilginç bir iş verebilirdi. Okulu bitirmek için çalışırken çok hırslıydı. Mezun olduğunda, Malphas'ın kumarhanelerinden birinde çalışmaya başladığında bile onun tehlikeli olduğunu biliyordu.

Ama para kazanmak onun en büyük önceliği olmuştu. Bir daha asla çocukluğundaki kadar fakir olmayacağına o kadar kararlıydı ki.

Kendi kendine, dışlanmış bir Cin için çalışarak dünyevi olduğunu söylüyordu. Güzel şeyler alabilmek, şık bir gardırobu ve dolgun bir 401(k)'si olmak, Hawaii ve Avrupa'ya tatile gitmek ve elli yaşına geldiğinde emekli olmak istiyordu. Şimdi geriye dönüp baktığında ne kadar aptalca ve dar görüşlü olduğunu görebiliyordu.

Burada ait olabileceği bir yeri ve insanları olabilirdi. Sahile giden patikadan aşağı inip kıyı boyunca yürüyebilmek güzeldi ve geceleri ormanla çevrili ve temiz okyanus havası alan malikâne huzurluydu. Bir keresinde Las Vegas'ın parlak ışıklarını özleyebileceğini düşünmüştü ama özlememişti. Malikaneyi çevreleyen ormanın sessizliğini ve inzivasını seviyordu.

Bir kez aptallık etmiş olabilirdi ama ikinci kez aptallık ettiğini düşünmüyordu. Eğitimini tamamladığında pozisyonuyla ilgili çok daha fazla şey olacağını biliyordu. Xavier'le olan anlaşmasını tamamlaması gerekiyordu ve aşması gereken en basit ama en zor engellerden biri Vampirlerle dolu bir odaya sakince girmek olacaktı.

Ayrıca, sadece göğüs göğüse değil, silahlarla da bu kadar sıkı antrenman yapmak, beklenmedik olasılıkları karşılamak için olabilirdi ama bu olasılıklar gerçekleşiyordu. Bir gün işler ciddiye binecek ve bir tür çatışma yaşanacaktı. Ama bu düşünce bile onu caydırmadı. Kendini güçlü hissetmek iyiydi ve Şu anda yaptığı iş sayesinde bir gün kritik olayların şekillendirilmesinde etkin bir rol oynayabileceğini biliyordu.

Gün ilerledikçe ve akşam yaklaştıkça iyi ruh hali dağıldı ve giderek daha da gerginleşti.

Dürüst olmak gerekirse, önceki gecedен sonra Xavier hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu. Tek bildiği, bir şeylerin, hatta belki de önemli bir şeylerin değişmiş olmasının, onun etrafında olmaktan duyduğu rahatsızlığı ortadan kaldırmadığıydı.

Ama rahatsızlık, onunla ilk tanıştığında yaşadığı panikle aynı şey değildi. Rahatsızlık tamamen farklı bir şeydi. Şimdiden ileriye doğru önemli bir adım atmıştı.

Akşam yemeğinden sonra, akşam derslerinin zamanı geldiğinde, ana eve resmi yemek alanına doğru yürüdü ve orada Xavier'i pencerelerden birinde durmuş, çimenlere bakarken buldu.

Refleks olarak bakışları uzun ağaçların çerçevelediği dış manzaraya kaydı. Pencere. Günün son ışıkları yeşillikleri ve zümrüt yeşili çimenleri ağır altın renginde şeffaf bir örtüyle kaplamıştı ama güneş ışığının açısı durduğu pencerenin yakınında hiçbir yerde.

Siyah pantolon, beyaz gömlek ve gri ceket giymişti ve koyu renk saçları sessiz, düşünceli yüzünden özenle toplanmıştı. Gömleğinin yakası açıktı ve kravat takmamıştı. Kadın bunun bir erkek olduğunu anlamaya başlamıştı.

Gündelik kıyafetlerine rağmen, giydiği her şeyden çok dik duruşu ve doğal duruşu sayesinde belli bir zarafete sahipti. Kot pantolon ve tişört giyse bile aynı zarafeti sergileyeceğinden şüpheleniyordu.

Kadın kapının eşiğinde durakladığında, adam dönüp ona doğru yürüdü ve zeki, keskin bakışlarını yüzünde sabitledi. Lanet olası kalp atışlarının yeniden hızlandığını hissetti ve sahip olduğu azıcık soğukkanlılık tamamen dağıldı.

Hızla odaya girdi. "Merhaba, umarım geç kalmamışımdır. Dışarıda güzel bir akşam, ha? Dışarı çıkıp tadını çıkarabileceğinden değil, en azından Ama belki de böyle bir şeyden bahsetmemem gerekiyordur. Biliyor musun, bu biraz birinin sivilceler."

Rahat ve telaşsız bir tempoda ilerliyor gibiydi ama bir şekilde tam önünde belirince aniden durdu. Adamın gözlerinin kenarlarında bir eğlence belirdi. "Bunu söylediğimde bana güvenin - bir odaya hiç de böyle girmemelisiniz. Asla."

"Sadece geç kalabileceğimi düşünmüştüm," dedi aptalca, onun gülümseyen bakışlarına bakarak. Adamın varlığı o kadar büyük ve yoğun ki, kendisinden sadece birkaç santim uzun olduğunu fark edince şaşırdı.

İnce, güçlü bir elini kızın koluna koydu ve onu nazikçe çevirdi. "Odaya bir kez daha girin ve bu sefer lütfen yavaşça girin."

Ah, yine o cümle. Bu onun baş düşmanı olacaktı.

Onun dokunuşunun yoğun bilinciyle kapıya doğru yürüdü. Kendi hayal kırıklığı içinde, tümüyle insani tepkilerinin yine kontrolden çıktığını fark etti. Nefes alış veriş kalp atışlarıyla birlikte hızlandı ve ellerinde ince bir titreme oldu.

Yine de tam olarak panikten değildi. Dehşetten de değildi. Onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu. Ona neden bu kadar güçlü tepki verdiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bunu tarif edecek hiçbir kelimesi de yoktu. Adam basitçe yaklaştı ve tüm sistemleri bozuldu.

Kendine şaşıracak tekrar konuşmaya başladı. "Bilmelisin ki, 'lütfen' ifadesine karşı şartlı bir tepki geliştirmeye başlıyorum."

"Öyle mi?" Vampir onun yanında yumuşak adımlarla ilerlerken kaşlarını çattı. "Peki neden?"

"Raoul bunu hep söyler, genellikle beni yere çarpmadan ya da duvara fırlatmadan hemen önce." Kapı aralığına ulaştığında, bunu bir bahane olarak kullandı

tekrar yüzünü ona döndüğünde elini çekti.

Kaşlarını çattı, dudakları gerildi ve ağzının kenarındaki küçük yara izi beyazlaştı. Bakışları üzerinde oyalandı. O yara izinin beyazladığını görmüştü.

daha önce bir kez. Küçük bir şeydi ve daha derin bir duyguyu açığa vurması dışında ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Dün akşam oldukça sert hareket ettiğini fark ettim" dedi. Onun düşüncelerinin nereye gittiğini biliyordu ve gri-yeşil bakışlarına karşılık verdi.

"Sorun değil. Hallediyorum."

Başını iki yana salladı. "Acıyla ya da herhangi bir rahatsızlıkla uğraşmak zorunda kalmamalısın."

Bunu söyleme şekli, algısı küçük ama geri dönülmez bir değişim daha geçirirken duraksamasına neden oldu. Eğer Xavier kan sunusu sırasında insan görevlilerinden faydalanmayı reddediyorsa, o zaman kan sunusu eyleminin kendisi

hepsi onların yararınaydı, onun değil. Teorik olarak Raoul herkesten kan alabilirdi ve Xavier de ihtiyaçlarını uzaktan gayet iyi karşılayabilirdi.

Yani sahip olduğu şeyi kan teklifine ihtiyacı olduğu ya da bunu istediği için söylememişti. Onun iyiliğini düşündüğü için söyledi.

Lanet olsun, onun "canavar" kavramından tamamen vazgeçmesini sağlayacaktı, değil mi?

"Anlıyorum," dedi usulca. "Ve bu seçimi yapmak için yolculuğuma devam ediyorum. Ama şimdilik, bu sabah ne yaptığımı biliyor musun?"

Adam onu inceledi. "Raoul bana spor salonunda olanları anlattı. Onu şaşırtmışsın."

"Evet." Kendi göğsünü işaret etti. "Bunu ben yaptım. Kimse beni geliştirmede ya da bana özel güçler vermedi. Planı düşündüm ve uyguladım. Ve Son altı haftadır çok çalıştığım için bunu başarabilecek kadar hızlıydım. Zar zor ama başardım ve bu güzel bir duygu. Henüz olmam gereken yerde olmadığımı biliyorum ama şimdilik bulunduğum yer hakkında oldukça iyi hissediyorum."

Zayıf çenesi hafifçe eğildi ama daha fazla bir şey söylemekten kaçındı. Bunun yerine geri çekildi. "Yeterince makul. Şimdi lütfen koridordan aşağı in ve tekrar içeri gel. Bana yürümeyi bildiğini göster, kaçan bir at gibi fırlamayı değil."

İçini çekti ama sözünü dinledi. Tekrar odaya girdiğinde, adamın biraz uzaklaştığını gördü. Kadın durakladığında, adam ona doğru yürüdü, karakteristik kusursuz, bale zarafetiyle hareket etti. Kadın

hafifçe eğilirken, başını eğerken ve kolunu uzatırken dikkatle izledi.

"İyi akşamlar. Akşam yemeğinde size eşlik edebilir miyim?"

Kadın tek gözünü kısarak adama baktı. "Ben senin refakatçin olmalıyım, misafirin değil. Hizmetlilerin görünmez olması ve her ihtiyacınızı karşılaması gerekir, yemeğe kadar size eşlik etmesi değil."

İçini çekti. "Şu anda benim her ihtiyacımı beklediğinize dair bir kanıt göremiyorum."

"Benden dışarı çıkıp geri gelmemi istemedin mi?" dedi. "Peki yapmadım mı?"

Adam öfkeyle ona baktı. "Tanrı aşkına, *querida*, her küçük şey için tartışmayın. Sadece bunu kabul et."

"Özür dilerim," dedi kız, canı yanmıştı. Elini nazikçe adamın dirseğinin kıvrımına koydu ve ceketinin kumaşının altındaki sert kas kütesinin, bir panterin kürkünün altındaki kaslarının hareket etmesi gibi hareket ettiğini hissetti.

Adam onu masanın etrafında dolaştırdı, uzun adımlarını yumuşak bir şekilde onunkilere uydurdu. "Bir davette bana eşlik ediyor olsaydın ne yapardın?"

"Yanınızda kaç tane refakatçi var?"

İki resmi yemek takımından birinin yerleştirildiği yere ulaştılar ve adam onun için sandalyeyi çekerken bekledi, sonra oturdu.

"Bu varsayımsal senaryo için sadece sen varsın" dedi. "O zaman ben de senin birkaç adım gerinde, seninle birlikte oda." Kadın, adamın odanın karşı tarafındaki yer sofrasına doğru yürümesini izledi.

ve oturun. "Siz oturduktan sonra, sandalyenizin hemen arkasında yerimi alırdım, böylece size şarap ya da ihtiyacınız olabilecek başka bir şey ikram edebilirdim. Eğer

Bu, ziyafet masası olmayan, insanların kaynaşmak için ayakta durduğu bir etkinlik olsaydı, bana ihtiyaç duyulana kadar ayakta durup izlemek için bir duvar kenarında yer bulurdum."

"Çok iyi." Uzun parmaklarının bir hareketiyle kadının önündeki yer sofrasını işaret etti. "Şimdi, bunu bana açıklayabilir misin?"

Gözlerini devirmekten zorlukla kaçındı, çünkü onun bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Sabrını zorlayarak ona şöyle dedi: "Elbette açıklayabilirim. Raoul bana son bir buçuk aydır bunu öğretiyor."

"O zaman bu bilgiyi bana göstermekte hiç zorlanmayacaksın, değil mi?" Sesi sanki onun da sabrını zorluyormuş gibi geliyordu ama nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Durduramadan bir iç geçirdi. "Raoul ve ben sofrada adabını, Vampir geleneklerinin tarihini ve çok çeşitli etkinliklerde bir görevlinin ne yapıp ne yapmaması gerektiğini konuştuk. Ben bunların hepsini zaten biliyorken neden şimdi bu konuya odaklanmak istediğini anlamıyorum."

"Gerçekten de öyle mi?" dedi. Diksiyonu daha da mükemmelleşmiş gibiydi. Adam başını eğip ağzını eğik tutarken, bunun bir tür uyarı işareti olup olmadığını merak etti. "O zaman belki de bir Elf'in bulunması durumunda bu yer düzeninin nasıl değişeceğini nazikçe açıklayabilirsiniz."

Bakışları sofrada düzenine kaydı. Dıştaki kaşık çok hafif bir şekilde hizadan çıkmıştı ve onu ayarlamak için zaman harcadı. Sonunda isteksiz bir itirafta bulunmak zorunda kaldı. "Henüz Elf yemekleri hakkında konuşmadık."

"Anlıyorum." Gri-yeşil bakışları ona bakarken parıldıyordu. "Peki ya Kara Fae resmi yemek gelenekleri?"

Çenesini ovuşturdu, dudakları büzüldü. Sonra başını salladı. "Işık Fae'si mi?"

"Hayır," diye mırıldandı.

"Peki ya İblis Türleri? Doğal olarak yemek yemeye ihtiyaç duymayan ve o anki baskın sosyal geleneğe uyum sağlayacak olan Cinleri değil, masada olabilecek diğer İblis türlerini kastediyorum."

Oh, Tanrı aşkına. Bu bir tür modern versiyon gibiydi *My Fair Lady*.

Sadece Vampirlerle.

Birkaç dakika boyunca dengeli bir şekilde nefes aldı. "Demek istediğini anladım."

"Öyle mi? Ne tesadüf." Sandalyesinde arkasına yaslanırken, tüm ince kızgınlık işaretleri kayboldu. "O zaman belki de *elimizdeki* göreve geri dönmeliyiz, böylece sana ne öğrenmediğini öğretmeye devam etmeden önce ne öğrendiğini belirleyebilirim."

Tamam, bu çok ileri gitti. Zihninin küçük bir kısmı - ihtiyatlı kısmı, mantıklı kısmı - fısıldamaya başladı, *Söyleme, söyleme. . . .*

Ama geri kalanı onu dinleyemeyecek kadar öfkeliydi. Ellerini havaya kaldırdı ve gözlerini kocaman açtı. "Bugünlerde kim 'tesadüfi' diyor?"

Adam sadece ona baktı. Ağzının eğik açısı ve diksiyonundaki hafif kırılma geri gelmişti. "Görünüşe göre öyle. Şimdi, eğer sen

Başarılı bir hizmetlinin patronuyla bu kadar tartışmaya girmeyeceğini hatırlamanızda fayda var."

Şeytan onun dilini ele geçirmişti. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Behoove," dedi.

Ağzının açısı düzleşti ve sesi son derece, tehlikeli bir şekilde yumuşaklaştı.

"Evet. *Hoşça* kal."

Kadın ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı. *Sakın söyleme.* . . .

Gri-yeşil gözler daraldı, çizgiyi aşması için ona meydan okuyordu. Sonra söylediklerinin geri kalanı kafasına dank etti.

Başarılı bir görevli. Yani, tabii ki başarılı bir görevli değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Onu ısırmasına izin vermedi ve ağzını kapalı tutamadı.

Bazı insanların isteseler bile görevli yaşam tarzına alışamadıklarını söylerken kastettiği şey bu muydu?

Cesaretsizlik omuzlarını çökertti. Bir iniltiyle başını eğdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Özür dilerim. Bu konuda tamamen başarısızım, değil mi?"

== ON ==

Xavier, Tess'in kederli figürüne bakarken bir eliyle ağzını kapattı. "*Tamamen* başarısız olduğunuzu söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Teşekkürler," dedi, sesi boğuk çıkıyordu. "Bu kelimeleri *o kadar* cesaret verici."

Belirsiz bir dürtü onu sandalyesinden kaldırdı. Ona doğru yürüdü ve yanına ulaştığında masaya yaslandı, kollarını kavuşturdu ve eğik başına belli bir açıyla baktı. "Belki de Vampir Balosu'nda tanıştığım korkmuş genç bir kadını hatırlamak için biraz zaman ayırmalıyız. Onu hatırlıyor musun?"

Başını kaldırdı ve ona baktı.

O iri, sevimli koyu renk gözleri gölgelerle çevriliydi. Yorgun ve endişeli görünüyordu. Adam gülümsedi. "O genç kadın ne bir saat koşabilirdi, ne de silahla ateş ederken on üzerinden dokuz isabet ettirebilirdi. Ve kesinlikle Raoul'u bu kadar şaşırtamazdı, değil mi?"

Bakışları düştü ve kaşığı tekrar düzeltiyormuş gibi yaptı. "Muhtemelen hayır."

O genç kadın da Raoul'un sabrını bu kadar sınıamaz ya da onun bu kadar yakınında olmasına katlanmazdı, ama bundan bahsederek şansını zorlamamaya karar verdi.

Bunun yerine bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona uzattı. "Sanırım bu akşamlık görgü kurallarıyla işimiz bitti. Şimdi dansa başlayacağız dersler."

Bakışları adamın uzattığı ele odaklandı. Tereddüt etti ve bir an için onun elini tutmayacağını düşündü. Sonra elini onun elinin içine koydu, jesti belirsizdi.

Ona tekrar düşünmesi için zaman vermedi. Bunun yerine parmaklarını güçlü bir şekilde onunkilere doladı ve çekiştirdi. Onun bu hareketini izleyen kız ayağa kalktı.

Adam onun elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve onu sertçe balo salonuna doğru götürdü.

Onlar konuşurken -ve tartışırken- güneş ışığı balo salonuna girebileceği kadar azalmıştı. Işıkları yaktı, sonra onu odaya götürdü, eli sıkılaşıp kolunu çekiştirirken sadece merakla ona bakmak için durakladı.

Kadının keskin bakışları pencerelerden zeminin pırıl pırıl genişliğine kaydı ve adam onun ne yaptığını anladı. İçeri girmesi için yeterince güvenli olduğundan emin oluyordu.

İçinde irkilen bir şeyler ısındı. Sadece yakın çevresindeki ayrıntılara dikkat etmekle kalmıyor, aynı zamanda iyi koruma içgüdülerine de sahipti.

"Burası güvenli," dedi. "Ama teşekkür ederim."

Kızın ona attığı bakış da diğer her şey gibi belirsizdi. ama kolundaki tutuşu gevşedi ve boş, cilalı zeminin ortasında durana kadar birlikte ilerlediler.

Daha önce piyanonun üzerine portatif bir müzik seti yerleştirmiş, içine de vals müzikleriyle dolu bir CD yüklemişti. Onunla yüzleşmek için döndü ve Yüz yüze geldiklerinde kalbinin nasıl hızlandığını görmezden gelebiliyordu, en azından kokusu böyle ezici bir korkuyla dolmuyordu.

"Vals basit ve zarif bir dansır," dedi. "Ve müziği çok güzeldir. Üç ölçülüdür."

"Ben müzikal değilim," dedi ona, ayaklarına bakarak. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ayaklarına bakma. Kimse dans ederken ayaklarına bakmaz. Bana bak." Kız başını kaldırıp dikkatli bakışlarını onunkilerle buluşturana kadar durakladı. "Üçlü ölçü basitçe bir ölçüye üç vuruş anlamına gelir. Bir-iki-üç, bir-iki-üç. Dansın ritmi budur. Mekânsal olarak bir kutu hayal edin. Kutunun köşelerinde birlikte adım atacağız. Ben ileri doğru hareket ederken sen geri doğru hareket edeceksin."

Başının açısı şüpheli bir eğim kazandı. "Neden sen geriye doğru, ben de ileriye doğru hareket edemiyorum?"

Bu soruyu sormak için Tess'e güvenin. Bir gülümsemeyi daha ısırdı. "Kongre. Ben erkeğim, sen de dişisin. Bu da demek oluyor ki ben liderlik ederim, sen de takip edersin, ki bu senin için iyi, çünkü ben zaten dansı biliyorum."

"O eski deyişin nasıl olduğunu bilirsin," dedi.

"Hangi deyişmiş o?"

Bakışlarında bir mizah kıvılcımını belirdi. "Ginger Rogers da Fred Astaire'in yaptığı'nın aynısını yaptı, sadece geriye doğru ve yüksek topuklularla."

Fred Astaire ve Ginger Rogers'la 1934 yılında, kış gündönümünde Masque için dans etmek üzere Evenfall'a geldiklerinde tanışmıştı. Kıkırdadı. "Çok doğru. Hızınızı koruyacağım ve size kutunun köşelerinde rehberlik edeceğim, tıpkı böyle."

Kız izlerken geri çekildi ve kollarını bir kadını tutuyormuş gibi konumlandırırdı; bir eli görünmez partnerinin sırtına dolanmış, diğeri de onun elini kavrıyormuş gibi yapıyordu. Sonra Tess'i izlerken basamaklardan süzüldü.

Tess'in gözleri büyüdü ve adam durdu. "Ne oldu?"

Yüksek elmacık kemiklerinin gururlu kıvrımları boyunca tenine renk geldi. "Böyle bir hareket tarzın var."

"Neymiş o?" Kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü, yine huzursuzdu.

Onu davet ettiğinde, gerçekten de bu kadar değişebileceğini tahmin etmemişti. Yüzünün güçlü açıları, gözlerinin şeklini ve dudaklarının şehvetli kıvrımını vurguluyordu.

Çok çarpıcı bir hale gelmişti. Bu, daha fazla gözün ona takılıp kalacağı, daha fazla insanın onu hatırlayacağı ve bazı durumlarda daha fazla tehlike altında olabileceği anlamına geliyordu.

Bunun olası sonuçlarını başka bir zaman düşünmesi gerekecekti. Şimdilik bu konuyu bir kenara bıraktı ve ona odaklandı.

Omuzlarını garip bir şekilde silkti ve bakışları başka yöne kaydı.

"Her zaman büyük bir zarafet ve kendine güvenle hareket ediyorsun. Ben buna asla yetişemeyeceğim."

"Saçmalık," dedi. "Sadece çok uzun zamandır dans etmiyorum, aynı zamanda eskrim dersleri ve kılıç oyunları ile de uğraşıyordum.

küçük bir çocukken. Benim çok tecrübem var ama senin yok. Yakında öğreneceksin."

Başını salladı ve ona alaycı bir bakış attı. "İnan bana, kaç on yıl -ya da yüzyıl- tecrüben olursa olsun, hareket etme şeklin tecrübeden çok daha fazlasını gerektiriyor. Az önce sanki havada süzülüyormuş gibi görünüyordun."

Bunu Tess'ten başka biri söylemiş olsaydı, bunun bir iltifat olduğundan emin olurdu. Hal böyleyken, nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Konuşmak yerine elini cebine atıp taşınabilir müzik setinin kumandasını çıkardı ve müziği açtı; Chopin'in *Grande Valse Brillante*'inin güzel, zamansız tınıları odayı doldurmaya başladı.

İçini bir huzur ve memnuniyet duygusu kapladı. Müziği ve dans etmeyi seviyordu. Tess'e vals yapmayı öğretmek büyük bir zevk olacaktı.

Yarım saat sonra, Tess'in tekrar ayağına basmasıyla fikrini büyük ölçüde gözden geçirdi. Anında ikisi de hareket etmeyi bıraktı ve birbirlerine ters ters baktılar.

"Genç bayan, siz bir fil değilsiniz," dedi ona. "Lütfen bir fili taklit etmekten kaçının."

"Özür dilerim!" dedi kız beşinci kez.

Ya da belki altıncıydı. Emin değildi; saymayı unutmuştu. Bunu dişlerini gıcırdatarak söylemeye başlamasına yetecek kadar sık söylediği kesindi.

Nefes almak için kendini zorladı. Artık nefes almaya ihtiyacı olmasa da, bu eylem sabretmesine yardımcı oluyor gibiydi. "Endişelenmeyin. Doğru yapana kadar bunu yapmaya devam edeceğiz."

Başının arkasını ovuşturarak yıldızlarla ve Vampirlerle dans etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Adam başını eğdi. "Neydi o? Seni tam olarak anlayamadım." "Boş ver."

Omuzlarını dikleştirdi. "Yine mi gidiyoruz?" "Elbette." Adam kollarını açtı ve kız da kollarının arasına girdi.

Ona dans etmeyi öğretmek beklediğinden çok daha büyük bir angaryaya dönüşmüş olsa da, bu tek şey en saf zevkti: ona kolayca geldi ve artık onun dokunuşundan ürktüğünü hatırlamıyordu.

Elbette onu çok sıkı kavramamış, bunun yerine tam olarak doğru mesafede tutmuştu. Ve ona her baktığında ya da ince, kaslı vücuduna dokunmak için uzandığında kalp atışları hızlanıyordu. Ama en önemlisi, diye düşündü, korkusu azalmış gibi görünüyordu ve bir koala ayısının dans yeteneğine sahip gibi görünse de, sırf bu nedenle bile vals dersleri başarılı oldu.

Uygun dans duruşunu aldılar, ellerini kavuşturdular. Sağ eli kadının kürek kemiğinin güçlü ve zarif kıvrımını kavradı. O da sağ elini Sol elinin parmak uçları ceketinin omuz dikişi boyunca ilerledi.

Müziğin doğru ritmini beklerken onun bakışlarına karşılık verdi. Sonra ona başını salladı ve hareket etmeye başladıklarında, kadın geri yerine öne doğru adım attı ve tekrar onun ayağına bastı.

"*Madre de Dios*," dedi adam. Başka birkaç şey daha söyledi. Kadın homurdanmaya ve titremeye başlayana kadar İspanyolca konuşmaya başladığını fark etmemişti. Durup ona ters ters baktı. "Ne?"

"Ricky Ricardo gibi konuşuyorsun," dedi ona. Sesi titriyordu, güzel dudakları da öyle.

Ona daha yakından baktığında, güldüğünü ve susturmaya çalıştığını fark etti. "Kim bu Ricardo?"

"*I Love Lucy*'den," dedi kadın. Sonra, adam hâlâ boş boş bakınca, "Klasik TV sitcom'u mu?" diye sordu.

"Ben televizyon izlemem," dedi adam. Gecikmeli olarak, kızıl saçlı bir komedyenin belirsiz görüntüsü aklına geldi. Bir zamanlar o kadar ünlüydü ki imajı medyaya hakim olmuştu. Bunu reddetti. "Hiç mi?"

Omuz silkti. "CNN, MSNBC ve diğer haber kanallarını takip ediyorum."

"Bu gerçek televizyon değil," dedi ona. Nefesinin altında mırıldanırken tekrar ayaklarına baktı, "Bu gece *I Love Lucy*'ye çok benziyor. Sadece Vampirlerle birlikte. Doğal olarak."

Bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Bu konuşma alakasız bir hal aldı. Liderlik etmeye çalışıp duruyorsun ama yapamıyorsun."

"Geriye değil, ileriye doğru adım atmak doğal bir içgüdüdür," diye belirtti.

"Bunu anlıyorum ama bunun üstesinden gelebileceğine inancım tam. partnerinizin ayaklarını çiğnemeyi bırakın." Durdu ve ona daha yakından baktı.

Gözlerinin altındaki narin ciltte koyu halkalar belirmişti. Daha önce yorgun görünse de, şimdi bitkin ve tamamen keyifsiz görünüyordu. Adam onun yüz ifadesini incelerken, kendi "gününün" gün batımından kısa bir süre önce başlamış olmasına rağmen, onun bir tür eğitimle meşgul olduğunu fark etti Sabahın erken saatlerinden beri egzersiz yapıyordu.

Pişmanlık duydu. "Tess, özür dilerim. Seni çok fazla çalıştırdık."

Kızın sırtı hemen dikleşti. "Ben iyiyim. Hadi tekrar gidelim."

"Sanmıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Bu gecelik işimiz bitti." Başını ona doğru eğdi ve arkasını döndü.

"Lütfen." İnce parmakları koluna yapıştı. "Bir kez daha denemek istiyorum. "

Sustu ve kızın eline baktı. Elbette bu tedbirsiz bir hareketti ve genç bir adamken buna asla izin verilmezdi. Kimse bir soyluya izinsiz el kaldırmazdı.

Ama gençliğin o ilk günleri yüzyıllar öncesinde kalmıştı. Artık pek çok insan küstah ve dikkatsizdi. "Yo mama" gibi garip kabalıklar ve "orospu çocuğu" gibi ifadeler, sırt sıvazlama, kafa ovalama, yumruk tokuşturma, kucaklaşma ve diğer ısrarlarla birlikte meşru etkileşimler olarak kabul ediliyordu.

Şahsına yapılan en ufak bir tecavüzü bile gözünü kırpmadan tolere etmeyi öğrenmişti ve eğer bir başkası ona bu kadar umursamazca elini sürseydi, bunu aklının ucundan bile geçirmezdi.

Ancak, ona gönüllü olarak elini uzatan kişi Tess'ti. İlk tanıştıklarında onunla aynı odada kalmakta zorlanan Tess. Az önce o kadar doğal, o kadar düşüncesizce elini uzatmıştı ki.

Hızlı, parlak bir tepki alevlendi. Zafer, belki de zevkle birlikte. Ona dönüp elini kendi eliyle kapatırken yüz ifadesini gizlemeye çalıştı. "Pekâlâ, bir kez daha, ama sonra işimiz bitecek. Dinlenmen gerekiyor ve benim de ilgilenmem gereken başka meseleler var."

Kızın alnı kırıştı. "Meditasyona başlayacaktık, böylece bazı biofeedback tekniklerini öğrenebilecektim."

Sözlerinin altında gergin, gömülü bir duygu yatıyordu ve adam onu daha yakından inceledi. Endişeliydi ama bunu saklamaya çalışıyordu. Kaşlarını çatarak o akşamki konuşmalarını düşündü. Pek de sorunsuz geçmemişti. Kız onun sabrını zorlamış, kendi hayal kırıklığını ve cesaretsizliğini birden fazla kez belli etmişti.

Sonra Raoul'un onu yere çarpması ya da duvara fırlatmasıyla ilgili söylediklerini hatırladı ve kaşları çatıldı. Eğer şüphesi doğruysa, diğer adam onu kalmaktan vazgeçirmeye çalışıyordu. Görünüşe göre ona birden fazla şekilde sert davranmış olabilirlerdi.

"Meditasyona yarın akşam başlamanın bir zararı yok," dedi nazıkçe. "Bir yolculuk yapıyoruz, yarış koşturmuyoruz. Genel olarak, oldukça sıkı çalışıyorsun ve çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Kaydettiğin ilerlemeden memnunum."

Kızın yorgun gözleri parladı. "Gerçekten mi? Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?" Başını iki yana salladı. "Öylesine söylemiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Başını eğdi. "Ve şimdi bunu bir kez daha deneyelim. Hazır mısın?"

"Evet."

Vals pozisyonu aldılar, bu da onun çok iyi yaptığı bir başka şeydi. Başını dik, omuzlarını geride tutuyordu. Adam müzik setinin kumandasını çıkarıp müziği başlatmak için tuşladı, sonra kumandayı ceketinin cebine geri koydu ve onun elini tuttu.

Beklediler ve müziğin ilk tınıları balo salonunu doldurduğunda, adam onun bakışlarıyla karşılaştı ve "*Geri*" diye mırıldandı.

Kadın derin bir nefes aldı, başını salladı ve valsine içine birlikte adım attılar.

Tam bir buçuk dakika boyunca güzel bir şey başardılar. Kadının narin vücudu hafif ve zarif bir şekilde adım atıyor, erkeğinkiyle bir bütün oluşturuyordu. Kadının yüz ifadesi heyecanla parlıyordu ve adam bunu görünce gülümsedi.

Sonra onun ayağına bastı.

Adam hemen durdu ve kızın gözlerindeki dehşet ifadesini bozmadan, "Aferin!" dedi.

Özür dilemek için ağzını açtığını biliyordu ve sözleri onu hazırlıksız yakalamıştı. "Gerçekten öyle demek istemedin." Sesi sonda yukarı doğru dalgalanarak umutlu bir soruya dönüştü.

"Elbette istiyorum. Bence bu sefer valsine gerçekte nasıl bir his olduğunu görme şansın oldu, bu da yarınki dersin daha kolay geçmesini sağlayacak. Ve asla ciddi olmadığım bir şey söylemem." Kadının ellerinden birini tuttu ve eğildi. Bu kibar jestin kesinlikle modası geçmişti ama yine de iyi hissettiriyordu. dürtüyü şımartmak. "Yerinde olsam iltifatı kabul eder ve buna galibiyet derdim."

Hâlâ elinin üzerine eğilmiş olan adam başını eğerek ona baktı ve alaycı gülümsemesini yakaladı. "Madem ısrar ediyorsun."

"Raoul'a senin varlığına ihtiyaç duyulmayacağını söyleyeceğim. Öğle yemeği vakti," dedi ona doğrulurken. "Sabahın tadını çıkarın. Sen

hak ettim."

Gülümsemesi genişleyerek gerçek bir zevke dönüştü.

"Teşekkür ederim." "*De nada*. İyi geceler."

"İyi geceler."

Onun balo salonundan çıkışını izledikten sonra müzik setini ve ışıkları kapattı. Altan alta Strauss'un *Mavi Tuna*'sını ısıklayarak Raoul'u aramaya gitti.

Diğer adamı spor salonunda, ofisinde evrak işlerine dalmış halde buldu. Kapı aralığında belirdiğinde Raoul başını kaldırıp işine baktı. "Nasıl geçti?"

Şanslı. Çok sevindim.

Bir kahkaha dalgası ruhunda sessizce vals yaptı. "Bazı hayal kırıklıkları oldu." diye itiraf etti.

Raoul bir kahkaha attı. "O kadar kötü mü?"

"Aslında geceyi olumlu bir notla bitirdik." Kollarını kavuşturarak kapı aralığına yaslandı. "Ona sabah için izin verdim. Programını ayarlamamız gerekiyor. Hem şafakta başlayıp hem de gece geç saatlere kadar çalışmasını bekleyemeyiz."

Raoul koltuğunda geriye doğru uzandı ve yüzünü ona döndü. "Elbette. Bunu çoktan düşünmüş olmalıydım. Birkaç saat sonra başlamak sorun olmaz."

Xavier diğer adama bakarken durakladı. Raoul uzun zamandır onunla birlikteydi ve birbirlerini iyi tanıyorlardı. "Onu uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeçmeni istiyorum."

Raoul ona ekşi bir bakış attı. "Şikayet etti mi?"

"Hayır, etmedi. Bu konuda bir şaka yaptı ama ben yine de alt metni okuyabildim."

"Ne olursa olsun, bu sabah beni pusuya düşürdükten sonra bırakmaya karar vermiştim." Raoul parmaklarının arasında bir kalem çevirdi. "İşleri bir sonraki seviyeye taşımak istiyor ve ben de buna uyacağım."

"Güzel. Bu iyi bir şey." Düşünceleri başka bir yöne dönerken dalgınca başını salladı. "Herkes için malzeme siparişi veren sensin, bu yüzden onun hangi beden kıyafet giydiğini biliyor olmalısın, değil mi?"

"Elbette." Diğer adamın ifadesi temkinli bir hal aldı. "Neden sordunuz?"

Adam kararlı bir tavır takındı. "Onun için bir balo elbisesi sipariş etmenizi istiyorum."

Raoul'un kaşları alnına doğru yavaş ve kuşkulu bir yükseliş yaptı. "Bir balo elbisesi sipariş edin." diye tekrarladı.

"Evet, uzun, dolgun etekli bir tane. Koyu mavi olsun." Tess'e lacivert çok yakıştırdı. Ginger Rogers ve Fred Astaire hakkında yaptığı espriyi hatırladı ve ekledi, "Yüksek topuklu ayakkabı sipariş etmeyi de unutma."

Kalemmini masaya fırlatan Raoul ayağa kalktı ve ona doğru ilerleyerek, "Ne. Sen. Ne. Yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Xavier'in gözleri diğer adamın tavrı karşısında kısıldı. "Ona dans etmeyi öğretiyorum."

"Dans etmeyi öğrenmek için elbiseye ihtiyacı yok!"

Başını iki yana salladı. "Raoul, kimse egzersiz pantolonuyla vals yapmaz."

Uzun etekler ve yüksek topuklarla nasıl başa çıkacağını öğrenmesi gerekiyordu, diğer her şeyle birlikte, eğer durum gerektirirse. Oh, Tanrım. Bu düşünce karşısında kendini tuttu.

Raoul parmağını burnunun altına soktu. "Sadece bir kez oldu. Bildiğim kadarıyla son kırk yılda bir görevliden bir misafirle dans etmesi sadece bir kez istendi ve sen şimdi Tess'in vals yapmayı bildiğinden emin olmak için saatlerini boşa *harcıyorsun*." Odadaki alaycı havanın birkaç saniye dağılmasına izin vermek için durakladı ve ardından ekledi: "Eğer bu konu onun hayatında bir gün gündeme gelirse."

Xavier karşı duvara odaklandı. "Bir sorun olduğunu sanmıyorum." "Ne yaptığınızı biliyorum," dedi Raoul.

"Biliyor musun? Lütfen beni aydınlatın." Diğer adamın söyleyeceklerini duymak çok ilgisini çekmişti çünkü ne yaptığına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Onun için zaman ve zahmet harcamaya başlıyorsun - bir balo elbisesi, Xavier. Gerçekten mi? Yakında ona bağlanacaksın ve koruyucu içgüdülerin devreye girecek. O zaman onu asla göreve gönderemeyeceksin." Raoul iki elini de iki yana açtı. "O kadar ileri gidebileceğimizi varsayarsak, ki açıkçası şu anda bu biraz zor, çünkü henüz sana en basit taahhütleri bile vermedi. Bu da tüm bunların bir hiç uğruna olacağı anlamına geliyor."

Xavier sabırla onu dinledi. Raoul nefes almak için durakladığında, sakince, "Sana birkaç konuda katılmıyorum," dedi.

Raoul ona ters ters baktı. "Mesela?"

"Asla karar verilmemiş bir nihai hedef varsayıyorsunuz. Evet, onda potansiyel gördüm ama hiçbir zaman onu herhangi bir göreve göndermeyi taahhüt etmedim. ödevler."

Duraksayan Xavier, onun görünüşünün nasıl değiştiğini ve ne kadar akılda kalıcı hale geldiğini bir kez daha düşündü ve aynı huzursuzluk dalgası tekrar üzerine çöktü. İyi içgüdüleri vardı. Kişisel felaket ve trajedilerle bilenmişlerdi ve şimdi onları görmezden gelmeye hiç niyeti yoktu.

Düşünceli bir şekilde devam etti, "Onu göreve göndermemi engelleyebilecek pek çok faktör var, buna Vampir Balosu aracılığıyla bana alenen gelmiş olması da dahil."

Raoul, "Birçok insan röportaj yapmak istiyor ve hiçbir yere varamıyor," dedi. Tess'in potansiyel meziyetlerini ve eksikliklerini tartışmaya başladıklarından beri bu ilk kez olmuyordu.

"Öyle olabilir, ama *ben* Balo'da pek röportaj istemiyorum ve Yaptığım her hareketi not edenler var," dedi. "Ve ona bir şans teklif etsem bile, kabul edip etmeyeceğini bilmiyoruz. Ona teklif ettiğim ve onun da kabul ettiği tek şey bir görevli olma şansıydı. Beklemeye hakkımız olan tek şey bu ve şu anda mükemmel bir hizmetçi olacağının işaretlerini veriyor."

Diğer adam kaşlarını çattı. "Yeterince makul."

Raoul'un bakışlarıyla karşılaştı. "Onun en temel taahhüdü yerine getirmediğine dair söylediklerinize de katılmıyorum, çünkü bence yerine getirdi. O İstedigin her şeyi yaptı ve o da benim istediğim her şeyi yaptı ve ona karşı hiç de kolay olmadık. Siz onu iliklerine kadar çalıştırırken, o her çürüğü ve her düşüşü şikayet etmeden karşıladı."

"Doğru, ama doğrudan bir kan sunusu yapmadı, değil mi?"

"Hayır, ama yapmamış olması hoşuma gidiyor." Arkasına yaslanırken pozisyon değiştirerek kapının karşı tarafına baktı. "Onun için zor olması hoşuma gidiyor, çünkü bunu yaptığında bir anlamı olacak. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki Vampir Balosu'ndaki insanların çoğu, isteyen herhangi bir Vampir'e bir saniye bile tereddüt etmeden kan sunusu verirdi; oysa bu eylemin kendisi onların yetenekleri, karakterleri ya da sadakat kapasiteleri hakkında hiçbir şey ortaya koymazdı. Bir ritüel olarak, modası geçmiş ve anlamsız." Neredeyse kendi kendine mırıldandı: "Ve öyle olmamalı." Raoul bir iç çekti. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

Ağzının bir köşesi gülümseyerek kalktı. "Sık sık haklı çıktığım için bu senin yükün."

"Evet, şey ..." Raoul masasına geri döndü ve oturdu. "Ve bunların hiçbiri ona vals yapmayı öğretmekle ilgili değil, ama tamam, pratik yapması için bir balo elbisesi sipariş edeceğim. Ucuz bir tane."

Bir ayakkabısının burnunu düşündü. "Mavi bir tane."

"Ucuz, mavi bir tane," dedi Raoul, bir post-it notuna karalarken. "Ucuz yüksek topuklu ayakkabılarla birlikte."

İçini çekti. "Raoul, onun ayaklarına bunu yapma. Onun sabahları koşabilmesini istiyorsun, değil mi?"

"Tamam." Raoul post-it notunun üzerini sert, koyu çizgilerle çizdi ve bir tane daha yazdı. "İyi topuklu ayakkabılar. Şimdi tatmin oldunuz mu?"

Gülümsedi. "Öyleyim, teşekkür ederim. Bu akşam benim için toplantı ayarladınız mı?"

"Evet, ilki, Marc, gece yarısı sizi görmeye gelecek, eğer sorun olmazsa? Beş adamın her biri için saat başı bir toplantı planladım."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Marc'ı nereye göndereceğinizi biliyor musunuz? Bence bir meydan okumayla arası iyi olur."

"Justine ya da Darius'a göz kulak olabileceğini düşündüm," dedi. Tess'in aksine, beş adamın da büyük bir avantajı gizlilik içinde işe alınmış olmalarıydı. Bu da hizmetlerini nasıl kullanacağını seçerken seçeneklerini oldukça genişletiyordu. "Diğerine kimi göndermemi tavsiye edeceğinizi bana bildirin. Şu anda her ikisinin de üzerinde fazladan bir çift göz istiyorum."

Raoul, "Bu görev Scott için fazla ağır olabilir," dedi. düşünürken kalemmini dudaklarına dayadı. "Kendine güvenini artıracak bir görev aldığını görmek isterim. Şu anda Brian'ı seçmek zorundayım."

"Yeterince iyi."

Raoul'un ofisinden ve spor salonundan ayrıldı ve ana eve doğru yürüdü. Gece pırıl pırıldı, binlerce yıldız geniş, karanlık gökyüzü boyunca kadife üzerine dikilmiş kristaller gibi serpilmişti.

Tess'e de siyah kadifeden yapılmış bir elbise yakıştırdı.

Görevlilerin evine bir göz attı. Odası karanlıktaydı. Ana eve giden patikadan saparak görevlilerin evine doğru yürüdü ve diğerlerinin çıkardığı sesleri filtrelemek için dikkatle dinledi.

Kadın odasındaaydı ve nefes alış verişı derinleşip düzene girmişti. Nasıl göründüğünü hayal etti. Gecelik mi giyiyordu, yoksa çıplak mı uyuyordu? Daha önce yatak odasına girdiğinde, kalçalarına kadar inen koyu kırmızı bir gömlek giymişti.

Yatak örtüleri narin vücudunun etrafına nazık bir gölgelik gibi yayılırdı. Saçları siyah ipek gibi yastığa dökülür, köşeli yüzünün hatları rahat ve huzurlu olurdu.

Onu huzurlu görmek isterdi. Korumasız.

Ama yalnızken, yatakta uyurken nasıl görüldüğü onu ilgilendirmezdi. Tüm zekice argümanlarına rağmen Raoul haklıydı. Fazla bağlanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Dönerek kendi sessiz evine doğru yol aldı.

— ON BİR —

L Ertesi sabah herkes işe başladıktan ve Tess boş bir evin sessizliğinin tadını çıkardıktan sonra bir fincan kahve yaptı ve oturdu birkaç gazeteyi okumak için aşağı indi.

Basılı gazeteler ölmüş olsa da, görünüşe göre Xavier'in ev halkı bunu anlamamıştı. Her gün, her yerden yirmi veya daha fazla gazete tüm önemli insan haberleri de dahil olmak üzere tüm dünya malikaneye teslim edildi.

çıkışları ve Xavier için çalışmaya başlamadan önce hiç duymadığı birkaç Yaşlı Irk bülteni ve gazetesi.

Görevlerinden biri de güncel olayları takip etmektir ama bunu yapmakta bir sakınca görmüyordu. Ulaşabildiği tüm haberleri okumak istiyordu ve gazeteler onu internetten fark edilebilir bir iz bırakmadan nasıl bilgi toplayacağını bulma zahmetinden kurtarıyordu.

On dakika sonra dirseklerini yemek masasına dayadı, alnını ellerinin arasına aldı ve dehşet içinde önüne serilen *Boston Herald* gazetesine baktı.

ABD SENATÖRÜNÜN OĞLU ÖLDÜ

Massachusetts senatörü Paul Jackson'ın (R.) yirmi bir yaşındaki oğlu Eathan Jackson, Cumartesi öğleden sonra Florida açıklarında hayatını kaybetti. Yetkililer olayı "korkunç bir tekne kazası" olarak nitelendiriyor. Harvard'da son sınıf öğrencisi olan genç Jackson, kız arkadaşı ve diğer iki arkadaşıyla birlikte uzun bir hafta sonu tatili yapıyordu. Dört arkadaş bulutsuz bir günde denize açılmışlardı ki ani bir fırtına teknelerini alabora etti.

Jackson'ın kız arkadaşı ve arkadaşları yardım gelene kadar şişme bir acil durum botu kullanmayı başarırken, Jackson gözden kayboldu. Cesedi birkaç saat sonra bulunmuştur. . . .

Acı Tess'in göğsünü devasa bir çürük gibi doldurdu. Gözlerinin arkasından yaşlar süzülürken yüzünü ovuşturdu ve "Ucube squall, kırımın kenarı" diye düşündü.

Eathan şımarık ve nankör bir çocuktur. Nereye giderse gitsin kendini haklı görüyordu ama bu yüzden öldürülmeyi hak etmemişti. Her zaman onda olgunlaştıkça ortaya çıkacak daha iyi bir şeyler olduğunu ummuştı.

Artık böyle bir şans olmayacaktı. Ölmüştü ve onu Malphas'ın öldürdüğünü iliklerine kadar biliyordu.

Bu tamamen gereksiz bir cinayetti. Kıdemli Jackson saygın bir politikacı olmasına ve Senato'nun çeşitli komitelerinde yer almasına rağmen, Eathan herhangi bir devlet sırrını bilmiyor ya da ölümcül, büyü bir Güç taşımıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla bir oyuncu değildi. Üniversiteyi bile bitirmemişti. Onu öldürmek saf, ölümcül bir kin eylemiydi.

Yeni bir hayat kurma konusunda beslemeye başladığı tüm geçici umutlar ve hayaller, pek çok yanılsama gibi yok olup gitmişti. Malphas hiçbir şeyi unutmamış ya da bırakmamıştı. Sadece onu bulmaya fırsat bulamamıştı. Henüz.

Ama bulacaktı ve bulduğunda, ona karşı Eathan'a karşı olduğundan çok daha kindar olacaktı. Eathan sadece kaçan bir hedefti. Aslında Malphas için çalışmıştı ve ona belli bir sadakat borcu vardı.

Malphas sırf insanları köleleştirebilmek için onları büyük kumar borçlarına sokarken, onun boş boş durup izlemeyeceğine söz vermemiş olması önemli değildi. Onun istediği bir şeyi elinden almıştı ve bunun peşini asla bırakmayacaktı.

Gözlerini silerken saati fark etti. Raoul'la olan seansına geç kalmıştı. Umursamaya çalışıyordu ama haftalarca bu kadar çabaladıktan sonra içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti.

Yine de, eğer ortaya çıkmazsa, adam onu aramaya gelecekti. Kendini hareket etmeye zorlayarak ayağa kalktı ve masayı temizledi, uzun saçlarını lastik bir bantla arkadan bağladı ve işe koyuldu.

Spor salonuna girdiğinde Raoul onu bekliyordu. "Geç kaldın" dedi. "Biliyorum," dedi. "Özür dilerim."

Sesine gerçek bir duygu katmaya çalıştı ama adamın yüzündeki ifadeden başarısız olduğunu anladı.

"Sorun nedir? Yeterince dinlenmedin mi?" Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

Adamın bakışları çok keskindi ve onu rahatsız etti. "Emin misin? Xavier seni çok zorladığımızı söyledi ve haklı. Bu seni zorlamayı bırakacağım anlamına gelmiyor ama bir şey çok fazla gelirse söyleyebilirsin."

Bakışları eğitim minderine kaydı. Ona şefkat göstermesi için yanlış zamandı. Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı.

Kelimeleri boğazından çıkmaya zorlayarak itiraf etti: "Kötü bir gün geçiriyorum ama bir şeye odaklanmak iyi gelecektir."

"Pekâlâ." Etrafında bir daire çizerek yürümeye başladı, bunu bir ilişki kurmak için değil, sadece hareket etmek için yaptığını söyleyebilirdi. "Dn, üzerini değiştirmek istediğini söylemiştin. konuşmayı. Neden?"

Görüş alanına girdiğinde bakışlarıyla onu takip etmek dışında, hareket etme zahmetine girmedi. Ne de olsa adam ona tetikte olmasını söylememiş ya da "lütfen" dememişti.

Eathan'ı düşünerek, "nk tüm hayatım boyunca kaçmak istemiyorum. Bazen ayakta durup savaşmanız gerekir."

"Anlaştık." Onun önünde durmak için geldi. "Hatırladığınız sürece, çoğu durumda kaçmak için gerçekten savaşmalısınız. Kan sunusunu tamamladığında bile - ve hızın, iyileşmen ve gücün Gelişmiş - gerçek şu ki, en iyi halinizde, yetenekleriniz her zaman yeni dönüşmüş bir Vampir veya geçen bir Elf seviyesinde olacaktır. Birçok Yaşlı Irk Yaratıklar yine de senden daha hızlı ve daha gcl olacak."

Raoul'un kan sunusunu tamamladığında "eğer" değil "ne zaman" dediğini fark etti. Ona inanmaya başlamıştı. Her yönden kötü bir zamanlama gibi görünüyordu. Yumruklarını sıktı ve dudağının iç kısmını kanayana kadar ısırđı.

"Daha zeki olmaları gerekmiyor," dedi dişlerinin arasından. "Ya da iyi eğitimli."

"İşte sana bunu verebilirim," dedi gülümseyerek. "Sana zayıflığı öğreteceğim Her yarış için puanlar, öldürme noktaları ile birlikte. Sonunda her ırkın üyelerini alıştırma karşılaşmaları için çağıracağız. rnek olarak trolleri ele alalım. Eğer bir trol

seni ele geçirmeyi başarırsa ve seni öldürmeye niyetlenirse, ölürsün. Ama

Geliştirilmemiş bir insan olarak bile, trollerden çok daha hızlı hareket edersiniz, bir tuzak kurmadıkları sürece kaçabilmeniz gerekir. Kurnaz olabilirler Bu yüzden dikkatli olmalısın."

O konuştuğunda, kız yavaş yavaş odaklanabilecek kadar sakinleşti. "Bir trolün ölüm noktası nedir? Bir tane var mı?"

"Yüksek yoğunluklu patlayıcılarınız yoksa, sadece bir tane gözleri vardır. Diğer her şeyleri granit kadar serttir. Yüksek yoğunluklu Patlayıcı bir tanesini sersemletebilir ve eklemlerine yeterince zarar verebilir, böylece bir tanesini baltayla parçalayabilirsiniz, ancak bu bir tanesini öldürmek için son derece yavaş, acımasız ve verimsiz bir yoldur." Gözlerinden birini işaret etti. "Ama gözüne nişan alırsan beynini vurabilirsin. Bu hızlıdır ve işi bitirir."

Kadın ona temkinli bir bakış attı. Keskin bir soğukkanlılıkla ve sanki daha önce bir trolü haklamış gibi konuşuyordu. Göz korkutucu dövüş yetenekleriyle Raoul müthiş bir suikastçi olabilirdi.

Belki de bir zamanlar öyleydi.

Ama . . . Xavier için kırk sekiz yıldır çalıştığını söylemişti ve şimdi yetmiş beş yaşındaydı. Bu da Xavier'e yirmi yedi yaşında genç bir adamken geldiği anlamına geliyordu. O zamanlar bu kadar yetkin olamazdı, bu da becerilerinin çoğunu Xavier için çalışırken öğrenmiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

Düşünceler bir kez kafasına girdikten sonra bir daha çıkmıyordu. Onları başka bir zaman düşünmek üzere bir kenara iterek, "Gerçekçi olmak gerekirse, savaşan trollerle karşılaşmayacağım, değil mi?" dedi.

"Asla bilemezsin ama muhtemelen hayır." Omuz silkti. "Genellikle oldukça barışçılar. Onları sadece bir örnek olarak kullanıyorum. Çoğunlukla, en sık göreceğiniz yaratıklara odaklanacağız, çünkü karşılaşma olasılığınız en yüksek olanlar bunlar."

Başını eğdi. "Vampirler gibi mi?"

Adam gülümsedi. "Vampir gibi. Tehlikeleriyle ünlüdürler ama aynı zamanda birkaç zayıf noktaları da vardır, örneğin sizin izniniz olmadan evinize giremezler. Bu, oteller veya otel odaları gibi halka açık yerler için geçerli değildir. Ayrıca başka birinin evinde misafir olduğunuzda işgal edebileceğiniz herhangi bir oda için de geçerli değildir, bu nedenle sınırlarınızın ne olduğunu bilmeniz gerekir ve neyin güvenli olduğu."

"Yani bir Vampyre'ın evinde misafirsem, nerede olursam olayım bana ulaşabilirler," dedi.

"Evet, ya da birinin evinde misafirsenez ve bir Vampir'e girmesi için izin vermişlerse, bunu geri alamazsınız. Daha yaşlı, daha Güçlü olanlar gözleri veya sesleriyle büyüleyebilirler, ancak kan sunusunun sizi korumaya yardımcı olacağı şeylerden biri de budur. Xavier ile bu bağı geliştirdiğinizde, başka bir Vampir sizi büyüleyemez.

sizi büyüler. Elbette, bir Vampiri doğrudan güneş ışığı ile öldürebilirsiniz, ancak tam bir SPF güneş kremi veya iyi yapılmış bir pelerin genellikle onları yeterince satın alacaktır

sığınak bulma zamanı. Aklı başında her Vampir, UV ışınlarını yüzde 98'e kadar engelleyecek UPF 50+ malzemeden yapılmış giysiler satın alır."

"Peki ya UV lambaları?"

"Birini kızdırmak istemiyorsanız zahmet etmeyin. Yanıklara ve acıya neden olurlar ama etkisiz hale getirecek kadar güçlü değildirler." Bir parmağıyla boğazını keser gibi bir hareket yaptı. "Kafa kesme işe yarar ve kalbe kılıç darbesi gibi delici bir darbe. Beyin hasarı da işe yarar ama ölümcül olması için yeterince şiddetli olması gerekir. Başka bir deyişle, trol gibi, bir Vampiri gözünden vurabilirsiniz ve atış doğrudan beyne gittiği sürece onları öldürecektir."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bu konuda konuşurken kendimi komik hissediyorum, biliyorsun."

Adam gülerken zayıf yüzü buruştu. "Bunların hiçbirisi özel bilgi değil. Sanki devlet sırrı veriyormuşum gibi değil."

Bu ifade zihninin Eathan'ın ölümünü öğrendiği o sabahın erken saatlerine geri dönmesine neden oldu ve yüzünü buruşturdu. Ama şimdi bunun zamanı değildi.

Buna da odaklanacak zamanı yoktu, bu yüzden kendini elindeki konuya konsantre olmaya zorladı. "Xavier Vampir Balosu'nda benimle röportaj yaptığında uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı sordu."

"Bu bambaşka bir konu," dedi ona.

Kadın omuz silkti. "Kulağa biraz zarar verebilirmiş gibi geliyor."

"Evet, ama belli bir süre içinde ortaya çıkma eğilimindedir. Neyse ki çoğu zaman hasar çok ciddi boyutlara ulaşmadan sorun yakalanabiliyor. Zamanında durdurulamadığında ..." Başını iki yana salladı. "Sonuçlar çirkin oluyor."

Kadın onu dinlerken parmaklarını pantolonunun ceplerine soktu ve omuzlarını kamburlaştırdı. "Nasıl yani?"

"Vampirler düzenli olarak ağır uyuşturucularla kirlenmiş kanla beslenirlerse, bu onları çarpıtır ve hayvanlaştırır. Yeterince maruz kalırlarsa hasar kalıcı hale gelir." Kapıya doğru döndü. "Gördüğüm kadarıyla

bugün herhangi bir fiziksel antrenman yapmayacağım. Hadi, biz konuşurken dışarıda yürüyelim."

Güneş ışığında onu takip etti. "Ama dediğin gibi, çoğu zaman hasar kalıcı hale gelmeden durdurulabilir, bu yüzden gerçekten bir tehlike değil, değil mi?"

"Bu doğru, ama işin püf noktası Vampir'in bunu durdurmak istemesi." Onu sahile inen patikaya doğru götürdü. Sudan sürekli bir esinti eserken, gün güneşli ve ılıktı ve bronzlaşmış yüzünü güneşin güçlü, parlak ışınlarına karşı belirgin bir keyifle çevirdi. "İnsanlar Vampir olmanın tüm sorunlarını çözeceğine inanmakta ısrar ediyorlar ama bu doğru değil. Vampirlik her derde deva değildir. Bir insan olarak kimseniz, bir Vampir olarak da o olacaksınız."

"Anlamıyorum," dedi kız onun yanına geçerken.

Sahil boyunca yürürken, tepeden martıların vahşi çığlıkları geliyordu. Raoul ona, "Eğer insanken alkoliksen, Vampir olduğunda da alkolik olacaksın," dedi.

"Sende hâlâ

Sizi en başta içmeye iten sorunlar, sadece alkol almanın kendisi sizin üzerinizde herhangi bir etki yaratmayacaktır."

"Bunu duymuştum." Parlak güneş ışığına karşı gözlerini kıstı. "Vampirler doğrudan tükettikleri alkolden sarhoş olamazlar, değil mi?"

"Doğru. Tıpkı yiyecek tüketerek beslenemedikleri gibi. Besinleri ya da alkolü sistemlerinin emeceği şekilde taşımak için kana ihtiyaç duyarlar."

"Yani sarhoş insanlardan beslenirlerse sarhoş olabilirler mi?"

"Evet, sarhoş olabilirler ve aynı prensip uyuşturucu bağımlılığı için de geçerlidir. Eğer bir insan olarak bağımlıysanız, bir Vampir olarak da bağımlı olursunuz. Dönüşmek kişilik sorunlarını silmez. Sadece fiziksel sorunları siler. hastalıklar. Ancak bir uyuşturucu bağımlısı Vampir olduğunda, uyuşturucu almanın etkisini doğrudan hissedemez."

"Vay canına." Olası sonuçları düşündü ve ürperdi.

"Dediğim gibi, çirkin olabilir. Bir uyuşturucu bağımlısına dönüşmek Nightkind yasalarına aykırı ama yine de oluyor. San Francisco'nun altından geçen tünelleri istila eden bağımlı Vampirlerden oluşan bir alt kültür var. Arada bir, Julian onları yakmaya yetecek kadar kaynak toplar, ama ya onlar güçlerinin ulaşamayacağı yerlere saklanırlar ya da sorun çoğalmaya devam eder. Bağımlı Vampirler uyuşturucu bağımlısı insanlara para öder ya da onları avlar.

Bazen uyuşturucuyu temin ediyorlar ya da ödeme olarak insanları dönüştürüyorlar ya da Vampir çok hayvani hale gelmişse onları parçalayabiliyorlar. Şehrin altı sapkın, vahşi bir yer." Bir el salladı. "Ama bu kadar yeter.

Bir Vampir'i öldürmenin bir yolu daha var. Brodifacoum'u hiç duydun mu?"

Ona yan gözle baktı. "Hayır, duymalı mıydım?"

Omuz silkti. "Eğer bir çevreciyseniz bu terimin karşısında. Brodifacoum, bir dizi pestisitte kullanılan son derece ölümcül bir antikoagülan zehirdir."

"Antikoagülan," dedi kadın.

Adam onun bakışlarına karşılık verdi. "Brodifacoum'un Vampirleri etkileyen bir türevi geliştirildi. Zehrin ilerleyişi insanlar için olduğu gibidir. Önce bir Vampir'in küçük kan damarlarına saldırıyor, ardından iç kanama, şok, kasılmalar, bilinç kaybı ve nihayetinde ölüm."

"Kan kaybından ölmelerini mi sağlıyor?"

Başını salladı. "Bunu gördüm ve ölmek için korkunç bir yol." Kadın yüzünü buruşturdu. "Tedavisi yok mu?"

"Konuşulacak gerçek bir tedavi yok. Yapılabilecek tek şey, zehri olabildiğince çabuk dışarı atmaya çalışmak ve zehrin vücuda girmesine izin vermemek.

Sistem. Bu da büyük bir kan boşaltımını ve büyük miktarda saf kan infüzyonunu gerektirir. Zehir emildikten ve tüm ana organlarda iç kanamaya neden olduktan sonra, her zaman ölümcüldür." Kum rengi kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bir gün içinde ilaç ya da zehir dağıtacağından değil.

ama en azından şimdi temel bir genel bakışa sahipsiniz. Hadi geri dönelim."

Adımlarını takip etmek için döndüler ve birkaç dakika sonra Raoul devam etti, "Eğitiminizde daha çok füze silahlarına odaklanacağız - silah eğitimi, bıçak atma ve okçuluk. Bu, yakın dövüş seanslarını ihmal edeceğimiz anlamına gelmiyor, ancak göğüs göğüse çarpışmaktan kaçınabilerseniz, hayatta kalma şansını daha yüksek olan ölüm noktalarını vurma şansınız daha yüksek olacaktır. Çoğu yaratık gözlerinin etrafında savunmasızdır ve en iyi varlığınız el-göz koordinasyonunuzdur." Ona bir kaşını kaldırdı.

"Biliyor musun, eğer istersen çok iyi bir keskin nişancı olabilirsin."

Sonunda Raoul'dan bir iltifat mı hak etmişti? Göstermemeye çalışıyorum Bunun ona ne kadar zevk verdiğini görünce, kuru bir sesle, "Bildiğim iyi oldu, her ne kadar

Daha önce hiç düşünmediğim bir kariyer seçimi."

Kıkırdadı.

Kıyıdan uzaklara doğru bakarken rahat görünmeye çalışarak sordu: "Peki ya Cin gibi daha egzotik Yaşlı Irk yaratıkları? Onların ölüm noktası neresi?"

Yüzündeki kahkaha kayboldu. "Onların bir ölüm noktası yok, en azından fiziksel olarak. Eğer bir cinle karşılaşma riskiniz varsa, kaçarsınız. *Ben kaçıyorum*. Daha önce öldürdüklerini duymuştum ama bu nadir bir durum, tehlikeli bir olay. Senden ya da benden çok daha güçlü yaratıklardan oluşan bir ekibin koordineli bir saldırısını gerektiriyor."

Hayal kırıklığının karanlığı güneşin parlak ışığını bastırdı. Omuzları çöktü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Spor salonuna döndüklerinde, sabahları daha geç saatlerde başlayan yeni bir programın ayrıntıları üzerinde çalıştılar.

akşamları Xavier ile geçirecek ve poligonda daha fazla zaman geçirecek ve okçulukla tanışacaktı. Sonra Raoul onu öğleden sonra koşusu için gönderdi.

Kendini ana kapıdan dışarı bıraktı ve yoğun güneş ışığı ve çevredeki yüksek kıvılcıkların oluşturduğu koyu gölgelerle kaplı yolda koşmaya başladı. Koşarken ayaklarını izliyor, önce aydınlığa, sonra karanlığa, sonra tekrar aydınlığa basıyordu.

Düşünceleri de benzer bir yol izliyordu.

Işık: Malphas beni henüz bulmadı. Belki de bulamayacak. İnsanların nasıl düşündüğünü ya da nasıl davranabileceğimizi bilmiyor.

Bunun yalan olduğunu biliyorsun. Bu sadece bir zaman meselesi. Eathan'a ulaştı, değil mi?

Aydınlık: Eathan saklanmaya çalışmıyordu ve ben de saklanıyorum. Burada neredeyse gözlerden uzak yaşıyorum. Hiçbir yere gitmiyorum ya da banka hesaplarımı kullanmıyorum. Sosyal Güvenlik numaramı kimseye vermedim, internette asla anlamlı bir şey yapmıyorum ya da benzer şifreler kullanmıyorum ve Las Vegas, kumar ya da Cin ile ilgili herhangi bir arama kalıbı geliştirmeme asla izin vermiyorum.

Dark: Kendinizi kandırmaya çalışmayı bırakın ve bunun olması için plan yapın. Seni bulacak ve bulduğunda seni öldürmekten daha fazlasını yapabilir. Sırf seni barındırdığı için malikânedeki insanlara zarar verebilir.

Yavaşlayarak durdu ve boş gözlerle ıssız yola baktı.

Yarım daire çizerek dönüp geldiği yöne baktı. Bu Arazi gözden kaybolmuş, serin orman etrafını sarmıştı. Yol kıvrımlı olduğu için her iki yönde de yüz metreden fazlasını göremiyordu.

Cevapları yolun her iki tarafında da yoktu zaten. Ne yapması gerektiğini zaten biliyordu.

Bir süre sonra koşusuna devam etti ama daha yavaş bir tempoda. Ne de olsa kendini zorlamasına gerek yoktu. Artık ne kadar hızlı ya da ne kadar uzağa koştuğu önemli değildi. Yarım saat dolduğunda geri döndü ve malikâneye doğru yol aldı.

Kapıları açacak kodu tuşladı ve araziye geri adım attı. Kapılar arkasından kapanırken, sakın bir tempoyla görevlilerin evine doğru yürüdü.

Balo salonunun köşesini görebiliyordu ve içeriden olduğu kadar dışarıdan da çok güzeldi. Artık gitmesi gerektiğini bildiğine göre, Xavier'in eşliğinde bir akşam daha geçirmekten kendini alıkoyabilirdi ama şaşırtıcı bir şekilde, bu fikir hiç çekici gelmedi.

Dün gece kısacık birkaç an için kendini yerde ağırlıksız bir şekilde kanatlanıyormuş gibi hissetmişti. Xavier'in tutuşu hem güvenli hem de nazikti. Kız rahatlayıp ona güvenir güvenmez, Xavier onu dansın içinde sürüklemiş ve dünya etraflarında dönmüştü.

Sakar ayaklarını ya da saklanmakta olduğunu unutmuştu. Onun iğrenç bir canavar olması gerektiğini unuttu. Tek bir çürük ya da ağrıyan kas bile hissetmedi.

Tek hissettiği, tek duyduğu müzikti. Tek gördüğü, onun niyetli bakışlarını aydınlatan ve zeki, doğal düşünceli ifadesini çok daha keskin ve aşkın bir şeye dönüştüren gülümsemesinin yavaşça genişlemesiydi.

Bir kez daha böyle doksan saniye geçirip geçiremeyeceklerini gerçekten öğrenmek istiyordu.

Altı hafta kaldıktan sonra, birkaç saat daha kalmaktan zarar gelmeyeceğini düşündü. Sabah ayrılabilirim.

O akşam, katılımcılar akşam yemeğinde tavşan, chorizo sosisi, karides, istiridye, midye ve kalamar ile İspanyol paellası yediler ve tatlı olarak da basit, lezzetli bir ev yapımı dondurma yediler. Diğer beş stajyerin hepsi -Marc, Jeremy, Aaron, Scott ve Brian yoktu ve kimse nereye gittiklerinden bahsetmedi ama diğer herkes oradaydı ve doyurucu bir yemek yediler.

Tess, çiftlik tarzı masanın bir ucunda Angelica'nın yanına oturdu. Her zamanki alışkanlığı gibi, bir yandan dikkatini yemeğine verirken bir yandan da şunları dinliyordu

herkes konuşuyordu. Bu kez, konuşmanın neredeyse kasıtlı olarak zararsız görünmesine odaklanmak yerine, alaycı şakaları ve gerçek sıcaklığı fark etti.

Yemeğin sonunda Angelica'ya yan gözle baktı ve sessizce, "Seni gerçekten tanıma fırsatı bulamadım ve bunun için üzgünüm," dedi.

Angelica şaşkın bir ifadeyle ona döndü ve yüzündeki tüm çizgileri derinleştiren ve onu güzelleştiren sıcak, çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Sen iyi bir çocuksun," dedi yaşlı kadın. "Ve çok meşgulsün. Zamanımız var."

Cevap vermeden başını salladı, çünkü elbette zamanları yoktu ve kahvaltıdan önce gitmiş olacaktı. Temizliğe yardım ettikten sonra

Üst kattaki odasına çıkıp gömleğine yemek bulaşmadığından emin oldu.

Saçlarını kısa bir örgü haline getirerek topladı, dişlerini fırçaladı ve ana eve doğru yola çıktı.

Bu kez yemek odasına ulaştığında boştu. Yer sofralarından birinin yanına küçük bir eski kitap yığını yığılmıştı ve üstlerinde bir not duruyordu. Onu eline aldı.

Güçlü, çekik bir elle yazılmış notta şöyle yazıyordu: "*Lütfen bunları okumaya başlayın. Gün batımında balo salonunda size katılacağım. -X.*"

Elbette, Nightkind malikânesi için her ne yapıyorsa, çok meşgul bir adam olmalıydı. Notu bir kenara bırakarak kitapları inceledi. Çoğu İngilizce yazılmıştı ve çeşitli Mürver Irklar için farklı görgü kurallarını ele alıyordu ama birkaç tanesi de Fransızcaydı. Kızın Fransızca okuyabildiğini hatırlamıştı.

Kitaplardan biri diğerlerinden çok daha moderndi, biofeedback teknikleri üzerine ağır bir ticari ciltsiz kitaptı.

O kitabı seçerek bir sandalyeye oturdu ve okumaya başladı. Biofeedback terapilerinin çoğu klinik ortamda, elektronik ve termal sensörlerle yapılıyordu, ancak bir bölüm kişinin düşüncelerini, duygularını veya davranışlarını değiştirmek için klinik ortam dışında yapabileceği egzersizlere odaklanıyordu.

Her şeyin dönüp dolaşıp Raoul'un ona söylediği aynı şeye gelmesi ne kadar komikti

-Kafasındaki konuşmaları değiştirmesi gerekiyordu. Derin, sabit nefes alma

kalp atış hızını yavaşlatabilir. Güçlü bir korku tepkisi yaratan şeylerden başka şeylere odaklanmak panik atakları sakinleştirebilir. Pozitif imgeleme de öyle.

Dilini bir yanağına soktu. Bir Vampirle karşılaştığında onu öldürebileceğin tüm yolları ya da savunmasız oldukları tüm yolları düşünmek olumlu imgeleme miydi?

Eh, kafasına elektrotlar yapıştırılarak biofeedback öğrenmeyecekti, bu yüzden onun için işe yarayan herhangi bir imgeyi de düşünebilmeliydi.

Zaten pratik yapmak için etrafta olacağından değil.

Dışarıda ışık azalana ve alacakaranlık sayfayı karartana kadar okudu. Kitabı bir kenara bırakarak ayağa kalktı ve okyanusa bakmak için boş balo salonuna gitti. Sıcak akşamlarda, uzun, Palladyan tarzı Odanın her tarafındaki pencereler açılarak içeriye temiz hava girmesi sağlanabilirdi.

Raoul'a hak vermek zorundaydı. Bu oda evin mücevheriydi. Bir şeyler ağrıyordu. Ayrılma düşüncesi onu gerçekten üzüyor muydu?

Kaşlarını çatarak pencereden döndü, tam Xavier odaya girerken. Bu gece tamamen siyah, sade bir pantolon ve ipek gibi görünen ince bir kazak giymişti. Kıyafetler onun zayıf, güçlü formuna uyum sağlamış ve doğal zarafetini her zamankinden daha fazla vurgulamıştı.

Nabızı hızlandı ama bu korkudan değildi. Adamın ne kadar tehlikeli olduğuna kesinlikle saygı duysa da, artık ona zarar vereceğine inanmıyordu. Öyleyse neden kalp atışları yeniden hızlandı?

Bunu düşünecek zamanı yoktu. Onu görür görmez küçük bir gülümseme ve kendisine nefes almak kadar doğal gelen hafif, arkaik bir selam verdi. "Ah, güzel, buradasınız. Beni takip edin lütfen."

Tekrar dışarı çıkmak için döndü. Dengesi bozulan kadın ona yetişmek için acele etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Onu merdivenlerden yukarı çıkardı, ikişer ikişer hafifçe sıçrayarak çıktı ve ebeveyn süitinin karşısındaki koridordan, ışığın parladığı ilk yatak odasına indi. Oraya vardığında, açık kapıdan geri çekildi ve içeri girmesini işaret etti.

Şaşkınlık içinde, kadın itaat etti. "Ne yapıyoruz biz?" "Kıyafetlerini değiştiriyorsun," dedi ona.

Nordstrom'dan alınmış büyük bir giysi çantası orta boy yatağın üzerinde duruyordu. Yanında daha küçük bir Nordstrom çantası duruyordu. Küçük çantanın içinde sadece

bir ayakkabı kutusunun ucunu gördü ve dönüp Xavier'e baktı. "Bana bir elbise mi aldın? Ve ayakkabı?"

Xavier onun inanmazlığından hiç etkilenmeden omuz silkti. "Raoul'a da söylediğim gibi, insanlar egzersiz pantolonuyla vals yapmaz. Düzgün dans etmeyi öğrenmek için doğru kıyafeti giymeniz gerekir, aksi takdirde etekle veya ayakkabılarla nasıl mücadele edeceğinizi bilemezsiniz ve zavallı partnerinizin ayakları asla iyileşmez."

"Ama-ama-"

"Aması yok." Hem neşeli hem de kararlı görünüyordu. "Üstünü değiştir. Balo salonunda görüşürüz."

Ama o parayı harcamamalıydın. Kalmayacağım.

Kelimeler kafasında birbirine karıştı. Dans dersinden sonraya kadar ona gideceğini söylemeyi planlamamıştı ve nasıl gideceğine karar vermeden önce Cevap vermek istedi ama adam kapıyı kapattı ve onu yalnız bıraktı.

Peşinden gidip ona söylemesi gerekiyordu, keşke söyleyecek doğru kelimeleri bulabilseydi.

Ama ayakları kendi akılları olduğunu keşfetti ve onu yatağın kenarına ittiler. Giysi çantasının fermuarını açarken elleri de bağımsız düşünmeye başladı.

Zihni de aynı şeyi yaptı, çünkü şöyle bir göz atmaktan zarar gelmez diye düşündü.

Çantanın kenarlarını açarak elbiseye baktı. Uzun, tüllü bir eteği olan, tek kalçadan dantelli, güzel, koyu gece mavisi bir elbiseydi. Elbisenin kendisi straplez olsa da, aynı renkte dantelli bir korse kaplaması vardı.

Ayakkabı kutusunu çantadan çıkardı ve açtı. İçinde narin, nude renkli sandaletler vardı. Şaşkınlıkla sandaletlerden birini çıkarıp kontrol etti. Biraz topuğu vardı ama çok yüksek değildi ve kendi numarasıydı.

En son ne zaman güzel kıyafetler giydiğini hatırlamıyordu ve bu kıyafet tek kelimeyle çok güzeldi.

Oh, lanet olsun.

≡ ON İKİ ≡

O Parmakları kendi istekleriyle elbisenin tüllü eteğini okşamak için dışarı çıktı.

Uygun olup olmadığını görmek için kıyafeti deneyebilirdi. Eğer uyarsa, bir ya da iki dans deneyebilirlerdi. Fiyat etiketlerini sıkıştırır ama çıkarmazsa, her şeyi mağazaya iade edebilirlerdi.

Ve gerçekten, sonuçta, bir dans dersini daha eğitim kıyafetiyle ya da bu elbiseyle geçirmesinin ne önemi vardı ki?

Kendisine daha fazla düşünme fırsatı vermeden koşu ayakkabılarını çıkarıp soyundu, ardından elbiseyi giydi, sandaletlerini bağladı ve odanın bir köşesindeki sehpa yerleştirilmiş uzun oval aynanın önüne geçti.

Eğer elbise gerçekten onun olsaydı ve onu gerçekten saklamayı düşünseydi, bazı değişiklikler yapardı. Elbisenin bedeni doğru olsa da omuzlar ve kalçalar, bel biraz gevşekti ve kolların uzunluğu biraz fazla uzundu, ancak iyi bir terzi bu sorunları kolayca çözebilirdi. Rengi tek kelimeyle çok güzeldi. Koyu renk saçlarındaki parlaklığı ortaya çıkarıyor ve sağlıklı bronzluğunu vurguluyordu ve kıyafetin tamamı vücudundaki tüm doğru kıvrımları vurguluyordu.

Sandaletlere de bayılmıştı. Koşu ayakkabısı giymemek garip geliyordu ve topuklu ayakkabı giyme alışkanlığından vazgeçmişti ama sandaletler hafifti, rahattı ve ayaklarını kadınsı ve ince gösteriyordu.

Zihninin bir kısmı sertçe, "Ne yapıyorsun Tess?" diye sordu. Ağzına bir tıkaç tıkadı, odadan çıktı ve aşağı indi.

Balo salonuna varmadan önce bir müzik duydu, kulağa bir şekilde dalgın gelen tek notalı bir melodi. Bu her neyse, vals müziği değildi. Kapıya ulaştığında Xavier'i bebek kuyruklu çalgının başında oturmuş, başını eğmiş tuşlara bakarken buldu ve müziği fark etti

bir kayıt değildi. Tek eliyle notaları parmaklarken ciddi olmasa da çalıyordu.

"Klasik eğitimim yok," dedi ona doğru yürürken. "Ama her ne alıyorsan kulağa hoş geliyor."

Durdu ve kapıya doğru dönerken koyu renk kafasını kaldırdı. Onu gördüğünde hızla ayağa kalktı.

Adamın bakışlarının yoğunluğu onu utandırdı. Zihninin sert kısmı ağzındaki baklayı çıkardı ve hırladı: "Elbise sadece bir dekor, aptal ve senin bile değil. Hem neden onun fikrini umursuyorsun ki? . . .

Ağzını tekrar tıkamadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Ona doğru yürürken yüksek sesle "Bu olur mu?" diye sordu.

"Harika olacak," dedi. Sesi sıcaktı, bakışlarındaki ifade zevke benzeyen bir şeyle aydınlanmıştı. "Şimdi gerçekten vals yapmanın nasıl bir his olduğunu anlayabilirsin." Kız yaklaştığında, adam bir elini uzattı ve kız da ona kendi elini uzattı. Onu piste çıkarmak yerine, dudaklarını hafifçe parmaklarına bastırmak için eğildi. "Ve çok güzel görünüyorsun."

Zihninin sert kısmı kısıtlamalarından kurtuldu ve ses tellerinin kontrolünü ele geçirdi. Sessiz bir sesle, "Bu tamamen alakasız bir şey elbette ama teşekkür ederim," dedi.

Adam başını kaldırıp elinin üzerinden baktı ve ona son derece tatlı, seksi ve tamamen yıkıcı olan yavaş bir gülümseme verdi. "Korkarım buna katılmıyorum. Güzel bir kadın asla alakasız değildir. Tüm dünyadaki en zorlayıcı, en görkemli ve tehlikeli yaratık olabilir."

Seksi. Son korkusunun da yok olmasıyla, ilk kez onu görebiliyor, hissedebiliyor, neredeyse uzanıp avuçlarının içine alabiliyordu.

O seksiydi.

Sarsılmış bir halde parmaklarını geri çekti ve küçük bir kahkaha attı. Onun o yıkıcı, niyetli incelemesini saptırmak için, "Az önce ne aldığınızı söylemediniz," diye hatırlattı.

"Bir Chopin parçası, Noktürn'lerden biri," dedi. "Bence yazdığı en güzel müzik parçalarından biri. Ama gerçekten almıyordum, sadece melodiyi seçiyordum. Gerçeğini dinlemek ister misiniz?"

Zevk ölümcül bir şeydi. İnsanın kararlılığını zayıflatır ve güdülerini arpıttı. Ama o dayanamadı. Kendini "Evet, lütfen" derken buldu.

Başını eğdi ve oturdu, bankta bir tarafa kayarak ona katılması için açık bir davette bulundu.

Oh, kahretsin. Bu akşam nasıl böyle kaygan bir yokuşa dönüşmüştü? Kadın yavaşça onun yanındaki koltuğa oturdu. Nota yoktu. Burada çaldığı her şeyi ezbere biliyordu. Ona yan bir gülümseme verdi, uzun parmaklı ellerini fildişi tuşların üzerine koydu ve başladı.

Balo salonunun akustiği harikaydı. Unutulmaz, enfes müzik kabarak mekânı doldurdu.

Duyguları haritanın her yerine dağıldı. Sesin uzun, gevşeyen telleri kalbine ulaştı ve kendi melodisini kopardı. Her nasılsa, şimdiye kadar duyduğu ya da deneyimlediği en garip koşullardan biriyle, bu yere ve zamana gelmişti.

Detaylar, bilinmeyen bir kadının kibrinin üzerine saçılmış incilerden oluşan garip bir kolye gibi zihninde dağınık bir şekilde duruyordu. Mehtabın aydınlattığı dingin bir gecede güzel bir elbise giymişti, zarif bir evin mücevherinde oturuyordu ve

Hem tehlikeli hem de nazik olan Vampyre, Chopin'i sadece onun kulakları için çaldı.

Malikânenin kapalı korumasından çıktığında, muhtemelen bir hafta içinde ölmüş olacaktı. Şimdilik bunu bir kenara bıraktı, tüm engellerini yıktı ve kendini bu tekil deneyime teslim etmek için sonuna kadar açtı.

Son notalar havadan kaybolduğunda, onları yakalamak ve kalmalarını talep etmek istedi, ama şarkıyı tekrar duysa bile, asla olamazdı. Keşfetmenin eşsiz yeniliği ve daha önce bilinmeyen bir zevkin sürpriziyle dolu olan o ilk seferle tamamen aynıydı. Kalpteki o teller sadece bir kez koparılabildi.

O an hafızasından uçup gitti. Ben öldüğümde -eğer o ölürse- az önce ne olduğunu kimsenin bilmeyeceğini düşündü. Adam onun yanında kırıdamadan oturmuş, sabırla bekliyordu.

Gözlerini açıp ona baktı ve bakışlarının gözyaşlarıyla ıslanmış olması ve bunu ona yapanın o olması önemli değildi. Bunun yerine, bunun için ona teşekkür etmek istedi.

O yaşlı gözleri, o asil, genç yüze yerleşmişti. Başını salladı ve ona küçük, çarpık bir gülümseme verdi. "Senin hakkında bildiklerimi zihnimde nasıl bağdaştıracığımı bilmiyorum."

Ne demek istediğini sormak yerine piyanoya baktı ve fildişi bir tuşa dokundu ama basmadı. "Bir keresinde bana bir şey yapıp yapmadığımı sormuştun.

Bana atfedilen her şeye evet dedim. Size bir hikâye anlatabilir miyim?"

Gözlerini kaçırıp bir yanağını silerken başını salladı. Tabii ki oraya gideceğini biliyordu. Çok zeki bir adamdı.

Tuşa bastı ve tek bir nota duyuldu. Kimsesiz görünüyordu ve yoldaşları olmadan tamamlanamaz. "Annem beni doğururken öldü," dedi. "Bu bir trajediydi elbette, böyle şeyler her zaman olduğu gibi. Ağabeyim ve ablam benden birkaç yıl önce gelmişti ama yine de böyle bir şekilde ölmek için çok gençti. O babamın hayatının ışığıydı ve babam da Kalbim kırıldı."

"Özür dilerim," dedi. Bir şekilde yetersiz ya da yersiz görünüyordu. Adam ona yan gözle baktı ve her şeyi yoluna koyan bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, Tess. Kız kardeşim Aeliana on üç yaşındaydı ve tüm pratik amaçlar için o benim annem oldu. Babam duygusal olarak içine kapandı ve mülklerini yönetmekle meşgul oldu, erkek kardeşim de çoğu zaman ortalıkta yoktu ama Aeliana beni büyüttü ve bana binlerce şekilde güvendeydi, aranıyordu ve seviliyordu. Ne yazık ki bana oldukça benziyordu." Buna bir başka yan, kendini küçümseyen gülümseme eşlik etti. "Ama yine de çok güzeldi. İçinde bir fener gibi parlayan bir güç ve tatlılık vardı ve insanlar bu yüzden ona çekiliyordu."

Bu özelliğe sahip olan tek kişi kız kardeşi değildi.

Engizisyon tarafından öldürülen kız kardeşi. Ellerini kucağında birbirine düğümledi. Biraz zararsız bir başlangıç yapmasına rağmen, kolay bir hikâye anlatmıyordu.

Sessiz sesi devam etti. "Ben üçüncü çocuktum ve ikinci erkek evlattım ve asla miras alamayacaktım. Kaderimin Kilise'ye yazıldığı her zaman anlaşılmıştı. Babam iyi bir devlet adamı, belki bir gün piskopos, hatta Tanrı izin verirse kardinal olacağıma inanıyordu. Doğru dindarlık ve Kilise'deki üst düzey yetkililerin şampiyonluğu ve ailenin cömert katkılarıyla, Tanrı del Torro isminin üzerine biraz iyi şans düşmesine izin verebilirdi." Omuz silkti ve ona gülümsedi. "Bu

O zamanlar böyle düşünüyorduk."

"Sakıncası var mıydı?" diye sordu.

"Hayır, hiç de değil. Pek çok modern hikaye bu tür şeylerin yarattığı endişeye odaklanıyor ve kişinin kendi yolunu seçme hakkını yüceltiyor, ama gerçekten, benim için sorun yoktu. Öğrenmeyi seviyordum ve o zamanlar Kilise, eğitimin merkezindeydi.

insan eğitimi. Böylece tipik bir genç asilzade olarak yetiştirildim ve avlanmayı, dövüşmeyi ve çit çevirmeyi öğrendim. Hepsinde iyiydim ve hepsinden zevk alıyordum, ta ki disiplin ve çalışmanın bana uygun olduğunu gördüğüm Kilise'ye katılma zamanım gelene kadar. Tanrı'yı sevdiğimi fark ettim ve bu hayata kendimi adadım ve yemin ettim. Ve onları kastettim."

Artık onun özel hayatına da göz atabildiğine göre onu genç, ciddi bir münzevi olarak hayal etti. Anahtarlardan birini kendisi parmaklayarak, "Diğer uğraşlardan hiçbirini kaçırmadın mı?" diye sordu.

Ağzında ironik bir bükülme oldu. "Gerçek şu ki, pek çoğundan vazgeçmek zorunda kalmadım. Fakir bir taşra rahibi değildim. Tanrı, zengin bir asilzadenin oğluna iyi bir talih vermeyi gerçekten göze alabilirdi. Valencia'daki ana evimizin yakınında rahat ve paralı bir manastıra yerleştirildim ve o sırada piskoposun sekreteri oldum ve ailemi, özellikle de Aeliana'yı düzenli olarak gördüm. İyi bir hayattı. Buna inanıyordum. Kendimi kutsal kitapla dolu ve siyasetle harmanlanmış bir hayata adadığıma inanıyordum. Asi ya da samimiyetsiz değildim. Pek çok açıdan gerçekten de zamanımın bir ürünüydüm."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye mırıldandı. Eğer o kadar tipik biri olsaydı, şu anda ne bu kadar korkuyor olurdu ne de burada oturmuş ona yüzyıllar önce olanları anlatıyor olurdu.

Adam ona kaşlarını çattı ama devam etmedi. Bunun yerine, "Sonra Engizisyon vardı. O dönemde Engizisyon Güç meselelerine odaklanmıştı ve büyüly yaratıklar aforoz edilmişti. Yaşlı Irklardan olanlara acımak gerekiyordu, çünkü onlar Tanrısız, ruhsuz yaratıklardı ama Vampirler farklı bir konuydu. Vampirler oldukları şey olmayı seçtiler ve böylece Tanrı'nın lütfundan ve lanetlendiler."

Başını iki yana salladı. Zihninde tüm Vampirleri "canavarlar" olarak adlandırdığında çok benzer bir şey yapmamış mıydı? "Peki ya kendi iradeleri dışında dönüştürölmüş olanlar?"

"Bunun bir önemi yok. Bunu hak etmek için bir şey yapmış olmalılar."

"Kurbanı mı suçladılar?" Öfke kıpırdandı. Her şey çok uzun zaman önce yaşanmış olsa da, onun sözleri her şeye güncelmiş gibi bir yakınlık kazandırmıştı.

"Sebeup ve sonuç. Tanrı iyi olanları kutsadı ve günah işleyenleri cezalandırdı. Kilise çoğu günahı affedebilir ve dilekçe vereni kutsayabilirdi, ancak bazı günahlar ölümcül suçlardı."

"Bu çok barbarca," diye mırıldandı.

"Elbette öyleydi. Bu arada del Torro ailesinin başına bir şeyler geldi. Babam bir tür akciğer hastalığından, belki de zatürreden öldü ve kardeşim Felipe'ye unvan -sadece küçük bir lordluktu, dikkatinizi çekerim- ve mülk miras kaldı. Yine de Felipe bir kaşifti ve zamanının çoğunu dışarıda geçiriyordu, Aeliana ise evde kalıp mülkü idare ediyordu. Sonra Felipe, gemisi Kanarya Adaları yakınlarında bir yerde batınca öldü. Sadece Aeliana ve ben kalmıştık ve Aeliana nazik bir ruha sahip olan ve aynı zamanda bir Vampir olan bir adama aşık olmuştu. Bu sonun başlangıcıydı."

Siyah bir anahtara dokundu ve fısıldadı, "Kötüydü."

"Korkarım öyleydi." Adam kısa bir süre onun eline dokundu. "Ama senin için bunu yapmama gerek yok."

Eski acıyı ne kadar hissettiğini görmek isteyen kadın ona doğru döndü ve bakışlarını aradı. Adam, hikâyeyi anlattığı aynı sessiz vakarla onun bakışlarını karşıladı.

"Ondan sonra her şey hızla gelişti, yaklaşık dört aylık bir süre içinde. Zeki bir kitap olabiliirdim ama genç ve saf bir aptaldım. Kilise'den ayrılmak istemiyordum ve Aeliana unvanı miras alamasa da mülkleri hak ettiğini düşünüyordum. Aşık olduğu adam Inigo ile tanışmıştım. Yakınlardaki yirmi kadar Vampir'den oluşan bir topluluktandı.

Ondan hoşlansam da, bir Vampir olduğu gerçeği beni rahatsız ediyordu. O zamanlar Engizisyon Vampirlere karşı herhangi bir harekette bulunmamıştı. topluluklar ve ben çok geç olana kadar tehlikeyi göremedik. Onu lanetlenmiş olarak göremiyordum ama Kilise'nin görüşünün ahlakiliği ya da benim bu konuda ne hissettiğim üzerine kafa yoracak zamanım yoktu. Endişelendim ve günah çıkarma odasında piskoposumla bu konuyu konuştum."

Adam sustu. "Oh, hayır." diye fısıldadı.

"Onun benim ruhani liderim olması gerekiyordu," dedi ona usulca ve nedense alaycı, bilgili bakışları her şeyden çok canını yaktı. "Ben Bir tür rehberlik ya da tavsiye umuduyla. Tabii ki, bazı şeyleri görmedim. Böylesine zengin bir mülkün bazıları için ne kadar cazip olabileceğini ya da bazı Kilise yetkililerinin bunu ne kadar savunmasız görebileceğini şimdi bilemezdim,

Tek erkek varisi kiliseye bağılıydı ve miras alamıyordu. Ayrıca, hiç aşık olmamıştım. Aşkın ne kadar güçlü bir güç olabileceğini ya da ne kadar dönüştürücü olabileceğini düşünemiyordum. Aeliana Inigo'dan onu dönüştürmesini istedi ve Inigo da evlendikten hemen sonra bunu yaptı. Her ikisini de sonradan öğrendim."

Hikâye, bir tren kazasının kaçınılmazlığıyla onu ileriye taşıdı. "Karar verildikten sonra Kilise o zaman için hızlı hareket etti.

Vampirler için duruşma falan yoktu. Bu bir imhaydı. Engizisyon memurları Kilise adına mülke el koydu. Yıllardır ailemle birlikte olan bir hizmetkâr bana haberleri vermeye geldiğinde öğrendim. Elbette gömülecek ceset yoktu. Tüm Vampirler küle dönmüştü." Durakladı ve derin bir nefes aldı. "Kadınların öldürülmeden önce askerler tarafından vahşice dövüldüğünü ve o genç, saf çocuğun içindeki her şeyin o gün kırıldığını söyledi."

Harekete geçmeden önce hiç düşünmemişti. Bir elini onun zayıf kalçasına dayadı ve parmakları güçlü bir kavrayışla onunkilere dolandı. "Onu öldürdüler ve her şeyini mi aldılar? Senin hiçbir şeyin yok muydu?"

"Hiçbir şeyim yoktu. Yeminimle birlikte tüm dünyevi mülklerimden feragat ettiğim için hiçbir yasal başvurum da yoktu. Atım bile teknik olarak Kilise'ye aitti."

"Ne muazzam bir ihanet," diye fısıldadı.

Ona küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Atımı ve bir kılıç çaldım. Satmak için başka şeyler de çaldım, böylece İtalya'ya, o zamanlar Julian'ın yaşadığı yere geçebilecektim. Roma ordusunun ünlü bir komutanıydı ve benim de savaşa nasıl gidileceğini öğrenmem gerekiyordu. Bir pazarlık yaptık. Yapmam gerekeni yaptıktan sonra ona hizmet etmek için geri döneceğime yemin ettim. Beni dönüştürdü ve bana öğretti. Sonra beni dünyaya saldı ve 'İşin bitince geri gel' dedi. On yılını aldı ama ona geri döndüm."

Boğazının arkasından sordu, "Sorumlu olan herkesi öldürdün mü?"

Bakışları, ona hikâyelerin doğru olup olmadığını ilk sorduğunda olduğu gibi sert ve sıcak bir hal aldı, ancak yumuşak, düzgün sesi hiç değişmedi. "Oh, Evet."

"Ve o zamandan beri Julian'a hizmet ediyorsun."

Başını eğdi. "O benim efendim."

Başını salladı. Ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki. Kendisinin parçalarını nasıl bir araya getirmişti?

Bir şekilde özü hayatta kalmıştı.

O bir canavar değildi. Nazik ve düşünceliydi. Öz disiplinli ve terbiyeliydi. Böylesine parçalanmış bir inançla nasıl başa çıkmıştı?

Elinin onun elinin içinde sarılı olduğunu fark etti. Kendinden utanarak elini bırakmaya çalıştı ama adam elini daha da sıktı ve şöyle dedi: "Sana her şeyi anlattım,

Çünkü patronunuzun kim olduğunu bilmeye hakkınız var. Benim hakkımda bildiğiniz tüm bu şeyleri zihninizde uzlaştırabilmelisiniz ve bilmelisiniz ki benim gözetimim altındaki hiç kimse bir daha asla böyle bir zarara uğramayacak. Asla. Yemin ederim."

Farkına varmak onu yıktı. Onu rahatlatmak için bu kadar zaman ve çaba harcamıştı, üstelik kızın zaten gitmeye niyeti varken.

Ne de olsa dans dersine yetişemeyeceklerdi. Bir şey söylemeden devam edemezdi. Şimdi parmaklarını kavrama sırası ondaydı. Onun bakışlarıyla buluştu ve "Sabah ayrılmak zorundayım" dedi.

Adamın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra yerini soğukluğa bıraktı ve kızın dokunuşundan uzaklaştı. "Anlıyorum. Sizi herhangi bir şekilde kırdıysam özür dilerim."

Ne? Hayır!

Adam ayağa kalkamadan ceketinin kolunu yakaladı. "Hikâyeniz beni rahatsız etmedi. İnanılmaz derecede etkilendim ve üzüldüm ve o çocuğu başına gelen tüm o korkunç şeylerden korumak için bir şeyler yapabilmeyi diledim."

Soğukluğu biraz azaldı ama geri çekilmese de vücudu kaskatı kesilmişti. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama o zaman neden ayrılıyorsunuz? İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Artık korkmuyorsun ve dün gece yeterince memnun görünüyordun. Buna ne zaman karar verdin?"

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve yorgunluktan kuruyan gözlerini ovuşturdu. "Bu sabah. Sana söyleyecektim. Elbiseyi ve ayakkabıları asla giymemeliydim ama çok güzellerdi ve sana söylemeden önce tekrar vals yapıp yapamayacağımızı görmek istedim. Sadece doksan saniye daha fazla."

Adam kızın iki elini de tutup aşağı çekti ve kız, adamın yüzünü tamamen ona dönmek için bankın üzerine oturduğunu gördü. Yüz ifadesine bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Kadın tereddüt etti, aklı karmakarışık. Ona söylemek istemedi, belki bu bir tür tampon görevi görürdü. Ama ya öyle değilse? Malikânesine ne tür bir tehlike getirdiğini bilmeye hakkı vardı, böylece onu koruyabilirdi.

Buna karşı. Onu ya da diğerlerini cehalet içinde bırakarak onlara ihanet edemezdi.

"Güçlü bir düşman edindim," dedi. "Ve ikinci biri. Ortadan kaybolabileceğimi ya da beni bulsa bile sizin evinizde olmamın onu vazgeçirmeye yeteceğini düşünmüştüm ama bu sabah aptallık ettiğimi fark ettim. Sadece benim burada olmam bile seni ve diğer herkesi tehlikeye attı."

Sakin görünüyordu ama bakışları ölümcül bir hal almıştı. Eğer Vampir Balosu'nda da böyle bakmış olsaydı, kız dehşete düşerdi. Hal böyle olunca nefesi daraldı.

"Kim o?"

Adamın hâlâ her iki bileğini de nazik ve kırılmaz bir şekilde tuttuğunu fark etti. "Sanırım sana yeterince anlattım."

"Malphas, değil mi?"

Xavier'in adını yüksek sesle söylediğini duymak onu şoke etti ve kalbi göğsünde yavaş, sert bir çınlamaya başladı. Ellerini yumruk yapıp sıkarak Xavier'in elini çekti. Xavier onu biraz şaşırtarak bıraktı. "Bu ismi nereden biliyorsun?"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Geçmişinizi araştırdık. Las Vegas'ta bir kumarhanede çalışmışsınız. Kumarhanenin sahibinin kim olduğunu bulmak zor olmadı."

"Oh, Tanrım." Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu. Öne doğru eğildi ve alnını dizlerine dayadı. "Bunun izini sürebilir mi? Cinlerin bir şekilde bilgisayar sistemlerine girebildiğini ve internet kullanımını gözetleyebildiğini biliyorum. Yapabilir.

Bunu izleyebilir, değil mi?"

Xavier bir elini ensesine koydu, dokunuşu sabit ve destekleyiciydi. "Yavaş, derin nefes al. Hayır, bu kadar hızlı gelme. Biraz zaman ver. Bazı cinler elektronik sistemlere girme yeteneğine sahiptir, ancak sadece birkaçı bilgi baytlarının nasıl okunacağını anlayacak kadar teknoloji bilgisine sahiptir. Buraya gelmediğine göre, Malphas'ın Cinler'in izini sürmediğini varsayabiliriz. etkileşim."

"Tamam," dedi, onun dediği gibi yavaş ve derin nefes alarak. Siyah noktalar kayboldu. "Artık beni kaldırabilirsin."

Boynunun arkasındaki baskı hafifledi ve dik oturdu. Adam sırtını ovdu, hâlâ onu yakından izliyordu. "Daha iyi misin?"

Kadın hızlı ve sert bir şekilde başını salladı. "Evet."

Ona güven verici olduğunu anlayabileceği bir gülümseme verdi ama bakışları hâlâ ölümcüldü. Yüzyıllar boyunca, o kırık saf çocuk tamamen bilenmiş ve tehlikeli bir şeye dönüştü. Yine de bir şekilde bu ifadenin kendisine yönelik olmadığını anlayabiliyordu. Bu onu korkutmadı ama yine de sırtından aşağı bir ürperti aktı.

"Burası bana her şeyi anlatacağın yer" dedi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. Kollarını ovuşturdu. "Düşünmem gerek."

Adamın gülümsemesi genişledi. "Tess, şimdi o ön kapılardan çıkıp gitmene izin vereceğime inanıyor olamazsın, değil mi?"

Çenesini kaldırarak, "Evet, inanıyorum. Bu deneme yılı boyunca herhangi bir zamanda, ikimizden biri buna son verebilir."

Adam güldü, kadının tenini titreten sessiz bir sestir bu. "O zaman öyleydi. Bu ise şimdi."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Anlaşmamızı bu şekilde değiştiremezsin."

"İstediğim her şeyi yapabilirim," dedi ona. "Ve kalış şartlarını değiştirmek de dahil olmak üzere yapacağım. Gitmeye niyetli olduğunu zaten söyledin. anlaşmamız yok demektir."

"Ne diyorsun sen?" Midesinin alt kısmı düştü. "Beni burada esir tutamazsın."

"Tutamaz mıyım?" Tamamen acımasız görünüyordu.

Kadının sesi yükseldi. "Bana isteğim dışında bir şey yaptırmayacağına dair verdiğin o süslü sözler ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Ama gerçekten gitmek istemiyorsun, değil mi?"

Kadın adama ters ters baktı ve inkâr etmeye zorlamaya çalıştı ama adam bu sefer onu yakaladı.

"Konuşmaya başlasan iyi olur," dedi ona. "Eğer bana ne olduğunu anlatmazsan, Malphas'a gider ve ona sorarım."

"Yapma!" Hiç düşünmeden adamın yakasına yapıştı.

Adam onu omuzlarından tutup kendine çekti, sert, ısıltılı gözleri kızın gözlerinin içine bakıyordu. "Konuş."

"Kimsin sen?" dedi kadın, bakarak. "O yumuşak dilli, nazik adam nereye gitti?"

"Tam karşınızda ve çok kızgın. O sadece
"Sana kızgın olup olmadığını henüz bilmiyorum." Ona ince dudaklı bir gülümseme verdi. "Şimdi, ne

olacak mı? Ne olduğunu bana sen mi anlatacaksın yoksa Malphas mı?"

Kime baktığını biliyordu. Bu adam, onu öldürmeyi seçen on yıl boyunca savaşa gitmek için bir Vampir oldu. Sakince, "Seni bundan vazgeçiremem, değil mi?" dedi.

Adam başını yavaşça salladı, bakışları onun yüzünden hiç ayrılmıyordu.

"Peki. Tamam." Kadın hâlâ adamın yakasını tutuyordu ve adam da hâlâ kadının omuzlarını kavıyordu. Çok fazla yakındılar. Kadın adamın göğsünü itti ve bu sefer adam onu bıraktı. Uzaklaşarak ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Para konusunda iyi olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun? Malphas beni defterlerini tutmam için tuttu."

Hâlâ bankta otururken, sinir bozucu bir dikkatle onu izliyordu. "Onları sen mi pişiriyordun?"

"Hayır, kâğıt üzerinde hiçbir şey yok." Havada bir el salladı, balo salonunun kenarına ulaştı ve geri döndü. "Oyun komisyonu ile tamamen uyumlu görünüyor ve tüm kumarhane kârları için vergi ödüyor. Mesele bu değil."

Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "O zaman sorun ne?"

Omzunun üzerinden ona baktı. "Gördüklerim ve duyduklarım kumarhane hayatının kenarlarında oldu. Malphas'tan özel randevu almak için gelenler arasında gerçekten büyük borçları olan insanlar da vardı. Onların Sonrasında da duymamam gereken şeyler duydum." "Yüce Tanrım, kulak misafiri mi oldun?" dedi Xavier. Yüz ifadesi değişti ironik. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bilgi toplama konusunda sana verdiğim değerden çok daha yeteneklisin."

Karşısındaki büyük bebek koltuğunun ucuna doğru döndü.

Oturduğu yerde, Melisande ile onun çok hareketsiz figürü arasında bir şey olduğu yanılsamasını yaratmak istiyordu. "Öyle bir niyetim yoktu ve Melisande ile konuştuğunuz gece olanlara benzer bir şey de olmadı. Ben sadece . . .

Yakaladım

Orada burada konuşmalardan kesitler. Gerçekten de neler olduğunu fark etmemeye ya da ikiye ikiye bir araya getirmemeye çalıştım. Bu benim üniversiteden sonraki ilk işimdi ve çok iyi para kazandırıyor." Acı acı güldü. "Ama gururlandım

Öğrenci kredilerimi bu kadar çabuk ödeyebildiğim için heyecanlıydım ve her şeyin yolunda gitmesini istiyordum."

"Tess," dedi Xavier. "Ne halt ediyordu o?"

Bu onu kısa kesmesine neden oldu. Normalde o kadar nazikti ki, bu küfür iki kat şok edici gelmişti.

"İnsanları gittikçe daha büyük bahisler oynamaya ikna etti ve onlar da gittikçe daha fazla borçlandılar. Sonra onlarla buluşuyor ve ayrıldıklarında ölümüne hasta görünüyorlardı ama borçları affediliyordu." Piyanonun cilalı koyu renkli ahşabındaki bulanık görüntüsüne baktı. "Görünüşte bunun önemli bir şey olmadığını düşünebilirsiniz. Kumarhaneler onlarca müşterinin Her yıl milyonlarca batık borç. Ama gördüğüm insanların hiçbiri ertelenmiş gibi görünmüyordu. Birinin hasta olacağını söylediğini duydum, bir diğeri de karısına bunun asla bitmeyeceğini söyledi."

Çapraz kollarını piyanonun üzerine dayadı. Bakışları onu hiç terk etmedi. "Aldatıyor muydu?"

"Belki?" Kadın başını salladı. "Emin değilim. Ben kumarbaz değilim ve zaten oyunları da izlemedim. Sadece parayı ve insanları izledim."

"Pekâlâ," dedi. Yumuşak dilli adam geri dönmüştü, ama gözleri ona dikilmişti ve silah oydu. "Onlara ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Neden hiç bitmeyecekti?"

Ona bakmak çok dikkat dağıtıcıydı. Tekrar piyanonun içindeki bulanık haline baktı. "Sanırım onları bir şekilde haraca bağlıyor ya da zorluyordu, sadece borçları silinmişti, nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl olduğunu anlamaya çalışmayı unut. Sadece ne düşündüğünü duymak istiyorum."

"Ne düşündüğümü... ?" Sesi kesildi. Daha önce kimse ona bunu sormamıştı. Güvenebileceği kimsesi yoktu ve tüm bu durum o kadar dengesiz ve tehlikeli gelmeye başlamıştı ki, izlenimlerini kendine bile söylemeye cesaret edememişti. Düşünürken kaşlarını çattı ve adam onu acele ettirmedi. Sadece izledi ve bekledi.

"Sanırım oyunu çok sevdi. Her şeyiyle. Oynarken tamamen odaklanıyordu, sanki buna ihtiyacı varmış gibi."

"Kumarın kendisinden mi bahsediyorsun?" Xavier sordu.

"Evet." Bir işaret parmağının ucunu yansımadaki yüzünün soluk ovalinde gezdirdi.

"Yani bir bağımlı gibi mi davranıyordu?"

Başını kaldırdı ve bu kez konuşurken sesi daha emindi. "Evet. Belki de bir kumar bağımlısıdır ve tüm süreç onun için önemlidir."

onu. Ama her zaman birinin tuzağına düşmesiyle sonuçlandı."

"Çünkü ev her zaman kazanır," dedi.

"Aynen öyle." Tekrar ona odaklandı ve mahcup, kendini küçümseyen bir yüz ifadesi takındı. "Ta ki bir kez bu işe bulaşana kadar."

≡ ON ÜÇ ≡

Xavier genellikle sabırlı ve dengeli bir adamdı ama o anda içinde o kadar çok asi duygu kabarmıştı ki kendini dizginledi.

Güç oyunları oynayan ve muhtemelen kumar bağımlısı olan parya bir cinle mi uğraşmıştı?

Isırarak, "Ne yaptın sen?" diye sordu.

Bakışları başka yöne kaydı. "Onun işaretlerinden birine müdahale etmiş olabilirim."

Yüce Tanrım. Gözlerini ovuşturdu ve kendini biraz kontrol ederek konuşmaya zorladı. "Nasıl müdahale ettin?"

Başını omuzlarından birine doğru eğdi ve piyanonun cilalı yüzeyine tekrar daireler çizen parmağını izledi.

"Oğullarının ne tür bir borca girdiğini ve kime borçlandığını söylemek için ailesini arayabilirdim. Daha yirmi bir yaşındaydı, yani içki içip kumar oynayacak ve başını belaya sokacak kadar büyüktü ama henüz üniversiteyi bile bitirmemişti."

Onu izlerken ensesini ovuşturdu. "Ne oldu?" "Eathan'ın babası çok ileri gitmeden onu durdurdu. Eathan'ın babası

Vegas, Eathan'ın kumar borcunu ödedi ve onu tekrar eve sürükledi."

"Las Vegas'tan ayrılıp Vampir Balosu'na gittiğin zaman mı?" Kadın başını salladı.

Adam onun kederli halinden gözlerini ayıramıyordu. Koyu mavi elbisenin içinde onun bildiği kadar güzel görünüyordu. Elbisenin kesimi boynunun ve omuzlarının ince hatlarını vurguluyordu ve zarif

Köprücük kemiklerinin kanatlarını.

"Kaçırdığım bir şey var," dedi neredeyse kendi kendine. "Bu sadece hata yapan bir çocukla ilgili bir hikâye değil. Tüm bunların anlamı ne?"

Omuzlarını dikleştirdi ve ona dehşet ve üzüntüyle baktı. "Babası Senatör Ryan Jackson'dı. Malphas gerçekten ama gerçekten Eathan'ı tuzaĝa düşürmek istiyordu."

Daha ne olduĝunu anlamadan ayaĝa kalkmış, piyanonun etrafında dönmüş ve onun yanına gelmişti.

Kadın yüzünü ona d nd ĝ nde, adam onu tekrar omuzlarından kavradı. Ona dokunmaktan kendini alıkoyamıyor gibiydi. "Senatör Jackson Washington'daki birkaç önemli alt komitede görev yapıyor. Eĝer Malphas Eathan'ın kontrolünü ele geçirmiş olsaydı, bunu Jackson'a istediĝini yaptırmak için bir koz olarak kullanabilirdi."

"Biliyorum." Parmaklarını birbirine geçirdi.

Kaşlarını çattı, zihni kızın ona anlattıĝı her şeyi gözden geçiriyordu. "Hâlâ bir şey göremiyorum. Bütün bunlar haftalar önce oldu. Neden bugün gitmeye karar verdin?"

Aĝzının kenarları ařaĝı doĝru döndü ve karanlık bakışları ıslak, aşırı parlak bir parlaklık aldı. "  nk  bu sabah *Boston Herald*'da Eathan'ın Başkanlar Günü hafta sonunda Florida'dayken bir tekne kazasında  ld ĝ n  okudum.

Arkadaşlarından hiçbiri ölmemiş, sadece o ölmüş. Gazetede bunun korkunç bir fırtına olduĝu yazıyordu ama ben öyle olmadıĝını biliyorum. Malphas'tı ve hiçbir şeyi affetmedi ya da unutmadı. Eĝer Eathan'a bunu yapmaya istekliyse, senin hizmetkârlarından biri olsam da olmasam da bana da benzer bir şey yapmaya fazlasıyla istekli olacaktır."

Gözlerindeki acı karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Bütün akşam yapmak için sabırsızlandıĝı şeyi yaptı ve onu kollarının arasına aldı, ancak bu sefer vals için öngörülen uygun mesafede tutmadı, sıkıca kavradı. " ok özür dilerim."

 rkilmedi ya da geri çekilmedi. Bunun yerine kollarını adamın beline doladı ve ona yaslandı. "Eĝer hiçbir şey yapmamış olsaydım, çenemi kapalı tutsaydım, Eathan muhtemelen hâlâ hayatta olurdu."

Onun gergin bedeninde aĝlamamak için nasıl  abaladıĝını hissetti ve saçlarını okşadı. "Böyle d ş nemezsin. Malphas'ın  ocuĝu tuzaĝa düşürmesini ve babayı kontrol etmesini engellemeseydiniz, kim bilir bundan ne tür bir zarar gelebilirdi. Misilleme yapmayı seçmiş olması senin suçun deĝil. hata."

" yle hissediyorum," diye fısıldadı.  inden bir hıçkırık koptu. "Onu ben  ld rm ş m gibi hissediyorum ve nefsi müdafaa için ya da gerçekten mecbur kalırsam birini  ld rebileceĝimi düşünsem de, o şekilde ölmeyi hak etmedi ve ben bunu yapmak istemedim."

Yanağını başının üstüne yasladı ve gözlerini kapattı, hâlâ saçlarını okşuyordu. Buna benzer düşünceleri kaç kez düşünmüştü? Keşke kardeşi öldüğünde aile unvanını almak için rahipliği bırakmış olsaydı. Keşke her şeyi piskoposuna itiraf etmeseydi, belki de

Aeliana ve kocası hâlâ hayatta olacaktı.

"İnan bana," dedi saçlarına doğru, "anlıyorum."

"İşte bu yüzden gitmem gerekiyor." Sesi ceketinin içinde boğuklaşmıştı.

"Malphas inadına böyle bir şey yapabiliyorsa, beni bulduğunda neler yapabileceğini ancak Tanrı bilir. Çünkü er ya da geç bulacağını biliyorsun. Dikkatli davrandım ama o bir cin, Tanrı aşkına."

"Tamam," dedi hafifçe sakinleşirken. "Tamam."

Tüm sıkıntısının ortasında bile, bir parçası onu kollarında tuttuğu ve onun da buna izin verdiği gerçeğiyle tamamen tükenmişti.

Ona ne yapıyordu?

Onu Vampir Balosu'nda fark etmemeliydi ama fark etmişti. Ondan bu kadar hoşlanmamalıydı ama hoşlanmıştı.

Penceresini açık bulduğunda yatak odasına gitmemeliydi. O gece ona söylediği her şeyi daha sonra başka bir yerde de söyleyebilirdi ama odasına girmek istemişti.

Şu anda, ona karşı herhangi bir avantajı zorlamamalıydı. Ama yapardı.

Yüzüne bakabilmek için onu geriye doğru itti. "Burada kalacaksın ve bana yirmi dört saat vereceksin."

Yüzünü sildi. "Ve ne yapacağım? Bir günde ne başarılabilir ki?"

"Aslında oldukça fazla şey," dedi. "Başından beri yapmak istediğim şeyi yapacağım ve Malphas'la konuşacağım."

"Ne?" Kadın adamın yakasına yapıştı. "Yapamazsın! Dikkatini çektiğinizde neler yapabileceğini Tanrı bilir."

Ceketinin kumaşında yumruk yaptığı ellerine baktı ve bir gülümsemeyi bastırdı. O akşam ikinci kez onu tutmuştu. Ona, "Bana yirmi dört saat borçlusun," dedi.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye tersledi.

"Sana hizmetçilerimden biri olma şansını verdim," diye belirtti.

Kadın öfkeli bir itmeyle onu bıraktı. "Ben de sana altı haftalık sıkı çalışma ve fiziksel acı verdim. *Ödeştik*."

"Tess," dedi adam.

Sesindeki keskin emir onu ayağa kaldırdı. Kaşlarını çatarak ona baktı ve sustu.

Adam onun ellerinden birini tuttu ve dudaklarını ince parmaklarının boğumlarına bastırmak için elinin üzerine eğildi. Kadın elini onunkini kavramak için çevirdi. Adam doğrulurken sessizce şöyle dedi: "Bana kan verdin. Seni korumam gerekiyordu."

Yüzü buruşmaya başladı ama sonra çenesi sıkıldı ve ifadesini sertleştirdi. "Artık değil. İlişkimiz yok, hatırladın mı? Ben bitirdim."

Ona, "Yirmi dört saat içinde bu konuşmayı tekrar yapacağız. O zaman neye sahip olduğumuzu göreceğiz."

Adam gitmek için döndüğünde, kadın sertçe, "Bekle." dedi.

Adam başını eğerek durdu ve kadına doğru döndü. Bunu yapmayı ben seçiyorum, dedi hareketlerindeki yavaşlık. Bana emir veremezsin.

Kız, adamın hareketlerinin ne dediğini fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu. Adamın yüzünü ararken ellerini yumruk yaptı. Dişlerinin arasından, "Seni durduramam, değil mi?" dedi.

Adam konuşmadan başını salladı.

Ağır ağır nefes alarak ona baktı. Sonra, "Eğer bunu yapmakta ısrar ediyorsan, seninle yapacağım" dedi.

Adamın tepkisi ani ve sert oldu. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Bu benim sorunum ve benim hayatım," dedi. Yüz ifadesi kasvetli bir kararlılığa büründü. "Bunu benden alamazsın. Eğer denersen, Malphas'la temasa geçer ve onunla sensiz yüzleşirim. Saklanmaktan yoruldum. Bu işi bitirmenin zamanı geldi."

Öfkeli inkâr bir ateş topu gibi içinden geçti. Eğer Malphas'la yüzleşirse Malphas'ın yanında tanıklar ya da ona karşı kullanabileceği bir koz olmadan, bu onun ölümü anlamına gelecekti.

İçinde çelişkili dürtüler savaşıyordu. Onu durdurabilirdi. Onu itaat etmesi için büyüleyebilirdi. Yapabilirdi.

Hayır, yapamazdı. Onu zorlamayacağına ya da iradesi dışında bir şey yapmaya mecbur bırakmayacağına yemin etmişti. Kendini yok etmeye yönelik inatçı bir eylemde kararlı olsa bile bu hâlâ geçerliydi.

Onu sarsmak istedi. Hayır, istemiyordu, onu tekrar sıkıca kavramak istiyordu.

Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Ensesini ovuşturarak ona ters ters baktı. Kadın çenesini kaldırdı ve adam öfkesinin ortasında bile bu hareketten etkilendi.

Yine açıkça korkmuş olsa da bunu yapacaktı. Malphas'la tek başına yüzleşecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu. Onda öyle bir meydan okuma, öyle bir cesaret vardı ki. Ne tatlı, ne güzel bir ateş.

Öfkesi söndü. En başında onu kendisine çeken özellikleri gösterirken Şimdi onu suçlamak imkânsızdı.

"Eğer kabul edersem, beni izleyecek ve dediğimi yapacaksın," dedi. "Ciddiyim, Tess. Yaratıcı olmanın ya da emirleri görmezden gelmenin zamanı değil. Senin de haklı olarak belirttiğin gibi, söz konusu olan senin hayatın."

Dudakları sıkıca kıvrıldı.

Daha fazla dayanamayana kadar onun çelişkili dürtülerle boğuşmasını izledi. Alçak bir sesle, "Güven bana. Bunu hak ettim."

Kadın birkaç kez gözlerini kırptırdı, yüzü gergindi. Hadi ama, Tess. Söylemedi.

"Tamam." Sesi titriyordu. "Ne yapacağız?" diye sordu. İçinde yeni, bilinmeyen bir duygu daha kükredi, şiddetli ve vahşi.

Zihni olasılıklar arasında koşturup onları bir kenara atarken, ona gerçekten bakmadan onu düşündü. "Bana birkaç dakika ver," dedi ona. "Git üstünü değiştir ve sokak kıyafetlerini giy. Her ihtimale karşı bir gece çantası hazırla. O zamana kadar ne yapmamız gerektiği konusunda daha iyi bir fikrim olur."

Kadın başını salladı ve yürümeye başladı, ama sonra durdu ve ona döndü. Bakışları doluydu.

Adam bekledi ama kadın bir şey söylemedi. Bunun yerine, ona o kadar güzel, o kadar duygusal karmaşıklıkla dolu bir gülümseme verdi ki, adam bakmak zorunda kaldı.

Sonra kadın gitti ve etrafı birbirlerine anlattıkları hikâyelerin yankılarıyla çevrildi. Bu hikâyeler hayatlarını tahmin edemeyeceği şekillerde şekillendiriyordu.

Balo salonuna sessizlik çöktüğünde telefonunu çıkardı ve Google'da Eathan Jackson hakkında bir arama yaptı. Genç Jackson'ın ölümüyle ilgili birkaç makaleyi gözden geçirdikten sonra *Boston Herald*'daki makaleyi buldu web sitesine girdi ve tıkladı. Okuduktan sonra Raoul'u bulmaya gitti.

Raoul spor salonundaydı ve Diego ile konuşuyordu. Xavier içeri girdiğinde iki adam da sustu ve sorgularcasına ona baktı.

Ön hazırlıklarla vakit kaybetmedi. Raoul'a, "Birkaç dakika içinde Tess'le gideceğim ve ne zaman döneceğimizi garanti edemem," dedi. Diego'ya baktı.

"Lütfen cipi çekip

Gece çantamı üst kattan alabilir miyim?"

Diego'nun gözleri sorularla doldu ama başını salladı. "Elbette."

Genç adam gittikten sonra Raoul yüzünü ona döndü, ifadesi asıktı. "Pekâlâ, neler oluyor?"

Xavier de ona aynı şekilde asık bir yüz ifadesiyle baktı. Raoul'dan bir sır saklama ihtiyacı hissetmeyeli uzun yıllar olmuştu ama bu kez Tess'in yaptıklarına dair bilgi paylaşılamayacak kadar tehlikeli görünüyordu.

Belki Malphas'ın buraya gelmesi pek olası değildi ama gelirse, Malikânede sahip oldukları tek koruma cehalet olabilirdi. Malphas faaliyetlerinden ya da Tess'in yaptıklarından kimsenin haberdar olmadığını hissederse, buradaki herkesi rahat bırakabilirdi.

"Sana söyleyemem."

"Saçmalık," diye tersledi Raoul. Gerçek, ender rastlanan öfke vücudunu ve yüzünü sıktı. "Bana en son ne zaman bir şey söyleyemedin? Xavier, o ne yaptı?"

Durakladı ve sonra gülümsedi. "O doğru olanı yaptı." Diğer adamın yüzündeki hayal kırıklığını izledi. "Ben de doğru olanı yapıyorum. Ve şimdi senden de doğru şeyi yapmanı isteyeceğim. Bunu benim için yapar mısın?"

Raoul ellerini kısa saçlarında gezdirdi. Isırarak, "Elbette yapacağım. Allah kahretsin. Bunun doğru olduğuna emin misin, her neyse bu?"

Xavier ona, "Şu anda herhangi bir şeyden ne kadar emin olabilirsem o kadar eminim," dedi. "En kısa zamanda sana her şeyi anlatacağım."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı Raoul. "En azından bana nereye gittiğini söyleyebilir misin?"

"Muhtemelen Evenfall'a," dedi Xavier. "Sanırım Julian'ın yardımına ihtiyacımız olacak."

Diğer adam kaşlarını çatı. "Yanında bir destek olmadan Evenfall'da uzun süre kalacağın düşüncesi hoşuma gitmiyor."

Xavier başını salladı. "Sana daha önce defalarca söyledim, kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ama bu artık sadece seninle ilgili değil, değil mi?" Raoul'un bakışları keskinleşti. "Ya Julian'la -ya da başka biriyle- tek başına görüşmen gerekirse? Ne olacak?"

bu arada Tess'e ne olacak? Xavier, Evenfall en güvenli ya da en emniyetli yer değil, özellikle de tehlikeli ziyaretçiler varken. Ayrıca, eğer çok uzun süre burada olmazsan kana ihtiyacın olabilir. Ya benim gelmeme izin ver ya da en azından Diego'yu al."

Diğer adam haklıydı. Ne yapması gerekebileceğini bilmiyordu ve Tess'i yalnız bırakma konusunda iyi hissetmiyordu, henüz üstesinden gelemediği korku seviyesiyle değil. Evenfall yırtıcı hayvanlarla doluydu ve Julian'ın iyi korumaları olsa da, yeterince kıdemli bir Vampir onları alt edebilirdi.

"Peki," dedi. "Bu iyi bir fikir. Diego'yu ben alırım. Huzursuz olduğunu biliyorum."

Raoul hâlâ sinirli görünüyordu ama "Yeterince iyi. Teşekkür ederim."

"Yakında sizinle temasa geçeceğim ve elimden geldiğince size bilgi vereceğim." Xavier onun ellerine dokundu.

kolunu ve solunu.

Dışarıda gece aldatıcı bir dinginlik içindeydi. Dalgalar kıyıya hafifçe vuruyordu ve sudan esen rüzgâr serin ve ferahlatıcıydı.

Manzaradaki hiçbir şey yaklaşmakta olan fırtınayı ima etmiyordu.

Çimenlerin üzerinden Diego'nun cipi getirdiği otoparka doğru yürüdü. Oraya vardığında, Diego her zaman yanında taşıdığı gece çantasıyla evden çıktı.

Genç adam ona ulaştığında, "Git çantanı al. Sen de geliyorsun."

Diego'nun gözleri şaşkınlıkla parladı. "Hemen döneceğim." Koşarak uzaklaştı.

Xavier beklerken, ilk zil sesinde telefonu açan Julian'ı aradı. Julian'a "Zor bir durumla ilgili yardımına ihtiyacım var," dedi.

Nightkind Kralı, "Sana elimden geldiğince yardım edeceğim ama şu an iyi bir zaman değil. Justine yine kırımın dibinde, Melly ile New York'ta anlaştığınız takas tekliflerinin geçerli olmadığını iddia etmeye çalışıyor."

"Şaka yapıyorsun," dedi Xavier. "İyi niyet ve sağduyuya ne oldu?"

"Bir otobüs tarafından ezildiler. Yasal olarak haklı olduğu bir nokta var. Bu anlaşmaları yapmak için konsey tarafından yetkilendirilmedin. Justine bunu görmezden gelmek yerine ya Melly'nin geri dönüp bir anlaşma yapması

ya da konsey size New York'ta Melly ile yaptığınız görüşmeleri geçmişe dönük olarak örtbas etme yetkisi veren bir önergeyi kabul etmelidir." Julian'ın derin ve güçlü sesi sanki buzlu camla doluymuş gibi çıkıyordu. "Yani ya Melly Evenfall'a geri dönecek ya da tüm konsey yeniden toplanması gerekiyor."

Xavier yemin etti. Konseyin böyle bir önergeyi kabul etmek için yeniden toplanması gerekiyorsa, bu Julian'ın etkinliğine karşı bir başka lanetleyici kanıt olacaktı.

"Ben Sisifos'um Xavier," diye homurdandı Julian. "Ben cehennemde sıkışmış bir Vampir Sisifos'um, sonsuza kadar aynı kayayı aynı tepeye itmekle lanetlendim. Bu günlerden birinde Justine'in başını gövdesinden ayıracağım. omuzlar."

Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Sorun şu ki, içinde bulunduğum bu zor durum Julian, bekleyemez."

Aralarında bir sessizlik oluştu. "Tamam," dedi Julian. "Tüm bunlarla başa çıkmak zorundayız. Neye ihtiyacın var? Neler oluyor?"

Xavier ona "Bunu telefonda tartışmamalıyız," dedi. "Bunu yüz yüze konuşmalıyız."

Kısa bir sessizlik. Julian'ın ne düşündüğünü biliyordu. Neredeyse hiçbir konuda yardım istemezdi ve yüz yüze görüşmeleri gerektiğini düşünmesi isteğinin aciliyetini ortaya koyuyordu.

Julian, "Ne zaman geliyorsun?" diye sordu.

"En fazla yarım saat sonra," diye yanıtladı

Xavier.

"Geldiğinde beni bul." Julian veda etmeden bağlantıyı kesti. Xavier telefonunu cebine soktu.

Malphas, Tess'in peşinde. Justine, Evenfall'da ikamet ediyor. Bu gece gittikçe daha iyi olmaya devam etti.

- - -

I Tess odasında kot pantolonunu ve eski bir kablo örgüsü, yumuşak funda kazağını giydi. Diğer kıyafetlerini gri kanvas bir el çantasına doldurdu - başka bir

bir çift kot pantolon, iki kazak daha, birkaç tişört, düz siyah ayakkabılar Vampir Balosu'nda giydiği kıyafetler, tuvalet malzemeleri, iç çamaşırları ve saç fırçası.

Ne aldığını zar zor fark etti. Eski sokak kıyafetlerinin hiçbiri artık üzerine tam oturmuyordu. Hepsi vücudunda biraz bol duruyordu.

Nasıl göründüğünün bir önemi yoktu zaten. Kimsenin umurunda değildi, en azından kendisinin. Malphas'la yüzleşmek için makyaj yapmaya ya da güzel bir kıyafet giymeye ara vermeyecekti.

Malphas'la bir yüzleşme. Kelimeler kafasının içinde yankılanıyordu. Elleri titriyor, zihni paniğe kapılmış bir tavşan gibi daireler çiziyordu.

Güven bana, demişti Xavier. Ve haklıydı da. Bunu hak etmişti.

Ne olduğunu ya da ne zaman olduğunu bile bilmiyordu ama temel bir şey değişmişti. Tıpkı sürekli karar akışı ve Onu buraya getiren eylemler, belki de olanlar tek bir şey değil, hayal edebileceğinden çok daha farklı bir şeye dönüşen bir dizi olaydı.

Xavier'i birden fazla kez kızgın görmüştü. Konuşmuşlar, tartışmışlar, hatta birlikte gülmüşlerdi. Eathan ve babasıyla ilgili her şeyi itiraf etmek için kendini tutamadığında, öfkesine yenik düşmek ya da malikânedeki insanları tehlikeye attığı için ona saldırmak yerine, onu kollarının arasına almış ve ona sarılmıştı.

Onun zihninde "canavar" teriminin çok ötesine geçmişti, aslında şimdiye kadar tanıştığı en iyi adam olabilirdi.

Güven bana, demişti ve gözlerindeki bakış ... savunmasızdı. Güvenmesi onun için önemliydi. Genelde o kadar dengeli, o kadar kendine güvenen biri idi ki, bu ifade onu eski alışkanlıklarından ve zihin yapısından uzaklaştırmıştı.

Çantasının fermuarını çekti. Bir an için öylece durdu ve sade, huzurlu odasına baktı. Boş havada, "Sanırım aptalca bir işe gidiyoruz," dedi.

Her neresiyse artık.

Ama adam bana güven demişti, o yüzden güvenecekti. Bağlantıları, hakkında hiçbir şey bilmediği insanlardan-yaratıklardan oluşan bir ağı ve yüzyılların bilgi ve deneyimine sahipti. Bunun bir anlamı olmalıydı. Çok şey ifade etmeliydi.

Dürüst olmak gerekirse, bunun makul bir değerlendirme olup olmadığını ya da kendisinin de aptalca bir umuda kapılıp kapılmadığını bilmiyordu.

Kot ceketini giydi, çantasını omzuna attı, ışığı kapattı ve odadan çıktı.

Ön kapıya yaklaştığında Diego'yla karşılaştı. Siyah deri bir ceket giymişti ve omzunda da bir çanta vardı. Kadın durdu. "Nereye gidiyorsun?"

Omuz silktilti. "Sanırım ben de seninle aynı yere gidiyorum, chica." "Tanrım, umarım öyle değildir," diye mırıldandı. "Nereye gittiğimi bilmek istemezdim.

en kötü düşmanım."

Sırttı ve kapıyı açtı. "Sanırım öğreneceğiz, değil mi?"

Birlikte dışarı çıktılar. Çimenlikte, Xavier'in Lexus'unun yanında durduğunu ve açıkça onları beklediğini gördü.

O ve Diego yaklaştılar ve yaklaştıklarında Xavier Diego'ya, "Lütfen sür," dedi.

"Elbette." Diego sürücü koltuğuna geçerken, o ve Xavier arkaya tırmandılar.

Arabanın içi pahalı deri ve hafif bir araba kokuyordu.

Xavier'e ait olduğunu anladığı erkeksi tıraş losyonu. Sinirden gerilmek yerine kendini rahatlatırken buldu. Onun kokusunu rahatlık ve güvenlikle ilişkilendirmeye başlamıştı.

Adam onun yanında uzanıyordu, son derece sakın ve kendi içinde rahattı zayıf bir avcı kedi gibi. Gösterge panelinden gelen loş ışıktaki gözleri zekâyyla parlıyordu.

Emniyet kemerini takarken Diego dikiz aynasını düzeltti ve Xavier'e baktı. "Nereye?"

"Evenfall'a," dedi Xavier.

Diego başını salladı, aracı ters çevirdi ve ön kapılara doğru sürdü, bu sırada bağırsakları sıkıştı ve kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Vampirlerle dolu bir kaleye, Nightkind malikânesinin tam kalbine gidiyorlardı. Haklıydı; bu yolculuğu en kötü düşmanına bile yapmak istemezdi.

Xavier'in eli kalçasına bastırıldığı yumruğun üzerine kapanınca yerinden sıçradı. Ona bakmak için gözlerini açtı ve Xavier ona yan ve çarpık bir gülümseme verdi.

"Olumlu bir şeyler düşün, *querida*," dedi ona. "Her zaman olumlu bir şeyler düşün. Bu kalp atışlarını sakınleştirecek ve zihnini boşaltacaktır."

Açılı dikiz aynasından Diego'nun ikisine de keskin, çatık kaşlı bir bakış attığını gördü. Tedirgin görünüyordu ve nedenini merak etti.

Xavier'in yumruğunu tutuşu her zaman olduğu gibi sabit ve nazikti. Düzgünce nefes aldı, kendi karmakarışık sinir yığınının yerine onun rahat ve uyanık varlığına odaklandı ve kendisini şaşırtacak şekilde neredeyse anında sakınleştirdiğini fark etti.

"Gerçekten her şeyin yoluna gireceğini mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Gerçekten istiyorum," diye cevap verdi, aynı sessizlikle.

"Gitmek için bir yol bulabiliriz
ve diğer tarafa ulaşabilirsin."

Sıkıllı yumruğu çözüldü ve parmaklarını onunkilere geçirmek için elini çevirdi. Çarpık gülümsemesi genişleyerek gerçek bir sıcaklığa dönüştü. Kızın parmaklarını sıktı.

Yirmi dakikalık yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdiler, ta ki Evenfall denizden sürünerek çıkmış devasa bir leviathan gibi önlerinde belirene kadar.

Kısa süre sonra Diego onları kıyı şeridine yaklaştıran dar, çakıllı bir yola saptı. Kaleye ağaçlardan ya da başka herhangi bir engelden arınmış geniş, açık bir alandan yaklaştılar. Görünen tek şey uzun otlar, kayalık bir zemin ve okyanustu ve bunların hiçbirinin tesadüf olmadığından emindi.

Kalenin duvarının dibine yerleştirilmiş, isimsiz görünümlü bir garaj kapısına yanaştılar ve durdular. Metal kapılar dev bir ağız gibi açılarak yükseldiğinde güvenlik kameralarını fark edecek kadar zamanı vardı.

Diego arabayı içeri sürdü ve Evenfall onları yuttu.

≡ ON DÖRT ≡

Inside tamamen normal bir yeraltı otoparkıydı. Bir güvenlik kapısını geçtikten sonra, Diego bir rampadan aşağı indi ve bir park alanına girdi.

YEDEK dedi.

Motoru durdurduğunda Xavier ona, "Lütfen çantalarımızı odama götür ve yeni talimatları duyana kadar orada bekle," dedi.

Diego koltuğunda dönüp ikisine de kaşlarını çatarken Tess elini Xavier'in elinden çekti.

"Sadece odalarınızda beklememi mi istiyorsunuz?"

"Sen destek olarak buradasın," dedi Xavier. "Eğer tek başıma hareket etmem ya da beklenmedik bir şeyle ilgilenmem gerekirse, sen Tess'i koruyacaksın. Tahmin edilemeyecek bir görevi tamamlamak için buradayız. Ayrıca, eğer daha uzun süre burada kalırsak

Gece boyunca kana ihtiyacım olabilir."

Diego, yüz ifadesi takınmadan, "Bu yüzden bebek bakıcısı ve ıslak bar olarak görev yapmak üzere buradayım" dedi.

Xavier'in yüz ifadesi donuklaştı. Büyük bir nezaketle, "Şu anda sizden istediğim şey bu, evet," diye cevap verdi.

Bir süre sonra Diego, "Sadece kontrol ediyorum patron. Hey, en azından arada sırada evden çıkmak iyidir, değil mi?"

Ses tonu hafiflemişti ama neşesi Tess'e sahte geliyordu. Başını ellerinin arasına aldı ve ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Emin bir şekilde Yakında Malphas'la yüzleşeceğini bildiğinden, Diego'nun canını sıkan her neyse ona ayıracak duygusal bir odası yoktu.

Xavier onun kalçasına dokundu. "Hazır mısın?" Hayır. Hayır.

Başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve "Evet," dedi. "Benimle gel."

O sırada kadın da cipten indi ve adam ona metalle güçlendirilmiş bir güvenlik kapısından geçerek beton bir merdiven boşluğuna kadar eşlik etti.

yerini taş duvarlara ve basamaklara bıraktı. Merdivenlerden yukarı çıkmak, günümüzden çok geçmişteki bir yüzyıla geçmek gibiydi.

"Neden bu?" diye mırıldandı. Kendi kendine konuşuyordu ama önden giden ve bir adım daha ileride olan Xavier dönüp tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Neden bir kale?" diye sordu ona.

"Bu malikânede büyük miktarda mali ve kişisel güce sahip olan çok yaşlı Vampirler var. O zamanlar, Julian ve efendisi Carling, güç ve yaş göstergesi olan bir yapının, bu Vampirlere geldiklerinde doğru otorite notasını vuracağını düşündüler.

Kaliforniya'ya yerleşmek. Ayrıca, oldukça savunmasızdır ve hiç penceresi olmayan çok sayıda iç oda vardır. Burası koridorlar ve özel geçitlerle dolu, bu yüzden alışana kadar biraz kafa karıştırıcı olabilir. Kaybolmamanızı ya da kendi başınıza dolaşmamanızı öneririm."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye mırıldandı, adamın kendisini gayet net duyabildiğini bilmesine rağmen.

Merdivenleri çıkmaya devam ettiler ve gittikçe genişleyen ve trafiği artan bir dizi koridor boyunca ilerlediler. Onlar geçerken vampirler dönüp onlara bakıyor, bakışları merakla Tess'in üzerinde dolanıyordu.

Kendisinde de onlara ayıracak duygusal bir yer olmadığını fark etti. Xavier'in yanında yürürken, kendini malikânenin arkasındaki sahilde geziniyormuş gibi güvende hissediyordu.

Belki bu olumlu bir imajdı, belki de Xavier'in yanlarından geçen herkesten daha tehlikeli olduğunu ve onun tarafında olduğunu iliklerine kadar biliyordu.

Bana kan verdin, demişti. Seni korumam gerekiyordu. Ve ona güvenmişti.

Son derece modern, koyu gri takımlar giymiş biri kadın biri erkek iki Vampir tarafından korunan maun ağacından yapılmış devasa bir kapıya geldiler.

Adamın ortalama yüz hatları ve kızıl saçları vardı, ancak uzun boylu, atletik görünümlü kadın koyu kahverengi teni ve pürüzsüz, şık siyah saçlarıyla dikkat çekiciydi. Xavier yaklaşırken kadın, "İçeri girin efendim. Sizi bekliyor."

"Çok iyi. Teşekkür ederim, Yolante." Onlar kenara çekilirken, Xavier adama başıyla selam verdi ve Tess'i Nightkind Kralı'nın kişisel odasına götürdü.

Julian büyük granit şöminede yanan ateşin önünde duruyordu. Nightkind Kralı'nın kolları çaprazdı ve bir Bluetooth kulaklıkla konuşuyordu. Solmuş kot pantolon, eski, yara izli kovboy çizmeleri ve geniş, kaslı göğsünü saran siyah bir tişört giymişti. Vampir Balosu'nda giydiği pahalı, şık gece kıyafeti kaba görünüşünü vurgularken, bu kıyafet ona yakışmış gibi görünüyordu.

Odaya girdiklerinde Julian başını kaldırdı. Hâlâ konuşuyordu, bir parmağını kaldırdı ve Xavier başıyla onayladı.

Julian'ın konuşmasını bitirmesini beklerken, Tess merakla etrafına bakındı. Her ne hayal etmiş olursa olsun, Julian'ın yaşam alanının gerçekliği öyle değildi. Sade bir yerdi ve gerçekten sahip olması gereken zenginlik ve güç hakkında neredeyse hiçbir ipucu vermiyordu.

Siyah deri koltuklar şöminenin önüne dizilmişti ve aralarında kalın, ağır bir yün halı vardı. Sade, sağlam ahşap masalar ve uyumlu bir dolap mobilyaları tamamlıyordu. Tek ifade Savurganlık, bir taş duvara hakim olan ve İtalyan ya da en azından Avrupalı gibi görünen güneşle ıslanmış bir sahneyi tasvir eden devasa bir manzara resmiydi.

Sehpanın bir ucuna bir dizüstü bilgisayar ve bir yığın kâğıt yığılmıştı. Julian telefon görüşmesini bitirdi, Bluetooth cihazını kulağına dayadı, sonra da çıkarıp masaya fırlattı.

"Melly telefonuna cevap vermiyor," dedi Xavier'e. "Reklamcısı yeni bir çekim için mekânda olduğunu iddia ediyor. Tatiana da Light Fae'nin zamanını boşa harcamaya ve zaten üzerinde anlaşılmış olan teklifleri yeniden yapmak için başka bir temsilci göndermeye niyetli değil. Lanet olsun."

"Bana bir dakika verin." Xavier cep telefonunu çıkardı, bir numara çevirdi ve bir dakika sonra, "Merhaba Melly, nasılsın?" dedi. Julian'a alaycı bir bakış atarak durakladı. "Aferin sana. Aspen'e bir kayak gezisi keyifli."

Julian'ın sert ifadesi öfkeyle karardı. Elini uzatarak öne doğru yürüdü ve sessizce telefonu istedi. Xavier geri çekildi ve uyarırcasına başını salladı.

Xavier telefona, "Dinle, senden bir iyilik isteyeceğim. Evet, Julian'ın neden arayıp mesaj bıraktığıyla ilgili. Hayır, söz veriyorum, Evenfall'a geri dönmeni gerektirmiyor. Senden tek istediğim, 'Julian, Xavier'le benim yaptığımız tüm takas tekliflerine katılıyorum' demen.

New York'ta konuştunuz.' Sonra Julian şöyle diyecek: "Melisande, Xavier ile New York'ta konuştuğunuz tüm ticaret önerilerine katılıyorum. Birbirinizle gerçekten konuşmak zorunda değilsiniz, sadece kelimeleri söyleyin.

Bu arada ben de seni hoparlöre alıp her şeyi kaydedeceğim, tamam mı?

Teşekkür ederim."

Tess hayranlıkla izlerken, Julian'ın gözleri kıpkırmızı oldu. Dudakları sessiz bir hırıltıyla geriye doğru sıyrıldı, ellerini kaldırdı, parmakları kıvrıldı ve karşısındaki görünmez bir kişiyi boğuyormuş gibi bir pandomim yaptı.

Xavier telefonunun ekranını kontrol etti. "Melly, şu anda hoparlörü açtım. Beni duyabiliyor musun?"

"Elbette." Hafif Fae prensesinin sıcak sesi odada net bir şekilde duyuluyordu.

"Tamam." Xavier'in başparmağı ekranın üzerinde hareket etti. "Şimdi seni kaydediyorum. Başla."

Melisande, "Julian, Xavier ve benim New York'ta konuştuğumuz tüm takas önerilerine katılıyorum," dedi.

Xavier Julian'ı işaret etti. Nightkind Kralı homurdandı, "Melisande, Xavier ile New York'ta konuştuğunuz tüm ticaret önerilerine katılıyorum. New York. Bir kez olsun şu lanet telefonu açsan ölür müydün?"

"Asla bilemezsin," dedi Melisande. "Olabilirdi."

"Eğer seni bir daha elime geçirirsem," diye tersledi, "seni öldüresiye döverim."

"Hayal kurmaya devam et," diye alay etti. "Tek dileğin tüm bu harika şeylere tekrar sahip olabilmek ve söz veriyorum bu asla olmayacak."

Xavier hızla, "Tamam, tekrar teşekkürler," dedi.

Melisande'nin sesi büyük ölçüde değişti ve bariz bir şefkatle, "Ne zaman istersen, sevgilim. Hoşça kal."

Xavier telefonu kapattı. Bir an için o ve Julian birbirlerine baktılar ve kendi sorunlarının ciddiyetine rağmen Tess gülmemek için kendini zor tuttu. Yüzünü düz tutmaya çalışarak bir elini ağzına götürdü.

Xavier, "Güzel ya da ağırbaşlı değil," dedi. "Ama bu ikiniz arasındaki bir anlaşmanın kaydı. Belki Justine'i vazgeçirmek için yeterli olur, çünkü konseyin diğer üyelerinin bunu hoş karşılamayacağını biliyorsun.

Zaten çözülmüş gibi görünen teknik bir hukuk meselesi yüzünden yeniden toplantıya çağrılmak."

"Bunu kabul ediyorum," dedi Julian. "Justine'i bu konuda geri çekebilir ve en azından gelecek yılki konsey oturumlarına kadar Evenfall'dan atabilirim."

Xavier durakladı. "Gavin muhtemelen son kısmı kesebilir, eğer o kısmı gizli tutmak istersen."

"Tamam. En kısa zamanda bana kısaltılmış bir kopyasını getir. Şimdi, telefonda konuşamadığınız konu hakkında konuşalım." Julian Tess'e baktığında bakışlarındaki kırmızılık kaybolmuştu. "Seni hatırlıyorum. Vampir Balosu'nda Xavier ile görüşmüştün. Evenfall sunucusundaki herkese bir e-posta gönderen sendin. Ben de dahil."

Neşesi kaçtı ve gergin bir şekilde başını salladı.

Julian birkaç dakika boyunca onu baloda gösterdiği klinik kayıtsızlıkla inceledi. Xavier'e döndü. "Anlat bana."

"Malphas adındaki pariah cini duydun mu?" Xavier sordu.

Julian'ın karanlık bakışları daraldı. "Las Vegas'ta yaşayan biri. En büyük kumarhanelerden birinin sahibi. Ne olmuş ona?"

Xavier, "Malphas'ın Florida'da Senatör Jackson'ın oğlunu öldürmüş olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var" dedi.

Julian'ın ifadesindeki ilgisizlik buharlaştı. "Neden böyle düşünüyorsun? Beni ikna et."

Xavier Tess'e baktığında Tess başını salladı ve Xavier açıklamaya başladı. Julian'ın kaşları dinlerken çatıldı. Xavier sözlerini bitirdikten sonra Nightkind Kralı Tess'e baktı. Daha önce soğukkanlıydı ama şimdi karanlık bakışları ürpertici bir hal almıştı.

"Dünyada bu iddiada bulunan tek kişi sensin," dedi.

Julian'ın bu ifadeyle ne demek istediğini anlamak imkânsızdı ama Xavier hâlâ sakin ve rahat görünüyordu ve ona güven verici bir gülümseme verdi. Kadın zorlukla yutkundu. "Sanırım öyleyim."

"Bunu senden duymak istiyorum," dedi Julian. "Bana bunun doğru olduğuna inandığını söyle."

Nightkind Kralı'nın delici bakışlarıyla karşılaştı ve net, kararlı bir sesle, "Tüm bunlar olurken kumarhanedeydim. Eathan'ın gittikçe daha fazla kumar oynayarak kendine bir çukur kazmasını izledim ve gördüm ki Malphas onu baştan çıkardı. Senatör Jackson'ın ofisini aradım ve onunla doğrudan konuşana kadar tüm kapı bekçilerini geçtim ve ona Eathan'ın başının belada olduğunu söyledim. Senatör Jackson ve koruma ekibini gördüm.

kumarhaneye vardılar ve kısa bir süre sonra Eathan'la birlikte ayrıldılar." Durakladı. "Eathan'ı Malphas'ın öldürdüğüne inanıyorum."

Julian'ın yüz ifadesi değişmemişti. "Jackson'ın oğlu denizde öldü. Ölüm yeri tam olarak tespit edilebilse bile -ki bu pek olası değil- bölgenin bir adli büyü kullanıcısı tarafından taranması için artık çok geç. Bunu yapamazsınız. hiçbir şeyi kanıtlayamaz."

Kalbi sıkıştı. Tekrar Xavier'e bakarak, "Hayır efendim, korkarım yapamam. Ama benim için Eathan'ın ölümünün zamanlaması ve şekli zorlayıcı."

Julian kanepeye oturdu, çizmeli ayaklarını masaya dayadı ve kollarını kavuşturdu. "Sesindeki inancı duymakla birlikte, bunu ikna edici bulup bulmaman ya da doğru olduğuna inanıp inanmaman kimsenin umurunda değil. Bu çok ciddi bir iddia ve hiçbirini doğrulanamıyor. Güvenilir bir tanık olup olmadığınız konusunda henüz bir şey duymadım. Bildiğim kadarıyla, folyo şapkaların uzaylıların düşüncelerinizi işgal etmesini engellediğine de inanıyor olabilirsiniz."

Xavier kıpırdandı. "Julian."

Nightkind Kralı sabırsızca eliyle işaret etti. "Bir noktaya değiniyorum. Bütün bunlar birinci nesil bir Cine karşı senin sözüne dayanıyor."

Malphas onu ortadan kaldırılabileydi, bu bile olmazdı.

Umutsuzluk onu ele geçirmeye çalıştı. Gözlerini kapatarak onunla savaştı. "Biliyorum," diye fısıldadı.

Omuzlarına bir şey yerleşti. Şaşırarak gözlerini tekrar açtığında Xavier'in ona katıldığını ve kolunu omuzlarına doladığını gördü. Donmuş kalbine rahatlık çalındı. Julian o karanlık, delici bakışlarıyla ikisini de izlerken, dayanamayıp bir kolunu onun zayıf beline doladı.

Xavier, "Jackson'ın oğluna ne olduğuna gelince, senin sözüne karşı onunki olabilir ama Malphas'ı gördüğün başka hiç kimse için bu doğru değil," dedi. tuzağa düşürmek."

Julian uzandığı yerden doğruldu ve öne doğru oturdu.

Xavier'in berrak, gri-yeşil bakışları zeki ve sıcaktı. Ona gülümsedi. "Başka insanların büyük borçlar yaptığını gördün ve söyledikleri şeylere kulak misafiri oldun. Herhangi bir isim hatırlıyor musun?"

Gözlerini hızla kırptırdı. "Evet."

"Peki ya karısıyla birlikte olan adam? Asla bitmeyeceğini söyleyen adam."

Başını sallayarak, "Onları hatırlıyorum. Minnesota'da bir adresleri vardı."

Julian masadan bir kâğıt ve kalem aldı ve kadının eline tutuşturmak için ona doğru yürüdü. "Hatırlayabildiğin tüm isimlerin bir listesini yap."

Kanepelerden birine geçerek bir şeyler karalamaya başladı.

Göz ucuyla Julian'ın dolaba doğru yürüdüğünü, onu açtığını ve kan şarabına benzeyen bir şişe çıkardığını gördü. Xavier ona katılırken yakut kırmızısı sıvıyı iki bardağa boşalttı.

Julian bardaklardan birini Xavier'e uzattı, o da başını salladı. Julian omuz silkerek başını geriye attı ve sıvıyı içti.

Julian sordu, "Bütün bunlarla amacınız ne? Bu bilgi sayesinde politik bir koz elde edemeyeceğiz. Cinlerle pazarlık yapmanın zor olduğu bilinir ve paryalar zaten verdikleri sözü tutmazlar. Doğrudan bir saldırı olsaydı, onu kıştırabilirdim, ama sadece kısa bir süre için. Eğer onu sıkıştırmaya karar verirsek, onu öldürmek zorunda kalırız ve bunun için çok fazla desteğe ihtiyacımız olur ve şu anda, müttefiklerimizden hiçbirinin o kadar güçlü bir Cin ile savaşmanın gerektireceği türden bir hasarı üstlenmeye istekli olacağını sanmıyorum."

Julian'ın onunla konuşmadığı açık olsa da, sesini alçaltmaya zahmet etmedi ve Xavier de etmedi.

"Aradığımı tek koz sigorta," dedi Xavier. "Ne tür bir sigorta?"

"Halkımın misilleme korkusu olmadan yaşamasını istiyorum ya da bir tür İntikam saldırısı. Tess'in özgür olmasını ve ne yapmak istiyorsa onu yapmasını istiyorum.

Malphas'ın, sadece onun hayatının tehlikede olduğuna inandığı sürece ne yaptığını biliyor, ancak bu kadar basit olsaydı, tek yapmamız gereken şüphelerimizi kamuoyuna açıklamak olurdu. Bunu bir adım daha ileri götürmeliyiz.

Jackson'ın oğluna yaptığı gibi ondan ya da başka birinden intikam almayacağından emin ol."

Söyledikleri kafasına dank ettiğinde nefes almayı bıraktı. Kendisiyle ya da az önce duyduklarıyla ne yapacağını bilmiyordu.

Xavier sadece tehlikeli bir sorunu çözmek için onunla birlikte çalışmıyordu. Aktif olarak onu savunuyordu.

Daha önce hiç kimse onun için ayağa kalkmamıştı. Hiç kimse, hiçbir şey için. Koruyucu ailelerinden hiçbiri -kesinlikle çocuklara kemerle vurmayı seven o piç kurusu- ve birlikte koruyucu ailelik yaptığı diğer çocukların hiçbiri.

Tess her zaman güçlü olan, onları koruyan kişiydi. Belki de Eathan en başta bu yüzden ona ulaşmıştı. Yardıma ihtiyacı vardı ve o da yardıma koşmuştu.

Tess kavramın büyüklüğünü sindirmeye çalışırken Julian bardağını doldurdu ve "Bütün bunları hizmetkârlarından biri için yapacağını bilebilirdim," dedi.

Julian'ın sesindeki ifadeyi çözmek imkânsızdı ve o bunu denemedi bile. Onun ilgilendiği Xavier'di ve gizlice onu izledi.

"O artık benim hizmetçim değil."

Sadece ateş ve birkaç gömme ışıkla aydınlatılan oda güçlü gölgelerle doluydu ve Xavier profilden duruyordu. Julian'ın geniş, uzun boyundan daha inceydi ve daha zarıftı ama daha az erkeksi değildi.

Julian bir savaş baltası ya da belki de bir trebuchet idiyse, vurmak ve kaba kuvvet için inşa edilmişse, Xavier bir meçti, zarif ve teke tek dövüşte ölümcül. Basit, mükemmel zamanlanmış bir hamleyle kalbi delip geçebilirdi, Bedenin ve ruhun geri kalanı şaşkın ve ölmek üzereyken.

Kalbi delmek. Bunu düşündü.

Evet, ona bakarken ve söylediklerini dinlerken tam olarak böyle hissediyordu.

Julian Tess'e kaşlarını çatarak hızlı bir bakış attı. Başını eğerek önündeki kâğıda odaklandı. "Cinler her ne kadar dışlanmış kişileri polise teslim etmekte isteksiz olsalar da, sanırım Soren'le konuşsam iyi olacak. Ben Soren'e gidiyorum. çağırımı diğer odada yap."

Tess, Mürver Irklardan pek fazla kişi tanıımıyordu ama Mürver mahkemesinin başkanı olarak Soren'in adını tanıdı. O da kendi türünün en Güçlülerinden biri olan bir başka birinci nesil Cindi.

Xavier başıyla onayladı ve Julian odadan çıkarken, onun yanına oturmak için kanepeye doğru yürüdü. Kalem ve kâğıdı yüzüstü masanın üzerine koydu ve ona döndü.

"Aklına gelen herkesi yazdın mı?" diye sordu.

"Evet." Dürtüsünü sorgulamadı. Bunun yerine öne doğru eğildi, kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. "Çok teşekkür ederim

her şey."

Sert bir şekilde hareketsiz duruyordu, zayıf, güçlü vücudu taş gibiydi.

Yaptığı şey kafasına dank etti. Geri çekilmeye başladı. "Özür dilerim. Ben sadece-" Kollarındaki taş adam çözüldü ve kolları ona dolandı, onu göğsüne yasladı. Kulağına "Nedir bu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Tek bildiğim, hiç kimsenin beni şu anda senin yaptığın gibi savunmadığı."

Kolları sıkılaştı ve başının arkasını kavradı. "Bu onların kaybı, çünkü sen bunu hak ediyorsun."

Başını salladı ve fısıldayarak, "Buna inandığımı sanmıyorum ama yine de minnettarım. Tüm bunları yapıyorsun, üstelik daha senin refakatçin olup olmayacağımı bile konuşmamışken."

Ona bakmak için geri çekildi. Ona bu kadar yakınken, kız yüzündeki gri-yeşil gözlerinin ince renginde mutlak bir netlik vardı. "Bir konuda açık olmalıyız, Tess. Seni bir daha ailemden biri olarak görmek istemiyorum. görevlileri."

Bir dizi duygusal kapının açıldığını hissettikten sonra, hayal kırıklığı acımasızca sert bir şekilde vurdu. Yapmamaya çalışsa da irkildiğini hissetti ve başını sallayarak bunu maskeleyemeye çalıştı. "Anlıyorum," dedi sıkıca. "Çok fazla tehlikeli bilgi sakladım-"

Uzun, soğuk parmaklarıyla çenesini tutarak başını eğdi ve onu öptü.

Temiz bir şok şimşegi onu vurdu. Tekila içiyormuş gibi hissetti. Dudakları sert ve şaşırtıcı derecede şehvetliydi. Kız donakalmış ve zihni kekeleyemeye başlamışken, adam ağzını eğerek kızın dudaklarını tamamen kapladı. Dudaklarını araladı ve kısa, samimi bir keşifle içine daldı.

Adam geri çekildiğinde, kadın ağzını kapatmayı unuttu. Gözlerini ona dikti.

"Hizmetçilerimden birini asla öpmem," dedi ona. "Bunu biliyorsun." "Asla ... Öpmezsin..." "Ben, um." dedi.

Bir eliyle yüzünü kavrayan adam, başparmağıyla ıslanan dudaklarını sildi. "Şu anda sana tek bir sorum var."

"Elbette," diye mırıldandı belli belirsiz. Zihni hâlâ adamın dudaklarının onunkilere dokunduğu anda donup kalmıştı. "Ateş et."

Onun alnından ve yanağından öptü. "Benden hâlâ korkmuyorsun, değil mi?"

"Ne?" dedi kız. "Pfft, hayır."

Bakışları, aralarında rahatlama ve zevk başta olmak üzere şaşırtıcı bir dizi duyguyla parıldıyordu. Bir başka şaşkınlık sarsıntısıyla, onun hakkında ne düşündüğünü gerçekten önemseddiğini fark etti.

"Güzel," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Bakışları adamın dudaklarındaki zarif, şehvetli çizgilere kaydı. Adamın dudaklarını kendi dudaklarında hissedemeyecek kadar büyük bir şok içindeydi. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya, tekrar deneyimlemeye aç bir şekilde onu öptü.

Adamın tepkisini, vücudunun hızla yer değiştirmesinde ve nefesini tutmasında hissetti. Ama nefes almasına gerek olmadığını fark etti. Bunların hepsi gereksizdi, hepsi onun içindi. Ağızları sanki birbirleri için yaratılmış gibi birbirine uyuyordu.

Bu her şeyi yenmezse, diye düşündü puslu bir şaşkınlıkla. Hayatımın en seksi öpüşmesini yaşıyorum.

Bir Vampirle.

Ama herhangi bir Vampirle değil.

Tanıdığım en iyi adamla hayatımın en seksi öpüşmesini yaşıyorum.

- - -

Tess'in dudakları Xavier'inkilerin altında sıcacıktı, çok sıcaktı ve ay ışığında eğirilmiş ipek kadar yumuşaktı. Elmacık kemiğinin gururlu açısını eliyle takip etti.

Parmak uçlarıyla onun dilini nazikçe okşarken, aklına eski bir metinden bir parça geldi.

Bak, sen güzelsin, aşkım. Bak, sen güzelsin.

Nefes almak zorundaydı. Almak zorundaydı. Ölümünden bile eski bir içgüdüydü bu. Sadece saçlarının kokusunu alabilmek için derin, fiziksel olarak gereksiz bir nefes aldı ve başımın büyük belada olduğunu düşündü.

Bir Güç dalgalanması dikkatini çekti. Diğer odadan geliyordu, Julian'ın kaybolduğu yere. Bir an sonra Julian ve Soren'in konuştuklarını duydu. Sesleri yakınlardı ve kapı açılıp diğer iki adam içeri girmeden önce Tess'i koltuğuna geri oturtmak için yeterli zamanı vardı.

Her zaman yaptığı gibi, Xavier Soren'in varlığının saldırısına karşı kendini hazırlamak zorunda kaldı. Dünyanın başlangıcında doğan Soren, kadim olanlardan biriydi, birinci nesil bir Cindi ve Gücü o kadar yoğun ki, zihnin gözüne karşı yanıyordu. Soren'in giymeyi seçtiği fiziksel form

Uzun boylu, güçlü yapılı, sarp yüzü, beyaz saçlı ve yıldız gibi parlayan beyaz gözlü bir erkek.

Xavier'in yanında Tess omurgasını dikleştirdi. Bakışları hayranlık ve ihtiyatla doluydu.

Soren Tess'i görmezden geldi ve Xavier'e başını salladı. Sesi derin ve emrediciydi. "Del Torro, Julian'ın söyleyeceklerini duydum ve açık konuşacağım -Cinler bu mesele yüzünden Malphas'a karşı savaşa girmeyecektir. Eğer senatörün oğlunu öldürdüyse, buna dair hiçbir kanıt yok ve eğer insanlar ödeyemeyecekleri kadar borçlanacak kadar kumar oynamışlarsa, bir anlaşmayı bozmuşlardır ve Cin yasaları uyarınca herhangi bir koruma ya da hakka sahip değillerdir." Omuz silkti. "Eğer bir başkası yaptığı bir şey için onu insan hukuku mahkemesinde adalete teslim edebiliyorsa, öyle olsun."

Cinler ve onların lanet olası pazarlıkları. Soren'in söylediği hiçbir şeye şaşırmamıştı ama yine de öfkesi alev alev yanıyordu. "Diğerleri Malphas'la Cin'i işe karıştırmadan uğraşsa ne kadar uygun olurdu, değil mi?" dedi.

Soren kaşlarını kaldırdı. "Elbette."

Soren cevap olarak bir şey söyleyemeden Tess konuştu.

"Affedersiniz, Bay Soren," dedi. Gözleri Xavier'in fazlasıyla tanıdık bulmaya başladığı bir ifadeyle parlıyordu. "Anladığım kadarıyla ben önemsiz bir insanım ve bu nedenle doğru düzgün bir tanışma ya da doğrudan benimle konuşmanızı gerektirecek bir durumum yok. Bu arada benim adım Tess."

Soren'in parlayan, yıldızlı gözleri Tess'e sabitlenirken, Julian başını eğerek arkasına yaslanan ve gülümsemeye başlayan Xavier'e baktı.

"Devam et," dedi Soren soğuk bir sesle.

Tess kâğıdı aldı, bir sayfayı yırttı ve katladı. "Bu sayfada ne yazdığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi Yaşlı Mahkeme'nin ölümcül başkanı. "Yapmam için bir neden var mı?"

Julian Xavier'in kafasının içinde, "*Ne yapıyor bu?*" dedi.

Hiçbir fikrim yok, dedi Xavier. *Ama sanırım bunu öğrenmek ilginç olacak.*

"Ben öyle düşünmüyordum," diye cevap verdi Tess. "Bu sayfada ne olduğunu bilmeyen başka kim var biliyor musun? Malphas. Aslında tüm bu karmaşa içinde tek bir şeyden eminim, benim bildiklerimi onun bilmediğinden. Yani bu mantıklı, değil mi? Aksi takdirde, Eathan'ı uyarmama engel olurdu."

Baba. Ben kaçmadan önce beni yakalardı. Ve şimdiye kadar beni bulurdu. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Sanırım anlıyorum," dedi Soren. Sarp yüzü öylesine ifadesizdi ki, gerçekte olduğu gibi bir maskeye benziyordu.

"Fark ettiğim bir şey daha var," dedi. Yüzünün ince kemikleri gerginlikle kazınmıştı ama gözlerindeki ifade telaşlı ve hainceydi. "Herkes Malphas'ın kendisine bir şekilde fayda sağlayacağına inanmadığı sürece pazarlığa sadık kalmayacağı konusunda hemfikir. Ama sen öyle değilsin. Eğer bir pazarlık yaparsan, ona sadık kalırsın, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Benimle bir pazarlık yapar mısınız, Bay Soren?" Cin başını eğdi. "Belki."

Tess, "Malphas'ın önünde benimle bir pazarlık yapar mısın?" diye sordu.

== ON BEŞ ==

Tess, hayır," dedi Xavier. "*Hayır.*"

Ona bakmadı ya da tepki vermedi. Katlanmış kâğıt sıkılı elinde gözle görülür bir şekilde sallanırken, tüm dikkati önündeki Cine odaklanmış görünüyordu.

Soren cevap verdi, "Sanırım yaparım. Tabii şartların kabul edilebilir olması koşuluyla."

"Lanet olsun." Xavier İspanyolca'ya kayd ve ağzından bir dizi küfür döküldü.

Julian ona tuhaf bir bakış attı. "Onunla aynı fikirdeyim, Xavier. Bunu o başlattı. Bitirebilir ya da en azından bitirmeye çalışabilir."

Bu sözdeki ima herkes için açıktı.

"Bir konuda açık olmak istiyorum." Tess'in sesi gerginleşti. "Bunu *ben* başlatmadım."

Julian'ın ifadesi sakinleşti ama "Anlaşıldı" dedi.

Soren, "Malphas'ı buraya mı çağırayım, yoksa başka bir yeri mi tercih edersin?" diye sordu.

Julian ensesini ovuşturarak, "Bunun burada, özel kalabileceğimiz odamda olmasını tercih ederim," diye cevap verdi.

"Pekâlâ." Soren Tess'e baktı. "Hazır mısın?" "Neredeyse,"

dedi Tess. "Bir zarfa ihtiyacım var."

"Peki." Öfkeli görünen Julian odadan dışarı çıktı.

Xavier, Tess çıktığında ayağa kalktı, elleri kenetlenmişti. Soren'i görmezden gelerek telepatik olarak, "*Tess, bunu yapma,*" dedi.

Başını salladı, onu hiç görmediği kadar kararlı görünüyordu. *Ben varım içi*

n. Hayır, yok, diye hırladı. Ayrıca, sana izin vermeyeceğim.

Ona son derece güzel, karmaşık bir gülümseme daha verdi. Hayır. *gerçekten bir seçeneğim var.*

"Ne yapmak istediğinizi bile açıklamadınız." diye çıkıştı. Seçenekler üzerinde konuşmadık.

Julian ve Soren hiçbir seçeneğimiz olmadığını açıkça belirttiler.

Julian elinde bir zarfla odaya geri döndü. Zarfı Tess'e uzattı ve o da katlanmış kâğıdı içine koyup mühürledi.

Xavier buna dayanamadı. Julian ve Soren'in yakınlarda durup izlemelerini umursamadan onu omuzlarından yakaladı. *Seni korumam gerektiğini* söyledi. *Nereye gitti bu?*

Son altı haftada bana bir şey oldu. Tess bir elini göğsünü. Senin ve Raoul'un bana öğrettiklerini içselleştirdim ve kafamdaki konuşmalar gerçekten değişti. Seninle konuşmak istediğim için minnettarım. Beni koru. Bunun benim için anlamı çok büyük, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla. Ama şimdi kendimi koruyacağım. Bunu yapmam gerek Xavier, hem de birden fazla nedenden dolayı. Malphas bunun benden geldiğini bilmeli.

Adamın bileklerinden tutarak ellerini yavaşça omuzlarından çekti. Sonra Soren'e yüksek sesle, "Ben hazırım," dedi.

Soren Güç dolu bir sesle, "Malphas" dedi.

Eğer Xavier bu ismi havadan söküp alabilseydi, alırdı. Odaya sessizlik çöktü ve bir dinleme niteliği kazandı.

Bir girdap geldi, yoktan var olan bir kasırga gibi odadaki açık alanı doldurdu. Gözleri Soren'inkiler kadar güçlü bir Güç'le parlayan yakışıklı, altın saçlı bir adamın şekline dönüştü.

Yakışıklı adamın parlayan bakışları odayı taradı, orada bulunan herkesi içine aldı ve Tess'in üzerinde durdu. Yüz ifadesini öfke kaplamıştı. O kadar düşmanca görünüyordu ki Xavier ona doğru içgüdüsel bir adım attı. Onun korumasını istemeyebilirdi ama Tanrı şahidim olsun, bunu alacaktı.

Malphas havayı ısırır gibi sözcükler çıkararak, "Ne kadar ilginç bir toplantı, değil mi? Hem Nightkind Kralı hem de Yaşlılar Mahkemesi'nin başkanı... Tess, yeni tanıdıklar edinme konusunda şaşırtıcı derecede başarılısın."

"Bunun için çok çalıştım," dedi dişlerinin arasından.

Malphas yumruklarını sıkıp açarken Xavier'in bakışları hareketleri takip etmeye başladı. "Soren," diye tısladı Malphas. "Eski çalışanımla ne yapıyorsun?"

"Paryalarla sohbet etmem." Soren'in sesi daha önce soğuktuysa bile şimdi ölümcül bir buz kütlesine dönüşmüştü.

"Beni buraya çağıran sen olduğun için bunu tutarsız buluyorum. Bu insan sana her ne hikâye anlatmış olursa olsun, bunların Cin kanunlarıyla hiçbir ilgisi yok. Ama sen bunu zaten biliyorsun, yoksa benimle buluşmak için çok daha fazla Cin toplardın."

Malphas ileriye doğru yürüdü ve dikkati tekrar Tess'e döndü. Üzerindeki insanlık cılası inceldi ve görünüşündeki ayrıntılar birbirinden koptu. Hâlâ iki gözü, bir ağzı ve burnu, elmacık kemikleri ve çene çizgisi vardı ama bu özelliklerin hiçbirisi gerçek bir yüzü oluşturuyormuş gibi görünmüyordu ve katıksız ham Güç, bir fenerden çıkan ışık gibi ondan görünüyordu.

"Söyle bana, Tess," dedi. "Sana gönderdiğim rüyalarından nasıl keyif aldın?"

Daha önce gerginlikten beti benzi atmışken, şimdi bembeyaz kesilmişti. "Çok sürükleyiciydiler." diye fısıldadı.

"Beni gerçekten kızdırırsan neler yapabileceğimin sadece bir örneği olduklarını biliyorsun.

Bana gerçekten karşı gelmediğini söyle ve eski işini geri al. Her şey orada seni bekliyor - altı haneli gelirin, güzel dairen ve tüm güzel şeylerin. Kötü rüyalar sona erecek. Her şey affedilecek."

Malphas dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürdü ve gözlerini kocaman açtı.

"Söz veriyorum." Xavier doğrudan Tess ve Malphas'ın arasına girdi ve yüzünü Malphas'a döndü.

Gözleri kızarmış ve dişleri tamamen inmiş bir cin. Sahip olduğu her yırtıcı içgüdü onu saldırmaya teşvik ediyordu ve kendini kontrol etmek için savaşmak zorundaydı.

"Vampir beni durdurmak için bir şeyler yapabileceğini düşünüyor gibi görünüyor." Malphas Xavier'e haince bir bakış attı. "Ne kadar da ölümcül bir yanılgı içinde. Sence kendini daha erkek hissetmesi için bir şeyler denemesine izin vermeli miyim, yoksa onu şimdi kazığa oturtup bu işi bitirmeli miyim?"

Julian bulanıklaşarak Xavier'in yanına gitti. Nightkind Kralı'nın dişleri de aşağı inmişti. "Tebaamdan birine saldırmak tüm Nightkind soyuna karşı bir savaş eylemidir."

"Madem ısrar ediyorsun," diye tersledi Cin. "Seni de kazığa oturtabilirim."

"Biliyor musun Malphas?" Tess birdenbire, "Seninle işim bitti," dedi.

"Seninle işim bitti. Beni duyuyor musun? Benden bu kadar. Senin sümüklü tavırlarından, küçük zalimliklerinden, tehditlerinden ve şu ısrarlı inancından bıktım.

Sen dokunulmazsın. Senden korkmaktan bıktım. Sana gerçek

kafamdaki mülk. Seni hayatımdan çıkarıyorum ve ait olduğun yere, geçmişe gömüyorum."

Soren'e doğru yürüdü ve mühürlü zarfı uzattı.

"Nedir bu?" Malphas söyledi. Yüzündeki açık hırçınlık azaldı ve yerini farklı bir gerginlik aldı.

Tess onu görmezden geldi. Soren'e, "Benimle bir pazarlık yapacak mısın?" dedi.

Soren, Malphas'a uzun uzun baktıktan sonra gülümsedi. "Neden evet, insan, sanırım yapacağım. Aklında ne tür bir pazarlık var?"

"Bu zarfı almanı ve güvende tutmanı istiyorum," dedi Tess. "Malphas bana ya da Nightkind malikânesindeki herhangi birine zarar vermediği sürece, bu zarfın mühürlü kalacağına ve okunmayacağına söz vermeni istiyorum. Ama bana ya da tanıdığım veya değer verdiğim herhangi birine bir şey olursa, bu zarfın içindekilerin kopyalarını Senatör Jackson'a, Yaşlılar Mahkemesi'ne, Nightkind Kralı'na, Cinlerin yönetim organına ve Birleşik Devletler'deki tüm oyun komisyonlarına göndermeni istiyorum." Başını eğdi. "Aslında, lütfen bunu dünya çapındaki her hükümetin her oyun komisyonu yapın. Ayrıca bunu tüm Mürver Irklara ve insan haber kaynaklarına da göndermenizi istiyorum. Bunu yapmaya istekli misiniz?"

"Bu pazarlığın şartları kolayca yerine getirilebilir," dedi Soren. "Yaparım. Karşılığında bana ne teklif ediyorsunuz?"

Tess'in bakışları hiç değişmedi. Kararlı bir şekilde, "Düşüncelerimde o kadar ileri gitmemiştim. Nasıl istersen."

"Hayır!" Xavier tersledi. Bir cinle böyle ucu açık bir pazarlık yapmak inanılmaz derecede aptalcaydı. Hayatını fiilen çöpe atıyordu ve Soren ona sahip olacaktı.

Julian onu kolundan kavrayarak ileri atılmasını engelledi.

Soren önce Vampirlere, sonra da aciz bir öfkeyle titreyen Malphas'a baktı. Soren tekrar Tess'e döndü. "Malphas sana ya da hayatındaki herhangi birine zarar vermediği sürece, bu zarfın içindekileri asla kimseye açıklamayacaksın." Bir beyaz kaşını kaldırarak durakladı. "Dikkatli ol, insan. Bu anlaşma bağlayıcıdır. Bundan bir daha asla bahsetmemelisin."

Tess'in omuzlarındaki sert gerginlik azaldı ve titreyerek nefes aldı; Xavier, Soren'in ona bir erteleme verdiğini bildiğini söyleyebilirdi. "Katılıyorum."

"Bir anlaşmamız var," dedi Soren. Zarfı aldı, elini uzattı ve Tess elini sıktı. Julian'a, "Burada işim bitti," dedi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi

Julian. Soren başını salladı ve gözden

kayboldu.

Julian kırmızı bakışlarını Malphas'a çevirdi. "Git buradan," diye homurdandı.

Malphas onu görmezden geldi ve yerinde duran Tess'e doğru yürüdü.

Garip bir şekilde, paryanın öfkesi kaybolmuş, yerini hayranlığa bırakmış gibiydi.

Malphas, "Her zaman kumarbaz olmadığını söyledin ama Soren'in sözünü tutması üzerine her şeyini kumara yatırdın. Zarfın içinde ne vardı, Tess?"

"Asla söylemem." dedi.

"Her ne ise, dünyadaki tüm kumar komisyonlarına göndermeye değer mi sence?" Bakışları ikiz lazer ışınları gibiydi.

"Malphas, oyun komisyonları ne yaptığını bilseydi, kimsenin bir daha saygın bir kumarhane işletmene izin vermeyeceğini biliyorum." Öne doğru eğildi. "Bu seni bir yerlerde, bir şekilde kumar oynamaktan alıkoymayabilir ama faaliyetlerini ciddi şekilde kısıtlar, değil mi?"

Uzun bir süre sonra, "İyi. Senden bir daha bir şey görmeyi ya da duymayı beklemiyorum."

Kadın çenesini kaldırdı. "Ne ben, ne de sen."

Adam gözlerini kırpmadan onu inceledi, sonra Xavier ve Julian'a küçümseyen bir bakış attı. Başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

"Peki, tamam," diye fısıldadı. "Bu oldu."

Xavier dişlerinin geri çekildiğini hissetti ama öfkesinin değil. Tess'e doğru ilerleyerek ona ters ters baktı ve "*Estupida*" diye tükürdü.

Kadın omuz silkti, ağzı çalışıyordu. İşte o zaman her tarafının titrediğini fark etti. Onu hiç de nazik olmayan bir şekilde yakalayıp kollarının arasına aldı. Alnını ona yasladı ve titreyen bir nefes verdi.

Yüzünü onun saçlarına gömdü ve ona sarıldı. Bir süre sonra fısıldadı, "Sana rüyalar gönderdiğini bilmiyordum. Sen biliyor muydun?"

"Onların sadece kâbus olduğunu sanıyordum." Başını tekrar kaldırdığında gözleri çok parlaktı ama genel olarak daha sakin görünüyordu. Kanepeye doğru yürüdü, kâğıdı aldı ve Xavier ile Julian'a üst sayfasını göstermek için ters çevirdi.

Üzerinde on iki isim yazılıydı ve her ismin yanına bir not karalanmıştı.

Xavier önce kâğıda, sonra da kadına baktı. Defteri aldı ve sayfaları çevirdi. Üstten ikinci sayfa yırtılmıştı ve dikiş yeri boyunca sivri bir kenar görünüyordu. "O zarfın içine boş bir kâğıt parçası koydun, değil mi?"

Omuzları küçük bir omuz silkmeye kalkarken, koyu renk gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Şimdi, oraya ne koyduğumu açıklayamayacağımı biliyorsun. Az önce dünyanın en güçlü cinlerinden biriyle bir anlaşma yaptım ve bunu yapmayacağıma söz verdim."

Üstteki sayfayı dikkatle yırtıp katlayarak cebine koyarken, Julian dolaba doğru yürüdü ve kendine bir kadeh daha kan şarabı doldurdu.

Xavier'in kafasının içinde şöyle dedi: *"Onunla ne halt edeceğini bilmiyorum ama onu hâlâ hayatta tutmak istediğini varsayarsak, onu göreve gönderemezsin. O çok renkli biri."*

Biliyorum, Xavier söyledi.

- - -

Birkaç dakika sonra Julian'ın dairesinden ayrıldılar.

Tess, Xavier'in yanında uysalca yürüdü. Koridorda ilerlediler, çeşitli yaratıkların yanından geçtiler, çoğu Vampir, ama bazı insanlar, bir birkaç ghoul ve hatta bir troll.

Xavier'e telepatik olarak sordu: *Bu isimlerle bir şey yapabilir miyiz?*

Belki, diye cevapladı Xavier ona bakmadan. Belki de yapamayız. Belki başka bir gündemi olan bağımsız bir kurum soruşturabilir, ancak hiçbir şeyin size ya da bize kadar uzanmaması için çok dikkatli olmamız gerekiyor. Sizin bu çıkmazınız Malphas senin sessizliğini sağladığına inanırsa iyi olur.

Anlıyorum.

İçinde kükreyen büyük bir boşluk kafasını doldurdu ve korkunun hayatında ne kadar yer kapladığını fark etti. Korkunun yokluğunda kendini tuhaf hissediyordu, neredeyse başıboştu.

Özgürüm, diye düşündü. Gerçekten özgürüm.

Banka hesaplarımdaki paraya ulaşabilirim. Mobilyalarımı gönderebilirim. Nereye istersem gidebilir, ne istersem yapabilirim.

Düşünceler baş döndürücüydü. Şimdi tek yapması gereken ne yapmak istediğine karar vermektir. Nereye gitmek istediğine.

Xavier'in profiline gizlice bir göz attı.

Sakin görünüyordu ama genelde sakın görünürdü. Onu şiddetle koruyan kırmızı gözlü, dişli Vampir gibi değildi.

Hayır, bu buyurgan bir aristokrattı ve onu, kendisini böylesine şehvetli bir ifadeyle öpen şefkatli adam kadar seksi bulsa da, Xavier'in bu yönü son derece öngörülemezdi.

Ona hâlâ kızgın mıydı? Bunu söylemek imkânsızdı. Onu

öptüğü için pişman mıydı?

Yüzünü başka yöne çevirdiğinde, bir Vampir'in kendisini merak ve açlık dolu dar gözlerle izlediğini gördü. Bu bakış o kadar kabaydı ki, kızgınlıkla kaşlarını çatı ve ona karşılık verdi.

Senden çok daha kötü bir canavarla yüzleştirdim ve hayatta kaldım, diye düşündü. En kötü kâbusumla yüzleştirdim ve sen yanına bile yaklaşamıyorsun.

Kalp atışları sabit kaldı, sinirleri tamamen yatıştı.

Sonunda aradığı olumlu imajı bulmuş gibi görünüyordu.

Vampir, bir anlık göz göze gelme yarışından sonra ona hafifçe gülümsedi ve arkasını döndü.

Çok geçmeden Xavier'le birlikte bir koridorun sonuna ve Nightkind Kralı'nın dairesine açılanlardan çok daha mütevazı görünen bir dizi kapıya ulaştılar. Xavier son derece modern görünümlü tuş takımlı bir kilide bir kod girerek kapıyı açtı ve kadının kendisinden önce gelmesine izin vermek için geride durdu.

İçeri girdikten sonra, Tess etrafına bakınırken kapıyı arkalarından kilitledi ve sürgüledi. Bu daire de neredeyse Julian'ınki kadar sade döşenmişti ama sonuç daha sıcak ve daha zarifti. Derin, zengin bir altın rengi döşemeli kanatlı koltuklar, uygun bir kanep ile birlikte yanmayan bir şöminenin etrafına yerleştirilmişti. Odanın bir köşesinde gölgeli bir koridor, diğer köşesinde ise odanın karşısında kapalı bir kapı uzanıyordu.

Julian'ın dairesinde olduğu gibi burada da hiç pencere yoktu. Raylı aydınlatmayla vurgulanan bol miktarda duvar sanatı odayı aydınlatıyor, ona boyut ve renk katıyordu. Parçalar Avrupalı ve farklı görünüyordu. Birinin Gauguin, diğerinin Renoir olduğunu tahmin etti ve hepsinin orijinal olduğundan hiç şüphesi yoktu. Duvarlar arasında kitap rafları sıralanmıştı.

tablolar, tıpkı malikânedeki çalışma odasında olduğu gibi eski ve yeni kitapların bir karışımıyla doluydu.

Şömine şöminesinin üzerindeki antika saat, saatin dördü geçtiğini gösteriyordu. Buna inanabiliyordu. Son birkaç saatte yaşananlar günler sürmüş gibiydi.

Kapının yanındaki masanın üzerinde bir not duruyordu. Durduğu yerden rahatlıkla okuyabilirdi. *Tess'in eşyalarını banyoya en yakın odaya koydum ve yatağının başucuna onun için bir atıştırmalık bıraktım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır, D.*

Xavier nota bir göz attı. Yine de doğrudan ona bakmadan, "Çok geç oldu ve uzun bir gün geçirdin. Yorgun olmalısınız."

Yüzü ne düşündüğüne dair hiçbir şey göstermiyordu. Onunla ilk tanıştığı zamanı hatırladı, yüz ifadesi neredeyse nasıldı okunamazdı ve bu onu ne kadar korkutmuştu. O gecedan sonra çok uzun bir yol kat etmişti.

Bir omzunu kaldırarak onu yan gözle inceledi. "Sanırım."

Zayıf çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Koridorun sonunda görevliler için iki yatak odası ve dairenin tek banyosu var." Sarsıldı çenesini diğer kapıya doğru çevirdi. "Benim yatak odam orada. Korkarım hepimiz bir banyoyu paylaşmak zorundayız. Evenfall'u modernize etmek tam bir lojistik kâbusu ve tadilatlar bir yere kadar gidebildi."

"Bana kızgın mısın?" Ne düşündüğüne ya da hissettiğine dair bir ipucu bulmak için tekrar onun yüzünü aradı.

Bu soru, kuru bir çıraya kibrit çakmak gibiydi.

Adam ona doğru döndü ve öyle sessiz bir şiddetle patladı ki kadın sıçradı. "Tanrım, evet, kızgıyım. *İki cinle de blöf yapma şansını kullandın.*" Tekrar hızlı ve güçlü bir İspanyolcaya geçiş yaptı.

Başını eğerek ayakkabılarının uçlarını inceledi ve hala dinlediğini göstermek için arada bir başını sallayarak anlaşılmaz tiradın bitmesini bekledi.

Maçolukla ilgili bir şey miydi? Ne de olsa kökeninde bir ortaçağ İspanyol'uydu. Aslında, doğuştan nazik bir yapıya sahip gibi görünmesine rağmen, kendini beğenmiş bir ortaçağ İspanyoluydu ve çok ama çok erkekti.

Deneyisel bir şekilde, "Biliyorum. İstedğin gibi her şeyi senin halletmene izin vermeliydim. Değil mi?"

Adam durakladığında, başını kaldırıp ona baktığını gördü. Şaşkın ve öfkeli görünüyordu ve duruşundaki gerginlik hissediliyordu.

"Sen olmasaydın bunların hiçbiri olmazdı, biliyorsun. Sen önümü açmasaydın Julian ya da Soren'le asla konuşamazdım."

Yeniden alevlenen öfke yüzünü kararttı. "Eğer herhangi bir şey için övgü istediğim için kızgın olduğumu düşünüyorsan, beni zerre kadar tanımıyorsun demektir."

Anında pişmanlık duyarak fısıldadı: "Özür dilerim. Kastettiğim bu değildi." Endişeyle onu inceledi. "Beni öptüğün için üzgün müsün?"

Adamın ifadesi değişti. Adam ona doğru hamle yaparken aldığı tek uyarı buydu.

Çok hızlıydı. Kız ne olduğunu tam olarak anlayamadan onu duvara yapıştırmıştı. Kesin bir niyetle hareket ederek çenesini kavradı, başını yukarı kaldırdı ve ağzını ağzına aldı.

Bu ilk öpücük gibi şehvetli, şefkatli bir keşif değildi. Dudakları sertleşmiş ve talepkârdı ve diliyle derinlere doğru itti.

Sinir uçlarında parlayan bir ateş tüm vücudunu aydınlattı.

Adam gerçekten de onun ağzının içindeydi.

Gerçekten onu itiyor, bir dizini bacaklarının arasına sokuyor, vücudunun uzunluğu çelik gibi sıkıydı.

Kadın duvara yaslandı ve sonra adama yapıştı. Ne yaptığını bilmeden, adamın saçlarını tutan basit deri bağı pençeledi ve çekip çıkardı.

Koyu kestane rengi saçları omuzlarına dökülmüş, görünüşünü büyük ölçüde değiştirmişti. Nazik, çekingen adam gitmiş, yerine sert yüzü ve ısıltılı bakışlarıyla şok edici derecede şehvetli bir yabancı gelmişti. Gözleri yeşil bir ateşle parlıyordu.

İki elini açgözlülükle adamın koyu renk saçlarında birleştirdi ve onu tüm gücüyle öptü.

Adam onu ensesinden kavrarken, sert bir uzunluk kalçalarından birine baskı yapmak için büyüdü. Bunun ne olduğunu anladığında, uyarılma hissi vücudunun alt kısmını delip geçti ve bacaklarının arasında büyüyen ağrıyı nemlendirdi.

Adam geri çekilip ona baktığında zor nefes alıyordu.

Bakışları kilitlendi. Kasıtlı olarak bir elini vücutlarının arasına kaydırıp ve kadının leğen kemiğini kavradı. Uyguladığı istikrarlı ve bilgili baskı, kızın inlemesine neden oldu.

"Hayır, Tess," dedi, çok alçak sesle, bu şehvetli, ısıltılı yabancı. "Seni öptüğüm için en ufak bir pişmanlık duymuyorum ve bunu tekrar yapmak için her türlü niyetim var. Hem de çok."

"Anlıyorum," diye fısıldadı, sarsılmış, memnun ve tamamen kendinden geçmiş bir halde. Adamın elini itti, hareket etmesini istiyordu ama adam onu sabit tuttu. "Bana şimdi durmayacağını söyle."

"Duruma göre değişir." Onu hâlâ bacaklarının arasında tutarak yanağını kavradı ve başparmağıyla dudaklarını okşadı. Öpücüğünden dolayı hâlâ nemliydi.

"Neye göre?" Tekrar ona doğru itmeye çalıştı. Tek yapmak istediği bir sokak kedisi gibi onun her tarafına sürtünmekti ama adam onu çok etkili bir şekilde kıstırmakla kalmadı, gücü de muazzamdı.

Başını eğdi ve dudaklarını hafifçe ısırdı. Parmaklarını kot pantolonunun dikişi boyunca gezdirdi. Bacaklarının arasında. Kalın kumaşın içinden bile dokunuşu erimiş ateşten bir iz bıraktı.

Alnını onunkine yaslayarak gözlerinin derinliklerine baktı, ifadesi ciddiydi. "Yarın nerede olacağın konusunda."

Durdu, arkasına baktı. Kendini bir kenara bırakabildiğinde önyargıları ve peşin hükümleri yüzünden ona duyduğu hayranlık katlanarak artmıştı. Onu büyülediği için suçlamak neredeyse daha kolay olurdu ama bunu ikisine de yapamazdı. İnkâr edemezdi.

Ona karşı hissettiği bu cazibe, kendi zihninin mahremiyetinde bile olsa onun dürüstlüğüne bu şekilde hakaret edemezdi.

"I . . . Yarın nerede olacağımı bilmiyorum. Sanırım anlamıyorum."

Saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. "Seni istiyorum." Sesi alçaktı, sadece onun kulaklarına hitap ediyordu, kelimeler kasıtlı ve güçlüydü. "Seni bir süredir istiyordum, ama sen sınırların dışındaydın ve hepsi bu kadardı."

Elbette ölçülü davranacaktı. Kurallarını koymuş ve ona göre yaşamıştı. Ruhu sertleştirilmiş çelik gibi düz ve güçlüydü.

"Artık senin için çalışmıyorum," dedi. "Artık senin gücünün altında değilim."

Gerçi öyleydi. Öyleydi.

"Bu doğru. Değilsin." Onu alnından öptü. "Teorik olarak istediğimiz her şeyi yapabiliriz ama kısa bir süre önce benden çok korkuyordun. Şimdi Malphas ile bir çıkmaza girdiniz ve istediğiniz yere gitmekte özgürsünüz. Bunun için memnun olsam da, seni aceleyle getirmek istemiyorum."

Bir şeyi çok erken yaparsın ve seni o anın sıcaklığıyla becerip gitmeni izlersin. Anlıyor musun? Bunu yapmak istemiyorum, çünkü *seni* istiyorum."

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, bu sırada kanındaki ateş biraz daha kontrol edilebilir bir seviyeye indi.

Adam haklıydı. Banka hesaplarında yüz bin doları ve önü açık bir yolu vardı.

"Bunu yapabilirdim," diye itiraf etti. "Bilmiyorum." Adam

onun yüz ifadesini inceledi. "Bana bir söz ver."

Kadın gömleğinin bir düğmesiyle oynamaya odaklandı. "Belki."

"Öylece kaçıp gitmeyeceğine söz ver. En azından bundan sonra ne yapmak isteyebileceğini tartışacak kadar uzun kalacağına söz ver."

İtiraf etme zamanı gelmişti.

"Aslında gitmek istemiyorum," diye mırıldandı. "Malikâneyi seviyorum.

Huzuru ve okyanusu seviyorum ve size kütüphanenizden birkaç kitap ödünç alıp alamayacağımı sormak istiyordum. Raoul ve ben eğitimimde ilginç bir yere gelmiştik ve bundan sonra nereye gideceğimizi görmek istiyordum. Ve bana aldığın elbiseyi giydim, çünkü gerçekten

Ben ayağına basmadan seninle doksan saniye daha vals yapıp yapamayacağımızı görmek istedim." Başını kaldırıp onun niyetli bakışlarına baktı. "Ama tekrar senin hizmetkârlarından biri olmaya geri dönemem."

Elini kızın bacaklarının arasından çekerek onu kucakladı ve tüm vücuduyla sarıldı. Cinselliği en ufak bir şekilde bile kaybolmamıştı, ama böylesine sevecen bir şekilde kucaklanmanın yarattığı duygusal etki doğrudan içine işledi.

Yine kalbini delip geçti.

Saçlarını okşayarak mırıldandı, "Kendimiz için düzgün bir kutu yarattık, değil mi?"

Kelimeleri çıkmaya zorladı. "Gitsem daha mı iyi olur?" "Seni takip ederdim." Parmaklarını çenesinin altından geçirdi ve onu eğmeye teşvik etti. Eğdiğinde, adam onu tekrar öptü, yavaşça ve uzun uzun. Dudaklarına karşı ikinci kez söyledi. "Tess, seni takip ederim."

Memnuniyet onu sarstı. "Oh iyi," diye iç geçirdi ve onu geri öptü.

Uzun dakikalar boyunca oyalandılar. Dudaklarını kendi dudaklarıyla tekrar tekrar okşadı ve bembeyaz dişlerinin ucuyla onu hafifçe ısırıldı. Kadın

unutacağından ya da kontrolünü kaybedip onu gerçekten ısıracığından en ufak bir endişe duymuyordu. Ne yaptığı gayet açıktı.

Bu bir aşk oyunuydu ve o bu konuda bilgili ve çok ama çok iyiydi. Adamın ereksiyonunun leğen kemiğine baskı yaptığını hissedebiliyordu.

Onu istiyordu ve bunu gizlemiyordu. Vücudundaki ve nazik ellerindeki gerilim ona ne kadar çok şey istediğini anlatıyordu. Parmak uçlarının her okşayışında ve dilinin onun kine her dokunuşunda bunu ona gösteriyordu. Ve hayır dediğinde ya da durmasını istediğinde bunu anında yapacağına iliklerine kadar inanıyordu.

Utangaç, nadir bir orkide gibi, sadece belirli koşullar doğru olduğunda var olabilen farklı bir güven seviyesi çiçek açtı.

Onun kendisini değiştireceğinden şüphelenmişti ve o zamanlar hayatta kalmak en önemli şeydi. Ama değişim aynı zamanda olumlu, hayatı geliştiren bir deneyim de olabilirdi ve kendini daha çok sevebileceğini, hayatı daha çok sevebileceğini fark etti.

"Xavier," diye fısıldadı.

Çenesinin kenarını öpmeyi bırakıp merakla ona baktı. Saçlarını okşama sırası ondaydı. Saçlar kalın bir dalga halinde omuzlarına dökülüyordu, Boyu kadınsı görünebilirdi ama öyle değildi. Gülünç derecede muhteşem ve son derece şehvetliydi ve ona tamamen uyuyordu.

"Kaçmayacağım, söz veriyorum," dedi ona. "Çok ilgimi çekti."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Çok iyi. Diğer her şeyi halledeceğiz, değil mi? Tüm tanımları - senin ne olman gerektiğini ve benim ne olmam gerektiğini. Birlikte olmak için neye ihtiyacımız olduğunu. Benimle eve dönecek misin?"

Tereddüt etti. Kaçmayacağına söz vermişti ama bu, ilerleme konusunda kendini rahat hissettiği anlamına gelmiyordu. "Bundan emin değilim."

Adamın keyfi kaçtı ve kaşlarını çatı. "Neden olmasın?"

"Oraya uygun değilim. Diğer herkes benden hizmetçiliğe geri dönmemi ve evde yaşamamı bekleyecek."

"Bah." Bir elini sallayarak bunu reddetti. "Onlara ne sunmaya karar verirsek onunla ilgilenecekler."

Diego'nun hoşnutsuzluğu düşüncesi aklından geçti. Şüpheyile, "O kadar kolay olmayabilir," dedi.

"Misafirhanede kalacaksın," dedi ona. "Görevlilerin evinde değil. Raoul derslerine devam edecek ve ben de sana vals yapmayı öğreteceğim, Tanrı şahidim olsun, yapacağım son şey olsa bile."

"Hey," dedi kız, adamın bunu söylerkenki acımasız kararlılığına kapılmıştı. "*O kadar* da kötü değildi."

Adamın gözlerinde mizah dans ediyordu. "Mesele şu ki, tam şu anda anlık bir tanıma ulaşmamız gerekmiyor. Her şeyi zaman içinde çözebiliriz. Anlaştık mı?"

Nereye gittiklerini bilmiyor olabilirdi ama bu kesinlikle doğru yönde atılmış bir adımdı.

Derin bir nefes alarak başını salladı. "Anlaştık."

Yüz ifadesi ciddileşti ve duvardan uzaklaştı. Adamın vücut ağırlığı onu yerine sabitlemediğinden, kadın kendi titrek bedenini zorlamak zorunda kaldı. uzuvları onu destekliyordu.

Parmaklarını hafifçe kolundan aşağı kaydırarak elini tuttu. "Gel benimle seviş," dedi.

Tüm bunlardan sonra -bir anlayış yaratmak için zaman ayırdıktan sonra saygı doluydu ve bu ona bir güvenlik hissi veriyordu - her şeyi bu kadar klasik, doğrudan ve basit hale getirmesi tam ona göreydi.

Elini onun elinin içinde sıktı. "Evet."

≡ ON ALTI ≡

A Onun cevabıyla birlikte Xavier'in içini bir huzur ve sevinç duygusu kapladı. Parmaklarını öpmek için elini kaldırdı ve ağzının köşesini okşadı. Koyu renk gözleri merakla baktı ve daha çok Onu hiç görmediği kadar savunmasızdı.

İhtiyaç kanında bir yük treni gibi kükrüyordu ama ona teslim olmayacaktı. Henüz değil. Bir kolunu onun ince bedenine dolayarak onunla birlikte yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

İçeride her şey en son bıraktığı gibiydi, on sekizinci yüzyıldan kalma, karmaşık işlemeli bir yorganla örtülü büyük, eski sayvanlı yatak. Diego'nun çantasını açtığını ve köşedeki sandalyeye düzgünce yerleştirdiğini gördü, sonra Tess dışında her şeyi unuttu.

Kapı aralığından geçerlerken, Tess koluna doğru geri çekildi, vücut dili aniden isteksizleşti ve ışıkları açmayı unuttuğunu fark etti. Düğmeyi çevirdi ve odayı hafif, dolaylı bir ışık kapladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Vücudundaki isteksizlik kayboldu ve cevap olarak kapıyı kapattı ve kollarını onun boynuna dolamak için döndü.

İhtiyacı olan tek davet buydu. Onu sert ve aç bir şekilde öptü ve verdiği tepkinin tüm vücudunu titrettiğini hissetti. Dudakları onunkilere yapıştı ve o da onu şiddetli bir açlıkla öperek karşılık verdi.

Var olduğu yüzyıllar boyunca pek çok şeye tanık olmuştu; mucizelere, trajedilere ve açıklanamayan gizemlere. Düşünceli, esprili sevgilileri olmuştu ve her birinden keyif almıştı.

Ama bunların hiçbiri Tess'in bedenini kendi bedenine yaslama mucizesiyle kıyaslanamazdı.

Bir zamanlar kendisinden çok korkan Tess'in kızarmış, köşeli yüzündeki korkunun tamamen yok olduğunu görmek.

Güzel gözlerini parlatan tutkunun tamamen onun için olduğunu fark etmek.

"Senin aşkın şaraptan daha iyidir,' diye fısıldadı onun yumuşamış, seksi ağzına.

Şaraptan daha iyi.

Dudaklarını yanağından aşağıya, çene çizgisinin temiz, zarif kıvrımına doğru fırçaladı ve ince boynunu öptü. Onun tenini. Yüce Tanrım, onun teni kadar mükemmel başka bir şey var mıydı?

Başını iki eliyle kavradı, düzensiz nefesi kulağında yankılanıyordu. "O da neydi öyle? Bir şey mi alıntılıyordun?"

"Aşk şiiri," diye mırıldandı, ellerini kazağının eteğinin altında gezdirirken köprücük kemiği boyunca öptü. "Süleyman'ın Şarkısı'ndan."

Kadının içinden bir kahkaha yükseldi. "Romantik misin?"

"Bir zamanlar öyleydim," diye itiraf etti. Ellerini onun dar göğüs kafesinin etrafında kavislendirdi. Kız ona o kadar mükemmel oturuyordu ki. "Hâlâ öyleyim, ara sıra.

Hayat izin verdiğinde."

"Ben romantik biri değilim," diye itiraf etti. Yanağını okşayarak ceketini omuzlarından sıyırdı. Omuz silkti ve yere düşmesine izin verdi.

"Seni affediyorum," dedi ona geniş bir sırtısla.

Yüzünde bir kahkaha hayaleti daha dans etti. "Benim için başka bir şey alıntıla."

Adam kazağını yukarı çekerken, kadın kollarını kaldırdı. Adam kazağı üzerinden çekti ve onun da yere düşmesine izin verdi. Düz siyah bir sutyen giymişti, dantelsizdi ama göğüslerinin yuvarlak kıvrımlarına oturuşu abartılı derecede kadınsıydı.

Adam onun şakaklarına dokundu. "'Güvercin gözlerin var,' dedi nazıkçe.

Yüz ifadesi ıslık ıslık oldu. Yüzünde parlayan duyguların hepsi onun içindi.

Ruhunun her köşesini aydınlatana ve ona geri dönene kadar içine girdiğini hissetti. "Tabii bir de şu var: 'Seni Firavun'un savaş arabalarındaki atlara benzetiyorum, ey aşkım'."

Bir kahkaha patlattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok." Gülümseyerek, gömleğinin düğmelerini çözerken onun zarif omuzlarını okşadı.

"Ne kadar alıntı yapabilirsin?"

"Tamamen normal bir cinsel dürtüye sahip, kutsal yazıları incelemeye teşvik edilen genç bir adamdım," dedi. "Hepsini ezberledim." Onun dudaklarını okşadı. "Dudakların kırmızı bir iplik gibi.....Sende kalbimi fethetti."

Bakışlarındaki kahkahayı kederli bir şey kovdu. "Evet," diye fısıldadı. "İşte böyle hissettiriyor."

Tüm sözcükler yanıp kül oldu ve dilsiz ve engelsiz bir şekilde onun çıplak, sıcak beline tutunarak sessiz kaldı. Bırakırsa boğulacaktı gibi hissediyordu. Yine de boğulabilirdi ama boğulursa onu da yanında götürmesi gerekiyordu.

Gömleğini silkti, fırlattı ve onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kot pantolonunun düğmelerini açtı, fermuarını indirdi ve sütyenini çıkarırken hem kot pantolonunu hem de külotunu kalçalarından aşağı indirdi. Kız karşısında çırılçıplak durduğunda, adam topuklarının üzerine oturdu ve kızın görüntüsüyle ziyafet çekti.

Panter gibi zarıftı, sıkı, ince kasları, dar bir beli ve düz bir karnı vardı; bunların hepsi kalçalarının ve *Dios*'un o dolgun, yuvarlak göğüslerinin kadınsı kabarıklığını artırmaya hizmet ediyordu. Meme uçlarının koyu gül rengi, bu narin güzellikler için mükemmel bir taçtı ve bacaklarının birleştiği yerdeki özel saçlarının ipeksi tutamı onu bir sirenin cazibesiyle çağırıyordu.

Kollarını onun ince kalçalarına dolayarak yanağını ona sürttü, kokusunu içine çekerken kalp atışlarının dört nala atışını dinledi. Onun uyarılmışlığının kanıtını koklamak ve kalbinin onun için attığını bilmek güzeldi, çok güzeldi.

Bir süredir kaskatı kesilmişti ama şimdi aleti daha da sertleşti ve kendini çaresizce hassaslaşmış, dayanılmaz derecede dikleşmiş hissetti. Arzu daha önce tanıştığı eski bir dost olabilirdi ama onunla birlikte yeni bir yüzle, keskin, parlak ve neşeli bir şekilde karşısına çıktı.

Onun içinden akan kanı hissetti, hayal edilemeyecek kadar değerli Hazinesi bedeninin tapınağına yerleşmişti ve parmakları onun saçlarını okşuyordu. Adam başını geriye yatırıp ona bakana kadar hafifçe çekti.

"İzin ver seninle oraya geleyim," diye mırıldandı.

Adamın onun ne demek istediğini anlaması bir an aldı. Adam onun kalçalarındaki tutuşunu gevşetti ve kadın diz çökmeye başladı.

"Hayır," dedi onu kaldırmak için ayağa kalkarak. "Keşfedecek bu kadar geniş ve rahat bir yatağımız varken seni cereyanlı zemine çıkarmayacağım."

Onu yatağa yatırmak için yatağa doğru yürüdü ve üzerine çıktı. Ağzının zengin tadına aç olan adam, onu tekrar öptü ve bacaklarının arasını okşayarak nemlenmiş seksinin narin, dolgun kıvrımlarını parmakladı.

Gözlerinde ateş parladı ve nefesi boğazında düğümlendi. Pantolonunun belini karıştırırken, dudakları onunkilere karşı kararsız kelimeler şekillendirdi. "Buna dayanamıyorum."

Kadının bu aceleciliği tamamen ona aitti. Gözlerindeki bakış. Onda hissedebildiği ihtiyaç. Hepsi onun içindi.

Vücudu güzel olabilirdi ama onu harekete geçiren şey ruhunun tutkusuydu ve bu anlatılamayacak kadar muhteşemdi. Güzelliğiyle sarhoş olan adam, kadının ağzını yaladı. "Düşündüğünden çok daha fazlasına dayanabilirsin."

Dikkatle, klitorisnin küçük incisini bulana kadar etinin yapraklarını ayırdı. Derin bir zevk duygusuyla, etin sert küçük tepesini keşfetti ve işaret parmağıyla daire içine aldı. Kadın anlaşılmaz, acil bir ses çıkardı. Boğazının arkasından bir ses geldi, vücudu onun dokunuşuna doğru eğildi.

İhtiyacı vardı.

Ona ihtiyacı vardı.

"Dokun bana," dedi onun ağzına karşı.

Kadın hırıltı ile sızlanma arası tuhaf bir ses daha çıkardı ve ellerini açgözlülükle adamın sırtında hızla gezdirirken bir bacağı adamın beline doladı. Pantolonunun belini ön tarafa doğru takip ederek, bağlama yeri ile boğuştu.

Kulaklarında bir şey gümbürdedi. Şaşkınlıkla bunun kendi sert nefes alış verişini olduğunu fark etti. Pantolonunu açtığı anda, sertleşmiş, ağrıyan penisi ellerinin arasına döküldü.

Kadın onu kavrarken, adam başını geriye attı, yüzü buruştu. Başparmağını sikinin geniş, nemli ucunda gezdirdi ve aldığı zevk o kadar fazlaydı ki, acı veriyordu.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı. Adamın bileğini kavradı, elini kendine doğru tuttu ve ateşi varmış gibi titredi.

Bu onu tekrar odak noktasına getirdi. Kadın doruğa ulaşırken, parmaklarına karşı ritmik bir şekilde titrerken ona baktı. O kadar şaşırtıcıydı ki, bu kadar çabuk bitmesine dayanamadı. Kadının vücudundan aşağı kayarak bacaklarını ayırdı ve ağzını onun üzerine koydu.

Başını yatağa yasladı ve çılgınlığını bastırmak için bir elinin topuğunu ağzına bastırdı.

Kadının tadı, kadifemsi yumuşaklığın onunkine karşı hissi. Dudakları kendini kontrol etme duygusunu kaybetti ve kadın onun altında kıvranıp bükülürken, yalayarak ve emerek ziyafet çekti. Farkındalığı daraldı.

İki şey, ereksiyonunun ne kadar muazzam ve acı verici hale geldiği ve dişlerinin arasında gergin bir dikkatle tuttuğu kaygan et incisi.

Şimdi hıçkırıyor ve bir denizci gibi küfrediyordu. Eğer mizahın ne olduğunu hatırlasaydı gülerdi.

Onun yerine dilini daha hızlı, daha sert oynattı. Ne kadar isterse istesin, aynı anda hem sikini içine sokup hem de onu ememezdi, bu yüzden iki parmağını içine sokarak idare etti.

Kadının iç kasları onu sıkıca kavradı ve kadın o kadar sıkı ve içi o kadar dolgundu ki, o kadar ıslaktı ki, adam onu o iki parmağıyla sikmek zorundaydı, bunu yapmak zorundaydı. Bunun sıcaklığı ve şehveti onu kendi dışına itti. Tüm aklı kapandı, geriye sadece aciliyet kaldı ve bu dayanılmaz bir seviyeye ulaştı.

Kadından alçak, titrek bir inilti yükseldi ve vücudu daha fazla sarsıntıyla dalgalandı. Onun doruğa ulaştığını hem içinde hem de dışında hissetti.

Ona yardım etmek için ağzını sıkı ve sabit tutarken şöyle düşündü,
Beni yüreğine mühür, koluna mühür olarak koy; çünkü sevgi ölüm kadar güçlüdür; kıskançlık mezar kadar acımasızdır; onun kömürleri çok şiddetli bir aleve sahip olan ateş kömürleridir.

Hayır. O eski, uzun zaman önce ölmüş yazar yanlış anlamış.

Aşk şaşırtıcıdır ve en yaşlı, en dünya yorgunu kalbi bile uyarmadan vurabilir. Aşk ölümden çok daha güçlüdür.

- - -

T ikinci doruk noktasının gücü o kadar şiddetliydi ki her şeyin önüne geçti. İçten içe tamamen aydınlandığını hissetti.

Şimdiye kadar yaşadığı en tatlı, en lezzetli ateşti.

Daha önce hiç orgazm olmamış değildi. Sağlıklı, atletik seks yapmıştı ve hem partnerleriyle hem de kendi kendini tatmin ederek birçok kez doruğa ulaşmıştı. Orgazm olmak onun yapmayı en çok sevdiği şeylerden biriydi.

Ama daha önce hiç Xavier ile doruğa ulaşmamıştı.

Onun ayrılmış bacaklarının arasında çalışmasını izlemenin görsel şoku, ancak ağzının üzerinde böylesine samimi bir bilgelikle hareket ettiğini ve parmaklarının vücudunun derinliklerine girdiğini hissetmenin tensel şokuyla eşleşti.

Daha önce hiç böyle bir duyguyla doruğa ulaşmamıştı.

Adam onu kalesinden çıkarıp savunmasız kalmasını sağlamış ve zevk bir tsunami gibi üzerine çökmüştü. Nefes alabilmek için hıçkırarak hıçkırarak ağlarken, gözlerinin kenarlarından yaşlar dökülürken onun omzuna yapıştı. Böyle bir fırtına karşısında tutunabileceği tek güçlü şey oydu.

Zevk dalgası doruğa ulaşıp azalırken, Xavier başını kaldırdı ve yüzünün açıları belirgin ve ciddi bir şekilde onun bakışlarıyla buluştu. Gözlerinde yle bir berraklık vardı ki, sanki birlikte ne yaptıklarını ondan bile daha iyi anlıyordu.

Kollarındaki ve göğsünün st kısmındaki kaslar kasıldı ve onun üzerine doğru sürünmek için ayağa kalktı. Zayıf gövdesinin ortasından aşağıya doğru uzanan bir tutam şık, koyu renk sa, iki düz, erkek meme ucuna dokunmak için kanatlanıyor ve pantolonunun açıklığından dışarı fırlayan ereksiyon halindeki penise doğru ok gibi iniyordu.

Güzel ve erkeksi bir vücudu vardı ama bu sadece çıplak bir vcuttu. Bu kadar derin olmamalıydı. Ama kendine yalan söyleyemezdi ve öyleydi de.

İki doruk noktasından sonra doğgun hissetmesi gerekirdi ama hissetmiyordu. Hiçbir şey tahmin edildiği gibi gitmiyordu. Vücudu boş ve ağrılı hissediyordu.

Gözlerinin içine bakarak parmaklarını adamın sikinin etrafına doladı. Sıcak ve sert hissediyordu, penisi ipek gibi bir deriyle kaplıydı. Onu sıktığında, dişlerinin arasından tısladı ve elinin içine doğru kavis çizdi.

Doymak bilmez bir açlık onu kavradı. Leğen kemiğini yukarı kaldırdı ve adam ağrılığını onun üzerine yerleştirirken ona rehberlik etti. Burun buruna, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Yoğunluk, aralarında kıvılcımlanan bir elektrik arkı gibi hissedilebilir ve yakıcıydı.

Aletinin başı kadının girişindeki aşırı hassas, şişmiş ete sürtündü. Ağrılığını kollarına vererek bastırdı ve etinin kalın, sert uzunluğu onunkine girdi.

İçeri girdi ve girdi, kadının girişine uyum sağlaması için yavaş hareket etti. Kadın o kadar ıslak ve hazırды ki, adamın uğraşmasına gerek kalmadan sonuna kadar sokabildi.

Kadının hissettiği açlığın aynısı adamın yüz hatlarına kazınmıştı ve gözleri şiddetli bir merakla parlıyordu.

"Sana aşık olmamın sorun olmadığını söyle bana." Kelimeler bilinçli iradesi olmadan titreyen ağzından yuvarlandı ve onları söylediğini duyduğunda irkildi ve aşağılanmış hissetti.

Bunu söylemek istememişti. Tanrı aşkına, bu sadece ilk kez bir araya gelmeleriydi ve daha önceki konuşmalarına rağmen

Bir başkasının garantisi. İnsanlar seksin harareti içinde kaç kez aptalca şeyler söylerlerdi?

Adamın bakışlarının daha önce de alev alev yandığını düşündüyse bile, o anki sıcaklık ve ışığın yanında bu hiçbir şeydi. Tamamen canlı, tamamen meşgul görünüyordu ve o kadar etkilenmişti ki, bir geri çekilme kekelemeye yüreği yetmedi.

Göz kapaklarını ağır, şehvetli bir bakışla indirerek başını eğdi ve dudaklarını hafif bir okşayışla onunkilerin üzerinde birleştirdi. Yumuşakça mırıldandı, "Eğer yaparsan çok onur duyarım."

Sorun değildi. O bunu iyiden de iyi yaptı. Onu hoş karşıladı.

Adam hareket etmeye başladığında, kadın bacaklarını adamın beline, kollarını boynuna doladı ve tüm vücuduyla ona sarıldı.

Nazik bir ritim tutturdu, sonuna kadar girdikten sonra penisinin ucu girişine dayanana kadar geri çekti. Bir dirseğinin üzerine eğilerek yüzünü, saçlarını okşadı ve parmaklarını hafifçe boynunun yanından geçirerek göğsünü avuçladı.

Göğüs ucunu baş ve işaret parmakları arasında kıştırıp yuvarladıktan sonra gözlerinin içine baktı. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Çok güzelsin. Çok ateşli ve ıslaksın. Tanrım, yanıyorum."

Kıpırdamadan yatamazdı. Onunla birlikte hareket etmek zorundaydı. Ona her zaman daha soğuk görünmüştü ama şimdi ondan akan sıcaklığı hissedebiliyordu. Onun

Kalçaları onunkilere karşı sallandı, tüm vücudu esnedi ve onu ilk gördüğü zamanı, nasıl eksiksiz, kusursuz bir zarafetle hareket ettiğini hatırladı.

Şimdi onu böylesine şehvetli bir şekilde hareket ederken izlemek inanılmaz derecede seksiydi.

Kalın, koyu kestane rengi saçları yüzüne dökülüyor, bakışlarını gölgeliyordu. Kız ona sokuldukça, adam hızını artırıyor, onu daha sert beceriyordu.

İç kaslarını sıkılaştırdı, parmaklarını sırtından aşağı doğru geçirirken sikini olabildiğince güçlü bir şekilde kavradı. Başını geriye atarak, içine girerken tısladı.

Gözleri kıpkırmızı parladı ve dişleri aşağı indi; kızın şok olması ya da şaşırması için hiçbir neden yoktu ama aman Tanrım, şaşırmıştı. Vahşi, hayvani görünüyordu.

Tıpkı Malphas'la onun arasında durup onu çok Güçlü bir varlıktan koruduğu zamanki gibi, eğer karşılaşma şiddete dönüşseydi, neredeyse kesinlikle öldürülmüş olacaktı.

"Xavier," diye fısıldadı.

Onun yüzüne dokundu. Korkmak bir kez bile aklına gelmemiştir. Bu muhteşem yaratık ona şiirden alıntılar yapmıştı. İçindeki bu inanılmaz yaratık Xavier'di.

Vahşi bakışlı gözlerini kapattı ve parmaklarını öptü.

Kucaklamasını sıkılaştırırken, kalçalarını eğerek daha derine itmesine izin verdi. Adam onun üzerine eğildi, daha hızlı hareket etti, daha sert sikti, ta ki anlaşılmaz bir şey söyleyene kadar - gerçekten biraz İspanyolca öğrenmesi gerekiyordu

-Ve sertleşti.

Derinlerde, onun sikinin nabzını hissetti. Adam ona karşı hafifçe sallandı.

Gözlerini kapatarak onun sırtını ovarken yanağına bir öpücük kondurdu. Oh, İçinde bulunduğu bu tuhaf yolculuğu ya da bir dizi kararın, olayların ilerleyişinin onu bu noktaya nasıl getirdiğini anlayamayabilirdi. Sadece buraya geldiği için mutlu olabilirdi.

Kalçalarını onunkilere sımsıkı bastırdığı birkaç dakikanın ardından, kıpırdanarak dudaklarını yine nazikçe okşadı. Öpüşmeyi derinleştirdiğinde, dişlerinin geri çekilmiş olduğunu gördü. Adam onun kalçasını okşarken dili de onunkiyle oynuyordu.

"Gün doğumunun yakın olduğunu hissediyorum," diye fısıldadı.

Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. "Evinizde otomatik panjur sistemi olduğuna göre, hemen güneşin içine düşmeyeceğinizi varsayabilir miyim? Bir tür ürkütücü, ölüme benzer koma mı?"

Kıkırdadı. "Evet, bunu rahatlıkla varsayabilirsin."

"İyi, çünkü aksi takdirde beni on saat boyunca sıkıştırmadan önce hemen üzerimden kalkmanı söyleyecektim." Adam yüksek sesle güldü, o da sırıttı. "Şaka yapıyorum, sanırım seni yere yuvarlayabilirim."

"Neyse ki buna gerek kalmayacak." Adam ondan uzaklaşırken, yumuşamakta olan penisi dışarı kaydı ve kadın pişmanlıkla iç çekti. Onun içinde olmak çok iyi hissettirmişti. Birleşmeyi şimdiden özlemiş, onu tekrar istemeye başlamıştı.

Adam yataktan ayrıldı ve gömleğiyle geri döndü, gömleğini sıyırıp kadının kalçalarının içini temizlemek için kullandı. Bu işle oyalanırken parmaklarını kadının hassas teninde gezdirdi ve kadın okşama altında baygın bir şekilde gerildi.

"Benimle yatmanı istiyorum" dedi.

Cevap vermeden önce durakladı ve diğer odada uyuyan Diego'yu düşündü. Diego için mesaj ya da e-posta atmak, hatta herhangi birini aramak çok kolay olurdu.

ve artık Xavier'le yaptıkları hiçbir şey gizli kalmayacaktı.

Hiçbir şeyi saklamak gibi bir niyeti olmasa da, işlerin bu şekilde gitmesini istediğinden emin değildi. Ayrıca, az önce olanlar ona çok güçlü gelmişti ve kendini ham ve sarsılmış hissediyordu.

Kaçmayacağına söz vermiş olabilirdi ama bu stratejik bir geri çekilme yapmaktan kaçınması gerektiği anlamına gelmiyordu. O kadar çok şey olmuştu ki, sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Onu çabucak öperek, "Seninle yatmayı çok isterdim ama belki bu sefer olmaz. Etrafta sinsice dolaşmak gibi bir niyetim yok ama Diego ve diğerlerinin bizi farklı bir şekilde öğrenmesini tercih ederim."

Adam kaşlarını çatı ve kız onun reddinden hoşlanmadığını anlayabildi ama karşı çıkmadı. "Pekâlâ," dedi. "Bu seferlik gitmene izin vereceğim. Ama bir dahaki sefere değil. zaman."

Gülümsedi. "Anlaştık."

Odanın içinde dolaşarak kadının giysilerini topladı. Adam tamamen çıplak ve kendinden emindi ve kadın ona bakmaktan kendini alamıyordu. Sırtında, kollarında ve bacaklarında yağsız kaslar vardı ve onu izlemek büyük bir zevkti. Büyük ceviz bir gardırobun yanına yaklaştığında siyah ipek bir bornoz çıkardı ve ona uzattı.

Hızlıca gülümseyerek teşekkür etti ve giysiyi üzerine geçirdi. Vücuduna göre çok büyüktü ama rahatsız edici değildi. Etek ucu çıplak ayaklarının üst kısmına değiyordu ve kolları parmak uçlarına kadar iniyordu. Onun ısrarıyla önce bir kolunu, sonra diğerini uzattı. O izlerken adam kolları bileklerine kadar sıvadı, sonra giysilerini ve ayakkabılarını içeren bohçayı ona uzattı.

Gariplik ve şüphe aklına girmeye çalıştı. Onları tekrar dışarı itti.

Parmaklarını çenesinin altından geçirerek yüzünü yukarı kaldırdı. Her zamanki gibi bakışları çok keskindi. "Gitmene izin verdiğim için kendimi iyi hissedeceğim, eğer bana az önce olanlardan memnun olduğunu söylersen."

Derin bir nefes aldı. Tipik biri olmayacaktı. Sevişmişlerdi ve o da bunu istemişti ve bu nadir, harika bir deneyimdi.

"Nasıl hissettiğimi anlatmak için 'iyi' kelimesinin doğru olduğundan emin değilim," dedi ona dürüstçe. "Çok ... memnun olsam da, kendimi oldukça sarsılmış hissediyorum. Ama bu, bununla başa çıkamayacağım ya da sözüme karşı gelip gideceğim anlamına gelmiyor." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Bu olur mu?"

Çenesindeki kaslar kıpırdadı, bu da küçük bir işaretti. "Bu benim başka bir odaya gidecek olsanız bile sizi buradan çıkarma içgüdüsü. Ama ben de sana katılıyorum. Diego'nun bizimle karşılaşmasına izin vermek diğerlerine haber vermenin doğru yolu." Onu hızlıca öptü. "Fikrimi değiştirmeden gitsen iyi olur."

Başını salladı ve o da fikrini değiştiremeden onu tekrar öptü ve hızla kapıya doğru yürüdü. Tuhaf, şimdi gerçekten gidiyor olduğu için -gerçekten ihtiyacı olmasına rağmen- geri dönüp kalma dürtüsüyle savaştırmak zorunda kaldı.

Kısa koridora doğru yürüdü ve arkasına baktı. Yatak odasının kapısını yarıya kadar açık bırakmıştı. Kadın duraklarken, adam telepatik olarak, *"Fikrini değiştirirsen diye,"* dedi.

Isınmış bir şekilde, "Değiştirmeyeceğim, ama teşekkür ederim" diye cevap verdi. Tatlı rüyalar. Sana da.

Kısa koridorda dört kapı vardı. İki tanesi açıktı, bir tanesi antika pençe ayaklı küvetin bulunduğu banyoya, dördüncüsü ise boş bir yatak odasına açılıyordu. Odanın içinde, çantası yatağın ayak ucunda duruyordu.

çift kişilik yatak ve söz verdiği gibi, Diego komodinin üzerine kraker, meyve ve çeşitli peynirlerden oluşan bir atıştırmalık bırakmıştı.

Yatmaya hazırlanırken, yorgunluk kol ve bacaklarına ağırlık yapıyordu. Gün bir hafta kadar uzun gelmişti ve henüz gece programına alışamamıştı.

Banyoya girip dişlerini fırçaladı. Her ne kadar tam bir banyo ya da duş almak istese de, ayakta zor duruyordu, bu yüzden lavaboda hızlıca yıkandı. Yatak odasına döndüğünde kapısını kapattı ve yorganın arasına girdi.

Yatağının başucundaki ışığı söndürmeyi başaramadı. Başını yastığa koyar koymaz dünya karardı.

Belirsiz bir süre sonra, yavaşça ya da yavaşça değil, bir anda sıkışık bir şekilde uyandı. Garip, penceresiz odada etrafına bakarken nerede olduğunu fark etmesi birkaç dakika sürdü.

Hatıralar akın etti. Malphas'la yüzleşmesi ve sonrasında olanlar.

Xavier'le birbirlerine söyledikleri şeyler, Xavier'in ona yaptıkları, Xavier'in ağzı öyle bilgili bir şekilde hareket ediyordu ki

Kaçınılmaz ateş sıcak ve parlak bir şekilde alevlenmişti. Üstünde nasıl hareket ettiğini, içinde nasıl hareket ettiğini, yüzündeki vahşi değişiklikleri, ellerinin ve dudaklarının yumuşaklığını.

En son bir sevgili edinmesinin üzerinden en az bir yıl geçmişti ve Bacaklarını huzursuzca kaydırırken kaslarındaki acıyı hissediyordu. Acıya rağmen, o ateşli açlığın bir sınırı titreyordu. Bir elini bacaklarının arasından geçirip kendini okşarken, bornozunu bile çıkarmadığını fark etti. Yumuşak kumaş vücudunu sarıyordu.

Dışarıya bakarak görsel ipuçları olmadan, bir saat veya bir tür cihaz olmadan zamanı bilmek imkansızdı ve hala çok yorgundu.

Onu ne uyandırmıştı? Tanrı'ya şükür rüyasında Malphas'ı görmemişti. Belki de yatağın tuhaflığını fark etmişti.

Kapalı kapıdan belli belirsiz erkek sesleri geliyordu. Gerçekte ne konuştuğunu değil, sadece zar zor duyabilse de sesler gergin, hatta kızgın geliyordu.

Tanrım, şimdi ne olacak?

Yorganı geriye atarak bornozunu düzeltti ve odadan dışarı çıktı.

Diego'nun kaldığı yatak odasının kapısı açıktı, oda boştu. Sesler oturma odasından geliyordu.

Kadın kararsızlık içinde donup kaldığında Diego, "Üç yıl oldu ve ben hiçbir yere gitmiyorum. Havuzu temizliyorum, arabaların bakımını yapıyorum ve silahları parlatıyorum ve tüm hayatım bu. Melisande ve Justine ziyarete geldiğinde mi? O zaman

uzun zamandır başıma gelen en ilginç şeydi. Dün gece buraya gelmek bile büyük bir değişimdi ve tek yaptığım yatağa gitmekti."

İki elini saçlarının arasına sokarak başını tuttu. Benimle ilgili ne var? Ne mi?

Böyle şeylere kulak misafiri olmayı ben istemedim.

"Ne dediğini anlıyorum ama bu fikrimi değiştirmiyor."

Sadece Xavier'in sesini dinlerken bile içgüdüsel bir tepki verdi.

Teninde bir his belirdi ve titreyerek cübbesini gövdesine daha sıkı sardı.

Ağzı onun üzerinde. Ağzı onun üzerinde.

Yüce Tanrım.

Sakin ve nazik Xavier devam etti. "Seni birçok iyi nedenden dolayı sahadan emekli ettim ve seni tekrar aktif göreve almayacağım. En son göreve çıktığında kimliğin o kadar kötü açığa çıkmıştı ki, seni tekrar gönderirsem ölürsün. Senin işin bitti Diego.

Uzun zamandır işin bitti ve bu emeklilikten geri dönüş yok. Üzgünüm ama bu benim son kararım."

Xavier Diego'yu bir tarladan mı emekli etti?

Diego'nun aşırı büyümüş bir merayı biçerkenki görüntüsü zihninde canlandı. Bu o kadar saçmaydı ki, zihnindeki son uyku örümcek ağları da uçup gitti ve gerçekten uyandı.

Diego'yu aktif görevden emekli etti.

Son altı haftada tanık olduğu her şey bir iplik makarası gibi zihninde dönüp duruyordu.

Malikânede bir şeylerin ters gittiğini birden fazla kez nasıl hissetmişti. O odaya girdiğinde diğer herkesin nasıl konuşmayı kestiğini.

Beş genç adamın da bir günden diğerine nasıl ortadan kaybolduğunu ve kimsenin bu konuyu konuşmadığını. Dost olmayan yabancılar geldiğinde kimliklerini gizli tutmanın ne kadar önemli olduğunu.

Raoul'un öldürme konusunda ne kadar bilgili olduğunu. Bir keresinde onun mükemmel bir suikastçı olacağını bile düşünmüştü.

Bu biraz James Bond'a mı benziyordu?

Vampirlerle mi?

Bu kadar şaşırması mı gerekiyordu, yoksa şimdiye kadar ikiyle ikiyi bir araya getiremediği için kendini aptal gibi mi hissetmeliydi, emin değildi.

Kendini çok fazla suçlayamadan Diego tekrar konuştu. Diego Sesindeki ton düz ve kesindi. "Haklısın Xavier. Benden bu kadar. İstifa ediyorum."

≡ YEDİ ≡

Silence düştü.

Sonra Xavier, "Sanırım emin olmasaydın bu konuyu açmazdın. Şimdi ne yapacağını biliyor musun?"

"Henüz değil. Sanırım sen ve Tess'le birlikte malikaneye dönmesem daha iyi olacak. Beni şehre götürmeni sağlamamın bir yolu var mı?

Gün batımı mı? Tabii buradaki işinizi bitirdiyseniz." "Sizi bırakabilirim. Nereye gitmek istersiniz?"

"Güzel bir otelde, belki Four Seasons'ta kalırım ve seçeneklerimi değerlendiririm diye düşündüm. Son üç yıldır tek yaptığım para biriktirmektir.

- "Birkaç günlüğüne de olsa tadını çıkarabilirim. Eşyalarımı daha sonra da alabilirim." Biri volta atıyordu, muhtemelen Diego. "Bu kişisel bir şey değil Xavier. Bunu bilmeni isterim. Hiçbiri kişisel değil."

"Anlıyorum."

Daha fazla dinlemek için kalmadı ve koridordan geçerek yatak odasına gitti ve kapısını yavaşça kapattı. Zihni ve duyguları altüst olmuş bir halde yatak odasının sınırları içinde volta atıyordu. O Xavier gibi değildi ve bedeni harekete geçmeden huzursuzluğunu kontrol altına alamıyordu.

Yatak odası da dairenin geri kalanı gibi zevkli bir şekilde dekore edilmiş olsa da, penceresizlik onu rahatsız etmeye başlamıştı. Temiz hava ve okyanus kenarında bir yürüyüş istiyordu. Daire sessiz olsa da, burada huzur yoktu.

Duydukları hiçbir şeyi değiştirmemişti ama değiştirmişti. Daha önce Xavier'e söylediklerini düşündü ve içinden güldü. Acı ve mizahsız hissetmişti.

Kapısında sessiz bir rap sesi duyuldu. "Meşgulüm" dedi.

Kapı açıldı ve Xavier içeri girdi.

Yine tamamen siyah, klasik, sade bir pantolon ve ellerinin ve yüzünün güçlü, zarif kemik yapısını vurgulayan özel dikim bir gömlek giymişti. O vardı

Saçlarını düzgünce arkadan bağlamıştı ve onunla böylesine duygusal bir aşk yaşamış olan vahşi, şehvetli yaratıktan hiçbir iz yoktu. Her zamanki gibi sakın ve kendi halinde görünüyordu.

İçindeki her şey kaos içindeyken onu görmek onu biraz çıldırtmıştı.

"Meşgul olduğumu söyledim." diye tersledi.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Seni gayet iyi duydum. Az önce volta attığınızı da duydum, daha önce de koridorda yürüyüp oturma odasının önünde durakladığınızı duydum." Ona dikkatle baktı. "Diego'yla konuştuklarımıza kulak misafiri oldun ve şimdi nedense sinirlisin. Neden?"

"Bir kez seks yaptık diye benim sınırlarımı görmezden gelmen doğru değil," dedi ona öfkeyle.

"Özür dilerim. Tabii ki haklısınız." Bunu o kadar yumuşak, o kadar kolay söylemişti ki, kapalı kapıya yaslanırken yüzü zarif bir maskeye dönüşmüştü.

İlk kez onun bu lanet olası soğukkanlılığından nefret etti ve ona ters ters baktı. "Beni buraya bilerek hapsediyorsun. Öyle olmadığını söylemeye çalışma, böylece bu kadar kibar olmayı bırakabilirsin."

Kollarından birinin manşetini düzeltti. "Kibarlık medeniyetin bel kemiğidir. Ayrıca, başka ne yapmamı istiyorsun? Ne düşündüğünü bilmeden cevap vermem mümkün değil." Küçük işinden başını kaldırıp keskin bakışlarını ona dikti. "Dur tahmin edeyim: Diego'yla konuştuklarımızdan ne iş yaptığımı anladın. Değil mi?"

Bir elini kontrolsüz bir hareketle dışarı attı. Tüm bu olanlardan sonra, Vampir Balosu gecesi olduğu yere geri dönmüş gibi hissediyordu. Yaptığı hiçbir şey yersiz ya da düşünülmemiş görünmüyordu ve yaptığı her şey abartılı, dengesiz geliyordu.

"Gözden kaçırmak oldukça zordu," dedi. "Son altı hafta boyunca gördüğüm onca ipucunun aksine."

"Ve bu seni üzüyor." Adam başını eğmiş, sanki bir uzaylıymış gibi onu inceliyordu.

Bu sabahki sıcaklığı, tutkusu ve duygusal açıklığı neredeydi? Bunların hepsi rol müydü?

Ondan uzaklaştı, kollarını ortasına doladı ve omuzlarını kamburlaştırdı. "Evet. Hayır. Bilmiyorum."

Adamın elleri kadının omuzlarına indi ve kadın sıçradı. Kulağına şöyle dedi: "Bu kesinlikle kapsamlı bir tepki yelpazesi."

Kabul et."

Vücudu onun sesine yeniden tepki verdi, o kadar yakındı ki. Sanki az önce çıplak sırtından aşağı bir el geçirmiş gibi hissetti ve titredi.

Adamın elleri sıkılaştı. Daha da yumuşak bir sesle, "Şu anda aklından neler geçtiğini bana söylemeyecek misin? Gerçekten hiçbir fikrim yok."

Bir zamanlar rahip olan bu asırlık Vampir'in sesi çok sabırlı ve nazik geliyordu.

Piyano çalan, vals yapmayı seven, felsefe okuyan ve aşk şiirlerinden alıntılar yapan.

Ve bir casus şebekesi yöneten.

Gözlerini kapattı. Ben hiç kimseyim, diye düşündü. Yirmili yaşlarımdan bile çıkmadım. Hiç ilginç bir yerde bulunmadım ya da işe yarar bir şey yapmadım.

Ben sadece çok açgözlü ve kendini beğenmiş bir üvey veledim.

bu zor durumdan canlı çıkmayı başardı.

"Kaçmaya çalışıyorum," diye fısıldadı. "Kafamın içinde."

"Kaçmayacağına söz vermiştin. Ve kaçarsan ne olacağını sana söylemiştim." Dudaklarını hafifçe kızın kulağının narin kabuğunda gezdirdi ve kız titredi.

"Peşinden gelirdim."

Ya gözlerini kapalı tutup kendini geriye bırakırsa ve onun kendisini yakalayacağına güvenirse?

Çekingen bir şekilde ona doğru eğildi.

Kollarını ona doladı ve onu göğsüne doğru çekerek sıkıca tuttu.

"Konuşmayı bırakma," dedi, çok alçak sesle. "Bana nerede olduğunu göster ki seni bulabileyim."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye itiraf etti. "İpuçlarını gördüm ama hiçbirini bir araya getiremedim."

"Neden yapasın ki? Normal bir insan neden bütün bunları birlikte?" Onun şakağını öptü. "Ne yaptığım senin için bu kadar önemli mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır, değil," dedi ona.

Biraz güldü, sessiz bir nefes vermişti bu. "Şimdi yine tamamen karanlıktayım."

Başını iki yana salladı. "Bunu doğru söylemedim. Elbette ne yaptığınız önemli. Aslında, büyülendim. Ama konuşmanı duyduğumda ve her şeyi bir araya getirdiğimde beni sarsan şey sevişmemiz oldu. Seninle seviştim."

"Her şeyi çok iyi hatırlıyorum." Onu kucaklarken başını omzuna koydu.
"Bunu aklımdan çıkaramıyorum."

Onun ön kolunu kavradı. "O anda gerçekten ne yaptığımı bildiğimi ve sadece aceleci davranmadığımı hissettim, ama biliyor musun? Aceleci davranıyordum ve seni gerçekten tanıımıyordum. Seni ve Diego'yu dinlediğimde fark ettiğim şey buydu. Ve sen haklıydın, bu konuyu açtığında
Daha önce Vampir olduğun gerçeğini zar zor atlatmıştım. Altı haftadır tanışıyoruz ve birlikte bir gece geçirdik ve ..." Boğazında büyüyen yumru onu sessizliğe zorladı.

"Tess," diye fısıldadı. Yüzünü kızın dağınık saçlarına sürttü. "Daha çok erken olduğunu ve birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz olduğunu biliyorum. Ama bana aşık olman hâlâ sorun değil. Eğer aşık olursan bundan onur duyarım ve tüm duygularını güvende tutarım. Güvenine asla ihanet etmeyeceğim. Yemin ederim."

Başını adamın omzuna yasladı, yüzünü ona doğru çevirdi ve adam sırtını eğip onu öptü.

Ona gerçekten inanmıştı.

Dudaklarına karşı, "Bırakıp gitmek ve bir yerde kalmak zor," dedi.

"Korktuğunda kaçtığını bir kez bile görmedim ve seni çok korkuyorum." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Kızın burnunun ucunu öptü. "Çok cesursun. Sende en çok hayran olduğum şeylerden biri de bu."

Yüzünü tamamen ona dönerek bir kolunu onun boynuna doladı ve öpücüğüne karşılık verdi. Aralarında hızlı ve acil bir sıcaklık oluştu. Gömleğinin arkasındaki yumruklarını sıktı, ona karşı yeniden o kadar açtı ki her yeri titredi.

Her nasılsa, yaşadığı her şeye ve yaptığı her şeye rağmen, içinde onu aç bırakan bir ışık taşıyordu. Onunla birlikte olmadığında dünya daha karanlık ve soğuk geliyordu. Bu imkansızdı.

Ona doyabileceğini hayal ediyordu ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu.

Ağzını onunkinin üzerine eğdi, dudakları sertleşmiş ve talepkârdı. Ürpererek, sahip olduğu her şeyle onu geri öptü. Adam uzun parmaklı bir elini saçlarının arasına, başının arkasına soktu ve onu yerinde tuttu
Bir yandan da bornozun yumuşak, ince kumaşından göğüslerini avuçlayıp masaj yapıyordu.

Birkaç dakika sonra, bariz bir isteksizlikle geri çekildi. "Seni yatağına geri götürüp kaldığımız yerden devam etmek istesem de Diego'yu şehre götürmeye söz verdim."

Büyük bir çabayla, içindeki çılgın kadını zincire vurmaya çalıştı, bu da onu tüm sağduyuyu görmezden gelmeye ve tüm kıyafetlerini yırtmaya itti. Adamın bakışlarına bakabilecek kadar geri çekildi. "Onun gidişine üzöldün mü?"

"Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım." Başını iki yana salladı.

"Malikânedeki hayat çok küçük, özel bir dünya."

"Orayı seviyorum," dedi sessizce.

Adamın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ben de seviyorum ama bu yaşam tarzının herkese göre olmadığını da farkındayım. Melisande her ne kadar Los Angeles'taki curcunadan yakınsa da, orayı asla terk edemez." Gülümsemesi soldu. "Ve ben basitçe

ona sunacak başka bir şeyim yok. Julian'a Diego'ya Evenfall'da bir iş bulmayı teklif ettim ama o bu işi tamamlamaya kararlı. değişim."

Omurgasını dikleştirerek gömleğini bırakmaya zorladı kendini. "Sen onu götürürken benim burada kalmamı ister misin?"

"Tabii ki hayır," dedi sertçe. Yüzünü ovuşturdu ve daha ılımlı bir şekilde devam etti. "Seni Evenfall'da yalnız bırakmayacağım, özellikle de Justine etraftayken."

Kızın ifadesi kuru bir hal aldı. "Ben olsam daireyi kilitli tutardım."

"Umurumda değil. Kilitler yeterince iyi değil. Kalmıyorsun." Elinin üzerinden ona baktı. "Diego'yu şehre götürürken benimle gel. Bir ya da iki gün kasabadaki evimde kalabiliriz ve diğer arkadaşlarımla tanışabilirsin. görevlileri."

Tereddüt ederek düşündü. Malikâneyi ne kadar sevse de, tüm zamanını Malphas'ın onu bulmasından korkarak orada geçirmişti. Şehirde biraz zaman geçirme düşüncesi cazip gelmişti.

San Francisco'nun tehlikeleri olabilirdi, özellikle de beş parasız ve kaçmakta olan biri için, ama bu seferki ziyaret oldukça farklı olacaktı. Belki üzerine tam oturacak yeni kıyafetler için alışveriş bile yapabilirdi.

Ayrıca, Xavier'le nereye gittiklerini tam olarak bilmiyor olabilirdi ama uzun bir süre birlikte olacakları ortaya çıkarsa, şehirdeki insanlarla tanışmak iyi olurdu.

"Bu hoşuma gider," dedi ona.

Adamın ifadesi hafifledi. "Sevindim. Daha birkaç saatimiz var. Gün batımında." "Tek düşünebildiğim, biz beklerken sana ne yapmak istediğim, ama korkarım yapmam gereken başka şeyler var. ayrılmadan önce."

Bakışları gömleğinin açıklığına düştü ve ona yavaşça gülümsedi. "Bekleyemezler mi?"

Bu bir sevişme olmasa da, aldığı nefes son derece tatmin ediciydi. "Onları ertelemekten başka bir şey istemezdim ama Gavin'in telefonumdaki Julian ve Melisande kaydını düzenleyip düzenleyemeyeceğine bakmam gerek." Durakladı ve devam ettiğinde sesi çok ciddiye. "Ve birkaç saat önce ajanlarımdan birinin kaybolduğunu öğrendim."

Kızın şakacılığı kayboldu. "Tanrım, çok üzüldüm. Endişelenmiş olmalısın." "Öyleyim."

Sorması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Geldikleri bu yeni, bilinmeyen yerde sınırlar vardı ama o yine de devam etti. "Tanıdığım biri mi?"

Yüz ifadesi karardı. "Korkarım öyle. Marc."

Şok içinde dalgalandı. Adamın kendisine bu kadar kolay cevap vereceğini ya da söz konusu kişiyi gerçekten tanıyacağını tahmin etmemişti. "Ama az önce gitti."

"Biliyorum." Aniden kıpırdandı, keskin ve hızlı bir hareketti, neredeyse bir anda sakinleşti ama bu da kaygısının ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.

Güçlü bir dürtü onu yakaladı. Ona yardım etmeyi o kadar çok istiyordu ki, içi acıyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tek bir şey dışında. Ona destek olabilirdi.

Ondan bir adım uzaklaştı. "Git. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Yine de oyalandı ve ona bakarken gözlerindeki şefkatli ifade, son iki aydır yaşadığı her şeye değdi. "Peki ya sen?"

"Biraz kestirebilirim. Kesinlikle düzgün bir duş alacağım ve Diego'nun benim için bıraktığı atıştırma yiyeceğim." Gülümsedi. "Ve seni özleyeceğim."

Adam kızın ellerinden birini tuttu, kaldırıp çevirdi ve dudaklarını bileğinin iç kısmına bastırdı.

Altı hafta ne kadar da fark yaratmıştı. İlk kez böyle bir jest yaptığında korkudan donup kalmıştı. Şimdi ise içini bir sıcaklık kaplamıştı.

"Sonra görüşürüz," dedi adam tenine karşı.

Şakağına dokunarak saçlarını okşadı.

Adam doğruldu ve son bir kez daha sertçe öpüştükten sonra gitti.

Onun varlığının yoğunluğu olmadan oda soğuk ve boş geliyordu ve ayakları donuyordu. Ayakkabılarını giyerek hızla etrafı araştırdı. Xavier çoktan gitmişti ve dairenin geri kalanı sessiz ve boştu. Diego'nun odasının kapısı kapalıydı.

Düşünceli bir şekilde kapıyı çalmak ve nasıl olduğunu sormak istedi ama birkaç kez sohbet etmiş olsalar da yakın değillerdi ve onun sırdaşı değildi.

Sonunda, kapalı kapıdaki sessiz mesaja saygı duydu, komodinin yanındaki tabaktaki tüm yemeği yedi, banyo malzemelerini ve temiz kıyafetlerini topladı ve duş almaya gitti.

Evenfall her ne kadar demode olsa da, en azından su sıcaktı.

- - -

TXavier Tess'ten uzaklaştıkça ruh hali daha da karamsarlaşıyordu. Koridorda ilerlerken mesajlarını kontrol etti. Tek haber Raoul'dan birkaç saat öncesine ait bir mesaj almış:

Kontrolü kaçırdım. Talimatlar?

Ve onun kısa cevabı: **Bekle. Ondan haber alırsan bana haber ver.**

Marc yeni elemanlarının en iyisiydi. Sadece zeki ve yetenekli değil, aynı zamanda kararlı bir mizaca sahipti ve güvenilir olduğunu kanıtlamıştı. Xavier, Justine'i ona görev olarak vermiş, dikkat çekmemesi, kimliğini koruması, son derece dikkatli olması ve doğrudan çatışmaya girmekten kaçınması için sıkı talimatlar vermişti.

Ancak zaman geçtikçe ve hâlâ bir haber gelmedikçe, Marc'ın başına bir şey gelmiş olma ihtimali daha da artıyordu. Xavier, Evenfall'un yeraltı garajının dışındaki betonarme bir alanda bulunan IT bölümüne ulaştığında kaşlarını çatmıştı.

Daha önce Gavin'e uğrayacağını bildirmişti ve genç Vampir onu bekliyordu. Gavin iki yüz yaşının biraz altındaydı ama henüz onlu yaşlarının başındayken dönüştürülmüştü. Bir küçümseme ile

burnu, kızıl saçları ve hiç solmayan çilleriyle iş arkadaşları ona "Opie" lakabını takmıştı.

Xavier cep telefonunu uzattı ve Gavin işe koyuldu.

"Yanında yeni bir görevli getirdiğini duydum," dedi Gavin. "Bir kadın. Bu o, değil mi?"

"Evet, o." Xavier, Gavin'in kaydı çıkarmasını izlerken masaya yaslandı.

"Onu buraya getirecek misin, böylece onunla tanışabilirim?"

Yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. Gavin henüz Tess'le tanışmamıştı bile ama ona vurulmuş gibi görünüyordu. "Korkarım bu yolculukta vaktimiz yok. Ama bir dahaki sefere onu da getireceğimden emin olabilirsiniz."

"Nasıl biri?" Gavin'in ses tonu özenli bir şekilde lakayttı. Meydan okuyan. Dolambaçlı.

Lezzetli.

Bu sıfatların hiçbirini yüksek sesle söylemedi. Onun yerine, sessizliği çok uzayınca ve Gavin merakla ona bakmak için başını kaldırınca, sonunda "Unutulmaz," demeye karar verdi.

Diğer Vampir'in kaşları kalktı. "Daha iyisini bilmesem, ona aşık olduğunu söyledim."

Yakındaki bir masaya yaslandı. "Neden daha iyi bildiğini düşünüyorsun?"

"Xavier, seni tanıdığımdan beri, sanırım toplamda

Belki üç ilişkim oldu ve hepsi de sığırdı ve birkaç ay sonra bitti." Genç Vampir ona yan gözle, meraklı bir bakış attı. "Orospu çocuğu. Ona aşık oluyorsun, değil mi?"

Cevap vermek zorunda değildi ama yine de verdi. "Aşığım."

Gavin'in gözleri kocaman oldu. Sonra sıırttı. "Aferin sana."

Kaydı masaüstüne aktardıktan sonra birlikte dinlediler. Xavier ona, "Anlaşmaları dışında her şeyi çıkar," dedi. "Sonra da temiz kopyayı mümkün olan en kısa sürede Julian'a ulaştır."

"Tamamdır."

Yapmak için geldiği işi bitirdiğinde tereddüt etti ve dikkatini odanın karşısındaki iki Vampir tarafından izlenen TV monitörlerinin duvarına çevirdi. Stratejik noktalara yerleştirilmiş güvenlik kameralarının görüntülerini inceliyorlardı.

Evenfall'ın her yerinde aralıklarla.

"Bana bir iyilik yap ve son yirmi dört saat içinde Justine'i ara." dedi.

"Tamamdır," dedi Gavin. Başka bir bilgisayar sistemine doğru yürüdü, oturdu ve parmakları çevik bir şekilde klavyenin üzerinde gezindi. "Bana ne aradığınızı söyleyebilir misin?"

İzleyen Xavier kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Bilmiyorum. En azından onun hâlâ burada olduğuna dair bir kanıt istiyorum. Geldiğimden beri onu hiç görmedim. Sadece Julian'ın ondan bahsettiğini duydum."

"Bunu doğrulamak yeterince kolay olmalı."

On beş dakika sonra Xavier reddedilemez kanıtları izledi. Justine en az bir gündür Evenfall'da bulunuyordu. Onun çeşitli kamusal alanlardaki görüntü parçalarını inceledi. Kayıtlarda iki kez Julian'la konuşurken görülüyordu, yüz ifadeleri soğuk ve vücut dilleri öfkeliydi.

Görüntülerde ses yoktu ama şu anda konuşmalara kulak misafiri olmakla ilgilenmiyordu.

Hayal kırıklığı arttı ve yüzünü ovuşturdu. Kendisi burada olsa da, bu Marc'ın daha az tehlikede olduğu anlamına gelmiyordu. Elinde çok sayıda Burada onunla birlikte olmayan çalışanlar.

"İhtiyacın olan bu muydu?" Gavin sordu. İç çekerek, "Elbette. Teşekkürler." dedi.

"Sorun değil."

Onlar çalışırken gece çökmüştü. Xavier bunu hissedebiliyordu, serin ve hoş bir karanlık toprağın üzerine bir örtü çekiyordu. Gavin'e veda etti, telefonunu cebine koydu ve odasına geri döndü.

Orada Tess'i yatağına uzanmış, ciltsiz bir kitap okurken buldu. Diego'nun dairenin diğer tarafında olduğunu hissedebiliyordu ama şimdilik tüm dikkatini Tess'e vermişti.

Tess duş almış, temiz bir kot pantolon ve koyu kırmızı, uzun kollu bir gömlek giymişti. Bu renk ona balo elbisesinin koyu mavisi kadar yakışıyordu ve onu gördüğü için memnuniyetle gülümsedi.

Kapı aralığında onu fark edince, ona mahcup bir gülümseme verdi. "Umarım buraya gelmemin bir sakıncası yoktur. Yatak odamı iki kez işgal edebildiysen ben de seninkini işgal edebilirim diye düşündüm."

Kısa bir an için endişelerini unuttu ve güldü. "Açık bir davetin var. Yatak odamı istediğin zaman işgal edebilirsin." Bir dizini yatağın kenarına dayadı ve ona derin bir nefes vermek için eğildi, yavaş bir öpücük.

Sonra adam geri çekildi. Kadın onun yüzünü inceledi. "Marc'tan haber var mı?"

Adam başını salladı. "Güneş battı ve gitmemiz gerekiyor. Planladığımızın bu olmadığını biliyorum ama seni kasabadaki evime bırakıp bir süreliğine ayrılmak zorundayım. Nerede olduğunu öğrenmem gerekiyor."

Yataktan fırlayarak ayakkabılarını giydi ve ayağa kalktı. "Tabii ki."

Diego'nun odasına gitti, kapıyı tıklattı ve açtı. Diego da kitap okuyordu ve Xavier görüldüğünde e-okuyucusunu bir kenara bıraktı.

"Gitme zamanı mı?" Diego

sordu. "Evet."

Xavier ona bakarken bir an için Diego'ya Marc'a ne olduğunu araştırma şansı vermeyi düşündü. Dürtü çabucak geçti. Bu sadece Xavier'in kişisel olarak araştırması gereken bir şey değildi, aynı zamanda genç adamın kapalı ifadesinden Diego'nun duygusal olarak çoktan kopmuş olduğu da anlaşılıyordu.

Bunu çoktan söylemişti. İşi bitmişti ve geri dönüşü yoktu.

Xavier'in yatak odasına döndüğünde, eşyalarını toplayıp gece çantasına yerleştirmek birkaç dakikalık bir işti. İşini bitirdiğinde ayrıldılar.

Evenfall'un koridorlarında yürürken elini Tess'e uzattı, artık Diego'ya haberi nasıl verdiklerini umursamıyordu. Raoul ve diğerleriyle yakında konuşmayı planlıyordu. Ayrıca, sadece ona dokunmak istiyordu.

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra parmaklarını onunkilere geçirdi. Diego'nun bakışları birleşen ellerine takıldığında, gözleri kısa bir süre için açıldı ama sonra kayıtsızlığı geri döndü ve gözlerini kaçırdı.

Xavier bu kez Tess'e ön yolcu koltuğuna kadar eşlik etti ve Diego arkada otururken arabayı o sürdü.

Golden Gate Köprüsü'nü çoğunlukla sessizlik içinde geçtiler. Gece açık ve alışılmadık derecede sıcaktı, körfezin sularından esen dalgalı bir rüzgâr vardı.

Tess alt dudağını sıkıp derin düşüncelere dalmış gibi görünerek pencereden dışarı bakarken, Diego telefonunu kontrol etti ve sadece bir kez konuştu.

"Biliyor musun, beni otele kadar götürmek zorunda değilsin. Beni uygun bir yerde bırakabilirsin, ben de bir taksi çağırabilirim."

Four Seasons Oteli Çin Mahallesi'nin güneyinde ve Xavier'in evinin bulunduğu Nob Hill'in güneydoğusunda yer alıyordu. Xavier sessizce, "Four Seasons o kadar da uzakta değil, Diego. Hiç sorun olmaz."

Rahatsız görünen genç adam kaşlarını çatı ama sustu.

Ana otoyolda trafik yoğundu. Presidio Parkway'den Lombard Caddesi'ne dönerlerken arkalarından ağır bir çöp kamyonu geçti.

Dikiz aynasını kontrol eden Xavier kamyonu inceledi. Sıra dışı görünmüyordu ve birkaç çöp şirketi Nightkind'i çalıştırıyordu. yaratıklardı ve geceleri faaliyet gösteriyorlardı. Bunu küçük bir tehdit olarak görse de yine de standart önlemleri aldı ve bir ara sokağa saptı.

Kamyon takip etti.

Bu onun dikkatini çekti.

Gaz pedalına bastı ve SUV ileri doğru fırladı, tam o sırada bir sonraki kavşakta başka bir çöp kamyonu caddeye döndü ve doğrudan yollarının karşısına geçti.

Diego yemin etti.

San Francisco dünyanın en pahalı gayrimenkullerinden bazılarında sahipti ve şehrin bazı bölgelerinde ara sokaklar olmasa da bu sokakta vardı.

Tess'in emniyet kemerini taktığından emin olmak için kontrol eden Xavier direksiyonu sertçe çekti. Lastikler ılgık atarak cip ara sokağa daldı.

İleride, üçüncü bir çöp kamyonu ara sokağa girdi. Frene bastı.

Çöp kamyonunun yolcu tarafı onlara dönüktü. Kapı açıldı ve içeriden biri kabaca bowling topuna benzeyen yuvarlak bir cismi dışarı fırlattı. Sokakta sekerek onlara doğru geldi.

Marc'ın kesik kafasıydı.

== SEKİZ ==

O Aman Tanrım," dedi Tess. Yüzü ağardı.

Karanlık figürler önündeki çöp kamyonundan dışarı fırladı.

Xavier onu yakaladı ve ön camdan uzağa, yana ve aşağı doğru çekti.

"Başını aşağıda tut," dedi ona.

Aynı anda emniyet kemerini çıkardı, torpido gözünü açtı ve içinde saklı olan Glock'u aldı.

Silah sesleri cipin dışına sıçradı. Tüm araçlarında patlak lastikler, kurşuna dayanıklı camlar ve gövde panellerine yerleştirilmiş zırhlı plaka katmanları vardı ama bu önlemler yoğun ve sürekli bir saldırı altında dayanamazdı. Tek yapabilecekleri biraz zaman kazanmaktı.

Xavier arka koltuğa baktı. Hâlâ küfreden Diego da kemerini çözmüş, arka koltuğun bir kısmını düzleştirmiş ve zeminin altındaki bir bölmede silah ve vücut zırhlı zulasının saklandığı arka tarafa tırmanıyordu.

Cipin arkasından daha fazla karanlık figür çıktı.

Xavier yalnız olsaydı kimse böyle bir saldırıya kalkışmazdı, Çünkü işe yaramazdı. Dışarı çıkmak için dövüşebilir ya da bir binanın kenarına tırmanabilirdi. Ancak hem Tess hem de Diego ile seyahat ederken, bu tür bir saldırı onları yerlerinde sabitlemede acımasızca etkiliydi.

İkisini de dışarı çekemez ya da binanın kenarına çıkaramazdı ve onları asla bırakmayacaktı.

"On beş saydım." dedi.

"Tamamdır." Diego ona bir çelik yelek fırlattı.

Onu yakaladı ve Tess'in üzerine açtı. Ona, "Bunu giy." dedi.

Emniyet kemerini çıkardı, koltuğunu gidebildiği kadar geriye itti ve yeleğin içine kıvrıldı. Diego ona ikinci bir yelek fırlattı ve o da dar alanda onu giymek için döndü.

Daha fazla silah sesi duyuldu. Ön ve arka camlarda çatlaklar oluşmuştu ama şimdilik dayanıyorlardı.

"Silaha ihtiyacım var," diye tersledi Tess. "Bir sürü, bir sürü silaha."

Ön koltukla gösterge paneli arasındaki küçük boşluğa sıkışmış olan Tess dehşete düşmüş görünüyordu ve sesi öfkeliydi. İçinde bulundukları durumun aciliyetine rağmen, Xavier neredeyse gülümsedi. Ona doğru eğildi, yüzünü yukarı kaldırdı ve fısıldadı, "Bana sana aşık olmanın sorun olmadığını söyle."

Ona geniş gözlü, huysuz bir bakış attı. Dudakları kansızdı. "Öyle olsa iyi olur. Tek başıma aşık olmayacağım."

Ona hızlı ve sert bir öpücük verdi. Sert bir şey omzunu dürttü. Bu Diego'ydu, bir saldırı tüfeğinin dipçiğiyle onu dürtüyordu.

Onu aldı, arabasının kapısını çarparak açtı ve sokağın her iki ucuna da ateş yağdırmak için yuvarlandı. Saldırganlardan bazılarını vurdu, diğerleri ise siper almaya çalıştı. Vurduğu kişiler yere yığıldı ve sonra kaçmak için çabaladı.

Saldırganların hepsi Vampirdi. Herhangi birini kafasından vurmadığı sürece, kurşun yaraları acı verici ve zayıflatıcı olacaktı ama ölümcül değillerdi.

Diğer adama, "Mümkün olduğunca arabada, siper altında kal," dedi.

"Evet, tamam." Diego arkadan sürünerek çıkarken kendisi de oldukça hasta görünüyordu. Tess'e bir tabanca ve başka bir tüfek uzattı. "Xavier, bunların hepsi benim hatam. Çok özür dilerim."

Sadece bir saniyeliğine durakladı. "Bunu bana daha sonra, vaktimiz olduğunda açıklaman gerekecek."

"Ne yapıyorsun?" Tess Xavier'e söyledi. Bir elini uzatarak ona doğru uzandı. "Kıçını buraya geri getir."

Xavier ona "Bu işin içinden böyle çıkamayız," dedi. Cep telefonunu onun eline tutuşturdu. "Raoul ve Julian'ı ara."

Parmakları telefonun üzerine kapandı.

Diego'ya "Beni koru," dedi. Genç adam başını salladı, yüzü gergindi. İşe koyulma vakti gelmişti.

- - -

Tess kararsız parmaklarını cep telefonuna doladıktan sonra Xavier'in saldırganlara doğru döndüğünü ve yüz ifadesinin değiştiğini gördü.

A İçinde taşıdığı tüm ışık, nazik duygusallık, sıcaklık ve kahkaha tamamen kayboldu ve yerine gelen şey onu daha da çok titretti.

Ölümün her zaman kayıtsız, kaçınılmaz bir juggernaut olduğunu düşünmüştü, çünkü er ya da geç her canlının başına geliyordu. Kazalar, savaş eylemleri ve bazen de hastalıklar yoluyla, sonunda Yaşlı Irkların uzun ömürlü yaratıklarını bile vururdu.

Ancak Xavier'in temsil ettiği ölüm türü ateşli, tutkulu bir alevdi.

Gözlerindeki ölüm, bir adaletsizliğin yapılmasına seyirci kalamayacak kadar önemliydi. Her eylemin ardındaki düşünceyi ve savaşın nedenlerini önemsiyordu.

Zarar önlenene ya da denge sağlanana kadar asla dinlenmeyecek, asla durmayacaktı.

Sınırlı insan gözleri daha sonra ne olduğunu takip edemedi. Onu bu ağır, katı Dünya'da bırakıp başka bir yere gitti ve Tanrı'nın oku gibi havaya fırladı.

İşte o zaman çığlıklar başladı.

Kısa kesik patlamalar halinde daha fazla silah sesi duyuldu. Diego arka koltuktan sürücü tarafındaki bir kapıyı iterek açtı ve arkalarındaki saldırgan grubuna ateş etmek için vücudunu dışarı doğru eğdi.

Başını aşağıda tutarak, arabanın üzerindeki komutları yumrukladı.

Xavier'in favoriler listesine götüren telefon. Raoul'un numarasını bulup çevirdi.

Hemen cevap verdi. "Bir şey duydun mu?"

"Ben Tess," dedi ona. "Şehirdeyiz. Bir ara sokakta sıkıştık ve saldırı altındayız. Marc öldü. Kafasını kesmişler! Her kimlerse."

Raoul'un sesi değişti. "Neredesin?"

"Bilmiyorum. San Francisco'ya sadece bir kez gittim." O izlerken Diego aracın yan tarafına doğru sarktı. Tüfeğinin namlusunu hemen geri çekti ama kadın onun vurulduğunu biliyordu. Dedi ki

"Golden Gate'i geçtik, Four Seasons Hotel'e doğru gidiyorduk ve şimdi bir ara sokaktayız. Bir yolunu bul."

"Bu telefonu açık tut," dedi Raoul. "Seni takip edeceğim, Tess. Beni duyuyor musun?"

Seni takip edeceğim."

"Acele et lan," dedi dişlerinin arasından.

Elbette zamanında yetişemeyecekti. Julian'ı arasa ve o da Evenfall'dan ya da şehrin içinden birilerini gönderse bile, kimse zamanında yetişebilirdi. Bağlantıyı kesti, telefonu kot pantolonunun cebine soktu ve koltuğun üzerinden, Xavier'in kapıyı açık bıraktığı aracın sürücü tarafına geçti.

SUV'un her iki kapısı da açık olduğundan, her iki tarafta da bir tür siperliği vardı.

Diego ona torpido gözünde saklanan Glock'tan bir tane daha vermişti. Şimdiye kadar pratik yaptığı tabancalar arasında en sevdiğiydi. Saldırı tüfeğini kontrol etti. Bu bir SCAR'dı, özel bir Xavier'e verdiği gibi bir savaş tüfeği. Onları umursamasa da nasıl kullanılacağını biliyordu.

Diego açık arka kapının diğer tarafından, "İşte sınıfta öğrendiğin her şeyi göstereceğin yer burası," dedi. Sesi nefes nefese geliyordu ve tüfeği yine yanına düşmüştü. "Yukarı bak, kızım.

Hızlı hareket et."

Arabanın kapısını kalkan olarak kullanarak başını eğdi ve komşu binaların çatılarını kontrol etti.

Yakınlarda bir roketatarın namlusu cipi hedef almış, tetikçinin figürü de onun üzerine eğilmişti.

Düşünmek için kendine zaman tanımadı.

SCAR'ı kaptığı gibi ateş etti. Roketatarı tutan figür sarsıldı ve gözden kayboldu.

Eğer bu bir Vampirse, birkaç dakika içinde yeniden ortaya çıkacak ve tekrar deneyecekti. "Burada kalamayız," dedi Diego'ya. "Ne kadar kötü vuruldun?"

"Biliyor musun, daha iyi günler de gördüm," dedi Diego. "Git. Kapı aralığına. On beş metre. Arkaya. Al. İçeriye koruyun."

Hareket etmedi. Bunun yerine roketatarın yeniden ortaya çıkması için çatıya baktı. "Sesin pek iyi gelmiyor."

Roketatarın ucu yeniden ortaya çıktı. Kalbi tekmeledi. SCAR'ı nişan aldı ve püskürttü. Büyük bir şaşkınlıkla patladı. Ateşli bir ışık topu geceyi aydınlattı ve yemin etti.

Diego güldü ve sert bir öksürük spazmına girdi. Çömeldiği yerden adamın nefes alışının kesildiğini duyabiliyordu. Etrafa bakmaya cesaret etti

Kapının kenarında, ciplerinin etrafındaki alanın terk edilmiş olduğunu gördü.

Arka tarafta önlerini kesen çöp kamyonunun yanında şiddetli, fırtınalı bir kavga yaşanıyordu. Tüm olanları takip edemedi -her şey çok hızlı hareket ediyordu- ama olaya karışan birkaç kişi olduğunu söyleyebilirdi.

O izlerken bile, figürlerden ikisi toza dönüştü. Oh, Tanrım. Ama dövüş devam ediyordu, bu yüzden Xavier'in hayatta olması gerektiğini biliyordu.

"Hadi Diego," dedi. "O kapıya birlikte gideceğiz."

"Üzgünüm. Yapamam." Sesi fark edilir derecede zayıflamıştı. "Xavier'e söylemeni istiyorum. . . Ona söylemeni istiyorum ..."

Öfkeli, dehşete kapılmış gözyaşları gözlerine doldu ve onları geri itti. Ağlamayı göze alamazdı. Görmesi gerekiyordu.

Sokağın aşağısında, kavganın tam karşısında, çöp kamyonunun kenarından iki figür süzülüyordu. Dikkatlice nişan alıp bir el ateş etti ve onlardan biri toz bulutuna dönüştü. Diğer siper almak için geri çekilirken, ayağa fırladı ve arka kapının kenarından Diego'ya doğru ilerledi.

Yere oturmuş, sırtını arabanın marşpiyesine dayamıştı. Kadın yanına diz çöktüğünde, adam ona bakmak için başını kaldırdı. SCAR'ı onun yanına koyarak parmaklarını göğsünde gezdirdi. Tıpkı onun ve Xavier'in yaptığı gibi yelek giyecek zamanı olmuştu. Neresinden vurulmuştu?

Ellerinden birini tutup omzuna koydu ve o zaman gördü; yeleğin kenarından, koltuk altının yakınından sızan koyu renkli kan. Hırıltılı bir sesle, "Korkunç bir atış. Sadece benim şansım. Piç kurusu yanlamasına girmiş. Akciğer."

Göz ucuyla, cipin arkasındaki çöp kamyonunun bir ucunun havaya kalktığını gördü. Devasa bir metal gıcirtısıyla, savaştan Vampirlere doğru yelken açtı ve onlar da dağıldı. Kamyon binanın kenarına çarptı.

Vay anasını, biri o kamyonu kaldırıp fırlatmış.

Bu bir trolü, iri ve taş rengindeydi. Bir Vampir'e doğru tepindi - Xavier'i tanıdığına emindi - Vampir uzaklaşmak yerine ona doğru sıçradı.

Yüce Tanrım, hiç mi korkusu yoktu? İmkânsız görünen zarafeti ve hızıyla trolün devasa omzuna indi, Glock'unu gözüne dayadı ve onu vurdu. Devrilmeye başladığında sıçrayarak uzaklaştı.

Dikkatini tekrar karşılaşmayı izleyen Diego'ya çevirdi. Çarpık bir gülümsemeyle ona baktı ve telepatik olarak şöyle dedi: *"Biraz Armageddon'a benziyor, değil mi? Söyle ona. Özür dilerim. Onu şehre götürmem gerekiyordu. Justine Evenfall'dayken, orada bir şeyler deneyeceğini, Julian'a karşı bir darbe yapacağını düşünmüştüm."*

Gözlerini dikti. "Justine ile mi çalışıyorsun? Ne zamandan beri?"

Melisande ile kalmaya geldiğinde. Bana bir teklifte bulundu. Başı öne eğildi. Xavier'i aradan çıkarmak istediğini sanıyordum. Bilseydim bunu yapmazdım."

"Tanrı aşkına, neden?"

Yarı karanlıkta, onun küçücük omuz silkişini göremedi. Parmak uçlarının altında onun hareket ettiğini hissetmeseydi bunu asla bilemezdi.

Aylık bin dolar maaş, güzelim. Ne kadar biriktirirsen biriktir, emekli olmak için yeterli değil."

Kafasının içindeki alaycı ses sustu ve gözleri kapandı.

Gözyaşları gözlerinin kenarlarından döküldü. "Seni aptal, açgözlü orospu çocuğu" diye fısıldadı.

Bir el omzuna indi. İçinden istemsiz bir çığlık koptu.

Glock'unu kaldırırken irkildi ve bir tarafa doğru döndü. . . .

Xavier onun bileğini tutarak elini geri çekti. Glock'un namlusunu binanın yan tarafına doğrultmasına rağmen tetiği çekmemeyi başardı. Kolunu çekerek serbest bıraktı, emniyeti açtı ve silahı kot pantolonunun beline, sırtının alt kısmına sıkıştırdı.

Yanında tek dizinin üzerine çöken Xavier, Diego'ya uzun ve acımasız bir bakış attı. Xavier kanlar içindeydi, yeleği izlerle doluydu. Birçok kez vurulmuştu. Belki de bıçaklanmıştı. Onu gördüğüne o kadar çok sevinmişti ki, kollarını onun boynuna dolamak ve sıkıca kavramak için ileri atıldı.

Bir kolunu beline dolayan adam, yakındaki binanın duvarına çarpana kadar geri çekildi ve oturma pozisyonuna geçti.

"Ne yapıyorsun?" dedi dişlerinin arasından. "Oturamazsın. Geri gelip bize tekrar saldırırlarsa diye hareket etmeye devam etmeliyiz."

"Saldırmayacaklar. Yapmak için geldikleri şeyi yaptılar."

"Ne demek istiyorsun?" Boynundaki tutuşunu gevşeterek yüzüne bakmak için geri çekildi.

Adam boş elini açarak ona boş bir şırınga gösterdi.

Son birkaç gündür çok korkmuştu ama adamın geniş avucunda tuttuğu şeyi görmek hepsini geride bırakmış, içinden saf bir dehşet şimşegi geçirmesine neden olmuştu.

"Birden fazlası beni etiketledi," dedi ona. "Kaç doz aldığımı bilmiyorum."

Kafasının içinde Raoul'un sesini duydu, sanki o sözleri ona tekrar söylemişti.

Bir Vampir'i öldürmenin birden fazla yolu vardır.

Brodifacoum. Oldukça ölümcül bir pıhtılaşma önleyici zehir.

Kan kaybindan ölüyorlar. Gördüm ve ölmek için korkunç bir yol.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," dedi.

"Özür dilerim, Tess." Bir elinin tersiyle yüzünü sildi. Gözlerinden birinin kenarından bir damla kan sızıyordu ve Raoul'un klinik ses kafasının içinde devam etti.

Önce bir Vampir'in küçük kan damarlarına saldırır, ardından iç kanamaya, şoka, kasılmalara, bilinç kaybına ve sonunda ölüme yol açar.

"Ölmeyeceksin." Çok sakinleşmişti. "Sana izin vermeyeceğim. Raoul bana bundan bahsetti. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde kanını boşaltıp sana saf kan vermeliyiz. Bir bıçağa ihtiyacım var."

Sesi sakin gibi görünse de ceplerini yoklarken elleri çılgına dönmüştü. Bıçak yoktu. Diego'nun vücudunu aramak için dizlerinin üzerinde döndü.

Hadi, hadi. Hadi ama. Her şey uçan mermiler ve çöp kamyonlarını fırlatan trollerden ibaret olamazdı. Bu geceki katliamdan sonra, bir yerlerde keskin bir nesne olmalıydı.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Karanlık bir kuşku duygusuyla, tüm bu çatışmanın on dakika sürmüş olamayacağını ve muhtemelen çok daha kısa sürdüğünü fark etti.

"Cipin arka tarafını, silah deposunu kontrol edin." Xavier'in sesi de sakindi ve gözlerinden sızan kana rağmen öyle görünüyordu. "Orada birkaç bıçak ya da en azından kısa bir kılıç olacak."

Arka koltuğa fırladı ve arkaya doğru hamle yaptı. Diego bölmeyi açık bırakmıştı ve bıçaklar kapağın iç tarafına cırt cırtla tutturulmuştu. Birini kaptığı gibi Xavier'in yanına koştu. "Bunu nasıl yapmamı istiyorsun?"

"Hızlı çalışmalıyız. Zehir birkaç saattir vücudumda. dakika oldu bile." Avuç içleri yukarı bakacak şekilde kollarını uzattı. "İki bileğini de kes. Derine in."

Tereddüt ederek, "Peki ya tendonların?" diye sordu.

Adam ona, "Endişelenme. Eğer başarırısam, iyileşirim."

"Başaracaksın," diye tersledi. Dehşet hiç azalmamıştı, en ufak bir şekilde bile. Sırtına binmiş bir şeytan gibi, onu bir sonraki şeye ve bir sonrakine doğru kamçılıyordu.

Dehşeti bıçakla saldırmak için kullandı. Bıçağın ucu etinin derinliklerine saplandığında, adam kaskatı kesildi ve nefesini içine çekti. Kan, kesikten şok edici derecede bol bir nehir halinde aktı.

Diğer bileğini ona doğru uzattı. "Tekrar."

Neredeyse ne yaptığını göremiyordu ki ağladığını fark etti. Bir kez daha onu derinlemesine kesmişti ve kanı serbestçe akıyordu ve onun acı içinde iki büklüm olmuş ve kendi kanıyla sıırsıklam olmuş görüntüsünün üstesinden gelmek için dünyada ne yeterli likör ne de yeterli terapi olacaktı.

Yüzü buruştu ve iki büklüm olup yan tarafına düştü.

Onunla birlikte yere düştü ve her şeyi, her bir kanlı, harika santimini kucakladı.

"Sakın pes etmeye kalkma. Henüz işin bitmedi." Onu hafifçe kaldırarak başını tuttu ve boynundaki kıvrıma doğru yönlendirdi. "Hadi, ısır."

Tess. Dudakları hareket etti.

Onu öpmüştü. Hissettiği tüm acıya, güçlü bedenini zorlamasına rağmen yine de onu öpmüştü.

Hıçkırarak, "Xavier, eğer beni ısırmazsan, seni yumruklayacağım. Hayır, yapmayacağım, o lanet bıçağı kendi boynuma saplayacağım. Gitmene izin vermeyeceğim. *Artık bunun benim için en ufak bir önemi var mı sanıyorsun? YAP ŞUNU.*"

Kısa, keskin bir acı tenine saplandı, sonra ağzının dayandığı yerde bir sıcaklık hissetti. Kendi kanının akışını ve adamın onu nasıl içtiğini hissetti. Yere yığılmanın verdiği rahatsızlığa ve her şeyden sonra yaşayacağı korkuya rağmen, Onu hala kaybedebilirdi, onu beslemek çok iyi hissettiriyordu. Çok iyi.

Sen kadınlar arasında en güzeli, diye fısıldadı kafasının içinde. *Sevgilim benim, ben de onun.*

Sokağın iki ucunda beliren yanıp sönen ışıkları görmezden gelerek ona olabildiğince yaklaştı.

Birlikte geçirdikleri zaman günlerle değil saatlerle sayılabilecek olsa da, öylece bitemeyecek kadar çok şey yaşamışlardı.

Çok güçlü, şaşırtıcı ve güzeldi. Çok gerekli.

≡ ON DOKUZ ≡

T Yanıp sönen ışıklar yaklaştı ve insanlar onlara doğru koşmaya başladı. Beline uzandı ve elini Glock'unun kabzasına doladı. göründükleri kişi olmadıklarına dair herhangi bir işaret arayarak onları dikkatle izledi.

Xavier beslenmeyi bırakmıştı. Yeterince beslenmediğinden korkan kadın onu daha sıkı kavradı. Vücudu gerildi ve titremeye başladı. Kasılmalar başlamıştı.

"Hanımefendi?" Üniformalı bir kadın polis temkinli bir şekilde onlara yaklaştı. "Hanımefendi, beni duyabiliyor musunuz? Size yardım etmek için buradayım." Sesini yükseltti. "Bu ikisi yaşıyor! Buraya sağlık görevlilerini çağırın!"

Daha fazla insan koştu, ikisi bir sedye taşıyordu ve bir sağlık görevlisi yanlarında diz çöktü.

Tess elini silahından çekerek, "Bu Xavier del Torro. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Sağlık görevlisinin hızlı ve zeki bakışları onunkilere yöneldi. "Evet."

"Zehirlenmiş ve ölüyor." Hissettiği şeyin gücü kelimeler bir kırbaç gibi şakladı. "Artık taze kana ihtiyacı var. Hem de çok."

Adam bağırdı, "Burada daha fazla yardıma ihtiyacım var. Hemen."

Diğerleri koşarak geldi ve iki sağlık görevlisi Xavier'i kollarından çekip sırt üstü çevirirken birkaç kişi onlara yaklaştı.

Yüzünde herhangi bir bilinç belirtisi olup olmadığına bakarken saçlarını okşadı. Gözlerinin yanı sıra burnundan da kan gelmeye başlamıştı.

Sakın ölme. Lütfen ölme.

Sağlık görevlilerinden biri kolunu sıvayıp Xavier'e kan vermeye çalıştı ama Xavier tepki vermedi. "Kanı almıyor," dedi. "Doğrudan kan nakli yapmamız gerekiyor."

Ortağı flebotomist ekipmanını çıkardı, paketleri yırtarak açtı ve sağlık görevlisinden Xavier'e doğrudan kan nakli başlattı, kollarına yerleştirilen iğnelerle onları birbirine bağladı. Prosedür şu şekilde olacaktı

Xavier hâlâ insan olsaydı bu imkânsız olurdu.

Diğer insanlar konuşuyordu. Sözcükler onun üzerinde yuvarlanıyordu.

". . . Bilekleri iyileşiyor. Kesikleri yeniden açmalıyız."

"Onu hastaneye götürecektir vaktimiz yok - hadi onu yerden kaldıralım.

Onu sedyeye koyun. Başka kim kan bağışında bulunacak?"

Xavier'i sedyeye kaldırıp bir kolu yere sarkacak şekilde yan yatırdıklarında onlarla birlikte hareket etti. Bir

Sağlık görevlisi çömelerek kolundaki yarayı yeniden açtı ve yerçekimini kullanarak zehirli kanı boşaltmaya yardımcı oldu; diğeri ise onları ilk bulan kadın polise yeni bir donör ayarladı.

İçlerinden biri "Ne kadar zehir aldı?" diye sordu.

Kadın başını salladı, gözlerinden akan yaşlar yüzünden sesi tıkanmıştı.

"Bilmiyorum. Çok fazla."

Zaman bulanıklaştı ve bir donör diğerrinin yerini aldı. Polis memurları olay yerini incelerken, farkındalığının çevresinde hareketlenmeler oldu. Biri ona yaklaşıp "Olanlar hakkında ifadenizi almamız gerekiyor" dedi.

"Daha sonra," dedi. Xavier'in başında diz çöktü, hâlâ saçlarını okşuyordu.

Bir parçası onun varlığının farkındaydı. Her an ortadan kaybolabilir, toza dönüşebilirdi. Bu olasılık hayal bile edilemezdi - bir an orada olabilir ve bir sonraki an tamamen yok olabilirdi.

"Hanımefendi, şu anda onun için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Mevcut en iyi bakımı alıyor. Benimle gelip bazı sorulara cevap verirsiniz sorular."

Bilgisiz polisin sesi pek de kaba gelmese de, Glock'u çekip onu vurmamak için kendini zor tuttu.

Artık bir silahı olduğuna ve onu nasıl kullanacağını bildiğine göre hayat kesinlikle değişmişti.

Adamın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırarak yumuşak bir sesle, "Çekil karşımdan," dedi.

Kadının ifadesindeki bir şey adamın sertçe geri çekilmesine neden oldu.

"Anlaşılabilir bir şekilde üzgünsün. Birazdan sizi tekrar kontrol edeceğim."

Radarından çıkar çıkmaz onu unutarak sağlık görevlilerinden birine, "Durumunun nasıl olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu.

"Daha önce hiç brodifacoum zehirlenmesiyle şahsen ilgilenmedim ama sihirli saat denilen bir hayatta kalma faktörü var." Sağlık görevlisinin sesi hem canlı hem de sempatikti. "Eğer tam bir saati atlatırsa, hayatta kalacaktır." Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Sizin hızlı hareketiniz olmasaydı buraya kadar gelemezdi."

Yüzünü omzuna silerek başını salladı. "Ne kadar zaman geçti?"

"Yirmi bir dakika."

şimdiden bir ömür gibi gelmişti.

Cehenneme sadece otuz dokuz dakika daha kalmıştı.

Raoul ve Julian yanlarında yeni, keskin gözlü, silahlı Vampirlerle geldiler ve bir dalga gibi sokağa yayıldılar. Raoul sedyeye doğru koştu ve yüzündeki ifade gözlerine taze yaşlar getirdi.

Raoul, Xavier'in kıvrılmış halini gördükten sonra onun omzunu kavradı. "Kanla yıkanmış gibi görünüyorsun. Sen de mi Yaralandın mı?"

Gözlerini kırpıştırarak, "Hayır." dedi.

Olanlar hakkında kimseye bir şey söyledin mi?" diye telepatik olarak sordu.

Kadın başını salladı.

İyi işti.

Bunu bilerek yapmadım. Çok meşguldüm. Xavier'in şakağına dokundu.

Raoul'un bakışları harekete kaydı ve genişledi. O bir şey söyleyemeden Julian onlara katıldı. Nightkind Kralı'nın yüzünün sert açıları öfkeyle kesilmişti.

Bana ne olduğunu anlat, diye emretti Julian.

Julian'ı polis memurunu oyaladığı gibi oyalayamazdı. İsteksizce ona odaklandı. *Justine'di. Diego bana fazla bir şey anlatamadan öldü, ama söylediğine göre, Justine Xavier'i buraya getirmesi için ona rüşvet vermiş. Şehir. Düşündü. Yutkundu.* Yapacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen Komployla birlikte, doğrudan Julian'a bakarken sonraki kelimeleri söylemekte şaşırtıcı derecede zorlandı. *Diego, Justine'in Evenfall'da bir darbe deneyeceğini düşündüğünü söyledi. Onun yerine Xavier'in peşine düşmüş. Hedefi oydu.*

Nightkind Kralı'nın bakışları onunkilere dikilmişti. *Nasıl hayatta kaldın?*

Kadın başını salladı. *Tamamen aptal şans mı? Birkaçını vurdum ama Xavier bize saldıran neredeyse herkesi öldürdü. Aralarında sağ kalanlar olduysa da kaçtikları için oldu. Belli ki hepimizi öldürmek istiyorlardı, neredeyse cipi roketatarla vuracaklardı.*

Julian ona *bunun aptalca bir şans olmadığını* söyledi. *O senin hayatını kurtardı. Seni ve Diego'yu her an geride bırakabilirdi. Onun yerine savaşmak için kaldı. Yapacağını biliyorlardı ve onu bu şekilde ele geçirdiler. Eğer işe yarasaydı,*

hiçbiriniz olanları anlatmak için etrafta olmazdınız.

Her şeyi özümseyecek zamanı olmamıştı ama o söyler söylemez bunun doğru olduğunu anladı. Kendini kaybetmiş bir halde Xavier'in hareketsiz yüzüne baktı.

"*Ona bu kadar değer verebileceğimi hiç düşünmemiştim,*" diye mırıldandı.

Bunu söylemek istememişti. Bunu onca insan arasından Nightkind Kralı'na itiraf etmeyi kesinlikle istememişti.

O tanıdığım en iyi adam, dedi Julian. *Başka hiç kimseyi onun pozisyonuna getirmezdin ya da onun her gün verdiği türden kararları vermeleri için onlara güvenmezdim. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, ahlaki pusulasını bir kez bile kaybetmedi. A*

Sert yüzüne bir gölge düştü. *Birçoğumuzun zaman zaman yaptığı gibi değil.*

Julian'ın açık sözlülüğü karşısında şaşırان Tess ona baktı. Xavier'e gerçekten, derinden değer veriyordu ve bu onun gergin, endişeli yüzünden okunuyordu. Sokağın karşısından biri ona seslendi ve o da hızla uzaklaştı.

"Sadece birkaç dakika kaldı," dedi sağlık görevlisi. "Yeni bir donöre ihtiyacım var. Sakın bana herkesi kullandığımızı söylemeyin."

"Ben yeniyim." Raoul kolunu uzattı. "Beni kullan."

Xavier ellerinin altında kıpırdandı ve "*Querida*" diye fısıldadı.

Sevinci hiç bu kadar aşırı bir duygu olarak hissetmemişti. Bu onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Başını onunkinin yanındaki sedyeye koyup yüzünü ona dönerek, "*Buradayım,*" diye fısıldadı.

Sersemlemiş görünüyordu ve normalde keskin ve berrak olan bakışları bulanıklaşmıştı. "*Baş aşağı duruyorsun.*"

"Biliyorum." Yukarı bakınca Raoul'un şaşkın ifadesini yakaladı "Bak, Raoul burada."

Xavier başını çevirip Raoul'a bakmaya çalıştı, Raoul ona doğru eğildi ve bir elini başının arkasına koydu. Sesi de ifadesi kadar nazik olan Raoul, "Az önce ona *querida* mı dedin?" diye sordu.

"Döndüğümüzde sana söyleyecektik," dedi Xavier. Tess'in elini yokladı ve o da tuttu. "Tess artık benim hizmetçilerimden biri değil." Bir süre durakladıktan sonra düşünceli bir şaşkınlıkla ekledi: "Sanırım çıkıyoruz."

"Zaman." Sağlık görevlisinin sesi zaferle doluydu. "Başardık." Sihirli saate ulaşmışlardı.

- - -

Julian Xavier'i kontrol etmek için sedyenin yanına geri geldi. Xavier'in gözlerinin açık olduğunu görünce yüzündeki vahşi ifade hafifledi önemli ölçüde. Sedyenin yanında çömelerek yüzünü Xavier'inkiyle aynı seviyeye getirdi.

"Beni bir süreliğine korkuttun," dedi Julian.

Xavier bir acı spazmı daha geçirirken kaskatı kesildi. "Niyetim bu değildi." Julian ona "İçinde senin olmadığın bir dünyada yaşamaya hazır değilim," dedi.

sessiz bir ses. Elini uzattı ve Xavier elini sıktı. "Buna gerek kalmayacak. Hiçbir yere gitmiyorum."

Julian içinden, *biraz ironik bir haberim var*, dedi. *Duymak ister misin?*

Xavier gözlerini açık tutamadı ve kapattı. *Söyle bana. Gavin düzenlenmiş kaydı bana ulaştırdı. Birkaç saat önce, onu*

Justine ve onu geri çektik, tıpkı planladığımız gibi. Evenfall'dan senin ayrıldığın saatlerde ayrıldı, gün batımından hemen sonra. Eğer onunla yüzleşmeyi yarın, hala ikamet ediyor olabilir.

Xavier buna inanmadı. Justine başarısız suikast girişiminin haberini alır almaz, bir bahaneyle Evenfall'dan kaçmış olmalıydı. Zehrin kalıntıları kaslarını düğümlerken dişlerini sıktı.

Ayağa kalkar kalkmaz onun peşinden gideceğine söz verdi.

Hayır, gitmeyeceksin, diye hırladı Julian. Xavier'in elini sıkıca kavradı. *Bu sefer değil. Seni yıllar boyunca sayısız kez benim için ava gönderdim, ama Justine benim halletmem gereken bir sorun. Kimse benim soyuma ve hayatıma saldıramaz.*

Julian ayağa kalktığında Xavier gözlerini açtı. Efendisine ve kralına bakarak, *"İyi avlar"* dedi.

Julian omzuna dokundu. *Daha iyi ol. Ve arkanı kolla.*

Her zaman.

On dakika daha sonra sağlık görevlisi Xavier'in durumunun taşınabilecek kadar stabil olduğunu açıkladı. Acı hâlâ vücudunu sarıyordu ama hastaneye gitmeyi reddetti. Artık sihirli saati atlattığına göre Hastanenin ona taze kan vermek dışında yapabileceğı bir şey yoktu ve o da bu ihtiyacını kendi evinin rahatlığında karşılayabilirdi.

Onu ambulansla kasabadaki evine götürdüler. Tess'in elini bırakmayı reddetti, o da onunla birlikte gitti. Korkunç görünüyordu. Her yeri kan içindeydi, yüzü yorgunluk ve stresten gergin ve solgundu, gözleri koyu halkalarla kaplıydı.

Daha önce hiç bu kadar güzel birini ya da bir şeyi görmemişti.

Gözlerini kapamış ve uyuklamış olmalıydı, çünkü bir sonraki bildiğı şey, sağlık görevlilerinin sedyeyi ambulandan çekmekte olduğuydu. Tess yanında kaldı

Onu içeri götürüp ana merdivenden yer altındaki ana süite indirirlerken onun yanındaydı.

Ne olduğunu pek iyi takip edemiyordu çünkü Raoul orada değildi ama birdenbire olmuştu.

Sağlık görevlilerinden biri onlara "Birkaç hafta dinlenmesi gerekiyor," dedi. Xavier'in gözleriyle karşılaştı. "Hayatta kaldınız ama bu zehrin geçtiğı anlamına gelmiyor. Sisteminizden tamamen atılması birkaç gün sürecek. Yapabileceğın en iyi şey sıvı almaya zorlamak."

Xavier, "Anlaşıldı," dedi.

Raoul bir kolunu Xavier'in omuzlarının altından geçirdi ve onu sedyeden indirdi. Xavier'e büyük boy yatağına kadar yardım etmek ister gibi yaptığında, Xavier direndi.

"Hayır. Beni banyoya götür."

"Xavier, şu anda temiz olup olmamanın bir önemi yok."

"Benim için önemli, lanet olsun." Endişeyle yakınında duran Tess'e baktı.

"Duşa girmeme yardım eder misin?"

Kadın hızla öne çıktı ve bir kolunu adamın beline doladı. "Elbette."

Onunla birlikte topallayarak banyoya girdi.

Rahatına düşküdü ve banyosu da bunu yansıtıyordu. Geniş bir duşakabin ve jakuzili büyük bir küvet vardı. Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra Tess, "Bence duşu denememeliyiz," dedi.

O da aynı fikirdeydi. Onun desteğıyle bile ayakları titriyordu ve kas krampları onu beklenmedik bir şekilde vurmaya devam ediyordu.

Kadın küvete girmesine yardım etti ve adam kirlenmiş, kana bulanmış giysilerini çıkarırken kadın suyu açtı, akışı kontrol etti ve muslukları ayarladı. "Atla bakalım," dedi. "Sen de."

Tartışabileceğini düşündü ama tartışmadı. Kirli giysilerini çıkarıp onunkilerle birlikte yığının içine bıraktı ve küvete girdi. Bir süre sadece ıslandılar ve ılık su kas kramplarını hafiflettikçe daha da rahatladı.

Kadının sırtını okşadı, omurgasının narin dalgalanışını takip etti. Tanrım, onun vücudunu, pürüzsüz tenini, o muhteşem bacaklarını, pembe uçlu göğüslerinin yumuşak kabarıklığını seviyordu. Gözlerindeki huysuz, savunmasız bakışı seviyordu.

Bir avuç dolusu ılık su alıp, kızın çizgili yüzünü sildi. "Hayatımı kurtardın," dedi sessizce. "Teşekkür ederim."

Kadının yüzü hareketlendi. Adamın kollarını tuttu ve bileklerindeki yaraları kontrol etti. Yaralar çoktan kapanmıştı ama onu kestiği yerdeki izler hâlâ uzun, kırmızı ve kızgın görünüyordu. İşaret parmağıyla bir tanesini işaret ederek, "Sen benim de hayatımı kurtardın," dedi.

"Birbirimizi kurtardık." Derin bir rahatlama ve tatmin duygusuyla onu kollarının arasına aldı. Kadın da ona sıkıca sarıldı ve birlikte dinlendiler.

Adamın bağlantısı tekrar kesildi ve ancak kadın paslı görünümlü su dolu küveti boşaltıp biraz daha akıttığında uyandı. Kadın bir eline şampuanı döktü ve adamın saçlarında gezdirdi. İnce parmakları kafa derisine masaj yaparken, adam kısık bir zevk sesi çıkardı ve kemiksiz kaldı.

Köpükler göğsünden ve omuzlarından aşağı kayarak suyun yüzeyine yayıldı.

Güzel kokulu avuçlarını toplayarak onun her yerini yıkadı, ipeksi ıslak teninin ve kaygan vücudunun verdiği hissin tadını çıkardı. Göğüsleri ellerini güzelce dolduruyordu. Ona dokunmayı saplantı haline getirerek masaj yaptı ve başparmaklarını göğüs uçlarına sürterek dolgun, etli tepe noktalarını izledi. Onun dokunuşuyla çakıl taşı gibi oldu. Saçlarını yıkamayı bıraktı ve ellerini kendisine doğru tuttu, kendisiyle oynamasına izin verirken göz kapakları kapandı.

Uyarılma oradaydı - orada olmaktan başka bir şey yapamazdı. Kız çok canlı, çok seksiydi ve adam onu çok fazla istiyordu. Sertleşmiş siki kalçasının yan tarafına sürtündü. Ama o bunu görmezden geldi. Bunun yerine parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Kızın gözleri açıldı. Adamın yüzündeki ifadeyi görünce usulca, "Ne oldu?" diye sordu.

Ağırbaşlı bir ifadeyle ona baktı. "Diego ölmeden önce sana bir şey söyledi mi?"

Kadının ağzı gerildi. "Evet. Justine'le birlikte çalışıyordu. Evenfall'da bir şeyler deneyebilmek için senin şehre gelmeni istediğini düşündüğünü söyledi. Saldırıya uğrayacağımızı bilseydi bunu yapmayacağını ve üzgün olduğunu söyledi."

Gözleri nemlendi.

Yorgun ifadesi büyük ölçüde değişti ve kollarını boynuna dolamak için ona sarıldı, öylesine şiddetle sarıldı ki, adam kollarını onun beline doladı ve tutundu.

Yüzünü ona doğru bastırdı. "Bir süredir mutlu olmadığını biliyordum. Daha önce bir şeyler yapmalıydım. Onunla konuşmalıydım." "Sakin olanları kendi hatanmış gibi göstermeye kalkma," diye fısıldadı. "Ama bu kısmen benim hatam, *querida*," dedi. "Bunu görmeliydim geliyor."

"Hayır. Buna inanmıyorum." Başını salladı ve sert bir sesle ona şöyle dedi: "Pek çok insan huzursuz olur ve hayatlarından tam olarak memnun olmayabilirler ama bu gidip birine ihanet edecekleri ya da birini tehlikeye atacakları anlamına gelmez. Hayatlarındaki şeylerle başa çıkıyorlar. İşte bu Yetişkinler yapar. Diego, Justine'in tehlikeli olduğunu biliyordu ama yine de onunla bir anlaşma yaptı. Sağlığı mükemmeldi, güçlü ve akıllıydı. Herhangi bir yere gidebilir ya da başka bir şey yapabilirdi ya da sadece takılıp kolay işinin ve güneş ışığının tadını çıkarabilirdi. Ama sahip olduğu tüm iyi şeyleri saymak yerine açgözlü, tembel ve bencil davrandı."

Kız sustuğunda, adam kızın tenine karşı, "Sanırım bu konuda güçlü hislerin var," dedi.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı. "Üzgünüm ama zaten ölmemiş olsaydı, muhtemelen onu kendim vururdum."

Gülümsemek istemedi ama yine de gülümsedi. Onun Tess'i kana susamıştı ve bundan çok hoşlandığını fark etti.

"Teşekkür ederim," dedi daha ciddi bir şekilde. "Sözleriniz söyleyebileceğimden çok daha anlamlı. Bunun hakkında düşünmem gerekecek. Olanları unutmam biraz zaman alabilir."

"Çünkü bir şeyler hakkında düşünmeyi seviyorsun." Kaşlarını çatı. "Ben sayıları severim. Onları anlamak insanlardan çok daha kolay."

O kadar sevimli görünüyordu ki onu öpmek zorunda kaldı. Öptüğünde, dudakları o kadar muhteşem hissettirdi ki, öpücüğü derinleştirmek zorunda kaldı. Ağzını onunkinin üzerinde tekrar tekrar gezdirdi, ziyafete getirilmiş aç bir adam gibi onu yalayıp yuttu.

Kavganın her anında Tess'in nerede olduğunu biliyordu.

Ne kadar uzağa gitmiş olursa olsun -birkaç metre uzağa, sokağın iki ucuna

-Yaptığı her hareketi saplantılı bir şekilde takip etmişti.

Kız cipten inip açık iki kapının sınırlı sığınağı arasında çömeldiğinde anlamıştı. Her hareketini takip etmişti.

Tüfeğini kaldırıp ateş ettiği zaman, arka yolcu kapısından Diego'ya doğru kaymayı seçtiği anın çok farkındaydı,

Çünkü bu onu cipin arkasından gelecek bir saldırıya karşı savunmasız bırakmıştı.

Buna göre dövüş stratejisini değiştirmiş, dikkatini arkadan gelen saldırganlara kaydırmıştı, çünkü o piçlerin hiçbiri ona yaklaşamayacaktı. O buralardayken bu konuda söyleyecek bir şeyi olamazdı.

Diego'nun vurulduğunu da biliyordu. Çatışma ve diğer savaş sesleri arasında bile, olağanüstü işitme yeteneği ve patron ile görevli arasında var olan bağ nedeniyle, Diego'nun hayatının o son birkaç dakikasında nefes almak için verdiği mücadelenin fazlasıyla farkındaydı.

Belki de Diego'yu kurtarmak için zamanında SUV'a geri dönebilirdi. Güçlü bir Vampir kanı akışı iç kanamayı durdurabilirdi. Belki de sadece ateş gücüyle saldırganları geri püskürtebilirlerdi.

Bu bir yargı kararıydı. Savaşta kararlar her zaman muhakeme ile verilir.

Ama birkaç kısacık an içinde, buna karşı karar vermişti. Diego'nun hayatını kurtarma olasılığını Tess'i kurtarmanın kesinliğiyle takas etmişti.

Ve eğer her şeyi baştan yapmak zorunda kalsaydı, bunu yine yapardı. Ruhunun en derin mahremiyetinde, kimsenin onu duyamayacağı bir kuyunun dibinde, son birkaç yüz yıldır yaşam ve ölüm kararlarını tartan parçası onun hayatını aldı ve diğer her şeye karşı tarttı.

O andan itibaren hayat basitleşti, çünkü Tess yaşamak zorundaydı. Başka kim ölürse ölsün ya da etrafındaki dünyaya ne kadar zarar vermek zorunda kalırsa kalsın, Tess yaşamak zorundaydı.

"Hadi," diye fısıldadı Tess onun ağzına karşı. "Seni yatağa götürelim." "Ve sen," diye mırıldandı. Bir elini kızın nemli saçlarına daldırdı ve yumruk haline getirdi. "Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim."

Onun sahiplenici tutuşuna itiraz etmedi. Onun yerine gülümsedi. "Bana uyar."

Küveti terk ederek dolaba gitti ve bir avuç havlu çıkardı. Adam dışarı çıkarken dirseğinin yanında durdu ama adam yakındaki lavaboya yaslanıp el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Havluyla kurulandıktan sonra saçlarını nemli bıraktı ve kadın yanına geldiğinde bir kolunu omuzlarına doladı, yatak odasına girdiklerinde destek için yine ona yaslandı. Kadın örtüleri geri çekti ve adam minnetle yatağın üzerine uzandı. Kadın da ona katıldı ve kollarını ona dolayarak nemli bedenini kendi bedeninin yanına çekti.

Bacakları birbirine dolandı ve çıplak bedeninin onunkine değmesi, şimdiye kadar deneyimlediği her şey kadar kutsaldı.

Parmaklarını onun köprücük kemiklerinin kanatlarında gezdirerek, "Bana nasıl olduğunu söylemedin," dedi.

"Ben iyiyim. Yorgunum." Başını salladı, saçlarının ipeksi nemli uçları tenine yapışıyordu. "İyi değilim, hiç iyi değilim. Tanrım, Xavier, bütün bir cehennem saati boyunca senin kaybolmanı ve toza dönüşmeni bekledim. Başını ellerimin arasında tuttum ve tek düşünebildiğim her an nasıl yok olabileceğindi. Sanırım hâlâ kafamın içinde çılgılık atıyorum."

Kadının yüzü buruşurken, adam onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Artık her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken, "Bunu biliyorum," diye tersledi. "Şu anda mantıklı ya da kontrollü olmak zorunda değilim."

"Elbette zorunda değilsin." Saçlarını, omuzlarını, sırtının güzel kum saati kıvrımlarını okşadı.

Ağzını onunkine yapıştırdı, ama duygusal sıkıntısı adamın incelik eksikliğine gülümseyemeyeceği kadar belirgindi. Bunun yerine, boğazının arkasından alçak, yatıştırıcı bir ses çıkardı ve onu kucakladı.

"İki ay önce seni tanıımıyordum. Seninle Vampir Balosu'nda ilk tanıştığım da tek düşünebildiğim bana tecavüz etmenin ve kanımı emmenin ne kadar kolay olacağıydı."

Dudaklarını boynundaki narin, hayati nabza bastırdı. "Kolay değil," diye mırıldandı. "İmkânsız."

"Çalışma odana ilk girdiğimde dehşete kapılmıştım." Gözyaşı dolu gözleri kuşkuyla dolmuştu. "Şimdi sen bir şekilde hayatımda olmasan ne yapardım hayal bile edemiyorum."

Sahiplenme duygusu harekete geçti. Onu kalçalarından kavrayarak ereksiyonunu ona doğru bastırdı. "Ben bir şekilde hayatında değilim," diye homurdandı. "Ben senin hayatında bir şekilde olmaktan çok daha fazlasıyım. Sen benim yatağımdasın. Kalbime girmenin yolunu buldun ve ben de seninkindeyim. Kabul et bunu."

Bakışları genişledi ve açıklanamaz bir şekilde sakinleşti. Mırıldandı, "Sanırım ortaçağ İspanyol asilzadesinin ne zaman yüzey."

"O her zaman burada," dedi Xavier ona. "Ve o aşık oldu Sen." Fısıldadı, tenine karşı zar zor duyulabiliyordu. "Ona katılmanı bekliyor."

Kızın yanıtı anında ve tutkulu oldu. "Bekliyorum. Yaptım. Ben de buradayım."

Duyması gereken tek şey buydu. Onu aşağı çekti ve ağzına aldı. Aciliyet onu yönlendirdi. Onun içine derinlemesine girmesi gerekiyordu ve diliyle onu mızrakladı. İçinden çığ bir inilti koptu. Sesi çok muhtaçtı ve savunmasızlığını dünyadan örtme içgüdüsünü sarstı. her şeyden daha öncelikliydi.

Onu altına alana kadar onunla birlikte yuvarlandı ve kadın bacaklarını ayırarak güçlü, zarif kalçalarıyla onu kucakladı.

Sonra aklına başka bir şey geldi. Başını kaldırdı ve şaşkınlıkla "Seni ısırdım" dedi.

Kadın gözlerini kırıştırdı, yüzünü kızartan uyarılmışlık hissi farkındalığını gösteriyordu. Ağzının bir köşesi oldukça utangaç bir gülümsemeye kalktı. "Evet, ısırdın."

Gövdesini göğsünden kalçasına kadar okşadıktan sonra boynunu kontrol etti. Isırığındaki özelliklerin de yardımıyla küçük yaralar çoktan iyileşmişti. "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu.

Kadın duraksadı, dudaklarını adamın pazusuna bastırmak için başını çevirirken düşünüyordu. "Uyuşturucu gibi olabiliyor, değil mi?"

"Evet," dedi adam temkinli bir ifadeyle. "Olabilir. Bazıları buna bağımlı hale geliyor."

Bakışları ona odaklandı. "Başka birinin bana böyle bir şey yapmasına asla izin vermem," dedi. Sesi keskin ve kararlı bir hal almıştı. "Benden bu şekilde kan almalarına ya da bu türden -tehlikeli derecede anlamsız- bir coşku hissetmeme asla izin vermem. Onlara asla benim üzerimde böyle bir güç vermem."

Çenesi gerildi. Bunları söylediği için onu en ufak bir şekilde suçlayamazdı. "Anlıyorum," dedi. "Sadece bu şekilde yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm ve hayatımı kurtarmak için bunu yapmaya istekli olduğun için minnettarım."

Onu incelerken ince kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi. Ağzının bir köşesi kalktı. Ona şöyle dedi: "Ne dediğimi duydun, değil mi? *Başka birinin* beni ısırmasına izin vermem. Ama sen . . . Xavier, seninle olmayı sevdim. Sana güveniyorum ve sana çok önemli bir şey vermeyi sevdim."

Göğsünün etrafını sarmaya başlayan görünmez bant gevşedi ve içine sıcaklık, ısı ve ışık doldu. Onun hassas tenini okşadı. dudaklarıyla şakağına dokundu. "Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Yüz ifadesi yumuşadı. "En kötü zamanlarında bile bunu yapmakta isteksizdin ve neredeyse hemen bıraktın." Bir an tereddüt ettikten sonra, "Artık güvende olduğumuza göre tekrar yapabilir misin?" diye mırıldandı.

Onunla bu kadar güçlü bir şeyi paylaşma düşüncesi adamın gözlerini kapatmasına neden oldu. Tüm vücudu arzuyla titreşirken alnını onun omzuna bastırdı. "Yapabilirim," diye mırıldandı. Eğer bir şey varsa, penisi daha da sertleşti ve kendini yanıyormuş gibi hissetti. Bilinçli iradesi olmadan dişleri aşağı indi. Az çok tutarlı bir şekilde, "Daha fazla kan almak zorunda kalmazdım," diyebilirdi.

Başını kaldırarak adamın kulağına fısıldadı: "Öyleyse ısır beni."

Kasıtlı olarak ilk seferdeki aynı kelimeleri ve tonlamayı kullanmıştı ama o zaman meydan okuyan ve korkan bir hali vardı. Şimdi bu sözleri yumuşak, şehvetli bir davetle söylüyordu ve bu sözler onu ruhundaki ateşle dolu kuyunun derinliklerine geri yuvarladı.

Boğazından kısık bir sesle hırlayarak omzunun yumuşak, etli kısmını ısırıp ve dişleri derisine battı. Sadece hafifçe -derinden ısırılmazdı- ama kanının en küçük damlasının akmasına yetti.

Dilini.

Bunun saf gücü, böylesine değerli, güzel bir hayat onu sular altında bıraktı. Bu, aşktan aşka verilen, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen bir kan anlaşmasıydı.

Ayrılan dudaklarından titrek bir inilti çıktı. Adamın ağzına doğru yükselerek fısıldadı: "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Bir iblis onu ele geçirdi. Kafasının içinde homurdandı: "*Bunu asla başkasına vermeyeceksin. Benden başka kimseye verme.*"

Elbette bunu zaten söylemişti ama ne kadar saçma olursa olsun, bunu talep etmek zorundaydı.

"Asla," diye nefesi kesildi.

Seni çok istiyorum, beni biraz öldürüyorsun, diye mırıldandı. Ellerini onun her yerinde gezdirdi, her şeyi aynı anda yaşamak için açgözlüydü.

"Ne?" Baş yastığın üzerinde iki bükülmüdü, gözleri şaşkın ve donuktu. "Ne dediğini anlamıyorum."

Kısık sesle, ana diline geri döndüğünü fark etti, ama ihtiyacının yoğunluğundan o kadar bükülmüştü ki, tekrar İngilizce konuşmanın yolunu bulamadı.

Çabalamaktan vazgeçti ve onun teninin dokusunu, öpücükleriyle şişen ve nemlenen dudaklarının mükemmelliğini övdü.

Teninin tadını, göğüslerinin yumuşaklığını.

Gözlerindeki güzelliği. Ruhundaki gücü.

Tüm dikkatini göğüslerine vermek için vücudundan aşağı kaydı. Onu emerken meme uçları ağzının altında çakıllaştı. Tırnaklarını kalçasının uzunluğu boyunca hafifçe gezdirerek sertçe çekti, ta ki kadın bacaklarını iki yana açıp onun inanılmaz, yumuşak yivli etine dalmasına izin verene kadar.

Çok ıslaktı, çok ıslaktı.

Ellerini adamın saçlarında düğümledi ve başını tekrar kendi saçlarına doğru çekti.

Ağzına karşı, "İspanyolca konuşmayı gerçekten öğrenmeliyim" dedi. Kadın onun sikini kavradığında, her tarafı titredi. Onun sessiz çağrısına itaat ediyordu, Adam yastıklara yaslandı ve kadın onun üzerine çıktı. Onu bacaklarının arasına yönlendirirken göğüslerini tekrar avuçladı ve ereksiyonunun ucunu ileri geri ovuşturarak başını nemlendirdi.

Sonra aşağıya doğru gevşedi, sert, sert uzunluğunu içine aldı ve o kadar iyi, o kadar sıkı, o kadar kesinlikle, tamamen mükemmel hissetti ki, ona doğru yükseldi, gidebildiği kadar derine girdi.

Başını geriye atarak gövdesini esnetti ve iki elini göğsüne dayayarak kendini destekledi. Yüzü kızarmış, gözleri kapanmış ve kendini o anın içinde kaybetmişti.

Onu kendi zevkinden çekip çıkaran şey de buydu. Kadına baktı, onun görüntüsü karşısında donup kalmıştı. Saçları birbirine karışmıştı ve teninde adamın ağzının olduğu yerde pembe lekeler vardı.

Onu işaretlemişti, kendisini. Ondan başkasına asla kan vermeyecekti. Adamın ona verdiği zevkin içinde kaybolmuştu.

Hafiflik ruhundaki kuyuyu doldurdu. Başka hiç kimse onun o derin yerdeki düşüncelerini duyamayabilir ya da kararlarının dengesini bilemeyebilirdi, ama kadın orada ona katıldı. Ona orada katıldı ve o yalnız değildi.

Ellerini kalçalarının üst kısımlarında gezdirdi, ona binerken destek oldu ve başparmaklarını kullanarak etine girdiği noktayı okşadı. Klitorisine ulaştığında, kızın yüz ifadesi en çok lezzetli bir acı. Ona sertçe bastırdı ve nefes almak için hıçkırdı.

Onun doruğa ulaşmasını seyretmek onu en derin zevkle doldurdu. Ona küçük, nazik şeyler fısıldadı ve yanağından bir damla yaş süzüldüğünde onu okşayarak uzaklaştırdı.

Bitirdiğinde, çok net bir niyetle ona baktı.

Sonra öne doğru eğilip onun dudağını ısırdı ve adam çılgına döndü. Hırlayarak onu kendine doğru çekti, bir kolunu beline doladı, diğeriyle başının arkasını kavradı ve onun daracık, sıkı geçidine pistonunu soktu.

Gerçekten de buna dayanamıyordu; baskı onu çıldırtıyordu. Kulağına doğru soluk soluğa, "Sen benimsin amina koyayım." dedi.

Kadın şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. "Bunu İngilizce söyledin."

Bir an için durakladı ve bir şekilde tutkulu bir pus. "Şey," dedi, hâlâ onun içinde hareket ederken bile, "bunu gerçekten bilmen gerekiyordu."

Yüzü çok güzel bir parlaklıkla aydınlandı. "Seni seviyorum."

İşte bu hiç beklemediği bir hediye idi. Bir, iki kez pompaladı, Üç kez daha ve sahip olduğu her şeyi ona verdi. Bu doruk noktası onu çok zorladı ve o da bunun gücüyle titredi.

Yüzünü okşayarak, geçene kadar onunla birlikte hafifçe sallandı.

Me encantas, diye fısıldadı, şakağını öperek. *Te amo, querida. Te amo.*

Adamın üzerine yayılan kadın, başını adamın omzuna koydu ve öyle derin bir iç çekti ki, tüm vücudunu sarstı. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi, yüzünü onun karmakarışık saçlarına gömdü ve huzurlu bir sessizliğe gömüldü.

Kızın ne zaman uykuya daldığını anlayabiliyordu. Birdenbire uyudu, vücudu tamamen gevşedi. Adam ona tam olarak katılamadı. Sevişmeyi bıraktıklarında ve zevk hafıflediğinde, zehirden kaynaklanan donuk, kalıcı ağrı onun gerçekten dinlenmesini engelledi.

Buna aldırmadı. Hayatta olduğu, bedenlendiği ve ona bu kadar yakından bağlı olduğu için çok minnettardı. Bununla savaşmaya çalışmak yerine deneyime teslim oldu, ağrıyla birlikte sürüklendi ve onunla birlikte olduğu her anın tadını çıkardı.

Hayatta kalmışlardı. Onu evine götürecekti. Birlikte bir şeyler inşa edeceklerdi. Ne olduğunu bilmiyordu. Gerçekten umurunda da değildi. İşe yarayan bir tür tanım olacaktı.

Onu yatağına götürecekti. Verandada oturup kızılçam ormanındaki rüzgârın sesini dinleyebilirlerdi.

Ve vals yaparlardı. Evet, bir şekilde vals yaparlardı. Belki bazen çalışma odasında ona katılmak isterdi.

Çalışma odasına ilk geldiğinde okumakta olduğu kitabı hatırladı, eski dostu Rene Descartes'ın *İlk Felsefe Üzerine Meditasyonlar* adlı kitabını.

Descartes, *Meditasyonlar*'da modern Batı felsefesinin en ünlü ilkelerinden birini yazmıştı.

Cogito ergo sum.

Düşünüyorum, öyleyse varım.

Uzun yıllar boyunca Descartes'a hayranlık duymuştu, ancak Descartes'ın Xavier parmaklarını Tess'in saçlarında gezdirerek sabırla her düğümü düzeltirken, bu kelimelerin kaçınılmaz, devasa bir değişim geçirerek son derece farklı bir şeye dönüştüğünü hissetti.

Seviyorum, diye düşündü. Bu yüzden gerçekten yaşıyorum.

Sonra her şeyi yavaşça bıraktı ve sonunda derin, rüyasız bir uykuya dalabildi.

≡ YİRMİ ≡

Tess otuz saatten fazla uyudu. Uyandığında kendini inanılmaz hissediyordu. Son birkaç hafta boyunca biriktirdiği sayısız ağrı ve sızı tamamen yok olmuştu. Kendini sağlıklı, güçlü, zinde ve enerjik hissediyordu.

Vay canına.

Döndüğünde Xavier'i yüzüstü uzanmış, derin bir uykuya dalmış halde buldu. Her nasılsa Xavier yatağın çoğunu kaplamayı başarmış, kendisi ise yatağın kenarına geçmişti.

Bu keşif onu gülümsetti. Onu uykulu bir neşeyle inceledi - ilk kez onu uyurken izleme fırsatı bulmuştu.

Saçları başına ve omuzlarına dökülüyor, koyu, parlak uzunlukları uyuyan yüzünü gölgeliyordu. Doğanın bazı erkeklere verdiği bir yeteneğe sahipti; gülünç derecede gür, uzun kirpikleri tenine değiyordu. Zarif, zayıf formu kas yapısının ne kadar belirgin olduğunu gizliyordu. Şimdi onu çıplak gördüğünde, sırtındaki ve omuzlarındaki güç için ne kadar çalışıldığını anlayabiliyordu. Bir kolunu yatağa doğru uzatmış, sanki ona doğru uzanmıştı.

Vampir Balosu'nda asma katta ilk kez gördüğü korkunç canavardan, ona gerçekten güzel gelmeye başlamıştı. Artık o zamanki kişiliğiyle bağlantı kuramıyordu ve kurmak da istemiyordu.

Onun elini tutmak istedi ama kaçındı. Ona dokunmak istese de, onu rahatsız etmek istemiyordu. Bunun yerine yataktan çıktı ve onun gömme dolabını keşfe çıktı. Oldukça hoşuna giden havlu kumaştan bir bornoz bulunca onu giydi ve yiyecek aramaya koyuldu.

Deneme yanılma yoluyla mutfığı buldu ve orada Raoul'u birkaç yabancıyla birlikte büyük, kır tarzı bir masada otururken buldu. İki büyük pencerenin dışında, akşamüstü güneşi bakımlı, renkli bir bahçeyi aydınlatıyordu.

Kendinden utanarak kapı aralığından geri çekilmeye başladı ama artık çok geçti. Onu görmüşlerdi.

Herkes ayağa fırlarken sandalyeler yere sürtündü. Raoul en hızlısı. Ona doğru yürüdü, omuzlarından tuttu ve onu kucakladı. Bu jestten oldukça etkilenen ve biraz da rahatsız olan kadın, beceriksizce adamın sırtını sıvazladı.

Adam geri çekildi, yüzü gergindi. "O nasıl?" "O harika," dedi kadın.

Kendisi de duyunca yüzü kıpkırmızı oldu, ama kimse ona bu konu üzerinde uzun süre durma fırsatı vermedi. Çok rahatlamışlardı ve hepsi gülüyordu. Xavier'i bu kadar önemseyen bu yabancıları görünce rahatladı ve Raoul'un onu masaya çekip oturmasına izin verdi.

Aşçı Eduardo, önüne kocaman bir tabak dolusu lezzetli deniz mahsullü krep koydu. Xavier'in San Francisco'da yaşayan sekiz refakatçisinin hepsiyle tanıştı. -Xavier'in sekreteri Foster, malikâne müdürü Russell, Sergio, Jaime, Sidney, Ciaran ve Mika.

"Kimin adının hangi yüzle uyuştüğünü hatırlayamayacağım," dedi bir lokma kremalı ıstakozun etrafında. "Özür dilerim."

"Sorun değil, kimse senden bunu beklemiyor," dedi Raoul. "Herkesi tanıman için daha çok zaman var."

Diğer herkesi kovdu ve Eduardo ona daha fazla yemek servisi yapmak için mutfakta kalması gerektiği konusunda ısrar etmeye çalışsa da isteksizce gittiler. Onlar gittikten sonra Tess'in omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı.

"Daha iyi misin?" Raoul sordu.

Kadın ona minnettar bir gülümseme verdi. "Evet."

Sandalyesine geri oturdu. Kız, Raoul'un onu soru yağmuruna tutacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Onun yerine sessizce koca tabaktaki yemeği bitirmesini izledi.

Bugün, hâlâ yetmişine yaklaşmamış gibi görünse de, yaşını her zamankinden daha fazla gösteriyordu. Işığın ona dokunuş şekli yüzündeki belli belirsiz çizgileri ve şakaklarındaki kısa saçların neredeyse beyazlamış olduğunu gösteriyordu.

Yavaş yavaş mutfaktaki sessizlik içine işledi ve içini çekti. Tabağını ittiğinde, adam başıyla işaret etti. "Biraz daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, tıka basa doydum." Kahve fincanını kendine doğru çekti ve ellerinin arasına alarak sıcaklığının tadını çıkardı.

"Sana birkaç parça giysi getirdim," dedi adam ona.

"Teşekkürler," dedi tekrar. Adamın yüzüne baktı. "İyi miyiz? . iyi miyiz?"

"Sen ve beni mi kastediyorsun?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

Ona yüzünün köşelerindeki çizgileri derinleştiren bir gülümseme verdi.

"İyiden çok daha iyiyiz. Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Tess.

Düşündüğümünden çok daha fazla adım attın. Onu önemsendiğin ve hayatını kurtardığın için teşekkür ederim."

Yani, tamam. Bu oldu.

Sonunda bakmadığı bir anda Raoul'un onayını almıştı.

Yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi ama gülümseme büküldü ve kayıtsızlığa dönüştü. "Bunu senin için yapmadım," dedi.

Gülümsemesi sırtıma dönüştü. "Ama yine de minnettarım."

Başını salladı ve kahve fincanının içindekileri inceledi. "Ona aşık oldum sayılır. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bir kakhaha patlattı. "Söz veriyorum, sorun yok."

"Bunun tanımını birlikte yapacağız." Ona yan gözle baktı ve yüzündeki ifadeyi fark etti. "Evet, bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum."

Adam başını eğdi. "Bu konuda konuşmak istemediğini söylediğini sanıyordum."

Omuzları kulaklarına doğru yükseldi. "Sadece söylüyorum. Malikâneye geri döneceğim ve seninle derslere devam edeceğim konusunda anlaşmıştık. Tek bildiğim bu."

"Kan sunusunu sen yaptın, değil mi?"

Yatakta sarmaş dolaş oldukları sırada Xavier'in onu ısırıldığı anı zihnini yaktı ve yanaklarının nasıl karardığını gizlemek için yüzünü hızla başka yöne çevirdi. Başını salladı.

Yine sessizce güldü. "Aferin sana. Ve şimdi antrenman sahasında nasıl hareket ettiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Çok daha hızlı olacaksın. Sana iyi şeyler öğreteceğim."

"Dört gözle bekliyorum." Ona tekrar baktı ve sırtı. "Artık bir gün seni yenmek için gerçek bir şansım olabilir."

"Uzun bir süre değil," dedi adam nazikçe. "Ama denemeye devam edebilirsin."

Kadın ayıldı. "Herhangi bir şey hakkında haber var mı?"

Öne doğru oturdu ve dirseklerini masaya dayadı, o da ayıldı. "Julian Justine'in peşine düştü ve Evenfall kilit altında. Kimse içeri giremez, kimse dışarı çıkamaz. Arazi sıkıyönetim altında, bu da aslında hiçbir Vampir evinin başkanının on yıldan daha uzağa seyahat edemeyeceği anlamına geliyor. ölüm acısıyla evlerinden kilometrelerce uzakta. Bu Justine için de geçerli."

Gözlerinin açıldığını hissetti. "Sıkıyönetim ne kadar süre yürürlükte kalacak?"

"Çok değil, en fazla bir ya da iki hafta." Acımasız görünüyordu. "Julian'ın soyundan gelen ve aynı zamanda Nightkind hükümetinin kıdemli bir üyesi olan birine bir saldırı olduğu için, Julian şu anda sıkıyönetimi haklı çıkarabilir ama bu uzun sürmez. Yaşlı Vampirler buna uyacaktır, ama sadece bir noktaya kadar. Şu anda serbest dolaşan bir suçlumuz var, ama Julian Justine'i yakında bulamazsa ve

Yaşlı Vampirler isyan ederse iç savaş çıkar."

Xavier'in sesi kapı aralığından geldi. "Aceleci davranmayalım."

Hem Raoul hem de Tess dönüp ayağa kalktı. Xavier, Tess'in şimdiye kadar gördüğü en rahat kıyafeti giymişti; kot pantolon ve yumuşak gri, pamuklu bir gömlek; saçlarını tarayıp arkadan bağlamıştı.

Raoul Xavier'e şiddetle sarılmak için öne çıkınca kendini tuttu. Xavier sarılmaya karşılık verdikten sonra Tess'e doğru bir adım atarak onu öptü. Tess, Xavier'in her zamanki zarafetinden yoksun bir şekilde sertçe hareket ettiğini endişeyle gördü ama ağzı onunkinde sert ve sıcaktı.

Geri çekilirken duraklayarak Tess'in gözlerinin içine baktı, yüz ifadesi sıcak ve samimiydi. Karşılık verdiğinde, birlikte ne yaptıklarının tüm bilgisini gördü ve içinden bir parıltı onu aydınlattı.

Raoul'a döndü. "İkinci bir emre kadar kasaba evini kapatın. Bu sadece bir önlem, ama en azından olaylar yatışana kadar bunu yaparsam kendimi daha iyi hissedeceğim. Burada bulunan herkes ya eyalet dışına çıkmak koşuluyla bir aylık tatile çıkabilir ya da bizimle birlikte malikâneye geri dönebilir. Beş acemi gittiğine göre artık daha fazla yerimiz var." Marc'tan söz etmedi, Raoul ya da Tess de etmedi. "Evin içindeki yatak odalarını kullanabiliriz. Ana ev ve tabii ki misafirhane. Ayrıca hizmetlilerin evinde Tess'in yatak odası da var." Tess'e baktı. "Benimle kalacaksın."

Belki de kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesine sinirlenmesi gerekirdi ama onu ayakları üzerinde dururken ve kararlı bir şekilde görmekten çok mutluydu.

Yine de yapmak istediği Şeyi yapmasına izin vermedi, bu yüzden çenesini kapalı tuttu ve sadece başını salladı.

"Biraz rahat olabilir." Raoul Galya'ya özgü bir omuz silkme hareketi yaptı ve Tess'e göz kırptı. "Ama kimse aldırılmaz. Ne de olsa biz bir aileyiz."

Aile.

Raoul'un kendisi için hazırladığı çantayı toplayıp duş almaya ve giyinmeye giderken bu söz onu sıcak tuttu. San Francisco'da bulunan tüm görevliler malikâneye geri dönmeyi tercih etti ve birkaç saat boyunca

İnsanlar evi toparlayıp kapatırken bir telaş vardı. Son bir dokunuş olarak, tüm metal panjurlar uzatıldı, böylece ev bir davul gibi sıkı bir Şekilde kilitlendi.

Tess de elinden geldiğince yardım etti. Bunu yaparken Şehir evini de görme fırsatı buldu; ev de en az malikâne kadar zarıf ve güzeldi. Xavier'in ana s iti ve bir başka geniş Şarap mahzeninin bulunduğu bodrum katını saymazsak, ev gerçekten de üç katlı bir malik neydi.

Herkes misafirperver ve dost canlısıydı ama yine de sindirmesi gereken çok Şey vardı ve kumarhanede ilk çalışmaya başladığında bunun ne kadar bunaltıcı olduğunu düşünmeden edemedi.

Bu çok daha iyiydi. Bu dünyalar kadar iyiydi. Buna alıŐacak ve zamanla herkesi tanıyacaktı.

Xavier bir ofiste kayboldu ve gece   k p herkes eşyalarını dört cipten oluşan bir konvoyla tıŐıŐtırana kadar da ortaya çıkmadı.

Yeniden ortaya çıktığında hâlâ kaskatı kesilmişti ama daha önce olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Tess hareketsiz durup ona bakarken, tüm vücudunu sarsan vahşi bir duyguya kapıldı.

"Her Şey yolunda mı?" Adam hafıf bir sorgulamayla kaşını kaldırdı.

Ne hissettiğini yüksek sesle söyleyemiyordu. Telepatik olarak Şöyle dedi, *Sana verebileceğimden daha fazla kana ihtiyacın olabileceğini anlıyorum, ama bir Şeyi açıklığa kavuŐturalım. Bir daha asla genç ve çekici bir kadını ısırmayacaksın.*

Yüz ifadesi büyük bir sevinçle aydınlandı.

Ve belki biraz da kakhaha atarak, ama çoğunlukla neŐeye odaklanmayı Ő etti.

Sana söz veriyorum, querida, diye mırıldandı alçak, karanlık bir sesle, dünyadaki tüm çikolatalardan ve tüm konyaklardan daha iyiydi. *Bir daha asla.*

Kız nefesini tutup bıraktığında, adam onu kollarının arasına aldı ve ona sarılırken hafifçe salladı. Göz ucuyla Eduardo ve Foster'ın birbirlerine sırttıklarını gördü ama gözlerini kapatıp yüzünü Xavier'in boynuna yaslayarak onları kolayca görmezden geldi.

Arazinin büyük bir kısmı çalkantı içindeyken bu kadar mutlu olmak muhtemelen yanlıştı ama bir kız ne yapabilirdi ki? Duygularının hiçbirini inkâr edemezdi. Bunlar çok yeni, çok şaşırtıcı ve harikaydı.

Çok gerekliydi.

Grup olarak yola çıktılar ve malikâneye olan yolculuk olaysız geçti. Tess ve Xavier arabayı kullanan Raoul'la birlikte gittiler. Yolda Raoul, "Başka bir haber var mı?" diye sordu.

"Hayır, önemli bir şey yok. Diego, Melisande ve Justine'in geceyi malikânede geçirmelerinden bir gün sonra beş yüz bin dolarlık bir depozito aldı. Adli muhasebeciler paranın izini bir offshore banka hesabına kadar sürdüler."

Raoul içinden küfretti ve Tess onun nasıl hissettiğini biliyordu. Diego'ya rüşvet verildiğini zaten biliyor olsalar da, onu döndüren miktarın tam olarak ne olduğunu öğrenmek tüyler ürperticiydi.

"Julian'dan haber yok mu?" Tess sordu.

Xavier yüzünü ovuşturdu. "Hiç haber yok. Müsait olduğunda iletişime geçecektir. Oturup beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Yolculuğun son kısmında sessiz kaldılar. Ormanın kenarı boyunca sahili takip eden yolun son kısmına geldiklerinde manzara doğaüstü bir güzellikle doluydu. Ay ışığı tüm gece gökyüzünü aydınlatıyor ve karanlık, pırıl pırıl okyanus sonsuza kadar uzanıyordu.

Malikânenin kapıları ardına kadar açılıp Raoul onları içeri soktuğunda Tess gözyaşlarına boğuldu.

Çeşitli evlerde, başka insanların aileleriyle birlikte yaşamıştı ama şimdi, hayatında ilk kez evine dönmüştü.

Park ettiklerinde herkes araçlardan indi ve malikânede bekleyen insanlar - Ürdün, Peter, Angelica ve Enrique- yeni gelenleri kucaklayarak karşılamak için dışarı çıktılar.

Xavier en çok ilgi odağı olan kişiydi. Tess diğerlerinin onu görünce ne kadar rahatladığını ve sevindiğini görünce gülümsedi.

Angelica ona sarılmak için döndüğünde son derece şaşırđı ve duygulandı. "Raoul bizi her konuda bilgilendirdi," dedi Angelica onun kulağına. "Sana söyledim, sen iyi bir çocuktun. Sağ salim döndüğüne sevindim."

"Teşekkür ederim," dedi Tess, sarılmaya karşılık vererek. "Geri dönmek güzel." İlk hareketlilik sona erdikten sonra Raoul parmağıyla Xavier. "Bugünlük işin bitti. Yatağına git. Doktorun emri."

Xavier gözlerini kıstı ve bir an için yüzündeki buyurgan aristokrat ifade ortaya çıktı. Ama solgun ve yorgun görünüyordu.

Tess elini onun koluna koydu. "Lütfen" dedi.

Adam yumuşadı. "Pekâlâ."

Elini tutarak onu da yanında götürdü. Onunla birlikte evin içinde yürüdü. Orada, Xavier'in ona okumasını söylediğı kitaplarla birlikte yer sofralarının hâlâ hazır olduğı resmi yemek odasına göz attı. Ve orada, salonun diğerk tarafında, güzel evin mücevheri, gölgeli, boş balo salonu, insanları bekliyordu ve müzikle doldurdu.

Xavier'in ana süitine çıkacaklarını düşündüğü için sadece o yöne bakmıştı ama Xavier beklenmedik bir şekilde merdivenlerden uzaklaştı ve onu balo salonuna doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Dayanamadım," dedi ona. "Ayrıldığımızdan beri buraya dönmek istiyordum."

"Ben de."

Adam kollarını açtı ve kız kollarına doğru yürüdü, adam onu kendine çekerken iç geçirdi. Adamın yanağı kızın saçlarına değdi ve kız yüzünü adamın boynuna yasladı.

Aşık oldum, diye düşündü. Bir Vampir'e.

Sorunlar vardı - Tanrım, sorunlar vardı.

Siyasi huzursuzluk ve suikast girişimlerini bir kenara bırakırsak, aralarındaki yaş farkı bile gözlerinin dolması için yeterliydi.

Xavier asla yaşlanmayacaktı, oysa o yaşlanacaktı ve bilmiyor muydunuz, bu konuda bir şeylerin eninde sonunda değişmesi gerekecekti. İçindeki ortaçağ İspanyol asilzadesi anlatılamayacak kadar çekici olsa da, onunla çoktan ters düşmüştü ve yine düşecekti.

Korkmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Kollarında kendini çok güçlü, çok sağlam hissediyordu. Hayatında gönüllü olarak bir şey üzerine bahse gireceği bir zaman varsa, o da şimdi Xavier'in üzerine olurdu.

Onlara.

Ağzını onun kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı, "Sen hiçbir şekilde Yine kafanın içinde kaçmaya çalışma şansın var, değil mi? Çünkü eğer öyleysen, ne olacağını biliyorsun."

"Peşimden geleceksin," diye fısıldadı.

"Her zaman senin peşinden geleceğim." Kolları sıkılaştı. "Daha yeni başladık ve önümüzde çok fazla güzel şey var."

"Her şey biraz gözümü korkutuyor," dedi ona. "Ama hiçbir yere gitmiyorum."

Adamın sesindeki gülümsemeyi duydu. "Çünkü korktuğun zaman asla kaçmazsın."

"Aynen öyle." Ama güçlü sözlerine rağmen omuzları gerildi. Malphas'ı düşünerek, "Yapılacak en akıllıca şey bu değilse," diye düzeltti.

"Şşş, *querida*." Adam onun sırtını sıvazladı. "Dinle."

İlk başta onun başka bir şey söylemek istediğini düşündü ve konuşmasını bekledi ama o sessiz kaldı.

Yavaş yavaş, evin başka bir bölümünden gelen seslerin farkına vardı. Sesler, birlikte konuşmalar ve bir kahkaha patlaması. Bir ses yakaladı Dışarıda, görevlilerin evine bavul taşıyan diğerlerini görünce, etraflarını saran topluluğun gücünü fark etti.

"Duyuyor musun?" diye sordu sessizce.

"Evet." Yanağını adamın gömleğinin yumuşak pamuğuna sürttü.

"Her şeyin yoluna gireceğine inancım var," dedi ona. "Daha önce kırılmış olabilirim ama inancımı asla kaybetmedim."

Başını kaldırdı ve onun gölgeli bakışlarına baktı. "Sana inanıyorum."

Başını eğdi ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Yukarı çıkmadan önce doksan saniye vals yapmayı deneyelim mi?"

İçinde hafif ve neşeli bir şeyler kabardı. "Neden olmasın ki?" dedi.

Şimdi çok yorgun görünüyordu ama kendinden son derece memnundu, onu doğru pozisyonda, tam mesafeden kavradı ve elini tutup parmak uçlarını omzuna yerleştirdi.

Nefesinin altından, "Bir-iki-üç, bir-iki-üç."

Adam ona başıyla selam verdiğiinde, kadın geri adım attı.

== EPILOG ==

I Güney Kaliforniya'da güneş okyanusun üzerinde yeni batıyor, gökyüzüne muhteşem ışık ve renk şeritleri saçıyordu ki Melisande Malibu'daki evine ulaştı. şoför bagajı açıp bavullarını çıkarırken o da siyah Lincoln marka arabadan sertçe indi.

Melly'nin morali bozuktu ve bacağı ile kalçası fena halde ağrıyordu. Kayak gezisi eğlenceli geçmiş olsa da, o son yokuşu çıkmaması gerektiğini biliyordu ama kar o kadar mükemmeldi ki şampanya tozu - bu yüzden yorulmuş olsa da, ne olursa olsun diye düşünmüştü. Yol için son bir yokuş aşağı yolculuk.

Meşhur son sözler.

Yokuş aşağı gitmişti, evet. Suya batmış bir kayaya çarpmış ve yamaçtan aşağı kık üstü, yüzüstü, her tarafa yayılmış ama dik bir şekilde yuvarlanmıştı.

Herhangi bir kemiğı kırılmadığı için şanslı olsa da, şimdi her yeri ağrıyordu. En kötüsü de başı çok fena ağrıyordu. Sabah yeni filmi için sette olması gerekiyordu ve ezberlemesi gereken replikler vardı.

Ön kapının kilidini açarak şoföre, "Her şeyi buraya, salona koyun, teşekkürler," dedi.

"Sorun değıl." şoför Louis Vuitton çantalarını kapının hemen içine koydu ve gözleri parlayarak ona parlak bir gülümseme verdi. "Bayan Aydris, sizin büyük bir hayranınızım. Sakıncası yoksa bir imzanızı alabilir miyim?"

Kendi sorunlarını bir kenara bırakarak gergin adama gülümsedi. "Benim için zevktir."

Kartvizitin arkasına adını yazıp imzaladıktan sonra adama cömertçe bahşış verdi ve adam ayrılıp da dünyanın geri kalanına kapıyı kapatabildiğinde rahat bir nefes aldı. Günün son ışıkları da kaybolurken, topallayarak alt kata indi ve ışıkları yaktı.

Cep telefonu olsa da sabit bir telefon hattı da vardı ve telesekreterin önünden geçerken PLAY düğmesine bastı.

Julian'ın sert, derin sesi odayı doldurdu. "Melly, aç şunu. Benden kaçtığını biliyorum... bu önemli, lanet olsun."

Karnı guruldadı ve neredeyse telefonu açacaktı ki Julian'la konuşmadığını hatırladı, ayrıca mesaj eski bir mesajdı, aptal ticaret anlaşmalarıyla ilgiliydi ve Xavier çoktan halletmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında.

Mesajı tekrar dinledi, sadece onun sesini duymak için, o kaba, alçak sesi tenini ezilmiş kadife gibi okşayacaktı. . .

Bir çarşaf ve kendi tutkularından başka bir şeye sarılmadan birbirlerine dolanmalarının üzerinden kaç yıl geçmişti?

Ne kadar zavallıydı?

Artık ona dayanamaması iyi bir şeydi.

SİL düğmesine bastı ve diğer mesajlardan birinin yine o olması ihtimaline karşı mesajın tekrarını durdurdu.

Sonra topallayarak içki dolabına doğru yürüdü. Votka. Votka vodka vodka.

Kapı zili çaldı. Neredeyse duymazdan gelecekti ama kapalı bir sitede yaşıyordu ve kapısının önüne ancak bu kadar çok insan girebiliyordu.

İç çekerek yönünü değiştirdi ve ön kapıyı açmaya gitti.

Justine dışarıda duruyordu, güzel yüzü sıcak bir gülümsemeyle sarılmıştı. "Merhaba Melly. Umarım habersiz uğramamın bir sakıncası yoktur."

"Justine, Malibu'da ne işin var senin?"

"Annenle buluşmak için Los Angeles'a geldim ve bir merhaba demek için yolumu uzatmak zorunda kaldım." Justine kollarını açtı.

Melly ona sarılmak için eşikten içeri adım attı.

Tam geri çekilecekken, Justine'in tutuşu demire dönüştü. "Gerçekten çok üzgünüm aşkım," dedi Justine kulağına. "Annen ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve senden gerçekten hoşlanıyorum. Ama son zamanlarda işler benim için pek iyi gitmiyor ve sen benim için çok değerli bir parçasın. Şu anda görmezden gelmem için bir koz."

Melly ne kadar çabalasa da Justine'in kontrolünü kıramadı. Vampir çok yaşlı ve çok güçlüydü.

Justine onu çenesinden tutarak Melly'yi bakışlarının içine bakmaya zorladı. Melly başka tarafa bakamadı.

Dünya karardı.

dpgroup.org

Thea Harrison'ın Elder'ın bir sonraki
romanına göz atmak için sayfayı çevirin
Yarışlar

GECE YARISI ÖPÜCÜĞÜ

Berkley Sensation'dan çok yakında

C Hadi Melly, artık uyanacak mısın?" diye sordu biri. Tanıdık bir sesi olan sabırsız bir kadın. "Lanet olsun, fark etmedim seni bu kadar sert düşmeye zorladı. Bazen kendi gücümün farkında olmuyorum."

Melly çok tuhaf bir rüya görüyordu.

İlk kısmı harikaydı. Rüyasında kayak yapıyordu, yokuş aşağı o kadar hızlı iniyordu ki rüzgârın ıslığını kulaklarında duyabiliyordu. Tanrım, bu heyecana bayılıyordu.

Bir şey sol kayağına takıldı ve tüm kontrolünü kaybetti. Baş aşağı yuvarlanırken dünya tersine döndü. Ow. Ow. Ow.

Sonra rüyaların bazen sahip olabileceği sinsi bir anilikle sahne değişti ve Malibu'daki oturma odasına yayılmış bir şekilde indi.

Yatak odasına açılan açık kemerden Julian'ın yatağında yattığını gördü.

Karmakarışık çarşaflar kalçalarının etrafına düşmüştü. Geniş, yaralı göğsündeki her kaslı çıkıntıyı ve çukuru hafızasından biliyordu. Ona bakarken kalbi çarpmaya başladı. Birlikte olmalarının üzerinden çok uzun zaman geçmişti, çok uzun zaman.

Teninin açlık hissetmesi mümkün olabilir miydi? Teni onun sert, nasırlı parmaklarını hissetmek için can atıyordu.

Beyaz benekli siyah saçları savrulmuş, kurt gibi gözlerle onu izliyordu. "Aç şu lanet telefonunu, olur mu?" diye tersledi.

Tam bir oyunbozandı. Kız öfkeyle telefonunu ona doğru fırlattı ve adam telefonu yakalamak için bulanıklaştı. O izlerken, Julian telefonu bir eliyle ezdi.

"Tamam," dedi yönetmen. (Bu filmi kim yönetiyordu? Gözlerini kısarak parlak set ışıklarının arkasından bakmaya çalıştı). "Bitirmeden önce son bir şeye daha ihtiyacımız var. Hadi Melly, bize o müthiş çığlıklarından birini at. Uyan ve kendini tutma, haykır."

Melly iyi bir ılık atmak için ağızını açmaya çalıştı ama hala çene korumalı kayak kaskı takılıydı ve birisi kaska nefes almasını zorlaştıran bir ağızlık eklemişti. Ağızlığı çıkarabilmek için ellerini serbest bırakmaya çalışarak mücadele etti ama birisi ona deli gömleği giydirmişti.

Bu doğru olamazdı. Filmi deli gömleğiyle yıllar önce bitirmişlerdi.

Bu da neydi böyle?

Gözleri birden açıldı.

Biri, bir Vampyre erkeği, onu itfaiyeci tarzında omzunda taşıyordu. Başı baş aşağı sallanıyordu. Uzun, kıvrık saçlarını gevşek bir bukleye tutturmuştu ve bir kulağının üzerinden yana doğru kaymıştı. Güçlü, sallanan ışık huzmeleri kaba taşlı bir koridoru aydınlatıyordu.

Koridor değil. Bir tünel.

Ağız kapatılmış, el ve ayak bilekleri bağlanmıştı.

Paniğe kapıldı. ılgınca çırpınmaya başladı.

Neredeyse yabancı adamın elinden kurtulmayı başaracaktı ama adam küfrederek onu daha güvenli bir pozisyona çekti ve kollarını kalçalarına doladı.

Biri zerine eğildi ve kulağına öyle sert bir tokat attı ki kafası zangırdadı.
"Terbiyeli ol."

Boynunu bükerek, kumral saçlı, geç görünümlü, güzel bir kadına baktı. Çok tanıdık bir kadındı ve çok yaşlı bir Vampirdi, Nightkind malikânesinin en güçlülerinden biriydi. Justine.

Durumun yanlışlığı Melly'nin zihnini allak bullak etti. Kayak yapmaya gitmişti ve Justine kapısında belirdeğinde bir sonraki çekimine hazırlanmak için Malibu'daki evine yeni dönmüştü. Ondan sonra hiçbir şey olmamıştı.

Fiziksel olarak konuşamasa da telepatik olarak konuşabiliyordu. *Justine*, dedi gergin bir şekilde. *Ne yapıyorsun lan sen?*

Justine onun başını okşadı ve sonra ağızındaki tıkanı çıkardı. "İşte, işte," dedi Vampir. "Muhtemelen her şey yoluna girecek."

Her şey *muhtemelen* yoluna girecek mi?

"Sen neden bahsediyorsun!" Başı ağrıyordu ve bunu aşmak için düşünmeye çabaladı.

Melly'nin buna hazırlıklı olmasının hiçbir yolu yoktu, hiçbiri.

Melly insan içine çıktığında genellikle yanında bir ya da iki koruma olurdu ama Malibu'daki evi iyi bir güvenlik sistemine sahip, kapılı bir sitede bulunuyordu. Diğer aktörler ve ünlüler de bu sitede yaşıyordu ve normalde Melly orada kendini tamamen güvende hissediyordu. Normalde *Justine* gibi birinin onu kaçırmayacağını asla düşünemezdi.

Justine, Melly'nin annesi Hafif Fae Kraliçesi Tatiana ile çok uzun zamandır dostane ilişkiler içindeydi ve yıllardır Melly'ye dostça yaklaşıyordu.

Justine doğruldu ve adama, "Onu buna koy," dedi.

Adam onu bir hücreye götürürken Melly çılgınca etrafına bakındı; kayadan yontulmuş, metal parmaklıkları ve kapısı olan, zindan gibi bir hücre.

Adam onu öyle bir güçle yere bıraktı ki, saçları düğümünden yarıya kadar kaydı. Birkaç saç tokasının boynundan aşağı kaydığını ve üst kısmına düştüğünü hissetti.

Nefes nefese kalan Melly neredeyse ayağını Vampir'in suratına dikecekti. Bunu yapabiliirdi. Yeterince hızlıydı, yeterince öfkeliydi ve kesinlikle kendi payına düşen eğitimi almıştı. Tatiana her iki kızının da kendini savunmayı öğrenmesi için ısrar etmişti.

Ama Vampir Adam'ın canına okuyabilecekken Açık hücre kapısına yaslanmış, onu izleyen Justine'le boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Ve hâlâ konuşarak bir yere varmayı umuyordu.

"Justine," dedi. "Neler olduğunu ya da neden beni kaçırmak zorunda hissettiğini bilmiyorum ama anneme gidip konuşursak, eminim işleri nasıl düzelteceğimizi bulabiliriz."

Justine ona gülümsedi. "Şu haline bak," dedi Vampir. "Güzel, iyi niyetli ve bir fino köpeği kadar aptal. Sana karşı hep bir zaafım olmuştur Melly, ama bazı şeyler annenden yardım isteyerek düzeltilemez."

Melly hem öfke hem de endişe derinleşirken çenesini açtı. Öncelikle Justine tamamen yanılıyordu, çünkü annesi Melly'nin tanıdığı en zorlu kadındı.

Ama Justine'in Melly'yi kaçırmaması ve Tatiana'yla konuşmayı reddetmesi kötü, gerçekten kötüydü. Dişlerinin arasından, "Ne yaptın sen?" dedi.

"Bir kumar oynadım ve pek iyi gitmedi. Şimdi başka bir kumar oynuyorum. kumar." Vampir Melly'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Julian'ın sana karşı devam eden hisleri olup olmadığını öğreneceğiz. Olabileceğini düşünüyorum ve eğer varsa,

Senin güvende olduğunu görmek için ne kadar ileri gider? Senin için kendini bile feda eder mi?" Justine gülümserken, alçalmış dişlerinin bir ucu kırmızı dudaklarının arasından görünüyordu.

Melly'nin midesi sıkıştı. Justine bir tür tasma atmıştı ve Julian'a karşı koz kullanması gerektiğini hissediyorsa, Nightkind malikânesinde korkunç bir şey olmuştu. "Üzücü bir hayal kırıklığına uğrayacaksın," dedi acı acı. "Julian ve benim paylaştığımız şey uzun zaman önce sona erdi."

"Göreceğiz bakalım. Bazen eski duygular ölmeyi reddeder." Justine, Vampir Guy'a, "Saçındaki tokaları çıkar ve ceplerinde bir şey olmadığından emin olmak için üstünü ara. İşiniz bittiğinde onu çözün."

Vampir Guy itaatkâr bir şekilde ellerini Melly'nin uzun buklelerinin arasından geçirerek saç tokalarını çıkardı. Bu konuda hiç de nazik değildi ve kafa derisindeki acıyla Melly'nin gözleri yaşardı. İş bittiğinde ellerini vücudunun her santiminde gezdirdi, bileklerini ve bacaklarını çözdü, doğruldu ve hücrenden dışarı çıktı.

Justine içeriye uzanarak yere bir sürahi su ve bir paket koydu. "Burada bir gün yetecek kadar yiyecek ve su ile küçük bir LED el feneri var. Piller size tam yirmi dört saat yetmeyecek, o yüzden yerinizde olsam idareli kullanırdım. Büyük olasılıkla yarın biri size daha fazla yiyecek ve su getirecektir. Sıkı durun, Julian'ın ne yapacağını yakında öğreneceğiz."

Büyük ihtimalle.

Büyük olasılıkla ona daha fazla yiyecek ve su getirecek.

Melly'nin nefesi boğazında düğümlendi. Bu da Justine'in işler istediği gibi gitmezse bağları koparmaya ve onu terk etmeye tamamen hazır olduğu anlamına geliyordu.

Justine fenerini alarak hücrenin kapısını kapattı ve anahtarla kilitledi. "Güle güle, sevgilim."

Siktir git. Sevgilim.

Melly çok agresif bir kişiliğe sahip değildi ama eline fırsat geçse Justine'i öldürebileceğinden emindi.

Justine ve Vampir Guy ayrılırken ışık yavaş yavaş azaldı. Tamamen kaybolmadan önce, Justine'in yere bıraktığı pakete uzandı, el fenerini buldu ve test etmek için birkaç kez açıp kapattı.

İşe yaradı. Işık demeti küçük ve inceydi ama yoğun ve tam karanlıktan çok daha iyiydi.

Kapatmak için kendini zorladı. Sonra karanlıkta kollarını kendine doladı, titriyordu.

Bir süre sonra kıpırdanarak, "Kanişler akıllıdır," diye fısıldadı.

Parmakları aradığı şeyle birleşene kadar iki büküm, el yordamıyla boynunun arkasını yokladı. Onu yakalayarak, daha önce üstünden aşağı kaymış olan saç tokasını çıkardı.

Kanişler hiç beklenmedik bir anda da ısırabilirdi.

F O O M A B D K A Y I T L I L I Ğ I

T H E A H A R R I S O N

KINKED

Yaşlı Irkların Romanı

Bir keşif görevinde çalışan Sentinel Aryal ve Quentin, yüceltici an-tagonizmleriyle başa çıkmak zorundadır; ancak tutkulu kavgaları kısa sürede patlayıcı bir cinsel yüzleşmeye dönüşür. Ve görevleri yeniden tehlikeyi ortaya çıkardığında. Aryal ve Quentin, farklılıklarını fiziksel olanın ötesinde yollarla çözmelidir.

'Karanlık, zorlayıcı bir dünya. Müptelası oldum!'

-J. R. Ward, *fl New York Times* çoksatan yazarı

"Thea Harrison usta bir hikâye anlatıcısı."

-Christine Feehan,

#New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı

TheaHarrison.com
facebook.com/ThaaHarrison
facebook.com/ProjectParanormalBonbs
penguin.com

FROV USA TODAYEN ÇOK SATAN AWHOR
THEA HARRISON

Rising Darkness

A Gae of S&dowa Novd

Maiy çalıştığı acil serviste kaosa alışkındır. Ama son zamanlarda, hayatının her yönü akıntıya kapılmıştır ve hayatı boyunca gördüğü canlı, rahatsız edici rüyalar giderek daha da yoğunlaşmaktadır. Sonra Michael'la tanışır. Yakışıklı, esrarengiz ve her şeyi bilen biridir. daha fazla söyleyebilir. İçinde onun eşliğinde, yavaş yavaş kendisiyle ilgili şeyleri hatırladı... Binlerce yıl önce, onlardan sekiz tane vardı. Aldatıcılar denilen kişi dünyayı yok etmek için geldi ve diğer yedi kişi onu durdurmak için peşinden gitti. Tekrar tekrar dirilerek yollarına devam ederler ve Mary kendini bir anda bu dünyanın içinde bulur. BatUe bir kez daha. Ve ne kadar çok şey öğrenirse, Michael'ın onu yok etmek için her şeyi yapacağını o kadar iyi anlar. Alıcı. Sonra onu son kez öldürenin kim olduğunu hatırlar. hayat. dokuz yıl önce...4fıcfnef.

theaharrison.com
penguin.com

V | S | TPENGUINCO ' ' v ;

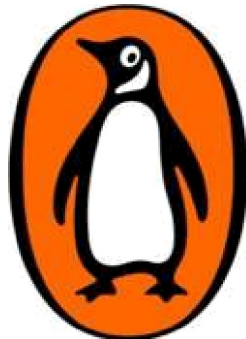
Hakkında daha fazla bilgi için
okuduğunuz kitap?

Bir sonraki harika kitabınızı
bulmak için yardıma mı
ihtiyacınız var?

Ziyaret
etmek

PENGUIN.COM/WELCOME

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

PENGUIN.COM/WELCOME

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

